

The background image is a dark, atmospheric photograph of an industrial interior. It features a curved walkway or staircase with a metal railing on the right side. The walls are made of dark, horizontal panels, possibly metal or concrete. At the far end of the walkway, there is a bright, glowing light source, creating a strong lens flare effect. The overall color palette is dark, with shades of black, grey, and brown, punctuated by the bright light at the end and the red text at the bottom.

JOSÉ CARLOS
SOMOZA

ZIGZAG

José Carlos Somoza

Zigzag

Traducere din limba spaniolă
ILEANA SCIPIONE

Cuprins

PROLOG

I. TELEFONUL

1 2 3

II. ÎNCEPUTUL

4 5 6 7 8 9 10 11

III. INSULA

12 13

IV. PROIECTUL

14 15 16 17 18 19

V. ÎNTRUNIREA

20 21

VI. TEROAREA

22 23 24

VII. FUGA

25 26 27

VIII. ÎNTOARCEREA

28 29 30 31 32

IX. ZIGZAG

33

EPILOG

NOTA AUTORULUI

Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni.

DANTE, *Paradisul II*

PROLOG

*Sierra de Ollero,
12 iulie 1992,
Ora 10.50*

Nu era nici ceață, nici beznă. Soarele strălucea pe cer cu eterna frumusețe a unui zeu grec, iar lumea verde era plină de aroma pinilor și a florilor, de țărâitul greierilor și de zumzetul albinelor, de susurul liniștit al pârâului. Nimic nu te putea neliști în natura care deborda de viață și de lumină, își spunea bărbatul, deși, fără să știe prea bine de ce, chiar și acest gând i se părea îngrijorător. Poate că de vină era contrastul între ceea ce vedea și ceea ce știa că se putea petrece, acele mii de feluri în care hazardul (ori ceva și mai rău) putea deforma senzațiile cele mai fericite. Nu că era pesimist, dar avea de-acum o vârstă, iar experiența de-o viață îl făcea să se îndoiască de orice situație aparent paradiziacă.

Bărbatul mergea pe lângă pârâu. Din când în când, se oprea să privească în jur, parcă evaluând peisajul, apoi își vedea de drum. În cele din urmă, a ajuns într-un loc ce părea să-i fie pe plac: câțiva copaci ofereau exact atâta umbră câtă era nevoie, iar o răcoare ușoară împrăstia ceața fină. Ceva mai încolo, poteca se depărta de malurile pietroase ale pârâiașului, înfundându-se într-o îngrămădeală de bolovani, unde el bănuia că va afla singurătatea potrivită, într-un soi de refugiu. Se putea așeza pe un pietroi plat. Ar arunca undița și ar savura așteptarea, pacea câmpiei, licărul apei. Nu-și închipuia să existe ceva mai odihnitor decât asta. S-a lăsat jos, punând pe pământ coșul cu momeli și undița.

Când s-a ridicat, a auzit vocile.

După liniștea dulce dinaintea lor, întâi s-a speriat. Veneau dinspre bolovanii îngrămădiți, încă inaccesibili vederii lui, și, judecând după ascuțime, păreau să fie niște copii care țipau, în joacă, evident. Bărbatul a presupus că locuiau, probabil, într-una din casele ridicate la poalele muntelui. Chiar dacă l-a deranjat puțin prezența acestora, s-a consolât gândindu-se că, la urma urmei, copiii care se jucau erau cel mai bun contrapunct al unei zile perfecte. Și-a scos șepcuța de sportiv și, surâzând, s-a șters

de sudoare. Dar a încremenit brusc.

Nu era un joc. Ceva nu era în ordine.

Un copil striga foarte ciudat. Vorbele îi erau confuze în văzduhul liniștit, și bărbatul nu le putea distinge, dar era evident că erau proferate de un nefericit. Copilul care țipa se afla la ananghie.

Deodată s-a făcut liniște; chiar și trilurile pasărilor și bâzâitul găzelor au încetat, ca și cum lumea își trăgea sufletul înainte de a se întâmpla ceva deosebit.

O clipă mai târziu, s-a auzit alt strigăt. Un vaiet a brăzdat cerul, spărgând porțelanul curat al văzduhului albastru.

În picioare, lângă pârau, bărbatul s-a gândit că dimineața de vară a acelei duminici din 1992 n-avea să fie cum nădăjduise. Lucrurile se schimbaseră, poate doar un pic, dar definitiv.

*Milano,
10 martie 2015,
ora 9.05*

Aproape de neconceput în mijlocul tăcerii obișnuite, țipătul a mai dăinuit câteva clipe în urechile doamnei Portinari, ca un jar de sunet. După o foarte scurtă pauză, acesta s-a repetat, și abia atunci doamna Portinari a reacționat. Și-a scos ochelarii de citit, prinși de un mic colier de perle, și i-a lăsat să-i atârne pe piept.

- Ce-o mai fi și asta? s-a întrebat cu glas tare, deși la ora aceea a dimineții (ceasul digital de pe etajeră, cadou de la banca unde-și depunea pensia, arăta ora 9.05) încă nu sosise tânăra ecuatoriană care îi făcea treburile prin casă, și doamna Portinari era singură. Dar de la moartea soțului ei, acum patru ani, stătea mult la taifas cu singurătatea. Dumnezeule! Ce...?

Țipătul s-a repetat, mai puternic. Situația i-a amintit doamnei Portinari de incendiul izbucnit în vechiul ei apartament din centrul orașului Milano, care aproape că-i costase viața pe ea și pe soțul ei în urmă cu cincisprezece ani. Văduvă de-acum, hotărâse să se mute în acest apartament de pe Via Giardelli, lângă universitate. Era mai mic, dar mai liniștit și mai potrivit pentru o doamnă în etate. Îi plăcea să locuiască aici, fiindcă în cartier nu se întâmpla niciodată nimic rău.

Până atunci.

A fugit la ușă cât de repede i-au îngăduit articulațiile bolnave.

- Sfântă Fecioară! murmură, ținând ceva strâns în mână; apoi

a observat că era pixul cu care își notase cumpărăturile săptămânale, dar pe care atunci îl strângea ca pe un crucifix.

Pe palier erau câțiva vecini. Toți se uitau în sus.

- E acasă la Marini! a exclamat domnul Genovese, vecinul ei din față, un tânăr grafician pe care doamna Portinari l-ar fi plăcut mult mai mult dacă nu și-ar fi vădit atât de mult tendințele homosexuale.

- *Il professore!* a auzit de la alt etaj.

Il professore, s-a gândit. Ce i s-o fi întâmplat bietului om? Și cine scotea acele urlete înspăimântătoare? Era, fără îndoială, o voce de femeie. Dar, oricine ar fi fost, doamna Portinari era sigură că nu mai auzise nicicând urlete ca acelea, nici măcar în teribilul episod al incendiului.

Apoi s-a auzit răpăitul unor pași, zgomotul făcut de cineva care cobora scara în fugă. Nici ea și nici domnul Genovese nu au reacționat imediat. Au privit palierul înmărmuriți, uniți parcă în aceeași vârstă de paloare și de spaimă. Cu inima cât pumnul, doamna Portinari se aștepta la orice: și la un criminal, și la o victimă. A conchis intuitiv că nimic nu putea fi mai rău decât acele urlete de suflet chinuit, care se împleteau în ecouri, fără ca ea să poată vedea de la cine veneau.

Dar când a văzut, în cele din urmă, chipul celui care țipa, a știut absolut sigur că greșea.

Exista ceva mult mai rău decât urletele.

I TELEFONUL

Când primejdia ni se pare ușoară, ea nu mai e deloc așa.
FRANCIS BACON

1

*Madrid,
11 martie 2015,
ora 11.12*

Cu exact șase minute și treisprezece secunde înainte ca viața să i se dea peste cap în chip groaznic și definitiv, Elisa Robledo făcea un lucru banal: ținea un curs opțional pentru cincisprezece studenți din anul doi, care se pregăteau să devină ingineri, curs dedicat teoriilor moderne din fizică. Bănuia oarecum ce avea să i se întâmple, fiindcă, spre deosebire de atâția studenți și de nu puțini profesori, pentru care acele încăperi puteau fi de temut, Elisa Robledo se simțea mai liniștită într-un amfiteatru decât în propria casă. La fel i se întâmplase și în liceul demodat unde își dăduse bacalaureatul, și în aula sobră a facultății pe care o urmasse. Acum folosea instalațiile moderne și luminoase ale Școlii Superioare de Inginerie a Universității Alighieri din Madrid, instituție privată și luxoasă, care beneficia de săli cu uși-fereastră ample, de vederi frumoase spre campus, de o acustică splendidă și de un miros de esențe lemnoase nobile. Elisei i-ar fi plăcut să locuiască într-un asemenea loc. Bănuia inconștient că acolo nu i se putea întâmpla nimic rău.

Dar se înșela total și nu mai avea nici cinci minute până să afle.

Elisa era o profesoară strălucită, cu o aură specială. În universități, există profesori și elevi în jurul cărora se țin legende, iar figura enigmatică a Elisei Robledo dăduse naștere unui mister pe care toți voiau să-l dezlege.

Într-un fel, apariția „misterului Elisa” era de neocolit: tânără și singuratică, avea un păr negru, lung și ondulat, un chip și un trup

ce n-ar fi distonat pe coperta niciunei reviste de frumusețe, dar, totodată, o minte analitică și o prodigioasă înclinație către calcul și abstractizare, calități foarte necesare în lumea rece a fizicii teoretice, unde domneau prinții științei. Fizicienii teoreticieni erau priviți cu respect, ba chiar reverențios. De la Einstein la Stephen Hawking, aceștia erau pentru vulg imaginea acceptată și binecuvântată a fizicii. Deși se consacrau unor teme absconse și chiar mai mult decât neinteligibile pentru marea majoritate, făceau mare senzație. Oamenii îi considerau îndeobște prototipul geniului rece și morocănos.

Dar nimic nu era rece în Elisa Robledo: i se părea pasionant să predea și știa să își captiveze studenții. Ca și cum n-ar fi fost destul, era o profesionistă excelentă și o colegă amabilă, solidară, mereu dispusă să-i ajute pe cei aflați la ananghie. În aparență, n-avea nimic ciudat.

Tocmai acesta era faptul cel mai straniu.

În general, se considera că Elisa era prea perfectă. Prea inteligentă și valoroasă, de pildă, ca să lucreze într-un obscur departament de fizică, într-o specialitate de care studențimea tehnică din Alighieri se putea lipsi. Colegii ei erau siguri că ar fi putut să obțină orice: un loc în Consiliul Superior al Cercetării Științifice¹, o catedră la o universitate publică ori un post important într-un prestigios centru din străinătate. La Alighieri, Elisa părea că se irosește. Totuși, nicio teorie (iar fizicienii au o mare înclinație către ele) nu izbutea să explice satisfăcător de ce, la cei treizeci și doi de ani câți avea, aproape treizeci și trei (pe care urma să-i împlinească luna viitoare, în aprilie), Elisa era tot singură, fără prieteni foarte buni, în aparență fericită, ca și cum ar fi obținut tot ce dorea mai mult în viață. Nu i se cunoștea niciun iubit (și nici vreoiubită), iar prietenii ei se limitau la colegii de muncă, dar nicicând nu-și petrecea timpul liber în compania lor. Nu era pretențioasă, nici măcar înfumurată, deși era extrem de atrăgătoare, calitate pe care obișnuia să și-o pună în evidență purtând o ciudată gamă de haine strâmte *haute-couture*, care îi dădeau un aer destul de provocator. Dar, în cazul ei, veșmintele nu păreau să urmărească, nici să atragă atenția, nici să atragă legiunea de bărbați care întorceau capul după ea. Vorbea numai despre profesie, era politicoasă, zâmbea mereu.

¹ Cunoscut în Spania sub sigla CSIC, acest organism, fondat în 1939, coordonează și promovează cercetarea științifică națională prin opt patronate specializate, biblioteci și un departament editorial.

„Misterul Elisa” era insondabil.

Uneori, avea ceva care trezea neliniști. Nimic concret: poate privirea, luminița pierdută în adâncul ochilor ori zațul de senzații pe care i-l lăsa interlocutorului după un scurt schimb de replici. Părea să ascundă o taină. Cei care o cunoșteau mai bine – colegul ei, profesorul Víctor Lopera; Noriega, șeful departamentului – se gândeau că era, poate, preferabil ca Elisa Robledo să nu-și dezvăluie nicicând taina. Sunt ființe care n-au fost, poate, nimic pentru noi, despre care păstrăm doar două, trei amintiri neînsemnate, dar pe care, din cine știe ce motiv, nu le putem uita: Elisa Robledo era una dintre ele, și toți își doreau ca ea să fie așa și în viitor.

O notorie excepție o constituia Víctor Lopera, și el profesor de fizică teoretică la Alighieri, unul dintre puținii prieteni adevărați ai Elisei, care se lăsa uneori pradă nevoii *urgente* de a-i descâlci taina. Pe Víctor îl asaltaseră tot felul de tentații similare, ultima în urmă cu un an, în aprilie 2014, când departamentul hotărâse să dea o petrecere-surpriză în cinstea aniversării Elisei.

Ideea plecase de la Teresa, secretara lui Noriega, dar tot departamentul, chiar și câțiva studenți, anunțaseră că vor veni. Entuziasmați, pierduseră aproape o lună cu pregătirile, de parcă era pentru ei cea mai bună cale de a intra în cercul magic al Elisei și de a-i atinge suprafața evanescentă. Au cumpărat lumânările cu numărul treizeci și doi, un tort, baloane, un urs mare din pluș, iar șeful a adus, generos, câteva sticle cu șampanie. S-au închis în cancelarie, au împodobit-o la iuțeală, au tras draperiile și au stins lumina. Când Elisa a ajuns la facultate, un portar bine instruit a anunțat-o că avea loc o „ședință urgentă”. Ceilalți așteptau în întuneric. S-a deschis ușa și silueta șovăielnică a Elisei s-a profilat în prag, cu vesta scurtă din lână, cu pantalonii mulați și părul negru și lung. Atunci au izbucnit aplauze și râsete și s-au aprins luminile, în vreme ce Rafa, unul dintre „studenții eminenți”, filma deruta tinerei profesoare cu o cameră video de ultimă generație, abia ceva mai mare decât propriii ochi.

În rest, petrecerea a fost scurtă și nici măcar n-a servit la descifrarea „misterului Elisa”: Noriega a vorbit plin de emoție, s-au auzit cântece obișnuite, iar Teresa a agitat în fața camerei o pancartă nostimă, pictată de fratele ei, grafician, cu caricaturile lui Isaac Newton, Albert Einstein, Stephen Hawking și Elisa Robledo, care mâncau felii din același tort. Fiecare a avut ocazia

să-i arate Elisei dragostea pe care i-o purta și faptul că o acceptau cu plăcere așa cum era, fără să-i ceară nimic în schimb, numai să fie mereu misterul ispititor cu care se obișnuiseră. Elisa a fost, ca întotdeauna, perfectă: exact cât trebuie de uimită și fericită, și chiar cu o anume doză de emoție în colțul ochilor. În filmuleț, dacă te uital la formele ei splendide subliniate de vestă și de pantaloni, ai fi putut s-o iei drept o studentă, o invitată de onoare la cine știe ce mare eveniment ori o stea porno cu primul Oscar în mână, cum le șoptea Rafa prietenilor lui din campus: „Einstein și Marilyn Monroe uniți, în fine, într-un singur trup”.

Dar un observator atent ar fi remarcat în înregistrare ceva ce nu se potrivea: chipul Elisei la început, când se aprinseseră luminile, era diferit.

Nimeni nu insistase asupra acestui detaliu, fiindcă, la urma urmei, nimeni nu avea interesul să investigheze imaginile aniversării altuia. Doar Víctor Lopera observase trecătoarea, deși notabila schimbare: când încăperea se luminase, trăsăturile Elisei nu reflectau zăpăceala tipică uimirii, ci emoția cea mai complexă și mai violentă. Firește, totul s-a încheiat în câteva zecimi de secundă, iar Elisa a zâmbit și a fost perfectă din nou. Dar, în acel moment minim, frumusețea ei se dizolvase în altceva. Cu excepția lui Lopera, cei care au văzut înregistrarea au râs de „ce spaimă mare” trăsesse. Dar Lopera a mai observat ceva. Ce? Nu era sigur. Poate că neplăcerea în fața a ceea ce prietena lui considerase a fi o glumă fără haz ori explozia unei sfii maxime, ori altceva.

Poate frică.

Víctor, bărbat inteligent și atent, a fost singurul care s-a întrebat ce sperase Elisa Robledo să găsească în întunericul încăperii. Ce soi de „spaimă oribilă” se gândise că o aștepta la început, pe distanta, splendida, perfecta profesoară Robledo, înainte de a se aprinde luminile și de a se auzi râsete și aplauze în acel loc întunecat. Ar fi dat orice ca să afle.

Ceea ce fusese cât pe-acți să i se întâmple Elisei în acea dimineață, în clasă, ceea ce avea să i se întâmple peste abia șase minute în aula pașnică și izolată, ar fi putut oferi curiozității lui Víctor Lopera mai multe piste, dar el, din nefericire, nu era prezent.

Elisa se străduia să ofere exemple atrăgătoare minților serbede ale tinerilor de familie bună care erau studenții ei.

Niciunul n-avea să se specializeze în fizică teoretică, iar ea știa acest lucru. Nu voiau decât să treacă repede peste conceptele abstracte, să ia examenele și să iasă fluierând, cu un titlu sub braț, care să le permită să acceadă la posturi privilegiate în industrie și tehnologie. Întrebările „de ce?” și „cum”, care fuseseră enigmele fundamentale ale științei încă de când creierul omenesc o inaugurasă pe Pământ, nu-i îngrijorau; voiau rezultate, efecte, greutatea pe care să le înfrunte, pentru a obține puncte. Elisa încerca să schimbe această situație, învățându-i să se gândească la cauze și la necunoscute.

Încerca să-i facă pe studenți să vizualizeze extraordinarul fenomen al realității cu mai mult de trei dimensiuni, poate mult mai multe decât „lungimea-lățimea-înălțimea” vizibile la prima vedere. Relativitatea generală a lui Einstein demonstrase că timpul e a patra dimensiune, iar complexa „teorie a corzilor”, ale cărei derivate sfidau fizica actuală, afirma că existau încă cel puțin *nouă* dimensiuni, fapt de neconceput pentru mintea omenească.

Elisa Robledo se întreba uneori dacă oamenii aveau vreo idee despre tot ce descoperise fizica. În plin secol al XXI-lea, în așa zisa „eră a Vărsătorului”, publicul se interesa tot de fapte „supranaturale” ori „paranormale”, ca și cum „naturalul” și „normalul” erau procese deja cunoscute, puțin ori deloc misterioase. Nu era nevoie să vezi farfurii zburătoare ori fantome ca să-ți dai seama că trăim într-o lume foarte tulburătoare, pe care n-o poate aborda nici imaginația cea mai dezlănțuită, opina Elisa. Voia să le demonstreze acest fapt cel puțin celor cincisprezece studenți din acea modestă aulă.

A început cu un exemplu ușor și amuzant. A pus pe proiector o transparentă pe care schițase o figură omenească și un pătrat.

- Acest domn, a explicat, arătând figura cu degetul, trăiește într-o lume cu doar două dimensiuni, lungimea și lățimea. A muncit din greu toată viața și a câștigat o avere: un euro. S-au auzit câteva râsete și a înțeles că în sfârșit captase atenția câtorva dintre cele cincisprezece perechi de ochi plictisiți. Pentru ca nimeni să nu i-l fure, domnul hotărăște să-l depună la cea mai sigură bancă din lume: un pătrat. Pătratul are o singură deschidere, pe o latură, pe unde el își introduce mica avere, dar nimeni altcineva, cu excepția lui, nu-l va putea deschide din nou.

Cu un gest rapid, Elisa a scos din buzunarul blugilor moneda de un euro pregătită dinainte și a pus-o pe pătratul de pe transparentă.

- Prietenul nostru e liniștit că și-a depus economiile la această bancă: nimeni, absolut nimeni, nu poate intra pe nicio latură a pătratului. Vreau să spun că nimeni din lumea lui. Dar eu i le pot fura ușor printr-o a treia dimensiune, imperceptibilă pentru locuitorii acestui univers plan: *înălțimea*. În timp ce vorbea, Elisa a scos moneda și a schimbat transparenta cu alta, pe care se afla alt desen. Vă puteți închipui prin ce trece bietul om când deschide pătratul și vede că economiile i-au dispărut. Cum a putut fi jefuit, dacă imaginea a fost *închisă* tot timpul?

- A naibii treabă, a șușotit un tânăr din rândul întâi, cu părul tuns perie și cu ochelari colorați, provocând râsul tuturor.

Elisei nu-i păsa de râsul lor, nici de aparenta lor lipsă de concentrare: știa că exemplul ei era foarte simplu, derizoriu pentru studenții de nivel înalt, dar tocmai asta urmărea. Voia să deschidă cât mai multe intrări, fiindcă știa că puțini aveau să ajungă la cea de ieșire. A pus capăt râsetelor, îndulcindu-și vocea.

- La fel cum acest domn nu poate nici măcar să-și imagineze cum i-au fost furati banii, nici noi nu concepem existența a mai mult de trei dimensiuni în jurul nostru. Ei bine, a adăugat, accentuând fiecare vorbă, exemplul meu arată cum ne pot afecta dimensiunile, inclusiv cum pot ele provoca evenimente pe care n-aș șovăi să le calific drept „supranaturale”. Comentariile studenților i-au acoperit vorbele. Elisa știa ce era cu ei. „Credeți că adaug lecției tușe științifico-fantastice. Sunteți studenți la fizică, știți că vă vorbesc despre realitate, dar nu vă vine să credeți.” Din pădurea brațelor ridicate a ales unul. Spune, Yolanda.

Ridicase brațul una dintre puținele studente din acea grupă preponderent masculină, o fată cu părul bond, lung, și cu ochi mari. Elisei i-a făcut plăcere că ea ceruse prima cuvântul.

- Desenul are o șmecherie, a spus Yolanda: moneda e tridimensională, are o oarecare înălțime, deși mică. Dacă ar fi fost desenată pe hârtie, cum ar fi trebuit, n-ar fi putut fi furată.

S-a înălțat un val de murmure. Cu răspunsul deja pregătit, Elisa Robledo s-a prefăcut ușor surprinsă, ca să nu dezamăgească incontestabila ascuțime a minții de care dăduse dovadă studenta.

- Bună observație, Yolanda. Și exactă în întregime. Știința se face cu observații aparent simple, dar foarte subtile. Totuși, dacă moneda ar fi fost desenată pe hârtie, la fel ca omul și pătratul, eu aș fi putut-o șterge. Râsetele au împiedicat-o pentru câteva secunde să continue: mai exact, cinci.

Ceasul mare de pe peretele opus marca imperturbabil ultimul moment. Elisa l-a privit indiferent, fără să presupună că brațul lui lung, care parcurgea cercul orar, începuse numărătoarea inversă ce urma să-i distrugă pe veci prezentul și viitorul.

Pe veci. Irevocabil.

- Vreau să înțelegeți, a continuat, liniștind râsetele cu un gest,

străină de tot ce nu era sintonia cu studenții, că feluritele dimensiuni se pot afecta între ele, indiferent cum. Vă voi da alt exemplu.

În vreme ce-și pregătea lecția, se gândise ca următoarea analogie s-o deseneze pe tablă. Dar a văzut chiar atunci ziarul împăturit pe masa de pe podium. Când avea ore, îl cumpăra de la chioșcul de la intrarea în universitate, și îl citea la sfârșit, în braserie. S-a gândit că poate studenții aveau să înțeleagă mai bine noul exemplu, ceva mai greu, dacă folosea un obiect.

A deschis ziarul la întâmplare și a netezit pagina.

- Să ne închipuim că foaia aceasta e un plan în spațiu.

A lăsat capul în jos, ca să despartă pagina de celelalte, fără să strice ziarul.

Și a văzut-o.

Oroarea se instalează foarte repede. Suntem în stare să ne îngrozim chiar înainte de a lua cunoștință de ea. Încă nu știm de ce, dar mâinile ne tremură, fața ni se face albă ca varul, iar stomacul ni se strânge ca un balon dezumflat. Privirea Elisei căzuse pe un titlu din colțul superior dreapta al foii și, înainte încă de a înțelege bine tot ce însemna, o brutală descărcare de adrenalină a paralizat-o.

A parcurs printre rânduri știrea în câteva clipe. Dar ele au fost o eternitate, în care abia dacă fost conștientă că studenții înlemniseră, așteptând-o să continue, și începeau să-și dea seama că se petrecea ceva ciudat: își dădeau coate, își dregeau vocile, capetele unora se întorceau întrebătoare spre colegii din spate.

O altă Elisa a ridicat privirea, înfruntând așteptarea tăcută pe care o provocase.

- Ei, închipuiți-vă că îndoi acest plan prin acest punct, a continuat fără să tremure, cu vocea neutră a unui pilot automat.

N-a știut cum, dar a continuat să explice. A scris ecuații pe tablă, le-a desfășurat fără eroare, a pus întrebări, a dat alte exemple. Nimeni n-a părut să observe acest fapt eroic și supraomenesc. Ori poate că da? Se întreba dacă Yolanda cea atentă, care o privea cu ochii în patru din primul rând, captase vreo urmă din spaima ce o luase prin surprindere.

- Ne oprim aici, a spus când mai erau cinci minute până la sfârșitul orei. Și a adăugat, cutremurată de ironia vorbelor sale: Vă avertizez că, începând de acum, totul va fi mai complicat.

Avea biroul la capătul coridorului. Spre norocul ei, ceilalți colegi erau ocupați, și pe drum n-a întâlnit pe nimeni. A intrat, a încuiat ușa, s-a așezat la masa de scris, a deschis jurnalul și aproape că a smuls foaia, începând să citească cu râvna celui care trece în revistă o listă de ferpăre, cu speranța să nu dea de cineva drag, dar știind că până la urmă anunțul mortuar exact are să apară inevitabil, recognoscibil, parcă pictat cu altă culoare.

Știrea abia dacă oferea date, doar data probabilă a întâmplării: deși descoperirea avusese loc a doua zi, totul părea să se fi întâmplat în noaptea zilei de luni, 9 martie 2015. *Alaltăieri.*

A simțit că se sufocă.

Transparența cristalului bizotat al ușii a devenit umbră.

Deși știa că nu era ceva ieșit din comun (un om de serviciu, un coleg), Elisa Robledo s-a ridicat de pe scaun, neputând să scoată o vorbă.

Acum vine după tine.

Umbra a rămas neclintită în fața cristalului. S-a auzit un zgomot în încuietoare.

Elisa nu era lașă, din contră, dar în acea clipă și zâmbetul unui copil ar fi putut-o îngrozi. A simțit pe spate și pe fund o suprafață rece, și doar atunci a fost conștientă că se retrăsese spre perete. Părul lung și negru îi ascundea pe jumătate fața asudată.

În sfârșit, s-a deschis ușa.

Unele spaime sunt ca niște morți nedefinite, schițele unor morți care ne iau pentru moment glasul, privirea, funcțiile vitale, moment în care nu mai respirăm, nu mai gândim, inima nu ne mai bate. Clipa aceea a fost teribilă pentru Elisa. Văzând-o, bărbatul a dat înapoi. Era Pedro, unul dintre oamenii de serviciu. Ținea în mână niște chei și un teanc de scrisori.

- Scuzați-mă. Credeam că nu-i nimeni. Dacă nu mai vine nimeni după ore... Pot să intru? V-am adus corespondența.

Elisa a murmurat ceva, omul de serviciu a zâmbit, a trecut pragul și a pus scrisorile pe masă. Apoi a plecat, aruncând totuși o privire spre ziarul deschis și spre Elisa. Ea n-a dat nicio atenție. De fapt, brusca întrerupere o ajutase să-și uite spaima.

Deodată și-a dat seama ce trebuia să facă.

A împăturit ziarul, l-a pus în poșetă, s-a uitat pe deasupra la scrisori (comunicări interne, mesaje de la alte universități cu care era în contact, nimic care s-o fi interesat atunci), și a ieșit din

birou.

Înainte de orice, trebuia să-și salveze viața.

2

Víctor Lopera își avea biroul vizavi de al ei. Tocmai venise și fotocopia cu modestă plăcere rebusul din jurnalul de dimineață. Colecționa asemenea jocuri, avea albume întregi pline cu ghicitori de pe internet, din ziare și reviste. Exact în momentul în care foaia ieșea pe tăviță, a auzit lovituri ușoare în ușă.

- Da?

Abia de s-a observat vreo schimbare în expresia lui liniștită, când a văzut-o pe Elisa: sprâncenele dese i s-au arcuit ușor, colțurile buzelor i-au destins puțin fața spână în spatele ochelarilor, cu un gest care, pe scara manifestărilor comportamentale ale proprietarului lor, se putea considera zâmbet.

Elisa se obișnuise deja cu colegul ei. În ciuda tinereții, Víctor îi plăcea mult. Era persoana în care avea cea mai mare încredere. Deși în clipa aceea nu o putea ajuta decât într-un fel.

- Cum e enigma de azi?

I-a zâmbit, dându-și la o parte părul de pe frunte. Întrebarea ei era aproape rituală: lui Víctor îi plăcea ca ea să se intereseze de hobby-ul lui, și chiar îi comenta rebusurile cele mai curioase. Nu vorbea cu prea multe persoane despre așa ceva...

- Destul de ușoară. I-a arătat pagina fotocopiată. Un tip mușcă dintr-un perete. „Ești surd?” sună întrebarea. Soluția trebuie să fie: „Ca pereții”. Înțelege? „Ca... pereții”.

- Nu-i rău, a spus Elisa, râzând. *Încearcă să fii indiferentă.* Ar fi vrut să urle, să fugă, dar știa că trebuia să rămână senină. Nimeni n-avea s-o ajute, cel puțin pentru moment: era singură. Ascultă, Víctor, te deranjează să-i spui Teresei că n-am să pot ține seminarul de cuantică după-amiază? Nu-i în birou, și vreau să plec.

- Nu, nicidecum. Altă mișcare imperceptibilă din sprâncene. Ai pățit ceva?

- Mă doare capul și cred că am temperatură. Poate fi o gripă.

- Aoleu!

- Da, ce ghinion.

Pentru a-și arăta tandrețea, acel „aoleu” era cel mai bun lucru

pe care-l putea spune, iar Elisa știa asta. S-au mai privit o clipă, apoi Víctor a spus:

– Fii fără grijă. Îi spun.

Ea i-a mulțumit. Și, plecând, a auzit: „Multă sănătate”.

Pentru o vreme, Víctor a rămas neclintit: în picioare, cu fotocopia în mână, privind spre ușă. În spatele măștii de ochelari metalici, mari și demodați pe care îi folosea, chipul lui trăda doar o oarecare nedumerire, dar în intimitatea gândurilor sale era îngrijorat.

Nimeni n-o să te ajute.

S-a îndreptat, grăbită, spre mașina ei, din parcare a facultății. Dimineața rece de martie, cu cerul aproape alb, a înfrigorat-o. Știa că n-avea gripă, dar s-a gândit că atunci nimeni nu-i putea reproșa nimic.

Din când în când, întorcea capul și privea în jur.

Nimeni. Ești singură. Încă nu te-au sunat. Ori poate că da?

A scos mobilul din buzunar și și-a verificat mesajele. Nimic. N-avea nici e-mailuri noi pe ceasul-calculator de la încheietura mâinii.

Singură.

În minte îi roiau mii de întrebări, într-un trafic neîntrerupt de neliniști și posibilități. Nu și-a dat seama cât de nervoasă era decât în momentul în care aproape că a scăpat cheile de la mașină. A plecat ușor, ținând volanul cu ambele mâini, calculând fiecare mișcare a accelerației și a ambreiajului, ca o începătoare la examenul final de condus. A hotărât să nu conecteze computerul vehiculului și să se concentreze asupra șofatului fără asistență: asta avea s-o ajute să-și păstreze calmul.

A ieșit din universitate și a luat-o pe șoseaua Colmenar, ca să se întoarcă la Madrid. Oglinda retrovizoare nu-i oferea nicio informație specială: mașinile au depășit-o, nimeni n-avea interes să meargă în urma ei. La intrarea din nord a orașului, a ales drumul care ducea la ea în cartier.

La un moment dat, în timp ce traversa cartierul Hortaleza, și-a auzit soneria familiară a mobilului. S-a uitat pe scaunul copilotului: îl pusese în geantă și uitase să-l conecteze la boxe. A redus viteza, băgând o mână în geantă și căutând frenetic. *Ăsta e telefonul pe care-l aștept.* Soneria părea s-o caute din centrul Pământului. Degetele ei orbecăiau: un lăntșor, un buzunar, muchiile telefonului. „Telefonul... telefonul...!”

În sfârșit, l-a găsit, dar, când l-a scos, i-a alunecat printre degetele asudate. L-a văzut căzând pe scaun, și apoi pe jos. A vrut să-l ia.

Fără de veste, venită parcă din neant, o umbră s-a aruncat asupra parbrizului. N-a avut nici măcar vreme să strige; a apăsător instinctiv pe frână, iar inerția i-a turtit sternul de centura de siguranță. Tipul, un bărbat tânăr, a sărit înapoi, lovind supărat capota mașinii. Elisa a observat că era pe o trecere de pietoni. Nu-l văzuse. A ridicat mâna, ca să se scuze, și a auzit limpede prin geam insultele tânărului. Alți pietoni o priveau dezaprobator. „Fii calmă. Așa n-ai să ajungi la nimic. Condu calm și du-te acasă.”

Mobilul a tăcut. Cu mașina oprită pe zebra, nedând atenție protestelor venite din alte vehicule, Elisa Robledo s-a aplecat, a luat telefonul și s-a uitat pe ecran: numărul de la care fusese sunată nu se păstrase în memorie. *Nu-ți face griji: dacă ăla era telefonul pe care îl așteptai, o să mai încerce.*

A lăsat telefonul pe scaun și a plecat mai departe. Peste zece minute, a oprit în garajul clădirii unde locuia, pe strada Silvano. A trecut pe lângă ascensor. A urcat pe jos cele trei etaje până la apartamentul ei.

Deși era sigură de inutilitatea unei astfel de măsuri, a încuiat ușa întărită (pusese să fie instalată în urmă cu trei ani, și o costase o avere) cu patru încuietori de siguranță și un lanț magnetic, și a conectat alarma de la intrare. Apoi a străbătut casa, încuind toate obloanele metalice electronice, inclusiv cel care dădea în curtea interioară a bucătăriei, în vreme ce aprindea luminile. Înainte de a-l închide pe cel din sufragerie, a deschis vizoarele și a privit în stradă.

Mașinile treceau, oamenii lunecau ca printr-un acvariu de sunete cernute, se vedeau migdali și pereți văruiți. Viața mergea înainte. Nimeni nu i-a atras în mod special atenția. A închis și ultimul oblon.

A aprins lămpile din baie și bucătărie, precum și pe cea din sala de sport, care n-avea ferestre. N-a uitat veiozele de pe noptierele aflate de o parte și de alta a patului nefăcut, acoperit de reviste și însemnări de fizică și matematică.

O grămăjoară de mătase neagră zăcea la picioarele patului. În seara dinainte, se jucase de-a Domnul Ochi Albi și nu adunase încă lenjeria de pe jos. A strâns-o, cu frisoane (și când te gândești că „jocul” îi dădea acum mai multe frisoane decât de

obicei), și a aruncat-o la întâmplare în sertarele comodei. Înainte de a ieși, s-a oprit la tabloul mare cu fotografia de pe Lună, primul lucru pe care îl vedea în fiecare dimineață când se trezea, și a apăsât pe întrerupătorul incorporat în ea: satelitul s-a luminat în tonuri de alb fosforescent. Când s-a întors în bucătărie, a aprins și restul luminilor de la întrerupătorul principal: lampa cu picior, podoabele poliței... A făcut la fel și cu cele două lămpi speciale, care funcționau cu acumulatori.

Pe robotul telefonului fix clipeau două mesaje. Le-a ascultat ținându-și răsuflarea: unul era de la o editură științifică, la a cărei revistă era abonată, celălalt, de la femeia de serviciu, care lucra cu ora. Elisa o chema doar când putea sta acasă, căci nu voia ca în absența ei să-i invadeze cineva intimitatea. Femeia îi propunea să-și schimbe programul, ca să poată merge la medic. Elisa nu i-a răspuns; a șters pur și simplu mesajul.

Apoi a aprins ecranul de un metru al televizorului digital. Multiplele canale de știri ofereau informații despre vreme, sport, sectorul economic. A deschis o fereastră de chat, a tastat două cuvinte, iar televizorul a început căutarea automată a știrii care o interesa, fără niciun rezultat. A lăsat pe un jurnal englezesc de pe CNN și a dat mai încet.

S-a gândit o clipă, a fugit la bucătărie, a deschis sertarul electronic de sub regulatorul de temperatură. În spate a găsit ce căuta. Îl cumpărase în urmă cu un an tocmai pentru așa ceva, cu toate că era convinsă de inutilitatea unei asemenea măsuri.

Și-a văzut pentru o clipă ochii îngroziți, reflectați în suprafața de oțel a unui cuțit de măcelărie.

Aștepta.

Revenise în sufragerie și, după ce se asigurase că telefonul funcționa, iar mobilul era destul de încărcat, se așezase într-un fotoliu din fața televizorului, cu cuțitul pe genunchi.

Continua să aștepte.

Ursul mare din pluș, pe care-l primise anul trecut, de ziua ei, de la colegi, stătea în stânga canapelei din fața ei. Pe bavețica lui scria cu roșu: „La mulți ani”, iar sub el apărea logoul Universității Alighieri (profilul acvilin al lui Dante). Pe burta lui, se citea cu litere aurii lozinca universității: „Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni”. Ochii lui din plastic păreau s-o spioneze, iar gura în formă de inimă părea să-i vorbească.

Poți să faci tot ce vrei, să te aperi cât vrei, să te înșeli singură,

crezând că te aperi. Dar sigur e că ai murit.

Și-a luat ochii de pe ecran, unde se transmitea lansarea unei noi sonde spațiale europene.

Moartă, Elisa. Moartă, ca și ceilalți.

Tipățul telefonului aproape a făcut-o să sară din fotoliu. Dar a rămas surprinsă: a întins fără șovăială mâna, luând receptorul într-o atitudine ce se confunda cu calmul absolut. Acum, că fusese, în sfârșit, chemată, se simțea incredibil de liniștită. Vocea nu i-a tremurat niciun pic când a răspuns.

- Alo?

A urmat o eternitate în care nimeni n-a zis nimic. Apoi a auzit:

- Elisa? Sunt Víctor.

Decepția a năucit-o de tot. Era ca și cum toate puterile ei așteptaseră o lovitură, iar acum afla brusc că lupta se încheiase. Și-a tras sufletul, în timp ce o invadea brusc un val de ură irațională față de prietenul ei. Víctor nu era vinovat de nimic, dar vocea lui era ultima pe care voia s-o audă atunci. „Lasă-mă, lasă-mă, închide și lasă-mă în pace.”

- Voiam să știu cum te mai simți. Te-am văzut... În fine, arătai rău. Știi tu...

- Sunt bine, nu-ți face griji. Dar mă doare capul. Nici măcar nu cred că e gripă.

- Îmi pare bine. Și-a dres glasul. A făcut o pauză. Lentoarea lui Víctor, cu care era atât de obișnuită, i se părea acum exasperantă. Aranjase cu seminarul. Noriega spune că nu-i nimic. Dacă nu poți veni săptămâna asta, nu trebuie decât s-o anunți din timp pe Teresa.

- De acord. Mulțumesc, Víctor.

S-a întrebat ce-ar crede Víctor dacă ar vedea-o: asudată, tremurând, ghemuită în fotoliu, cu un cuțit lung și ascuțit de patruzeci și cinci de centimetri, din oțel inoxidabil în mâna dreaptă.

- Te-am... Te-am sunat fiindcă... a spus. Știi, la televizor dau o știre... Elisa Robledo s-a încordat. Ai televizorul deschis?

A căutat frenetic cu telecomanda canalul indicat de Víctor. A văzut un bloc de locuințe și un crainic care vorbea la microfon: „În casa lui din acest cartier universitar din Milano, a zguduit întreaga Italie”.

- Cred că tu îl cunoșteai, nu? a întrebat Víctor.

- Da, a răspuns Elisa liniștită. Ce păcat!

Arată-te indiferentă. Nu cumva să te dai de gol la telefon.

Vocea lui Víctor începea iar urcuşul greu al unei noi fraze. Elisa a decis că era vremea să-l oprească.

- Iartă-mă, trebuie să închid. Te sun mai târziu. Mulțumesc pentru tot, sincer.

Nici măcar nu a așteptat să-i răspundă. Îi părea rău că era atât de brutală cu unul ca Víctor, dar nu avea de ales. A dat sonorul mai tare și a înghițit fiecare vorbă. Crainicul susținea că poliția nu excludea nicio posibilitate, dar că furtul era motivul cel mai probabil.

S-a agățat din răspuțeri de acea speranță stupidă. „Da, poate că asta și era. Un furt. Dacă tot n-am primit niciun telefon...”

Crainicul avea o umbrelă deschisă. La Milano cerul se arăta cenușiu. Elisa avea senzația neliniștitoare că privea sfârșitul lumii.

Ferestrele de la Institutul de Medicină Legală al Universității din Milano erau încă luminate, deși plecaseră toți. În noaptea milaneză ploua ușor, dar fără răgaz, iar steagul Italiei, înfipt în țeava de la intrarea în edificiul sobru, lăsa să cadă peste capătul labirintic al acesteia un șiroi constant de apă. Sub acest steag s-a oprit automobilul de culoare întunecată care ajunsese în Via Mangiagalli. S-a văzut umbra unei umbrele. Un individ care aștepta în prag a întâmpinat două siluete ce au coborât de pe bancheta din spate a vehiculului. Nimeni n-a spus nimic: toți păreau să știe cine erau și ce voiau ceilalți. Umbrela s-a închis. Siluetele au dispărut.

Culoarele institutului au răsunat sub pașii celor trei bărbați. Nou-sosiții purtau costume închise la culoare, dar și paltoane. În frunte se afla tipul care așteptase la ușă: tânăr, foarte palid, atât de nervos, că mergea în mici salturi. Când vorbea, dădea mult din mâini. Engleza lui avea un accent italian ostentativ.

- Ei fac un studiu amănunțit. Încă nu s-au tras concluziile definitive. Descoperirea s-a făcut ieri-dimineață. Numai azi am putut întruni specialiștii.

S-a oprit, ca să deschidă ușa care dădea în Laboratorul de antropologie și stomatologie legistă. Acesta, inaugurat în 1995 și modernizat în 2012, era dotat cu tehnologia de vârf folosită de câțiva dintre cei mai buni medici legiști din Europa.

Nou-sosiții abia au observat sculpturile și fotografiile care împodobeau culoarul. Au trecut pe lângă trei capete de om modelate în ghips.

- Câți martori l-au văzut? a întrebat unul dintre bărbați, cel mai în vârstă, cu părul complet alb și rărit în creștetul capului, compensat de pletele discrete. Vorbea o engleză neutră, un amestec de felurite accente.

- Doar femeia care trebuia să-i facă în fiecare dimineață curat în apartament. Ea l-a descoperit. Vecinii abia dacă au văzut ceva.

- Ce înseamnă „abia”?

- Au auzit strigătele femeii, au întrebat-o, dar n-a intrat nimeni în apartament. Au chemat imediat poliția.

Aștepta în fața unui desen anatomic conștiincios - trupul unei femei fără piele, cu un făt în pânțele deschis. Tânărul a deschis o ușă metalică.

- Și femeia? l-a descusut cel cu păr alb.

- Sedată, la spital, sub pază.

- Nu trebuie să iasă de acolo până când n-o examinăm.

- M-am ocupat de tot.

Bărbatul cărunt vorbea cu aparentă indiferență, fără să-și modifice expresia sau să-și scoată mâinile din buzunarele pantalonilor. Tânărul răspundea pe un ton grăbit, de lacheu. Celălalt bărbat părea absorbit de propriile gânduri. Era robust: costumul și chiar paltonul păreau cu două numere mai mici. Nu părea de aceeași vârstă cu cel cărunt, dar nici cu tânărul. Era tuns periuță, avea ochi foarte verzi și limpezi, iar cercul unei bărbuțe cenușii îi acoperea gâtul enorm, ca o coloană gotică. Privindu-l, nu te puteai îndoi că era singurul dintre cei trei care nu se obișnuise cu hainele office. Se mișca hotărât, legănându-și brațele. Avea aerul unui militar.

Au străbătut alt culoar, ajungând într-o nouă sală. Tânărul a închis ușa în urma lor. Înăuntru era frig. Pereții și podeaua aveau o culoare pală, reflectorizantă, verde ca mărul, ca interiorul unui cristal șlefuit. Mai mulți indivizi în costume chirurgicale stăteau în picioare, în șir, înconjurați de mese cu instrumente științifice. Priveau spre ușa pe care intraseră cei trei bărbați, ca și cum singura lor misiune era să formeze un comitet de întâmpinare. Unul dintre ei, cu păr argintiu și cărare într-o parte, care purta în mod ciudat cămașă și cravată pe sub costumul verde de chirurg, a înaintat, depărtându-se de grup. Tânărul a făcut prezentările.

- Domnii Harrison și Carter. Doctorul Fontana. Doctorul a dat din cap, în semn de salut, iar bărbatul cărunt și cel corpulent au făcut la fel. Le puteți da toate informațiile, fără rezerve, doctore.

Au tăcut. Un surâs ușor, aproape ca o strâmbătură, ținea

încordat chipul alb și lucios, parcă de ceară, al medicului. Un tic îi agita pleoapa dreaptă. Vorbind, părea păpușa unui ventriloc, manevrată de la distanță.

- N-am mai văzut niciodată așa ceva... de când sunt eu legist.

Ceilalți medici s-au depărtat, parcă invitându-i pe vizitatori să se apropie. În spatele lor se afla o masă. Luminile zenitale cădeau pe o suprafață centrală, o grămăjoară acoperită cu un cearșaf. Unul dintre medici l-a dat la o parte.

Cu excepția bărbatului cărunt și a celui corpulent, nimeni nu s-a mai uitat sub cearșaf. Toți urmăreau trăsăturile celor doi vizitatori, ca și cum numai ele meritau să fie privite pe îndelete.

Bărbatul cărunt a deschis gura, dar imediat a închis-o la loc și a întors privirea.

O clipă, numai bărbatul corpulent a continuat să privească masa. A rămas așa, cu fruntea încruntată și trupul rigid, ca și cum și-ar fi obligat ochii să se uite la ceea ce nimeni din sală nu voia să mai vadă.

În jurul Elisei se lăsase noaptea. Apartamentul ei era o insulă de lumină, dar în celelalte se instaura domnia întunericului. Stătea în aceeași poziție, în fața televizorului închis, sprijinind cuțitul uriaș în poală. Nu mâncase nimic, nici nu se odihnisese toată ziua. Nu-și dorea decât să facă niște exerciții fizice și avea nevoie de plăcerea unui duș lung și a unui somnifer, dar nu îndrăznea să se clintească. Aștepta.

Ar fi așteptat oricât era nevoie, deși nu știa ce presupunea această expresie ambiguă.

Te-au părăsit. Te-au mințit. Ești singură. Dar nu asta-i cel mai rău. Știi ce-i cel mai rău?

Ursul de pluș stătea cu brațele deschise și zâmbea cu gurița lui în formă de inimă. Nasturii negri ai ochilor lui reflectau o Elisă mică și palidă.

Cel mai rău nu-i ce s-a petrecut. Cel mai rău nu s-a întâmplat încă. Cel mai rău e ce-o să ți se întâmple.

Deodată, a sunat mobilul. Ca atâtea alte lucruri la care râvnim (sau pe care le avem), obținerea celui așteptat (ori temut) a însemnat și pentru ea trecerea la altă situație, la alt nivel al gândurilor. Chiar înainte de a răspunde, creierul ei începuse să emită și să elimine ipoteze, să dea drept fapt împlinit ceea ce încă n-avusese loc.

A răspuns la al doilea apel, sperând să nu fie Víctor.

Nu era el. Ci telefonul așteptat.

Convorbirea a durat doar două secunde. Dar ele au făcut s-o podidească lacrimile de cum a închis. „Știu. În sfârșit, știu.”

A plâns îndelung, gârbovită, cu receptorul în mână. După ce și-a vărsat oful, s-a ridicat și s-a uitat la ceas: mai avea vreme până la întrunire. O să facă puțină gimnastică și un duș, o să mănânce ceva și apoi o să înfrunte dificila decizie de a continua de una singură ori de a cere ajutor. Se gândise să recurgă la o persoană *din afară*, care nu știa nimic, căreia i-ar putea povesti faptele pe îndelete, cu o opinie mai neutră. Cine oare?

„Víctor. Da, poate el.”

Dar era riscant. Mai trebuia să rezolve încă o problemă gravă: cum să-i spună că avea nevoie de ajutorul lui urgent? Cum să-l facă să înțeleagă?

Înainte de toate, trebuia să se liniștească și să reflecteze. Inteligența fusese mereu cea mai bună armă a ei. Știa prea bine că inteligența omului era mai primejdioasă decât cuțitul din mână ei.

S-a gândit că totuși primise telefonul pe care îl aștepta încă de dimineață, cel care avea să-i hotărască soarta de-aici înainte.

Aproape că nu recunoscuse glasul, căci îl auzise tremurat și ezitant, ca și cum interlocutorul era la fel de terorizat ca ea. Dar nu se îndoia că era vorba chiar despre *telefonul așteptat*, fiindcă singura vorbă pe care bărbatul o pronunțase fusese cea pe care ea o aștepta:

– Zigzag.

3

Întrebarea fundamentală pe care și-o puneă chiar atunci Víctor Lopera era dacă araliile lui aeroponice² făceau sau nu parte din natură. La prima vedere da, căci erau ființe vii, adevărate *dizygotheca elegantissima*, ce respirau și absorbeau lumină și hrană. Dar natura nu le putuse reproduce nicicând cu exactitate. Purtau semnătura omului, dar erau fiicele tehnologiei. Víctor le acoperise cu plastic transparent, ca să poată să le observe uimitorii fractali ai rădăcinilor, le controla temperatura, pH-ul și creșterea cu ajutorul unor instrumente electronice. Ca să

² Sistem aeroponic – culturi de plante suspendate.

le împiedice să se dezvolte cum obișnuiau, până aproape de un metru și jumătate, folosea îngrășămintele speciale. De aceea, cele patru aralii cu frunze de culoarea unui bronz aproape argintiu, nu mai înalte de cincisprezece centimetri, erau, în mare măsură, creațiile lui. Fără el și fără știința modernă, n-ar fi existat nicicând. Așa că întrebarea dacă făceau sau nu parte din natură părea pertinentă.

A conchis că da. Cu toate rezervele posibile, dar, categoric, da. Pentru Víctor, cheștiunea depășea lumea vegetală. Răspunsul la acea întrebare ne obligă să ne declarăm încrederea ori scepticismul în tehnologie și în progres. El făcea parte dintre cei care pariau pe știință. Credea cu tărie că știința era o altă formă a naturii, și chiar un mod nou de a aborda religia, în stilul lui Teilhard de Chardin. Optimismul vital i se manifestase încă din copilărie, când văzuse că tatăl lui, chirurg de profesie, putea să modifice viața și să-i corecteze erorile.

Dar, deși admira acea calitate a tatălui său, nu optase pentru o profesie „biologică”, spre deosebire de fratele său, tot chirurg, ori de sora lui, care era veterinar, ci pentru fizica teoretică. Considera activitățile fraților săi prea agitate, iar el iubea liniștea. La început, dorise chiar să se dedice șahului profesionist, fiindcă era deosebit de talentat la matematică și logică, dar descoperise brusc că și competiția era agitată. Nu că i-ar fi plăcut să stea cu mâinile în sân, dar râvnea la liniștea exterioară ca să poată declara război mental enigmelor, să-și pună atari întrebări, dedicându-se dezlegării unor ghicitori complicate.

A umplut un aspersor cu noul amestec fertilizant, pe care avea să-l încerce numai pe Aralia A. Le separase, ca să experimenteze pe fiecare ceva special. La început, cochetase cu gândul de a le pune nume mai poetice, dar optase, în cele din urmă, pentru primele patru litere ale alfabetului.

- Ce te uiți așa? i-a șoptit cu drag primei plante, închizând aspersorul. N-ai încredere în ceea ce faci? Ar trebui să iei exemplul de la C, care primește ușor toate schimbările. Trebuie să înveți să te schimbi, micuț! Dar-ar Domnul ca tu și eu să învățăm de la doamna C!

S-a întrebat o clipă de ce spusese acea prostie. În ultima vreme, era mai melancolic decât de obicei, ca și cum ar fi avut și el nevoie de un nou fertilizant. Dar, ce naiba, asta era psihologie ieftină! Se considera un bărbat fericit. Îi plăcea să țină cursuri, dispunea de mult timp liber ca să citească, să-și îngrijească

plantele și să dezlege rebusuri. Avea cea mai bună familie din lume, iar părinții lui, deși în etate și pensionari, se bucurau de o sănătate de fier. Juca rolul unchiului exemplar pe lângă cei doi nepoți, fiii fratelui său, care îl adorau. Cine se mai putea lăuda că se bucura de tot atâta liniște și tandrețe?

Era singur, e adevărat. Dar circumstanța nu se datora, nici mai mult, nici mai puțin, decât propriei voințe. Era stăpânul propriului destin. De ce să-și amărească viața, grăbindu-se să trăiască alături de o femeie care n-ar fi putut să-l facă fericit? La treizeci și patru de ani mai era încă tânăr, nu-și pierduse optimismul. Viața era o chestiune de așteptare: nicio aralie, nicio iubire nu creștea în două minute. Hazardul potrivea cel mai bine lucrurile. Într-o bună zi, o să cunoască pe cineva ori o să-l sune un cunoscut...

- Și, trosc, o să cresc precum C, a spus cu glas tare, râzând. În clipa aceea a sunat telefonul.

Îndreptându-se spre polița din bucătărioară, ca să răspundă, își dădea cu presupusul cine putea să fie la celălalt capăt al firului. La acel ceas din noapte, cel mai probabil era că fratele lui, care de câteva luni îi tot făcea aluzii, cerându-i să-i revizuiască actele contabile ale clinicii chirurgicale private pe care o conducea. „Tu ești geniul matematic al familiei, ce-i pentru tine să-mi dai o mână de ajutor?” Luis „L-opera” (vechea glumă care-i pronunța numele de familie ca pe o aluzie la profesia de chirurg) n-avea încredere în computere, voia ca Víctor să-și dea avizul. Víctor se săturase să-i tot spună că matematica avea mai multe specialități, ca și chirurgia, de altfel: cel care extirpa glande nu putea transplanta inimi. La fel, el practica doar matematica particulelor elementare, nu și calculul listelor de cumpărături. Dacă fratele lui avea nevoie să i se extirpe ceva, acel ceva era glanda încăpățănării.

A pescuit receptorul dintr-o mare de portrete înrămate: nepoții, sora, părinții, Teilhard de Chardin, abatele și omul de știință Georges Lemaître, Einstein... Și, după ce și-a reprimat un căscat, a spus: „Da?”

- Víctor? Sunt Elisa.

Tot plictisul i s-a făcut fărâme, de parcă ar fi fost din sticlă. Ori ca un vis când te trezești.

- Salut. Mentea lui Víctor funcționa cu viteză maximă. Cum te mai simți?

- Mai bine, mulțumesc. La început, am crezut că era o alergie,

dar acum cred că-i un simplu guturai.

- Al naibii să fiu, mă bucur. Până la urmă, ai văzut știrea?

- Care știre?

- Aia cu moartea lui Marini.

- A, da, bietul om... s-a lamentat ea.

- Cred că l-ai întâlnit la Zürich, nu? a zis Víctor, dar vorbele Elisei i-au acoperit spusele, ca și cum era grăbită să intre în miezul chestiunii.

- Da. Ascultă, Víctor, te-am sunat... S-a auzit un chicotit subțirel. Sigur ai să zici că-i o prostie. Dar pentru mine e foarte important. *Foarte important*. Înțelege?

- Da.

S-a încruntat, plin de încordare. Vocea Elisei era plină de bucurie și părea lipsită de orice grijă. Tocmai asta îl alarma pe Víctor, fiindcă era convins că o cunoștea, și vocea ei nu-i mai sunase nicidecum astfel.

- Să vezi, e vorba despre vecina mea. Are un fiu adolescent, un puști tare drăguț. A descoperit brusc că-i plac rebusurile, așa că și-a cumpărat cărți și reviste. Eu i-am spus că-s prietenă cu un expert în domeniu. Fapt e că acum încearcă să dezlege unul, dar nu izbutește. S-a enervat, iar maică-sa se teme să nu abandoneze acest hobby sănătos, pentru lucruri mult mai nesănătose. Mi-a spus, și mi-am dat seama că știam deja acel rebus, fiindcă într-o zi mi-ai vorbit despre el, dar am uitat soluția. Și mi-am zis: „Am nevoie de *ajutor*. Și numai Víctor mă poate *ajuta*”. Înțelege?

- Firește, despre ce-i vorba?

Víctor percepu accentul pus de Elisa pe ultimele cuvinte. L-au trecut frisoanele, ca niște ființe misterioase și neașteptate din altă lume. Doar își închipuia sau ea chiar încerca să-i spună altceva, ce putea înțelege doar printre rânduri?

- Ți-a spus și cu fracția. Ea a hohotit. Ți-amintești de el, așa-i?

- Da, e...

- Ascultă, i-a tăiat-o. Nu *trebuie* să-mi dai soluția. Fă numai ce spune *chiar astă-seară*. E urgent. Fă imediat ce *spune*. Am încredere în tine. Și brusc i-a auzit iar râsul. Și mama puștiului are încredere în tine. Mulțumesc, Víctor. Pa.

S-a auzit un clic, și convorbirea s-a oprit.

Părul de pe ceafa lui Víctor s-a ridicat ca și cum receptorul i-ar fi transmis o descărcare electrică.

De puține ori în viață se simțise așa.

Mâinile asudate îi lunecau pe volan, pulsul îi era tot mai accelerat, îl dureau pieptul și credea că, oricât s-ar strădui, n-o să-și poată umple tot pieptul cu aer. La Víctor, asemenea senzații marcaseră aproape întotdeauna o întâlnire sexuală.

În rarele ocazii când ieșise cu fete cu care știa ori bănuia că avea să ajungă în același pat, se simțise la fel de neliniștit. Din nenorocire ori spre norocul lui, niciuna nu-i insinuase nimic, iar nopțile luaseră sfârșit cu un sărut și un „te mai sun eu”.

Dar acum? În ce soi de pat se putea sfârși acea noapte? De astă dată se întâlnea nici mai mult, nici mai puțin decât cu Elisa Robledo.

Uau!

Mai fusese la ea acasă, firește (în realitate, erau prieteni ori așa se credeau), dar niciodată la o asemenea oră, și aproape mereu însoțit de alt coleg, ca să serbeze ceva (Crăciunul, sfârșitul anului școlar) ori să pregătească vreun seminar în comun. Visa la acea clipă de zece ani, când se cunoscuseră la o petrecere de neuitat în campusul Alighieri, dar niciodată nu și-ar fi închipuit-o astfel.

Și ar fi putut să jure că nu urma să aibă loc tocmai o partidă de sex în casa Elisei.

Gândindu-se la asta, a râs. Râsul i-a căzut bine, l-a mai liniștit. Și-a imaginat-o pe Elisa în lenjerie intimă, îmbrățișându-l la sosire, sărutându-l și spunându-i senzual: „Bună, Víctor. Ai prins mesajul. Intră”. Râsul din sinea lui a crescut ca un balon pe care cineva i-l umfla în stomac, până când, după ce a explodat, s-a întors la seriozitatea lui dintotdeauna. Și-a amintit tot ce făcuse, gândise ori își închipuise de când primise telefonul ei ciudat, aproape cu o oră mai devreme: îndoielile, șovăielile, tentația de a o suna și a-i cere lămuriri (dar ea îi ceruse să nu facă așa ceva), rebusul... Paradoxal, acesta era cel mai clar dintre toate, își amintea foarte bine soluția, deși nu șovăise să-l caute în albumul său. Se publicase de curând, și arăta o sticlă de vin pe eticheta căreia apărea un „o” mare și apoi o fracție cu un „r” deasupra și un „d”, dedesubt, întrebarea era: „Ce vrei să fac?” Când îl văzuse, nu-i luase nici cinci minute să-l rezolve. „Vin” plus „o” plus „re pe de” formau propoziția: „Vino repede”.

Asta era ușor. Problema, spaima pe care o simțea, avea altă origine. Se întreba, de pildă, de ce nu-i putuse spune clar Elisa că

avea nevoie ca el să vină în acea seară la ea acasă. Ce pățise? Era oare cineva cu ea (*nu, Doamne ferește*) și o amenința?

Exista și altă posibilitate. Cea care îl înspăimânta și mai abitor. *Elisa e bolnavă.*

Mai exista și ultima, fără îndoială cea mai plăcută, și nici aceasta nu-l lăsa indiferent. Și-o închipuia astfel: el ajungea la ea acasă, ea îi deschidea ușa și avea loc o conversație ridicolă: „Víctor, ce faci aici?” „Mi-ai spus să vin.” „Eu?” „Da: să fac ce zice rebusul.” „Nu, te rog! murea ea de râs. Ți-am spus *să faci rebusul*, adică, să-l dezlegi în noaptea asta!” „Dar mi-ai spus să nu te sun.” „Ți-am spus ca să nu te deranjezi: aveam de gând să te chem după aceea.” El, nemișcat în prag, se simțea stupid, iar ea continua să râdă.

Nu.

Se înșela. Posibilitatea era absurdă.

Elisei i se întâmpla ceva. Ceva teribil. De fapt, el știa că de ani de zile i se întâmpla ceva teribil.

Mereu bănuise acest fapt. Ca toate persoanele rezervate, Víctor era un termometru infailibil al lucrurilor care îl interesau, și puține îl interesaseră pe lumea asta mai mult decât Elisa Robledo Morandé. O vedea mergând, vorbind, mișcându-se, și se gândea: „I se întâmplă ceva”. Ochii i se întorceau ca magnetii după trupul ei athletic și după părul ei negru, și nu se îndoia nicio clipă: „Ascunde un secret”.

Chiar credea că știa de unde provenea acest secret. „Sezonul de la Zürich.”

A traversat o rotondă și a intrat pe strada Silvano. A micșorat viteza, a început să caute un loc unde să parcheze. Nu exista niciunul. Într-una dintre mașinile staționate, a descoperit un bărbat la volan, care i-a făcut semn că n-avea de gând să plece. A traversat spre portalul din fața casei unde locuia Elisa și a mers înainte. Deodată, a observat un loc splendid, spațios. A frânat și a apăsător pe marșarier.

Atunci s-a întâmplat totul.

Nu după mult timp, s-a întrebat de ce reacționa creierul atât de special în momentele extreme. Fiindcă primul lucru la care s-a gândit când ea a apărut pe neașteptate și a bătut cu degetele în geamul scaunului din dreapta n-a fost chipul ei înspăimântat și alb ca varul în lumina lunii; nici felul în care trebuise să urce, aproape în salturi, atunci când el îi deschisese portiera; nici

gestul pe care îl făcuse privind în urmă, strigând la el: „Pornește! Repede, te rog!”

Nu s-a gândit nici la hărmălaia claxoanelor, provocată de manevra lui violentă, nici la scrâșnetul cauciucurilor, auzit din urmă, care, în mod ciudat, i-a amintit de mașina parcată, cu luminile stinse, și de bărbatul de la volan. Toate le-a *trăit*, dar nimic n-a izbutit să treacă de bariera măduvei spinării.

Acolo, în creier, în miezul vieții lui intelectuale, nu se putea concentra decât asupra unui singur lucru.

Sânii ei.

Elisa purta un tricou decoltat pe sub jachetă, niște haine luate la repezeală, neglijent, prea văratice pentru umezeala unei nopți de martie. În spatele lui, sânii ei rotunzi și magnifici se profilau foarte vizibil, de parcă n-ar fi avut sutien. Când s-a aplecat peste fereastră, înainte de a intra, el i-a privit. Și chiar acum, cu ea alături, adulmecându-i mirosul de piele al jachetei și parfumul trupului său, cufundat într-un vertij neliniștitor, nu se putea abține să nu-i privească pieziș sânii dulci și tari.

Gândul nu i s-a părut totuși urât. Știa că, pentru creierul său, aceasta era singura cale de restabilire a legăturilor cu lumea, cu ajutorul acelorași balamale, după experiența brutală de a-și vedea prietena și colega sărind în mașină, ghemuindu-se pe scaun și dându-i instrucțiuni desperate. Uneori, un bărbat are nevoie să se agațe de orice ca să-și păstreze uzul rațiunii: el se agățase de sânii Elisei. „Mai bine zis: mă bazez pe ei, ca să mă calmez.”

– Suntem urmăriți? a bâiguit odată ajunși la Campo de las Naciones.

Ea a întors capul, a privit în urmă și sânii i s-au proiectat pe el.

– Nu știu.

– Pe unde o iau acum?

– Pe șoseaua spre Burgos.

Brusc, ea s-a cocoșat, iar umerii i-au tremurat spasmodic.

Plângea de mama focului. Văzând-o, până și imaginea sânilor ei i s-a șters lui Víctor din minte. Nu văzuse niciun adult care să plângă așa. A uitat de tot, chiar și de propria frică, și a vorbit cu o fermitate de care și el se mira:

– Elisa, liniștește-te, te rog. Ascultă: mă ai pe mine, m-ai avut mereu. Am să te ajut. Orice-ar fi și orice ți s-ar întâmpla, am să te ajut. Ți-o jur.

– Îmi pare rău că te-am amestecat în asta, Víctor, dar n-am

avut ce face. Mi-e o frică îngrozitoare, iar frica mă face josnică. Mă face ticăloasă.

- Nu, Elisa, eu...

- Oricum, i-a tăiat ea vorba, dându-și părul lung pe spate, n-am să pierd vremea cu scuze.

Atunci a observat obiectul plan, alungit și învelit în plastic pe care ea îl avea în mână. Putea fi orice, dar îl ținea într-un mod ciudat: îi strângea un capăt cu mâna stângă, iar cu dreapta abia îl atingea.

Cei doi bărbați, recent sosiți la aeroportul Barajas³, n-au trebuit să treacă prin controale vamale, nici să arate vreo legitimație. Nici n-au folosit același tunel de acces în aeroport ca toți ceilalți pasageri, ci o scăriță adiacentă. Acolo îi aștepta o furgonetă. Tânărul șofer era educat, politicos, simpatic și dorea să exerseze puțin engleza învățată la seral.

- La Madrid nu-i așa de frig, nu? Mă refer la anotimpul acesta.

- Ba bine că nu, a zis binedispus cel mai în etate din cei doi bărbați, un tip înalt și slab, cu părul alb ca zăpada, rar în creștet, dar cu ceva plete. Ador Madridul. Vin ori de câte ori pot.

- Probabil că la Milano era chiar frig, a spus șoferul.

Știa bine de unde venea avionul.

- Așa e. Ploua mai tot timpul. Apoi cel în etate a adăugat într-o spaniolă stâlcită: E plăcut să vii înapoi la timp bun spaniol.

Au râs amândoi. Șoferul n-a auzit hohotul celui alt bărbat, cel corpulent. Judecând după aerul și după expresia chipului pe care le observase la urcarea în furgonetă, a hotărât că era mai bine nici să nu-l audă.

Dacă tipul hohotea vreodată.

„Oameni de afaceri, a presupus șoferul. Ori un om de afaceri și garda lui de corp.”

Furgoneta dăduse un ocol pe la terminal. Acolo aștepta alt tip în costum închis la culoare, care a deschis portiera, dându-se la o parte din calea celor doi bărbați. Furgoneta s-a depărtat, iar șoferul nu i-a mai văzut.

Mercedesul avea geamuri opace. S-au așezat pe fotoliile late din piele, iar bărbatul mai în etate a fost sunat la mobilul pe care abia îl conectase.

- Harrison, a zis. Da. Da. Așteptați... Am nevoie de mai multe

³ Aeroportul din Madrid.

date. Când s-a întâmplat? Cine-i? A scos din buzunarul paltonului ecranul flexibil al unui computer, ceva mai subțire chiar decât paltonul, l-a despăturit pe genunchi ca pe o față de masă, apăsând pe ecranul digital, în timp ce vorbea. Da. Gata. Nu, fără schimbări: totul e la fel. Foarte bine.

Dar, când a întrerupt comunicarea, nimic nu părea să fie „foarte bine”. Și-a încrețit buzele, adunându-le aproape într-un punct, în vreme ce examina ecranul luminat de pe genunchi. Bărbatul corpolent și-a luat privirile de pe fereastră, uitându-se și el la ecran: a văzut un soi de hartă de albastră cu puncte roșii și verzi în mișcare.

- Avem o problemă, a zis cel cărunt.

- Nu știu dacă ne urmăresc, a observat ea, dar ia-o pe aici și mergi un pic prin San Lorenzo. Străzile sunt înguste. Poate-i amejim.

A ascultat fără să zică nici păs. A ieșit de pe autostradă, traversând un drum paralel, care l-a dus într-un cartier labirintic. Víctor avea un Renault Scenic demodat, fără computer sau GPS, așa că nu știa pe unde mergea. A citit plăcuțele cu numele străzilor ca în vis: Dominicos, Franciscanos... Nervozitatea l-a făcut să le lege de un soi de țel divin. Pe nepusă masă, o amintire i-a luat cu asalt conștiința mult încercată: zilele când o conducea pe Elisa acasă, cu vechea lui mașină, prima dintre câte avusese, după ce plecau de la Universitatea Alighieri, după cursul de vară ținut de David Blanes. Erau vremuri fericite. Acum lucrurile se cam schimbaseră: avea o mașină mai mare, ținea cursuri la universitate, Elisa era nebună și, după cât se părea, înarmată cu un cuțit, iar ei goneau cât puteau de iute amândoi, fugind de un pericol necunoscut. „Asta înseamnă să trăiești, a presupus. Să se schimbe lucrurile.”

A auzit zgomot de plastic și a văzut că ea scosese pe jumătate cuțitul din husă. Luminile străzii scoteau scântei din tășul lui din oțel inoxidabil.

A simțit că-i sare inima. Mai rău: că se topea ori se întindea ca un chewing-gum mestecat cu salivă, auriculele și ventriculele formând o singură masă. „E nebună, i-a strigat bunul-simț. Iar tu ai lăsat-o să ți se urce în mașină, să te oblige s-o duci unde vrea.” A doua zi, automobilul o să fie găsit într-un șanț, cu el înăuntru. Ce i-ar fi făcut? Poate avea să-l decapiteze, judecând după dimensiunile armei. Avea să-i taie gâtul, deși poate că

Înainte îl va săruta. „Te-am iubit mereu, Víctor, dar nu ți-am spus-o niciodată.” Și hârști, urma să audă (înainte de a simți cu adevărat) sunetul carotidei despicate, tăișul care îi reteza beregata, cu precizia neașteptată a unei foi de hârtie care taie buricul unui deget.

„Chiar și așa, dacă-i bolnavă, trebuie să încerc s-o ajut.”

A întors pe altă stradă. Iar Dominicos. Se tot învârtteau, asemenea gândurilor.

- Și acum?

- Cred că de-acum putem să ne întoarcem pe autostradă, a spus ea. Spre Burgos. Dacă încă nu ne urmăresc, mi-e egal. N-am nevoie decât de puțin timp. „Pentru ce? s-a întrebat el. Ca să mă omoare?” Dar ea i-a spus brusc: Ca să-ți povestesc totul. A făcut o pauză și a adăugat: Víctor, tu crezi în rău?

- În rău?

- Da, tu care ești teolog, crezi în rău?

- Nu-s teolog, a murmurat, cam ofensat. Doar citesc unele lucruri.

E adevărat că la început voise să se înscrie oficial într-o universitate, ca să studieze teologia, dar renunțase la idee, se hotărâse s-o facă pe cont propriu. Îi citea pe Barth, Bonhoeffer și Küng. Îi povestise Elisei, și în alte împrejurări ar fi fost încântat ca ea să aducă vorba despre ei. Dar atunci nu se gândea decât că ipoteza nebuniei câștiga puncte.

- Oricum ar fi, a insistat ea, crezi că există ceva necurat, care merge dincolo de ceea ce poate cunoaște știința?

Víctor s-a concentrat asupra răspunsului.

- Nimic nu e dincolo de ceea ce poate cunoaște știința, cu excepția credinței. Mă întrebi de diavol?

Ea n-a răspuns. Víctor s-a oprit într-o intersecție și s-a întors iar spre autostradă, gândind cu o viteză mult mai mare decât cea cu care își conducea vehiculul.

- Sunt catolic, Elisa, a adăugat. Cred că există o forță necurată și supranaturală, pe care știința n-o va putea explica nicicând.

A așteptat orice fel de reacție, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o gafă. Cine putea ști ce voia să audă o persoană tulburată! Dar răspunsul ei l-a deconcertat:

- Mă bucur că spui asta, fiindcă așa vei crede mai ușor ceea ce am să-ți istorisesc. Nu știi dacă are vreo legătură cu diavolul, dar e ceva rău. Un rău înspăimântător, neînchipuit, pe care

știința nu-l poate explica. O clipă, i s-a părut că avea să plângă iar. Nu-ți poți închipui. Nu poți înțelege *ce soi de rău*. Víctor. N-am povestit nimănui despre el, am jurat să n-o fac. Dar acum nu mai pot să suport. Trebuie să știe cineva, și te-am ales pe tine.

Lui i-ar fi plăcut să răspundă ca un erou de film: „Bine ai făcut!” Deși nu-i plăceau filmele, se simțea terorizat. Dar era sigur că nu putea vorbi. Tremura. Nu la figurat, nu simțea niciun fior interior, nicio furnicătură: tremura literalmente. Strângea volanul cu mâinile, observând totuși că brațele i se zguduiau ca și cum stătea gol în mijlocul Antarcticii. Începuse să se îndoiască de nebunia Elisei. Vorbea cu atâta siguranță încât îi era și groază s-o mai asculte. Și-a dat seama că era mai rău, mult mai rău, dacă nu era nebună. Nebunia Elisei îl înfricoșa, dar Víctor nu știa încă dacă putea să-i suporte comportamentul rațional.

- Nu-ți cer decât să mă ascuți, a continuat ea. E în jur de unsprezece. Avem o oră la dispoziție. Ți-aș fi recunoscătoare dacă pe urmă m-ai lăsa la un taxi... asta dacă te hotărăști să mă ascuți. El s-a uitat la ea. La douăsprezece și jumătate noaptea trebuie să asist la o întrunire foarte importantă. Nu pot să lipsesc. Tu poți să faci ce vrei.

- Vin cu tine.

- Nu. Nu lua nicio hotărâre înainte de a mă asculta. S-a oprit și a respirat adânc. După aceea, Víctor, poți să-mi dai un picior, să mă arunci din mașină. Îți jur că are să-mi pară bine dacă ai s-o faci.

- Eu... a murmurat Víctor, după care a tușit. N-am s-o fac. Hai. Spune tot.

- A început acum zece ani, a spus.

Deodată, foarte în trecere, dar fără drept de apel, Víctor a intuit. „O să-mi spună adevărul. Nu-i nebună: ce-o să-mi spună e adevărat.”

- S-a întâmplat la acea petrecere de la începutul verii lui 2005, când ne-am cunoscut, îți amintești?

- Petrecerea de la începutul cursurilor de vară de la Alighieri? „Când ne-ai cunoscut pe mine și pe Ric”, s-a gândit. Îmi aduc bine aminte, dar la acea petrecere nu s-a întâmplat nimic.

Elisa îl privea cu ochii larg deschiși. Vocea i-a tremurat:

- Acea petrecere a fost începutul, Víctor.

II ÎNCEPUTUL

Cu toții suntem foarte ignoranți, dar nu ignorăm toți aceleași lucruri.

ALBERT EINSTEIN

4

*Madrid,
21 iunie 2005,
ora 18.35*

După-amiaza fusese agitată. Elisa fusese cât pe-acți să piardă ultimul autocar spre Soto del Real, din pricina unei discuții absurde (încă una) cu maică-sa, care îi reproșa veșnica dezordine din odaia ei. A ajuns în stație chiar când autocarul se punea în mișcare, și, fugind după el, unul din vechii ei pantofi sport rămăsese pe drum, așa că a trebuit să-i roage s-o aștepte. Când a urcat, pasagerii și șoferul au privit-o cu reproș. S-a gândit că privirile lor nu se datorau atât celor câteva secunde pierdute din cauza ei, cât aspectului său și faptului că purta tricou, bretele cu margini înnegrite și blugi rupți, destrămați pe ici, pe colo. Colac peste pupăză, părul ei vădea o neglijență ușor de observat, accentuată și de lungime, căci, ajungându-i până în talie, atrăgea foarte mult atenția. Dar imaginea neîngrijită nu era într-un totu opera ei: în ultimele luni, trăise într-o tensiune inimaginabilă, dintre cele pe care le cunosc și le înțeleg doar studenții din anii terminali la vremea examenelor finale, și abia dacă își amintise să mănânce și să doarmă, darămite să mai fie și prezentabilă. De fapt, niciodată n-o interesase aspectul ei, și cu atât mai puțin al altuia. I se părea total stupid să acorde importanță unei simple aparențe.

Autocarul s-a oprit la patruzeci de kilometri de Madrid, într-un peisaj frumos de lângă munții Pedriza, iar Elisa a urcat drumul asfaltat, flancat de garduri verzi și de migdali, care ducea la școala de vară a Universității Alighieri unde, fără ca ea să

bănuiască încă, urma să se angajeze ca profesoară doi ani mai târziu. Pe firma de la intrare apărea profilul șters al lui Dante, iar sub el un vers al lui: *L'acquea ch'io prendo già mai non si corse*. În broșura de prezentare a cursurilor, Elisa citise traducerea (vorbea engleza la perfecție, dar provizia ei de limbi de rezervă se epuiza cu engleza): „Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni”. Era lozinca universității, deși presupunea că i se putea aplica și ei, deoarece cursul care urma să înceapă era unic în lume.

A traversat parcare, a ajuns pe esplanada centrală, printre clădirile cu săli de clasă. Acolo se adunase multă lume, ascultând pe cineva care vorbea pe un podium. Și-a croit drum cum a putut până în primele rânduri, dar n-a zărit persoana pe care o căuta.

– ... Să urez bun venit tuturor celor înscriși și... spunea la microfon un bărbat chel, în costum din in și cămașă albastră (fără îndoială, directorul universității), la care prelua aerul important al celor care știu că vor fi ascultați.

Deodată, cineva i-a șoptit la ureche:

– Scuză-mă. Nu cumva ești Elisa Robledo?

S-a întors și l-a văzut pe John Lennon. Adică pe unul din miile de Lennoni care bântuie prin universitățile din întreaga lume. Acea clonă particulară purta ochelarii de rigoare, rotunzi și metalici, și o tufă abundentă de păr foarte creț. O privea pe Elisa foarte concentrat, îmbujorat, ca și cum părul îi era rodul focului din gât. Când a făcut semn că da, băiatul a părut mai sigur de sine și a zâmbit timid cu buzele cărnoase.

– Ai fost admisă prima la cursul lui Blanes... Felicitări. Elisa i-a mulțumit, deși, cum era și normal, știa. Eu sunt al cincilea admis. Sunt Víctor Lopera și vin de la Complutense⁴. Ești de la Autónoma⁵, nu-i așa?

– Da. Nu se mira că străinii știau unele lucruri despre ea: numele și fotografia îi apăruseră destul de frecvent în revistele universitare. Nu-i păsa de mica ei faimă de tocilară, deși o deranja uneori, mai ales fiindcă părea să fie singurul lucru pe care maică-sa îl aprecia la ea. A venit Blanes? a întrebat la rândul ei.

– N-a putut, după câte se pare.

Elisa s-a strâmbat, contrariată. Venise la acel eveniment

⁴ Mare universitate din Madrid.

⁵ Mare universitate din Barcelona.

stupid doar ca să-l vadă întâia oară în persoană pe fizicianul teoretician pe care îl admira cel mai mult, alături de Stephen Hawking. Trebuia să aștepte cursul pe care Blanes îl începea chiar de a doua zi. Se gândea dacă să plece ori să rămână, când a auzit iar glasul lui Lennon-Lopera.

- Mă bucur că vom fi colegi.

S-a cufundat iar în tăcere. Părea să chibzuiască mult înainte de a deschide gura. Elisa a bănuț că era timid ori poate mai rău. Știa că aproape toți studenții buni de la fizică aveau ciudățenii, inclusiv ea. A răspuns cuviincios că și ea se bucura, și a așteptat.

După altă pauză, Lopera a zis:

- Îl vezi pe tipul cu cămașă mov? Îl cheamă Ricardo Valente, dar toți îi spun Ric. E al doilea admis. Am fost... Suntem prieteni.

„A, ia te uită.” Elisa își amintea numele, fiindcă îl citise chiar sub al ei, pe lista cu notele examenului, și era ciudat: „Valente Sharpe, Ricardo: 9,85”. Ea luase 9,89 din zece, așa că băiatul era la doar patru sutimi de ea. Asta îi atrăsese atenția. „Așadar, el e Valente Sharpe.”

Băiatul era slab, cu părul scurt, de culoarea paiului, și cu profil acvilin. Părea la fel de atent ca și ceilalți la orator, dar era clar că avea un aer „diferit” de media studenților, fapt pe care Elisa l-a observat imediat. Pe lângă cămașă mov, purta o vestă și niște pantaloni negri, cu care ieșea în evidență într-o lume dominată de tricouri și blugi. Fără îndoială, se credea „deosebit”. „Bine ai venit în club, Valente Sharpe”, s-a gândit oarecum sfidător.

Atunci, tânărul a întors capul și a privit-o. Avea ochi albaștri-verzui, minunați, dar puțin cam reci și neliniștitori. N-a părut să o observe pe Elisa.

- Rămâi la petrecere? a întrebat Lopera, când Elisa a dat să se retragă.

- Nu știu încă.

- Păi... Atunci ne mai vedem.

- Firește.

În realitate, avea se gând să plece cât mai repede, dar lenea a făcut-o să întârzie când, după scurtele aplauze de după discurs, a început muzica și debandada studenților care se duceau la tarabele cu băuturi, instalate în zona inferioară a esplanadei. Și-a zis că, deoarece venise atât de greu, după un voiaj deplorabil cu autocarul, n-ar fi rău să stea puțin, deși bănuia că nu putea fi decât o petrecere plicticoasă într-o ambianță vulgară.

Nu știa în ce măsură acea după-amiază avea să fie începutul ororii.

Pe peretele barului erau lipite tipicele afișe glumețe ale studenților de la științe. Cel scris de studenții de la fizică conținea câteva fraze tipărite cu litere mari, fără desene:

TEORIA PRESUPUNE SĂ ȘTII CĂ LUCRURILE FUNCȚIONEAZĂ, DEȘI NU
FUNCȚIONEAZĂ.

PRACTICA PRESUPUNE CĂ LUCRURILE FUNCȚIONEAZĂ, DEȘI NIMENI NU
ȘTIE DE CE.

LA DEPARTAMENTUL DE FIZICĂ AL ACESTEI UNIVERSITĂȚI, TEORIA ȘI
PRACTICA MERG MÂNĂ ÎN MÂNĂ, PENTRU CĂ LUCRURILE NU
FUNCȚIONEAZĂ, ȘI NIMENI NU ȘTIE DE CE.

Pe Elisa a amuzat-o acea piruetă intelectuală. Ceruse o Coca-Cola light și ținea paharul de plastic într-un șervețel din hârtie, căutând un colțișor liniștit unde să bea și apoi să plece. L-a zărit în depărtare pe Víctor Lopera stând la taifas cu prietenul lui, inefabilul Valente Sharpe, și cu alții de același soi cu ei. N-avea chef să se alăture în clipa acea Mesei Rotunde a Marilor Învățați, așa că a lăsat-o pentru o ocazie mai bună. A coborât taluzul, și s-a așezat pe gazon, rezemată de un pin.

De acolo putea vedea cum cerul se întuneca, observând până și planul general al Lunii care se înălța în zare. A contemplat, sorbind încetitor din răcoritoare. Atracția pe care o simțea încă din copilărie pentru corpurile cerești o făcuse la început să-și dorească să fie astronom, dar descoperise apoi că matematica simplă era infinit mai frumoasă. Matematica era o știință apropiată, pe care o putea manipula, dar Luna, nu. Cu Luna se putea doar îmbăta.

- Anticii spuneau că era o zeiță. Oamenii de știință spun lucruri mai puțin frumoase despre ea.

Ascultând vocea, s-a gândit surprinsă că, pentru a doua oară în acea după-amiază, i se adresa un necunoscut. Întorcându-se să-l vadă, creierul ei a emis în viteză un raport cu privire la posibilitatea cea mai probabilă (și mai *de dorit?*). Dar greșea: nu era „Patru-Sutimi-Mai puțin-Valente-Sharpe” (cum de își putuse închipui așa ceva?), ci alt tânăr, înalt și chipeș, cu păr castaniu-închis și ochi albaștri. Purta tricou și bermude kaki.

- Mă refer la Lună. O privea foarte ciudat. Și-a lăsat rucsacul pe iarbă și i-a întins mâna: Javier Maldonado. Ți-am văzut poza în revista facultății, și acum iată-te aici. Ce noroc! Te deranjează

dacă mă așez?

Pe Elisa o deranja mai mult decât orice faptul că băiatul se și așezase, invadându-i spațiul personal, obligând-o să se tragă într-o parte, pentru ca picioarele lui cu papuci grosolani să n-o atingă. Dar a răspuns că nu. Era intrigată. L-a văzut pe tânăr scoțând niște hârtii din rucsac. Felul lui de a o agăța i se părea nou.

- M-am strecurat pe ușa din spate, i-a mărturisit Maldonado, de parcă îi împărtășea un secret. În realitate, nu-s de la științe. Studiez jurnalism la Alighieri și ne-au trimis să facem un reportaj, ca activitate specială de sfârșit de curs. Eu personal trebuie să interviewez studenți din ultimii ani de la fizică: știi tu, să le pun scurte întrebări despre viața și studiile lor, ce fac în timpul liber, cum fac sex. Poate că a observat seriozitatea liniștită cu care îl privea Elisa, fiindcă s-a oprit dintr-odată. Of, sunt cam cu capul în nori. Chestionarul e serios, sincer. I-a arătat hârtiile. Pe voi v-am ales fiindcă sunteți vestiți.

- Pe noi?

- Studenții de la cursulețul lui Blanes. Fir-ar să fie, se spune că sunteți *nec plus ultra* în fizică. Te-ar deranja să răspunzi la întrebările unuia care aspiră să fie jurnalist?

- În realitate, aveam deja de gând să plec.

Brusc, Maldonado s-a așezat în genunchi într-o poziție comică.

- Te implor! Până acum n-am izbutit să fac pe nimeni să accepte. Trebuie să reușesc, pentru că altfel nu mă iau nici măcar redactor la revistele sentimentale. Mai rău: mă vor obliga să merg la Camera Deputaților, ca să interviewez un politician. Ai milă de mine! Jur că n-am să-ți răpesc mult timp!

Zâmbind, Elisa Robledo s-a uitat la ceas și s-a ridicat.

S-a ridicat și Maldonado. Pe chipul lui, nu lipsit de haz, după Elisa, plutea o expresie malițioasă, care a amuzat-o. „Probabil că se crede tare frumos.”

- Uite ce-i, facem o înțelegere: tu răspunzi la câteva întrebări, iar eu te duc cu mașina acasă. Până în fața ușii, pe cuvânt de onoare.

- Mulțumesc, dar...

- N-ai chef, firește. Te înțeleg. La urma urmei, abia ne-am cunoscut. Să vedem cum ți se pare. Azi îți pun câteva întrebări și, numai dacă vrei, continuăm în altă zi, e bine? N-o să pierzi mai mult de cinci minute. O să ajungi la vreme ca să iei autobuzul.

Ea continua să surâdă, și intrigată, și amuzată. Era gata să accepte, când Maldonado a vorbit iar.

- Ți se pare corect, da? Atunci, hai.

Îi arăta exact locul de unde se ridicaseră. „Pot asculta cinci minute întrebările pe care vrea să mi le pună”, și-a zis.

În realitate, a ascultat mai mult și a vorbit și mai mult. Dar nu putea să dea vina pe Maldonado care, departe de a juca murdar, era amabil și atent. Până când, la momentul oportun, i-a amintit că trecuseră cele cinci minute.

- Ne oprim? a întrebat.

Elisa s-a oprit să analizeze a doua opțiune. Nu putea suporta ideea de a pleca din acel mic paradis pastoral, ca să urce în oribilul autocar și să se întoarcă. În plus, în decursul ultimelor luni, trăise în sinea ei, iar acum, că începuse să discute cu cineva (cineva care o respecta ca persoană, nu ca simplă studentă strălucită ori ca simplă tânără atrăgătoare), descoperise câtă nevoie avea de așa ceva. „Încă puțin”, a zis. Maldonado a întrerupt iar șirul întrebărilor, puțin după ce o avertizase că o să piardă autocarul. Îngrijorarea lui cuviincioasă i-a făcut plăcere. I-a cerut să continue. Iar el nu i-a mai amintit.

Elisa se simțea foarte bine la taifas. Răspunsese la întrebări legate de dorința ei de a studia fizica, de atmosfera din facultate, de nesfârșita ei curiozitate în fața naturii. Maldonado o lăsa să se exprime cum îi plăcea și în timpul ăsta făcea mici însemnări. La un moment dat, a zis:

- Nu te potrivești cu imaginea mea despre un om de știință, mândro! De nicio culoare.

- Și care e imaginea ta despre un om de știință?

Maldonado a cântărit întrebarea.

- Un individ destul de nasol.

- Te asigur că printre noi mai sunt și frumoși, chiar și mândre, a zâmbit ea.

Dar, evident, sosise clipa seriozității, căci el n-a gustat gluma.

- Altceva mă intrigă la tine. Ești șefă de promoție, ai asigurată o bursă în cel mai bun loc din lume, viitorul profesional îți surâde. Ca și cum nu-i destul, ți-ai încheiat studiile și ai putea... nu știu, să dormi douăzeci de ore în șir, să escaladezi Alpii... Dar n-ai șovăit să te prezinți la un examen de admitere scârbos, ca să obții unul dintre cele douăzeci de locuri la cursul de două săptămâni pe care îl ține Blanes. Sper că Blanes merită efortul.

- Din plin. Ochii Elisei s-au luminat. E un geniu.
- Maldonado a scris ceva.
- Îl cunoști personal?
- Nu, dar admir tot ce face.
- Se înțelege al naibii de greu cu majoritatea universităților publice din țara asta, știi? Doar vezi: a trebuit să-și țină cursul la una privată...
- Suntem înconjurați de invidioși, a acceptat Elisa. Mai ales în ceea ce privește lumea științifică. Dar e adevărat și că, așa se zice, Blanes are o fire deosebită.
- Ți-ar plăcea să-ți faci teza cu el?
- Cred și eu.
- Nimic mai mult? a întrebat Maldonado.
- Ce?
- Te-am întrebat dacă ți-ar plăcea să-ți faci teza cu el, și mi-ai răspuns: „Cred și eu”. Nu mai ai nimic de zis?
- Ce mai vrei să zic? Mi-ai pus o întrebare, iar eu ți-am răspuns.
- Marea problemă din mintea fizicienilor, s-a lamentat tânărul, în timp ce nota ceva. Iau întrebările literal. Voiam să știu ce vinde Blanes, de vrea toată lumea să cumpere. Adică... Știu, se zice că-i un savant dat naibii, candidat la Nobel, că dacă i-l dau are să fie primul Nobel spaniol din toată istoria acestui premiu împruțit. Știu toate astea. Dar mi-ar plăcea să aflu ce mama naibii face, înțelegi? Cursul se cheamă... A căutat în niște hârtii și a citit cu dificultate: „Topologia corzilor de timp în radiația electromagnetică vizibilă”. Adevărul e că titlul nu mă lămurește prea mult.
- Vrei să-ți explic toată fizica teoretică într-un singur răspuns? a râs Elisa.
- Maldonado a părut să ia în serios oferta.
- Da, a spus.
- Bine, să vedem. Am să încerc să rezum. Elisa Robledo se simțea tot mai în elementul ei. Îi plăcea să explice tot ce-i plăcea să înțeleagă. Ai auzit de teoria relativității?
- Da, a lui Einstein. „Totul e relativ”, nu?
- Asta n-a spus-o Einstein, ci Sara Montiel⁶, a râs Elisa. Teoria relativității e ceva mai complicată. Dar e exactă în aproape toate

⁶ Cunoscută cântăreață de muzică ușoară de la mijlocul secolului al XX-lea, din Spania.

situațiile, cu excepția lumii atomilor. În lumea lor, se potrivește mai bine altă teorie, a cuantelor. Ele sunt cele mai perfecte creații intelectuale concepute vreodată de oameni: cu ajutorul lor, putem explica *aproape* toată realitatea. Chestiunea e că avem nevoie de *amândouă* teoriile. Dar ceea ce-i valabil pentru una, nu e pentru cealaltă, și viceversa. Asta-i o mare problemă. Fizicienii încearcă de mult să le unească într-una singură. Mă înțelegeți?

- Cum ar fi două partide majoritare într-o țară, nu? s-a aventurat Maldonado. Ambele au defecte, dar nu se suprapun în nimic.

- Cam așa ceva. Așadar, teoria cu mai multe șanse să coincidă e cea a corzilor.

- N-am auzit niciodată de ea. A „corzilor”, spui?

- Se numește și a „supercorzilor”. E de o complexitate matematică uriașă, dar susține ceva foarte simplu. Elisa Robledo s-a uitat jur-împrejur și a luat șervețelul de hârtie de sub paharul ei. Vorbind, l-a îndoit în două, apoi a netezit îndoitura cu degetele ei lungi și ferme. Maldonado o privea atent. După teoria corzilor, particulele care alcătuiesc întreg universul, știi tu, electronii, protonii... Toate aceste particule care îl alcătuiesc nu-s ca niște biluțe, cum ne-au învățat la liceu, ci lungi ca niște corzi.

- Ca niște corzi... a meditat Maldonado.

- Da, foarte fine, fiindcă au o singură dimensiune: lungimea. Dar cu o proprietate specială. Elisa a ridicat mâinile cu șervețelul între ele, așa încât marginea îndoită să fie în fața ochilor lui Maldonado. Spune-mi ce vezi.

- Un șervețel.

- Asta-i marea problemă a minții jurnaliștilor: vă încredeți prea mult în aparențe. Elisa a surâs batjocoritor. Uită de ce *crezi* că e. Spune-mi doar ce crezi că *vezi*.

Maldonado și-a mijit pleoapele, privind marginea fină pe care i-o arăta Elisa.

- Un... O linie... Una dreaptă.

- Foarte bine. Din punctul tău de vedere, ar putea fi o coardă, așa-i? Un fir. Ei bine, teoria susține că aceste corzi care alcătuiesc materia par doar corzi dacă-s privite dintr-un *anume punct de vedere*. Dar, dacă le privim din altă poziție (Elisa a sucit șervețelul în fața ochilor lui Maldonado și i-a arătat dreptunghiul feței superioare), ele ascund alte dimensiuni, iar dacă le putem desface ori „deschide” (a despăturit tot șervețelul, până l-a

transformat într-un pătrat), putem vedea mult mai multe dimensiuni.

- Ce chestie! Maldonado părea impresionat ori poate se prefăcea foarte bine. Și s-au și descoperit aceste dimensiuni?

- Pe naiba, a zis Elisa, mototolind șervețelul și băgându-l în pahar. Ca să „deschizi” o coardă subatomică, e nevoie de mașini de care nu dispunem încă: acceleratoare de particule de mare putere. Dar tocmai aici intervin Blanes și teoria lui. După Blanes, unele corzi se pot „deschide” cu o energie scăzută: a timpului. El a demonstrat matematic că timpul e alcătuit din corzi, ca orice alt obiect material. Iar corzile de timp le putem deschide, într-adevăr, cu energia acceleratoarelor actuale. Dar experimentul e greu de realizat.

- Adică, tradus în termeni practici... Maldonado scria nebunește. Asta ar însemna... să călătorim în timp? Să ne întoarcem în timp?

- Nu. Călătoriile în trecut sunt pur și simplu științifico-fantastice. Sunt interzise de legile fundamentale ale fizicii. Nu-i posibil mersul invers. Timpul nu poate merge decât înainte, spre viitor. Dar, dacă teoria lui Blanes e corectă, există și altă posibilitate. Am putea deschide corzile de timp, ca să *vedem trecutul*.

- Să vedem trecutul? Adică să-i vedem pe Napoleon, pe Iulius Caesar? Asta chiar că sună științifico-fantastic, colega.

- Te înșeli. Asta e într-adevăr *foarte* posibil. L-a privit amuzată. Nu numai posibil: normal. Vedem trecutul îndepărtat în fiecare zi.

- Vrei să spui în filmele vechi, în poze.

- Nu, chiar acum. A râs, văzându-i expresia. Serios. Pe ce pui pariu?

Maldonado a privit în jur.

- Dom'ne, unii profesori sunt cam bătrâiori, dar... Elisa râdea, clătinând din cap. Vorbești serios?

- Foarte serios. A ridicat privirea și Maldonado a imitat-o. Se lăsase seara. Un covor cristalin licărea pe cerul negru. Lumina acestor stele face milioane de ani până pe Pământ, i-a explicat. Poate că nici nu mai există, dar noi le vom mai vedea multă vreme. Putem călători în timp doar ducându-ne la fereastră.

Au tăcut amândoi o clipă. Sunetele și luminile petrecerii nu mai existau pentru Elisa, mult mai atrasă de grandioasa tăcere de catedrală care o acoperea. Când a lăsat privirea în jos și s-a

uitat la Maldonado, și-a dat seama că și el simțea la fel.

- Fizica e frumoasă, i-a șoptit ușor.

- Printre altele, a replicat Maldonado, privind-o.

Întrebările au continuat, deși într-un ritm mai lent. Apoi, el a propus să se oprească și să mănânce, iar ea n-a refuzat (se făcuse târziu, și era flămândă). Maldonado s-a ridicat dintr-un salt în capul oaselor și s-a dus la teigheaua barului.

Așteptându-l, Elisa a privit indiferentă în jur. Ultimele răbufniri ale petrecerii dăinuiau în dulcea căldură a verii, se auzea un cântec foarte vechi al lui Umberto Tozzi, iar ici și colo grupuri de studenți și profesori trăncăneau cu însuflețire sub felinarele aprinse.

Atunci l-a observat pe bărbatul care o urmărea cu privirea.

Tipul era total anodin. Stătea în picioare pe platforma inferioară a taluzului. Cămașa în pătrățele, cu mâneci scurte, și pantalonii bine călcați nu atrăgeau atenția. Pe fizionomia lui ieșeau în evidență doar părul ușor încăruntit și, asta da, o mustață cenușie, mai mult decât generoasă. Ținea în mână un pahar din plastic, sorbind ceva din el din când în când. Elisa a presupus că era profesor, dar nici nu stătea la taclale cu alți colegi, nici nu părea să facă altceva.

Cu excepția faptului că o privea.

A intrigat-o privirea lui fixă. S-a întrebat dacă îl știa de undeva, dar a conchis că el trebuie s-o fi cunoscut pe ea: poate că și el îi văzuse poza în reviste.

Deodată, bărbatul a întors capul repede (*prea repede*) și a părut să se integreze într-unul dintre grupurile de profesori. Pe ea a neliniștit-o mai mult brusca lui retragere decât anterioara lui atitudine de chibiț. Parcă se prefăcea, parcă se prinsese că Elisa îl descoperise. „M-ai prins, blestemato!” Totuși, când Maldonado s-a întors cu două sendvișuri învelite în hârtie, o pungă cu cartofi prăjiți, o bere și o coca-cola light pentru ea, Elisa a uitat incidentul: nu era prima oară când un bărbat matur o privea atent.

La întoarcerea spre Madrid, aproape că n-au scos o vorbă, dar Elisa nu s-a simțit rău în intimitatea automobilului, lângă acel băiat aproape necunoscut. Părea să se fi obișnuit cu tovărășia lui. Maldonado o făcea să râdă din când în când cu câte o ironie, dar renunțase la întrebări, un amănunt pentru care Elisa i-a mulțumit. A profitat și l-a întrebat câte ceva despre el. Lumea lui

era simplă: locuia cu părinții și cu sora lui, îi plăcea să călătorească și să facă sport (două lucruri care îi plăceau și ei). Era aproape douăsprezece noaptea când Peugeot-ul lui s-a oprit în fața portalului ei de pe strada Claudio Coello.

- Splendidă casă, i-a spus. E obligatoriu să ai parale ca să fii fizician?

- Pentru mama, da, e obligatoriu.

- N-am vorbit despre ai tăi. Ce-i maică-ta? Matematician? Chimist? Inginer genetician? A inventat cubul lui Rubik?

- Are un salon de frumusețe la două străzi de aici, a râs Elisa. Tata, da, era fizician, dar a murit într-un accident de circulație acum cinci ani.

Expresia lui Maldonado a fost de sinceră tristețe.

- O, îmi pare rău...

- Nu-ți face griji: abia dacă l-am cunoscut, a zis Elisa fără tristețe. Niciodată nu era acasă. A coborât din mașină și a închis portiera. S-a aplecat și s-a uitat la Maldonado. Mulțumesc că m-ai adus.

- Eu îți mulțumesc pentru colaborare. Ascultă, dacă mai am întrebări, ne-am putea... Ne-am mai putea vedea într-o zi?

- Da.

- Am numărul tău de telefon. Te sun. Baftă mâine la cursul lui Blanes. Maldonado a așteptat-o politicoasă să deschidă ușa. Elisa Robledo s-a întors să-și ia rămas-bun. Și a rămas înmărmurită. Un bărbat o privea de pe trotuarul din față.

Nu l-a recunoscut pe loc. Dar a observat părul ușor cărunt și mustața cenușie ostentativă. A străbătut-o un fior, de parcă trupul, plin de găuri, i-ar fi fost traversat de un vânticel.

Mașina lui Maldonado s-a depărtat. A mai trecut un vehicul, apoi altul. Când strada s-a golit, bărbatul era tot acolo. „Mă înșel. Nu-i același, nici nu-i la fel îmbrăcat.”

Pe neașteptate, bărbatul s-a răsucit pe jumătate și a dispărut după un colț de clădire.

Elisa a rămas cu ochii ațintiți spre locul ocupat de tip cu câteva secunde înainte. „E altul, dar seamănă între ei.”

Avea totuși certitudinea că și acel bărbat o supraveghea.

5

- Acest curs nu va fi amuzant, a spus David Blanes. N-o să

vorbim nici despre lucruri minunate, nici extraordinare. N-o să dăm răspunsuri. Cine caută răspunsuri să se ducă la biserică ori la liceu. Râsete sfioase. Aici vom vedea realitatea, iar realitatea n-are răspunsuri și nu-i minunată.

S-a oprit brusc, ajungând în fundul clasei. „S-a prins că nu poate să treacă prin zid”, s-a gândit Elisa. Nu s-a mai uitat la el când s-a întors pe jumătate, dar nu pierdea nicio vorbă de-a lui.

- Înainte de a începe, vreau să vă lămuresc ceva.

Din două salturi, Blanes s-a apropiat de proiectorul de diapozitive și l-a aprins. Pe ecran au apărut trei litere și un număr.

- Aici aveți $E = mc^2$, probabil ecuația cea mai celebră din fizica tuturor timpurilor, energia relativă a unei particule în repaus.

A schimbat imaginea. Au văzut fotografia alb-negru a unui copil din Orient, cu pielea jupuită pe toată partea stângă a trupului. Prin obrazul distrus, îi zăreau dinții. Au existat comentarii în șoaptă. Cineva a murmurat: „Dumnezeule...” Elisa nu se putea mișca: privea cutremurată acea imagine înspăimântătoare.

- Și asta, a spus Blanes, calm, e tot $E = mc^2$, așa cum se știe în toate universitățile japoneze.

A stins proiectorul și s-a întors cu fața la clasă.

- V-aș fi putut arăta una dintre ecuațiile lui Maxwell, și lumina electrică dintr-o sală de operație, unde cineva se supune unei intervenții chirurgicale, ori ecuația de undă a lui Schrödinger și telefonul mobil, grație căruia sosește medicul care salvează viața unui copil în agonie. Dar am ales exemplul Hiroshimei, care-i mai puțin optimist.

Când murmurele s-au stins, Blanes a continuat:

- Știu ce cred mulți fizicieni despre profesia noastră, nu numai contemporani, și nu numai proști: Schrödinger, Jeans, Eddington, Bohr gândesc la fel. Credeați că ne ocupăm doar de simboluri. „Umbre”, spunea Schrödinger. Credeți că ecuațiile diferențiale *nu sunt* realitate. Ascultându-i pe unii dintre colegi, pare că fizica teoretică e un joc în care faci căsuțe din piese de plastic. Această idee absurdă a ajuns celebră, iar astăzi oamenii consideră că fizicienii teoreticieni sunt ceva mai puțin decât niște visători închiși în turnul lor de fildeș. Ei cred că jocurile și căsuțele noastre n-au nimic de-a face cu problemele cotidiene, cu hobby-urile, preocupările ori bunăstarea lor. Dar am să vă spun ceva și

vreau să considerați acest lucru o regulă generală a cursului. Începând de acum, am să umplu tabla cu ecuații. Am să încep din acest colț și am să termin în acesta, și vă asigur că am să folosesc bine spațiul, fiindcă scriu cu litere și cifre mici. Unii au râs, dar Blanes a rămas serios. Când am să termin, vreau să faceți următorul exercițiu: să vă uitați la aceste numere, la toate numerele și literele grecești de pe tablă, și să vă repetați în sinea voastră: „Sunt realitatea, sunt realitatea...” Elisa și-a înghițit saliva. Blanes a adăugat: Ecuațiile fizicii sunt cheia fericirii, a spaimelor, a vieții și a morții noastre.

Dintr-un salt a fost pe podium, a dat la o parte ecranul, a luat o cretă, și a început să scrie numere în colțul tablei, așa cum anunțase. În restul orei, nu s-a mai referit decât la complicatele abstracțiuni ale algebrei necomutative și ale topologiei avansate.

David Blanes avea patruzeci și trei de ani, era înalt și părea să fie în formă. Părul lui cenușiu începea să se rărească, deși zona frunții era încă bine acoperită. Elisa Robledo se mai uitase, în plus, și la alte detalii care nu erau prea clare în multe fotografii de-ale lui: felul în care-și mizea pleoapele când privea fix; pielea obrazului, cu cicatricile unei acnei juvenile; nasul, care se umfla aproape comic din profil. În felul lui, Blanes era atrăgător, dar numai „în felul lui”, ca și alții care nu au devenit faimoși prin calitățile fizice. Purta haine ridicole de explorator, cu vestă de camuflaj, pantaloni umflați și ghete. Avea vocea răgușită și delicată, nepotrivită cu constituția lui, dar transmitea o oarecare putere, o oarecare nevoie de a tulbura. Poate că, a dedus ea, așa știa el să se apere.

Ceea ce Elisa îi povestise în seara dinainte lui Javier Maldonado era total adevărat, iar acum se convingea pe deplin: caracterul lui Blanes era „deosebit”, mai deosebit decât al altor celebrități din profesie. Dar sigur se lovise de și mai multă lipsă de înțelegere și nedreptate ca alții. În primul rând, era spaniol, ceea ce pentru un fizician cu ambiții (ea, la fel ca restul colegilor ei, o știa perfect) era o curioasă excepție și un serios dezavantaj, nu din cauza cine știe cărei discriminări, ci grație tristei situații a acestei științe în Spania. Puținele succese ale fizicienilor hispanici avuseseră loc în afara țării lor.

Pe de altă parte Blanes triumfase. Și acest fapt era chiar și mai greu de iertat decât naționalitatea lui.

Succesul i se datora unor ecuații scrise îndesat pe o singură

față a foii: știința e făcută din asemenea daruri, scurte și eterne. Le scrisese în 1987, pe când lucra la Zürich cu maestrul Albert Grossmann și colaboratorul său, Sergio Marini. Le publicase în 1988 prestigioasa *Annalen der Physik* (revista care, cu optzeci de ani în urmă, publicase și articolul lui Albert Einstein despre relativitate), iar ele îl catapultaseră pe autorul lor într-o faimă aproape absurdă: acea celebritate stranie pe care, în foarte puține ocazii, o dobândesc oamenii de știință. Și totul, în ciuda faptului că articolul, care demonstra existența „corzilor de timp”, era de o complexitate atât de mare, încât puțini specialiști îl puteau înțelege total, și că, deși acesta era impecabil din punct de vedere matematic, probele experimentale puteau să se obțină cu decenii de întârziere.

Oricum, fizicienii europeni și nord-americani îi primiseră descoperirea cu uimire, iar această uimire se reflectase și în presă. La început, ziarele spaniole nu i-au prea dat atenție („Un fizician spaniol descoperă de ce timpul se mișcă într-o singură direcție” ori „Timpul e ca un arbore sequoia, spune un fizician spaniol” au fost titlurile cele mai frecvente), dar popularitatea lui Blanes în Spania s-a datorat reelaborării acestei știri în mediile cele mai puțin serioase, care au declarat fără ocolișuri cam așa: „Spania se situează în fruntea fizicii secolului al XX-lea, cu teoria lui David Blanes”, „Profesorul Blanes afirmă că o călătorie în timp e posibilă din punct de vedere științific”, „Spania ar putea fi prima țară din lume care să construiască o mașină a timpului” etc. Nimic nu era adevărat, dar a prins la public. Felurite reviste au pus pe copertă, alături de femei goale, numele lui Blanes, asociat misterelor timpului. O publicație ezoteristă a vândut sute de mii de exemplare ale unui număr monografic de Crăciun, pe a cărui copertă se putea citi: „A călătorit Isus în timp?”, și dedesubt, cu litere mai mici: „Teoria lui David Blanes deconectează Vaticanul”.

Blanes însă nu mai era în Europa ca să se bucure ori să se ofenseze: aproape că fusese „teleportat” în Statele Unite. A ținut conferințe și a lucrat la Caltech, prestigiosul Institut Tehnologic din California, și, mergând parcă pe urmele lui Einstein, la Institutul de Studii Avansate de la Princeton, unde creiere ca al lui se plimbau prin grădini tăcute și dispuneau de timp ca să mediteze, și de hârtie și creion ca să scrie. Dar, în 1993, când Congresul american n-a votat pentru continuarea construirii unui Supercolizionator Superconductor în Waxahachie, Texas, care

fusesse cel mai mare și mai puternic accelerator de particule din lume, dulcea lună de miere a lui Blanes cu Statele Unite s-a sfârșit brusc, din cauza deciziei irevocabile luate de primul. Declarațiile lui în fața diferitelor medii de presă nord-americane au devenit repede notorii în zilele care i-au precedat revenirea în Europa: „Guvernul acestei țări a preferat să investească în arme, și nu în dezvoltarea sa științifică. Statele Unite îmi amintesc de Spania: sunt locuite de oameni foarte capabili, dar conduse de oameni politici infecți. Nu numai ineficienți, a subliniat, dar și împuțiti”. Cum în critica adusă comparase ambele țări și ambele guverne, declarațiile lui i-au lăsat pe toți nemulțumiți și au interesat pe foarte puțini.

După ce și-a încheiat astfel periplul prin Statele Unite, Blanes s-a întors la Zürich, unde a trăit în tăcere și în singurătate (singurii lui prieteni erau Grossmann și Marini; singurele femei, mama și sora lui: Elisa îi admira viața monahală), în vreme ce teoria lui suferea loviturile reacțiilor pe termen lung. Curios, cel mai înverșunat l-a respins comunitatea științifică spaniolă: din diferite universități, s-au ridicat voci docte, care au arătat că „teoria sequoiei”, cum începea atunci să i se spună (făcând aluzie la modul cum se răsuceau corzile de timp în particulele de lumină, precum cercurile din trunchiul arborilor în jurul centrului) era frumoasă, dar neproductivă. Poate din cauza faptului că Blanes era din Madrid, criticile din capitala Spaniei au întârziat mai mult, dar, probabil din aceeași pricină, când au apărut, au fost mai severe: un celebru profesor de la Complutense a calificat teoria drept „o acadea fantastică fără nicio bază reală”. Nici în străinătate teoria n-a avut mai mult noroc, deși specialiști în teoria corzilor, ca bunăoară Edward Witten, de la Princeton, și Cumrun Vafa, de la Harvard, continuau să afirme că ea putea declanșa o revoluție intelectuală comparabilă doar cu cea provocată chiar de teoria corzilor. Din scaunul lui micuț cu roțile de la Cambridge, Stephen Hawking a fost printre puținii care s-au manifestat discret în favoarea lui Blanes și au contribuit la popularizarea ideilor lui. Ori de câte ori era întrebat de ea, celebrul fizician obișnuia să răspundă cu una dintre ironiile lui tipice, pronunțată cu tonul rece și inflexibil al sintetizatorului pe care îl folosea: „Deși mulți vor s-o taie, sequoia profesorului Blanes continuă să ne dea umbră”.

Blanes era singurul care nu zicea nimic. Tăcerea lui ciudată a durat aproape zece ani, timp în care a fost la conducerea

laboratorului, post lăsat vacant de prietenul și mentorul său, Albert Grossmann, care ieșise la pensie. Grație mării frumuseți matematice și fantasticelor ei posibilități, „teoria sequoiei” a continuat să țină treaz interesul oamenilor de știință, deși n-a putut fi dovedită. A trecut în stadiul lui „mai vedem noi”, cu care științei îi place să trimită unele idei la congelatorul istoriei. Blanes refuza să vorbească public despre ea, și mulți au crezut că se rușina de greșelile făcute. La sfârșitul lui 2004, se anunțase acel curs, primul din lume pe care Blanes avea să-l țină despre „sequoia” lui. Alesese tocmai Spania, și tocmai Madridul. Centrul privat Alighieri avea să-și asume costurile și accepta exigențele ciudate ale savantului: cursul să se țină în iulie 2005, în spaniolă, în fața a douăzeci de persoane riguros selecționate, după un examen internațional de teoria corzilor, geometrie neocomutativă și topologie. În principiu, aveau să se accepte doar masteranzi, dar studenții care își luau licența chiar în anul examenului puteau să se prezinte la acesta doar cu recomandarea scrisă a profesorilor lor de fizică teoretică. Așa ajunsese acolo Elisa.

De ce așteptase Blanes atât de mult pentru a ține acele prime cursuri despre teoria lui? Și de ce le ținea chiar atunci? Elisa habar n-avea, dar nici nu-i prea păsa. Era cert că se simțea foarte fericită în acea primă zi, la acest curs unic și atât de mult visat.

Dar, la sfârșitul lecției, își schimbase drastic opinia.

A fost printre primele care au plecat. Și-a strâns cărțile și mapa cu zgomot, fugind din aulă fără să încerce măcar să-și pună notițele în rucsac. Pe când cobora strada în pantă spre stația autocarului, a auzit vocea.

- Scuză-mă... Pot să te duc undeva?

Era atât de ofensată, că nici măcar nu văzuse mașina de lângă ea. Înăuntru se ițea, ca o broască țestoasă ciudată, capul lui Víctor „Lennon” Lopera.

- Mulțumesc, merg departe, a spus fără chef.

- Unde?

- Claudio Coello.

- Păi, te duc, dacă vrei. Eu merg în centru.

N-avea niciun chef să stea la palavre cu tipul, dar s-a gândit că are să-i distragă atenția.

S-a urcat în mașina murdară, plină ochi de hârtii și cărți, care mirosea a tapiserie veche. Lopera conducea încet și cu grijă, tot

așa cum vorbea. Părea totuși foarte încântat s-o aibă pe Elisa alături, așa că i-a mai venit inima la loc. Cum li se întâmplă tuturor Marilor Timizi, a început deodată să vorbească prea mult.

- Cum ți s-a părut ce-a zis la început despre realitate? „Ecuatiile sunt realitatea”. Sigur, dacă zice el... Nu știu, dar cred că e un reduționism pozitivist foarte exagerat. Refuză posibilitatea adevărilor revelate ori intuitive, care sunt, de pildă, baza credințelor religioase ori a bunului-simț. Și asta-i o... Ce mai, îmi închipui că spune așa fiindcă-i ateu. Dar, sincer, nu cred că dovezile științifice ar fi incompatibile cu credința. E la alt nivel, cum afirma și Einstein. Nu poți... S-a oprit la o intersecție, așteptând să se elibereze șoseaua, ca să-și continue drumul și monologul. Nu-ți poți converti experiențele metafizice în reacții chimice. E absurd. Heisenberg zicea...

Elisa nu l-a mai ascultat și s-a limitat să privească șoseaua, bombănind din când în când. Dar Lopera a șoptit pe nepusă masă:

- Și eu am observat. Cum te trata, vreau să zic.

A simțit că-i ardeau obrazii și, amintindu-și, iar i-a venit să plângă.

Blanes pusese câteva întrebări, dar alesese pe cineva din dreapta ei, să-i răspundă, un student aflat la două locuri distanță, care ridicase mâna odată cu ea.

Valente Sharpe.

La un moment dat, s-a întâmplat ceva. Blanes a pus o întrebare și numai ea a ridicat mâna. Dar, în loc să-i dea cuvântul, savantul îi îndemnase pe ceilalți să răspundă: „Haideți, ce-i cu dumneavoastră, domnilor? Vă temeți să nu vă pierdeți titlul de licențiați dacă greșiți?” După câteva secunde grele, Blanes a arătat din nou în același loc. Elisa i-a auzit iar gasul cizelat, liniștit, aproape amuzat, cu un ușor accent străin: „La acest nivel, nu-i valabilă nicio geometrie, datorită fenomenului de spumă cuantică”. „Foarte bine, domnule Valente.” Valente Sharpe.

Cei cinci ani cât fusese șefă de promoție exacerbaseră dorința de competitivitate a Elisei până la forme sălbatice. Nu puteai fi primul în lumea științifică fără teribila pornire prădătoare de a-ți elimina sistematic rivalii. Din acest motiv, disprețul absurd al lui Blanes era pentru ea o tortură insuportabilă. Nu voia să-și arate orgoliul rănit în fața unui coleg, dar era deja la capătul puterilor.

- Mi-a făcut impresia că nici măcar nu mă vedea, a bombănit,

înghițindu-și lacrimile.

- Eu cred că te vede prea mult, a replicat Lopera. S-a uitat la el.

- Spun că... a încercat el să se explice, cred că te-a văzut și s-a gândit: „O fată atât de... atât de... nu se poate, și foarte...” Vreau să zic că asta-i o prejudecată machistă. Poate nu știe că ai ieșit prima la examen. Nu știe cum te cheamă. Crede că Elisa Robledo e... În fine, că nu poți fi tu.

- Hai, zi, de ce?

Nu voia să-i pună întrebarea, dar nici nu-i mai păsa dacă era neîndurătoare.

- Presupun că nu-s incompatibile, a zis Lopera, fără să răspundă, parcă vorbind în sinea lui. Deși genetic e ciudat. Frumusețea și inteligența, vreau să zic. Aproape niciodată nu stau alături, deși există și excepții. Richard Feynman era foarte chipeș, nu? Așa se zice. Ric la fel, și el e... în felul lui, nu-i așa? Un pic, nu?

- Ric?

- Ric Valente, prietenul meu. Îi spun așa de când îl cunosc. Nu-ți aduci aminte că ți l-am arătat ieri, la petrecere? Ric Valente.

Simpla menționare a aceluia nume o făcuse să strângă din dinți. „Valente, Sharpe, Valente Sharpe.” În creierul ei, numele căpăta o rezonanță metalică, precum tăișul fierăstrăului electric, care îi făcea fărâme orgoliul. „Valente Sharpe, Valente Sharpe.”

- Și el are un pic din amândouă: atrăgător și isteț, ca tine, a continuat Lopera, străin, după câte se părea, de emoțiile ei. În plus, mai știe și cum să bage oamenii în buzunar, ai observat? E ca un împlânzitor de șerpi cu profesorii. De fapt, cu toți. Gâtul i-a gâlgâit, parcă de râs (în anii următori, Elisa avea să-i audă de nenumărate ori râsul, cu mare plăcere, dar atunci i-a dispăcut). Și cu fetele. Da, și cu ele. Vai, așa e...

- Vorbești de el de parcă nu i-ai fi prieten.

- Cum de parcă nu i-aș fi? Aproape că a putut auzi bâzâitul hard-ului lui Lopera, procesând acel comentariu banal. Firește că sunt. Adică, am fost. Ne-am cunoscut în liceu, apoi am urmat facultatea împreună. Dar Ric a obținut o „superbursă”, și gagiul s-a dus la Oxford, la departamentul lui Roger Penrose, așa că nu ne-am mai văzut. Intenționează să se întoarcă în Anglia, când se termină chestia cu Blanes, dacă Blanes nu-l ia cu el la Zürich, firește.

Zâmbetul buzelor cărnoase ale lui Lopera, când a vorbit, nu i-a plăcut Elisei. I-au revenit cele mai negre gânduri: s-a simțit nespus de abătută, aproape neînsuflețită. „Blanes îl va alege pe Valente Sharpe, probabil.”

- Sunt vreo patru ani de când nu ne mai vedem, a continuat Lopera. Nu știu, poate mi se pare ușor schimbat. Mai... mai sigur de sine. E un geniu, trebuie să admitem, un geniu la cub, fiu și nepot de genii: tatăl lui e crip... criptograf, și lucrează la Washington, la un centru de siguranță națională. Mama lui e nord-americană, și predă matematică la Baltimore. Anul trecut a fost nominalizată la medalia Fields. Fără voia ei, Elisa Robledo a fost impresionată. Medalia Fields era un soi de Nobel pentru matematică, iar în Statele Unite era premiul acordat anual celor mai buni din lume în specialitate. S-a întrebat ce-ar simți ea dacă ar avea o mamă nominalizată la medalia Fields. Atunci nu simțea decât furie. Sunt divorțați. Iar fratele mamei lui...

- A luat Nobelul pentru Chimie? I-a întrerupt Elisa, simțindu-se meschină. Ori poate că a fost Niels Bohr?

Lopera a scos iar sunetul misterios care trebuia să fie hohot.

- Nu, e tehnician programator la Microsoft în California. Voiam să zic că Ric a învățat de la ei toți. E un burete, știi? Când crezi că nu te ascultă, analizează tot ce faci ori spui. E o mașinărie. Unde te las pe Claudio Coello?

Elisa i-a spus că nu era nevoie s-o ducă până acasă, dar Lopera a insistat. Prinși în ambuteiajul amiezii madrilene, au pus repede punct scurtei lor discuții, având vreme suficientă și pentru tăcere. Elisa a găsit în torpedou, sub niște dosare cu muchiiile mototolite, două cărți. A citit titlul uneia: *Jocuri și ghicitori matematice*. Cealaltă, voluminoasă, era *Fizică și credință. Adevăr științific și religios*.

Pe Claudio Coello, Lopera a rupt tăcerea și a zis:

- Ce s-a mai ofticit Ric când a văzut că i-o luaseși înainte la examenul de admitere pentru curs.

Și a scos iar acel râs-zgomot.

- Serios?

- Cred și eu, nu știe să piardă. Dar deloc. Și, pe nepusă masă, Lopera și-a schimbat expresia: părea că se gândea la ceva nou, până atunci pierdut din vedere. Ferește-te, a adăugat.

- De cine?

- De Ric. Ai grijă.

- De ce? Poate interveni pe lângă juriul medaliei Fields, ca să

nu-mi fie acordată?

Lopera s-a făcut că nu înțelegea ironia.

- Nu, dar nu-i place să piardă. A oprit mașina. Asta e casa ta?

- Da, mulțumesc. Ascultă, de ce spui să am grijă? Ce-mi poate face?

Nu s-a uitat la ea. Ci în față, ca și cum ar fi condus în continuare.

- Nu. Voiam doar să spun că a fost uimit că erai prima.

- Fiindcă-s femeie? a întrebat ea cu furie rece. De-asta?

Víctor părea rușinat.

- Poate că da. Nu-i obișnuit... ei bine, nu-i obișnuit să fie al doilea. Elisa și-a mușcat limba ca să nu replice. „Nici eu”, a gândit. Dar nu te nelinești, a adăugat el, încercând parcă să-i dea curaj ori să schimbe vorba. Sunt sigur că Blanes va ști să te aprecieze. E prea bun, ca să nu aprecieze ceea ce-i bun.

Fraza lui a mai îmbunătățit-o nițel și l-a mai iertat pe Lopera. Intrând în clădire, s-a gândit că poate fusese cam dură cu el și s-a întors să-și ia rămas-bun, dar acesta plecase deja. A mai stat o clipă pe loc, copleșită de gânduri.

Scena o făcuse să-și amintească de întâlnirea din seara anterioară cu Javier Maldonado. Aproape mecanic, a aruncat o privire în stradă, dar n-a văzut pe nimeni care s-o spioneze. N-a descoperit niciun individ cu plete și mustăți cărunte. „Albert Einstein, firește. În realitate, Einstein e bunicul lui Valente, și ieri-seară mă spiona.”

A zâmbit și s-a îndreptat spre lift. A dedus că fusese o întâmplare, întâmplările erau posibile: chiar și matematica le considera probabile. Doi bărbați, ușor asemănători, care se uită după ea în aceeași noapte. De ce nu? Doar un paranoic s-ar tot gândi la așa ceva.

În vreme ce urca, și-a amintit de avertismentul ciudat dat de Víctor Lopera.

„Ferește-te de Ric.”

Ce absurd! Dar Valente nici nu se uita la ea. În prima zi de cursuri n-o privise nici măcar o dată.

6

Și-au dat întâlnire sâmbătă seara, într-o cafenea pe care ea n-o știa, lângă strada Atocha. „O să-ți placă”, o asigurase

Maldonado.

Și n-a greșit. Era un loc liniștit, cu pereții închiși la culoare, și care semăna oarecum cu o sală de teatru, mai ales datorită unei draperii roșii de lângă bar. Ei i-a plăcut la nebunie.

Maldonado o aștepta la una dintre puținele mese ocupate. Elisa n-a putut nega că s-a bucurat mult să-l vadă după săptămâna tristă pe care o avusese.

- Ieri te-am sunat de câteva ori acasă, părea că răspunde cineva, după care se întrerupea legătura, i-a spus Maldonado.

- Era linia stricată. Acum au reparat-o.

Compania telefonică spusese că avusese loc o „avarie de sistem”, dar, după părerea Elisei, care trecuse cu adevărat printr-o „avarie de sistem”, fusese maică-sa, care, deși nervoasă la culme, cu tonul ei măsurat, ceva mai ridicat ca de obicei, amenințase să-i dea în judecată pentru daune și prejudicii („Am clienți foarte importanți, care obișnuiesc să mă sune acasă, nici nu vă închipuiți...”). I-au dat asigurări că sâmbătă de dimineață aveau să trimită câțiva tehnicieni, care să verifice liniile și să repare avaria, ceea ce au și făcut. Numai atunci se calmase Marta Morandé.

A cerut o Coca-Cola light, privindu-l amuzată pe Maldonado, care își scotea hârtiile din rucsac.

- Ai luat-o de la capăt cu întrebările? a glumit.

- Da. Nu vrei? Ea s-a grăbit să-i facă semn că da, fiindcă simțea că era serios. Știu că-i o bazaconie, s-a scuzat el, dar asta mi-e slăbiciunea, ce să-i faci, și-ți mulțumesc mult de tot că m-ai sunat, mândro. Jurnalismul de calitate se face din informații adunate cu răbdare, a adăugat cu un ton de demnitate rănită, care pe ea a mirat-o.

- Firește, scuză-mă.

„Am făcut o gafă”, s-a gândit. Dar surâsul aproape sfios al lui Maldonado a avut darul de a-i risipi ultimele remușcări.

- Nu, tu să mă ierți pe mine. Sunt cam nervos, fiindcă se termină cursul și trebuie să predau reportajul cât mai iute.

- Păi, hai, l-a încurajat ea, să nu mai pierdem vremea: întreabă-mă ce vrei. Mie mi-e egal.

Cu toate acestea, tot se simțea încordarea în aer. El o întreba mecanic despre cum își petrecea timpul liber, ea răspundea rigid, de parcă era la un examen oral. Elisa a înțeles că amândoi se căiau că începuseră altfel decât în seara petrecerii. Maldonado s-a interesat de sporturile pe care ea le practica și

totul s-a schimbat. Elisa i-a zis că făcea tot ce putea, ceea ce era adevărat: greutate, natație, aerobic. Maldonado a fixat-o cu privirea.

- Acum îmi explic fizicul tău, a spus.
- Ce-i cu fizicul meu? a zâmbit ea.
- E un fizic perfect pentru o fiziciană.
- Ce glumă proastă și previzibilă.
- Mi-ai oferit-o pe tavă.

Apoi au vorbit despre copilăria ei. Ea i-a istorisit că fusese o fetiță singuratică, depinzând exclusiv de propriul creier pentru distracții și jocuri. N-avea de ales, fiindcă părinții nu mai doriseră să aibă alți copii, căci erau interesați mai degrabă să-și cerceteze propriile angoase decât să-i dea ei atenție. Tatăl ei („Îl chema ca pe tine: Javier”) se făcuse fizician în vremuri „și mai rele” decât cele de azi. Elisa și-l amintea ca pe un bărbat amabil, cu barba mică, neagră; atât și nimic mai mult. Își petrecuse parte din viață în Anglia și în Statele Unite, cercetând „interacțiunea slabă”, temă la modă în fizica teoretică a anilor șaptezeci: forța care provoacă dezintegrarea anumitor atomi.

- A studiat multă vreme ceva cunoscut drept „încălcarea simetriei CP de către kaon”. Nu te mai strâmba așa, te rog.

Elisa a început să râdă.

- Nu, nu, a spus Maldonado. Eu ascult și scriu.

- „Kaon” cu „k”, a arătat Elisa Robledo spre hârtia pe care Maldonado lua notițe.

Se distra tot mai tare. Din nefericire, a trebuit să vorbească și despre mama ei. Marta Morandé, matură, atrăgătoare, magnetică, proprietara și directoarea salonului Piccarda. La Piccarda îți descoperi propria frumusețe.

Îi venea greu să vorbească despre ea și să se amuze.

- E dintr-o familie obișnuită să aibă bani și să călătorească. Îți jur că încă mă mai întreb ce-a putut vedea tata la una ca ea. Dar sunt convinsă că el... Că tata nu m-ar fi lăsat atât de singură, dacă mama ar fi fost altfel. Spunea mereu că trebuie să se bucure de viață, că nu putea trăi închisă în casă din simplul motiv că se măritase cu un „creieruț”. Așa-i spunea. Uneori o spunea și de față cu mine. „Azi vine creieruțul”, zicea. Maldonado nu mai scria. O asculta foarte serios. Cred că tata nu voia să-și complice existența cu un divorț. Iar familia lui fusese foarte catolică. Se mărginea să se dea deoparte și s-o lase pe mama să „trăiască”. Elisa Robledo s-a uitat spre masă,

zâmbitoare. Îți mărturisesc că am hotărât să studiez fizica doar ca să-mi dezamăgesc mama, care voia să urmez științele economice, ca s-o ajut să-și conducă celebrul salon de frumusețe. Chiar c-am dezamăgit-o. A durut-o. N-a mai vorbit cu mine și, profitând de altă absență a tatei, s-a cărat să locuiască în casa ei de vacanță din Valencia. Am rămas singură în Madrid, cu bunicii din partea tatei. Când a aflat, tata s-a întors și mi-a spus că el n-are să mă părăsească nicicând. Nu l-am crezut. După o săptămână, s-a dus la Valencia s-o vadă pe mama și s-o convingă să semneze un armistițiu. La întoarcere, a făcut un accident, un autoturism condus de un bețiv ciocnindu-se de el. Așa s-a terminat totul.

O luase cu frig. Și-a frecat brațele goale. Pe de altă parte, avea doar frisoane, nu îi era rău cu adevărat. I se părea că făcea bine, vorbind despre acele lucruri. Înainte, cui ar fi putut să-i povestească totul?

- Acum locuiesc iar cu mama, a adăugat. Dar fiecare avem propriul teritoriu în casă și încercăm să nu trecem granița.

Maldonado desena cercuri pe hârtie. Elisa și-a dat seama că încordarea de la început amenința să revină. A hotărât să schimbe tonul.

- Dar crede-mă, perioada pe care am petrecut-o singură la Madrid mi-a picat foarte bine: mi-a oferit prilejul să-mi cunosc mai bine bunicul, care era omul cel mai bun de pe lume. Fusesse învățător și-i plăcea la nebunie istoria. Obişnuia să-mi spună povești despre civilizații vechi și să-mi arate poze din cărți.

Tema l-a încurajat pe Maldonado, care a început iar să ia notițe.

- Îți place istoria? a întrebat.

- Datorită bunicului, mult. Deși abia de știu câte ceva.

- Ce epocă istorică preferi?

- Nu știu, s-a gândit Elisa. Mă fascinează civilizațiile antice: egiptenii, grecii, romanii... Bunicii îi plăcea mult Roma imperială, începi să te gândești la oamenii aceia, care au lăsat atâtea urme și au dispărut pe vecie.

- Și?

- Nu știu, mă atrage.

- Te atrage trecutul?

- Pe cine nu-l atrage? Seamănă cu ceva pierdut pe vecie, nu-i așa?

- Dar, a spus Maldonado, ca și cum uitase să întrebe, n-am

vorbit despre ideile tale religioase. Crezi în Dumnezeu, Elisa?

- Nu. Ți-am mai spus că familia din partea tatei era foarte catolică, dar bunicul a fost destul de inteligent ca să nu mă copleșească deloc cu așa ceva; mi-a transmis pur și simplu valori. N-am crezut nicicând în Dumnezeu, nici măcar când eram fetiță. Iar acum, o să-ți pară ciudat, mă consider mai mult creștină decât credincioasă. Cred în ajutorul dat altora, în sacrificiu, în libertate, în aproape tot ce-a predicat Hristos, dar nu în Dumnezeu.

- De ce-ar trebui să-mi pară ciudat?

- Sună ciudat, nu?

- Nu crezi că Isus a fost fiul lui Dumnezeu?

- În ruptul capului. Ți-am spus că nu cred în Dumnezeu. Dar cred că Isus Hristos a fost un om foarte bun și curajos, care a știut să transmită valori.

- Ca bunicul tău.

- Da. Dar a avut o soartă mai rea decât a bunicului. L-au omorât pentru ideile Lui. În asta chiar cred: că trebuie să murim pentru ideile noastre.

Maldonado scria. Deodată, ea s-a gândit că acele întrebările foarte speciale trebuiau să se subsumeze unui motiv personal, care n-avea nimic de-a face cu chestionarul. Era gata să i-o spună, când l-a văzut punând pixul în buzunar.

- Eu am terminat, a zis Maldonado. Facem o plimbare?

S-au dus până în Sol⁷. Era prima sâmbătă din iulie, noaptea era caldă, iar oamenii umpleau până la refuz piața, venind dinspre marile magazine, care începeau să închidă. După ce-au tăcut o vreme, în care ea s-a prefăcut mai interesată să se ferească de lume și să privească statuia lui Carol al III-lea decât să vorbească, l-a auzit pe Maldonado.

- Și cu Blanes cum merge?

Era întrebarea de care se temea. Ca să fie sinceră, ar fi trebuit să răspundă că orgoliul ei era nu numai rănit, ci de-a dreptul în comă, abandonat în sala de reanimare din adâncul eului ei. Nu mai încerca să iasă în evidență, nici măcar nu mai ridica mâna, oricare ar fi fost întrebarea. Se limita să asculte și să învețe. În schimb, Valente Sharpe (cu care încă nu schimbase nici măcar o privire) strălucea tot mai mult. Colegii începuseră să-l întrebe și

⁷ Puerta del Sol, piață publică din centrul Madridului, unde se află și kilometrul 0 al capitalei.

pe el dacă aveau neclarități, de parcă era Blanes însuși ori brațul lui drept. Și, dacă încă nu era, se pregătea să devină, fiindcă însuși Blanes îl solicita uneori să intervină: „N-ai nimic de zis, Valente?” Iar Valente Sharpe răspundea cu glorioasă exactitate.

Uneori, în tot ceea ce simțea era invidie. „Dar nu: ceea ce simt e un gol. M-am dezumflat. E ca și cum m-aș fi pregătit pentru un maraton foarte greu, și nu m-ar fi lăsat să concurez.” Era evident că Blanes hotărâse deja cine avea să îl însoțească la Zürich. Elisei nu-i rămânea decât să-i învețe cât mai bine teoria cea frumoasă și să aleagă altceva pentru viitorul ei profesional.

S-a întrebat dacă să-i povestească toate acestea lui Maldonado, dar a decis că-i spusese deja destule pentru acea noapte.

- Bine, a răspuns, e un profesor excelent.

- Tot mai vrei să-ți faci teza cu el?

A șovăit înainte de a-i da un răspuns. Un „da” foarte entuziast ar fi fost o minciună, un „nu” tăios n-ar fi fost nici el adevărat. Emoțiile, se gândea Elisa, erau foarte asemănătoare incertitudinii cuantice. A spus:

- Firește.

Așa, cu oarecare răceală. Și a lăsat să-i plutească în aer adevăratele dorințe.

Traversaseră piața până lângă Statuia Ursului care îmbrățișează un Madroño⁸.

Maldonado a rugat-o să intre într-o cofetărie, ca să-și satisfacă una din rarele lui, așa i-a zis, „slăbiciuni”: o bomboană crocantă. Ea a râs de tonul de copil capricios cu care a cerut-o, dar și mai mult de plăcerea evidentă cu care a hăpăit-o. Degustându-și delicatesa, oprit chiar acolo, Maldonado i-a propus să cineze la un restaurant chinezesc. Ea a acceptat imediat, bucurându-se că el nu considera noaptea încheiată.

Chiar atunci, din pură întâmplare, ea îl observase pe bărbat.

Stătea în picioare lângă intrarea în cofetărie. Avea păr cărunt și mustață cenușie. Ținea în mână o vafă din care mușca din când în când. Semăna mai bine cu *primul* decât cu *al doilea*. De fapt, părea fratele bărbatului de la petrecere. Poate că era - nu putea să nege - chiar bărbatul de la petrecere, dar altfel îmbrăcat.

⁸ Emblema Madridului, statuie din Puerta del Sol. Madroño e un arbust mediteranean, din familia ericaceelor.

Dar nu: greșea. Acum observa că părul acestuia era foarte creț, iar el avea o constituție mai slabă. Era alt individ.

O clipă s-a gândit: „Nu-i nimic, nu-i ciudat. E cineva care seamănă cu altcineva și care mă privește și el”. Dar a fost ca și cum i s-ar fi deschis brusc ușa logicii, iar gândurile iraționale s-ar fi strecurat prin ea, spărgând totul și făcând hărmălaie, ca invitații burdușiți cu cocaină până în vârful capului. „Trei bărbați diferiți și asemănători. Trei bărbați care mă privesc.”

- Ce-i cu tine? a întrebat Maldonado.

Nu se mai putea preface. Trebuia să-i spună ceva.

- Omul ăla.

- Care om?

Când Maldonado a întors capul, tipul se ștergea pe mâini cu un șervețel și nu se mai uita la Elisa.

- Cel de lângă cofetărie, cu bluză albastru-închis. Mă privea ciudat. Nu putea suferi ideea că Maldonado își închipuia că ea avea viziuni, dar nu se mai putea opri. Seamănă mult cu altul pe care l-am văzut în seara petrecerii de la Alighieri; și ăla se uita la mine. Poate că-i același.

- Serios? a întrebat Maldonado.

Chiar atunci, bărbatul s-a întors și s-a depărtat, luând-o spre strada Alcalá.

- Nu știu, parcă mă spiona. A încercat să râdă de propriile vorbe, dar și-a dat seama că nu putea. Nici Maldonado n-a râs. Poate că-s aiurită.

El i-a propus să meargă într-un bar liniștit, ca să vorbească despre toate astea. Dar în împrejurimi nu era niciun bar liniștit, iar Elisa era prea crispată ca să umble prea mult pe jos. Au hotărât să intre în restaurantul chinezesc unde aveau de gând să cineze; încă nu era foarte multă lume.

- Acum povestește-mi cu lux de amănunte ce ți s-a întâmplat data trecută, a spus Maldonado după ce s-au așezat la o masă mai ferită. A ascultat atent, apoi i-a cerut descrierea cât mai precisă a bărbatului de la universitate. Dar a întrerupt-o înainte de a termina: Așteaptă, cred că știu. Păr cărunt, mustață... Îl cheamă Espalza, e profesor de statistică la Alighieri. A ținut câteva seminarii de sociologie statistică, la care am fost, dar îl cunosc mai ales pentru că-i membru al Asociației Profesorilor, iar eu am fost la Asociația Studenților. A făcut o pauză, adoptând atitudinea malițioasă care îi plăcea ei. E divorțat și are faimă de bătrân verde. Sigur l-ai lăsat cu balele curgând...

Ei i-a venit deodată să râdă.

- Știi ce-am pățit în noaptea aia? Când m-ai lăsat acasă, am descoperit alt bărbat cu mustață care se uita la mine. Maldonado a făcut ochii mari. Și cel de azi avea mustață!

- Conspirația mustăcioșilor! a murmurat, parcă alarmat. Acum înțeleg!

Elisa a hohotit. Cum putuse să fie atât de idioată? Totul avea o singură explicație: sfârșitul facultății și începutul sever al cursului lui Blanes o aduseseră la capătul puterilor. A râs până i-au dat lacrimile. Brusc, l-a văzut pe Maldonado schimbându-se la față și privind ceva în spatele ei.

- Dumnezeuule! a spus speriat. Chelnerul! Elisa Robledo s-a întors, ștergându-și lacrimile. Chelnerul era un oriental, dar (lucru rar printre cei de rasa lui) purta o mustață deasă și neagră. Maldonado a strâns-o de braț: Alt mustăcios! Și mai rău: un chinez *mustăcios*!

- Te rog! a început iar să râdă. Gata!

- Să plecăm de aici, repede! a șoptit Maldonado. Suntem înconjurați!

Când s-a apropiat chelnerul, Elisa și-a ascuns fața în șervețel.

În noaptea aceea, când a ajuns acasă, încă se mai amuza, amintindu-și cele petrecute.

Javier Maldonado era genial. Genial cu majusculă. Toată seara o făcuse să râdă cu hohote, spunându-i anecdote cu profesori și colegi, inclusiv despre Espalza și înclinația lui de a agăța orice tânără cu sâni. Auzind acele trivialități, Elisa parcă respira aer pur după ce petrecuse prea multă vreme făcând scufundări într-o mare de cărți și ecuații. Și, culmea, când a dorit să se ducă acasă, el părea să-i fi citit gândurile și a fost imediat de acord. Nu-și adusese mașina, dar a condus-o până la metroul de la Retiro. Fața lui de „rău” a rămas parcă gravată în memoria Elisei, când a coborât din vagon, și și-a amintit-o de câteva ori, mergând spre portalul ei.

A hotărât că nu avansase prea mult, dar făcuse câțiva pași în relația cu Maldonado. Avea ceva experiență, nu era proastă. Unul dintre avantajele singurătății era că întotdeauna trebuia să trăiască pe propria socoteală. Ieșise cu băieți, mai ales la începutul studiilor, și credea că știa ce-i plăcea și ce nu. Cu Maldonado legase o prietenie, dar aceea avansa.

Casa era nesfârșită și mută. Când a aprins lumina din

vestibul, a văzut că maică-sa scrisese ceva pe o hârtie lipită pe ușă. „NU VIN LA NOAPTE. FATA ȚI-A LĂSAT CINA ÎN FRIGIDER.” „Fata” era o româncă robustă, de patruzeci și cinci de ani, dar mama ei le numea astfel pe toate femeile de serviciu pe care le avusese. A aprins lumina din salon, a stins-o pe cea din vestibul, întrebându-se de ce maică-sa o informa întotdeauna despre ceva evident: Marta Morandé pleca de acasă la fiecare sfârșit de săptămână, faptul avea ecou chiar și în viața mondenă, și uneori nu se întorcea până luni. Mulți domni o invitau să petreacă sâmbăta în casele lor luxoase. A dat din umeri: n-o interesa nici cât negru sub unghie ce făcea maică-sa.

A stins lumina din salon, a aprins-o pe cea de pe culoarul lung. Știa că nu era nimeni: „fata” avea liber duminicile și profita de acest fapt, plecând sâmbătă seara la soră-sa, care închiriasse un apartament prin împrejurimi. Acele nopți îi plăceau cel mai mult Elisei, fără sâcâitoarea prezență a maică-sii și a fetei, care se învâteau peste tot. Avea toată casa la dispoziție.

A străbătut coridorul și s-a dus spre odaia ei. Brusc, și-a amintit de „conspirația mustăcioșilor” și a râs de una singură. „Acum e unul care mă așteaptă în dormitor. Sau ascuns sub pat.”

A deschis ușa. Nu erau mustăcioși la orizont. A intrat și a închis-o după ea. Apoi, după ce s-a gândit mai bine, a tras zăvorul.

Odaia aceea era reduta ei, locul unde studia și trăia. Se certase de multe ori cu maică-sa, nevrând s-o lase să-și bage nasul acolo. De multă vreme făcea singură curat, își făcea patul și-și schimba așternutul. Nu voia să scotocească nimeni în lumea ei.

Și-a scos blugii, i-a aruncat pe jos, s-a descălțat și a deschis calculatorul. Avea să profite, verificându-și mesajele electronice, care fuseseră blocate încă din ziua anterioară, din pricina liniei telefonice defecte.

Deschizându-și poșta electronică, s-a întrebat dacă va face ceva în acea noapte. Nu va studia, în mod sigur; era foarte obosită, dar nu voia încă să doarmă. Poate să deschidă vreun folder cu poze erotice ori să intre într-o cameră de chat ori o pagină „specială”. Jocul de-a sexul electronic fusese soluția ei cea mai rapidă și mai aseptică în lunga perioadă a studiilor de iarnă. Totuși, în acea noapte nu prea mai avea chef.

În poșta ei erau doar două mesaje necitite. Primul era de la o

revistă electronică de matematică. Al doilea nu avea „Subiect”, dar avea semnul ce indica prezența unui fișier anexat. N-a identificat expeditorul:

mercurio0013mercuryfriend.net

Mirosea a virus de la o poștă. A hotărât să nu-l deschidă și a apăsât pe butonul „Șterge”.

Atunci ecranul computerului s-a stins.

Pentru o clipă, s-a gândit că se stinsese lumina, dar și-a dat seama că lampa de pe birou continua să fie aprinsă. A dat să se aplece, ca să verifice cablul, când deodată ecranul s-a luminat iar, iar o fotografie s-a întins peste tot. Au urmat și altele.

Elisa a rămas cu gura căscată.

Erau desene alb-negru, realizate cu o tehnică învechită, ca a unui artist de la începutul secolului. Tematica era similară: bărbați și femei dezbrăcați, împreună cu alți bărbați ori femei, care îi călăreau pe la spate. Sub fiecare imagine, aceeași întrebare, scrisă cu majuscule roșii: „ÎȚI PLACE?”

Le-a privit defilarea fără să poată face nimic pentru a o evita: tastele n-o ascultau, computerul mergea în voia lui.

„Căcănarii!” Era sigură că, în cine știe ce fel și în pofida tuturor precauțiilor ei, îi băgaseră un virus în sistem. Brusc a încremenit.

Imaginile se sfârșiseră, apăruse un ecran negru pe care străluceau, ca niște scrijelituri mari, majuscule de culoare roșie. A putut citi perfect fraza, înainte ca un licăr nou s-o trimită în limbul informaticii și să apară pagina poștei ei normale. Mesajul fusese șters. Ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

Și-a amintit ultimele vorbe și a scuturat din cap.

„Nu poate fi vorba despre mine. E doar publicitate.”

Vorbele acelea erau:

TE ȚIN SUB OBSERVAȚIE

7

În marțea din săptămâna care a urmat, a primit iar vești de la „mercuryfriend”. Nu i-a folosit la nimic să-și configureze poșta în așa fel încât să-l blocheze pe expeditor. A închis calculatorul, dar, când a restartat sistemul, mesajul s-a deschis automat și au

apărut figuri similare și vorbe identice, deși nu mai erau desene de la începutul secolului, ci lucrări selecționate din lumea grafică modernă: trupuri subliniate cu aerograful ori reproduceri informatice în trei dimensiuni. Mereu bărbați și femei, care mergeau ori alergau, cu armuri și ghete, ducând pe umeri greutatea altei figuri.

I-a venit o idee. A căutat în rețea pagina „mercurfriend.net”. N-a mirat-o să afle că nu era accesată prea des și se încărca imediat. Pe un fond înspăimântător, de un violet țipător, străluceau *banners*, anunțuri electronice ale unor baruri și cluburi cu nume dintre cele mai pitorești – Abbadon, Galimatii, Euclid, Mister X, Scorpion – care promiteau spectacole de noapte foarte speciale, fete și băieți drept concubini ori schimburi de perechi.

Așadar, asta era tot. Cum bănuise, totul era publicitate. Cine știe cum ajunsese adresa ei electronică la porcii ăia, iar acum o bombardau. Trebuia să scape de ei, poate schimbându-și adresa, dar o liniștea să știe că mesajele n-aveau nimic personal.

Făcuse pace și cu Clanul Mustăcioșilor. De când Maldonado o liniștise, abia dacă se mai gândea la ei. Ori aproape. Uneori se înfiora ușor, când vedea pe stradă un bărbat cu părul și mustața cărunte. Alteori, chiar îi identifica de la mare depărtare. Înțelegea că de fapt creierul ei îi căuta inconștient. Dar n-a surprins pe niciunul privind-o ori urmărind-o, iar la sfârșitul săptămânii uitase complet ori cel puțin nu-i mai dădea importanță.

Avea alte lucruri la care să se gândească.

Vineri a hotărât să schimbe macazul la cursul lui Blanes.

– Cum credeți că o putem rezolva?

Blanes arăta o ecuație, scrisă cu literele lui mici și înghesuite. Dar Elisa și restul studenților erau în stare să citească acele simboluri ca și cum ar fi fost un text în spaniolă și știau că se refereau la întrebarea Fundamentală a teoriei: „Cum să identificăm și să izolăm corzi finite de timp de la o singură *extremitate*?”

Tema era delirantă. Se demonstra matematic că acelor corzi de timp le lipsea *una din extremități*. Făcând o paralelă, Blanes a desenat pe tablă o linie, apoi le-a cerut studenților să-și închipuie că era un segment dintr-un fir aflat pe o masă: extremitatea era „viitorul”, cealaltă „trecutul”. Firul se îndrepta spre „viitor”, și a indicat acest lucru cu o săgeată. Nu putea s-o facă altfel, fiindcă,

Toți s-au uitat la Elisa. Dar ea nu se uita decât la Blanes. Își auzea bătăile inimii, își simțea căldura din obraji, ca și cum în loc de ecuații murmură vorbe de iubire. A așteptat consecințele, suportând privirea fixă a pleoapelor mijite (modul tipic de a privi al lui Blanes, care îi amintea de un bătrân actor de la Hollywood, Robert Mitchum), cu un calm de neconceput chiar și pentru ea. Dar ceea ce în alte situații era principalul ei defect – caracterul ei pasionat – a fost acum un avantaj: credea că avea dreptate și era hotărâtă să lupte pentru aceasta, împotriva oricui.

– Nu cred să vă fi văzut cerând cuvântul, domnișoară... a spus Blanes cu o voce la fel de inexpressivă ca și chipul său, dar cu o duritate sigură.

Tăcerea s-a făcut mai groasă.

– ... Robledo, a replicat Elisa. Și nu m-ați văzut cerând cuvântul, fiindcă nu l-am cerut. Vi-l cer de mai bine de-o săptămână și păreți să nu mă vedeți, așa că azi am preferat să vorbesc.

Capetele se întorceau când spre Blanes, când spre Elisa, cu atâta râvnă, ca și cum priveau doi mari tenismeni care-și disputau ultimele secunde ale setului decisiv. Atunci, Blanes s-a întors iar spre Valente și a zâmbit.

– Spune-ne, te rog, Valente, a zis iar.

Slab cum îl știau, cu pielea osoasă și albă, ca o statuie de gheață în fața pupitrului, Valente a răspuns imediat, cu voce tare și limpede.

Privindu-i profilul uscat, pe Elisa a uimit-o un simplu amănunt: deși Valente răspunsese același lucru ca ea, o făcuse într-un mod particular, cu alte vorbe, dând impresia că așa gândise de la început, fără să țină seama deloc de răspunsul ei, căzând inclusiv într-o ușoară greșeală referitoare la niște variabile, pe care Blanes s-a grăbit să i-o corecteze. „Se apără, ca și mine, s-a gândit încântată. Am făcut meci nul, Valente Sharpe.”

Când Valente și-a încheiat expunerea, Blanes a zis: „Foarte bine. Mulțumesc”. Apoi a lăsat ochii în jos, privindu-și pantofii.

– Acesta e un curs pentru licențiați în fizică teoretică, a adăugat delicat, cu vocea lui răgușită. Adică, pentru adulți. Dacă unul dintre dumneavoastră vrea să mai aibă și altă reacție infantilă, l-aș ruga să n-o facă aici, vă rog. Să nu uitați. Și, întorcând la întâmplare privirile, dar nu spre Valente ori Elisa, ci spre toată clasa, a adăugat, pe același ton: Fără nicio legătură cu acest lucru, soluția oferită de domnișoara Robledo este exactă și

strălucită.

Elisa s-a înfiorat. „Mă numește doar pe mine, fiindcă eu am vorbit prima.” Și-a amintit de o frază spusă de unul dintre profesorii ei de optică: „În știință îți poți permite să fii căcănar, dar trebuie să încerci să fii *înaintea* tuturor celorlalți”. Dar n-a simțit o plăcere deosebită, nici măcar nu s-a bucurat. Din contră, a fost copleșită de un val de rușine amară.

A tras cu coada ochiului la profilul impasibil al lui Valente Sharpe, care n-o privea niciodată, și s-a simțit mizerabil. „Felicitări, Elisa: azi ai fost prima oară căcănăreasă.”

A plecat capul și și-a ascuns lacrimile, cu mâna streășină la ochi.

Era atât de buimăcită de cele întâmplate, că abia dacă s-a gândit să caute un nou e-mail de la „mercuryfriend”, când a ajuns acasă. Cum știa că, orice ar fi făcut, fișierul atașat tot se va încărca pe ecran, l-a deschis așa cum era. Imaginile au început să-i defileze în fața ochilor.

Era să-și ia privirea de pe el, când și-a dat seama de diferență.

Printre figurile erotice erau și altele: un bărbat mergea gârbovit sub greutatea unui bolovan ținut pe omoplați, un soldat în uniforma de pe vremea Primului Război Mondial ducea o fată într-un scăunăș purtat pe spate, un dansator stătea cățărat pe umerii altuia. La sfârșit, cu litere roșii pe fond negru, apărea altă frază enigmatică: „DACĂ EȘTI CINE CREZI CĂ EȘTI, AI SĂ AFLI”.

Oare ce spunea anunțul? Elisa a dat din umeri, fără să priceapă, și a închis calculatorul, deși o idee foarte vagă a mai ținut-o câteva clipe în fața ecranului.

A decis că era vorba despre un amănunt banal (ceva ce uitase și se chinuia să-și amintească). O să-și aducă ea aminte.

S-a dezbrăcat și a făcut un duș cald și lung, care în cele din urmă a relaxat-o. Până a ieșit din baie, a uitat tot ce era legat de mesaj și nu s-a mai gândit la cele petrecute la curs. O obseda disprețul pe care i-l arăta Blanes. „Nu vrei supă? Trei cești.” Nici nu s-a gândit să se îmbrace: a întins prosopul pe pat, s-a trântit pe el cu notițe și cărți cu tot, și a început să facă anumite calcule, la care se gândise pentru lucrarea pe care trebuia s-o predea.

Nu mai avea decât cinci zile de curs. Paralel cu ultima sesiune, era programat un simpozion internațional de două zile

În Palatul Congreselor, la care aveau să asiste câțiva dintre cei mai buni fizicieni teoreticieni din lume, precum Stephen Hawking ori David Blanes însuși. Până atunci, fiecare student trebuia să predea un studiu despre posibilele soluții ale problemelor pe care le ridica teoria sequoiei.

Elisa s-a gândit să verifice o idee nouă. Rezultatele nu păreau limpezi, dar simplul fapt de a avea un drum de străbătut a calmat-o.

Din nefericire, puțin după aceea și-a pierdut tot calmul.

S-a întâmplat când a ieșit să mănânce ceva. Și s-a întâlnit cu maică-sa, care își împlinea datoria de a-i face viața cât mai grea.

- Ia te uită. Credeam că încă n-ai sosit. Cum te bagi în camera ta și nici măcar n-ai grijă să dai bună ziua...

- Păi, după cum vezi. Am sosit.

Se întâlniseră pe culoar. Maică-sa, îmbrăcată și coafată perfect, mirosea a parfumuri scumpe, ale căror reclame ocupau o pagină întreagă în revistele de modă, alături, aproape întotdeauna, de nudurile unor femei. În ceea ce o privea pe Elisa, ea își pusese un halat de baie vechi și știa că semăna ca mai mereu cu o sperietoare. A presupus că maică-sa avea să spună ceva despre acest lucru și nu s-a înșelat.

- Puteai cel puțin să-ți fi pus o pijama și să te fi pieptănat nițel. Încă n-ai mâncat?

- Nu.

S-a dus, desculță, în bucătărie, amintindu-și la vreme să-și strângă halatul, când a văzut-o pe „fată”. Mâncarea, acoperită cu plastic protector, era, ca întotdeauna, artistic pregătită. Așa pretindea Marta Morandé, baroneasa de la Piccarda. Elisa Robledo se săturase să tot ceară mâncăruri simple, pe care să le poată mânca astfel cu degetele, mai repede, dar a se opune deciziilor materne era ca și cum s-ar fi dat cu capul de pereți. De astă dată, aveau *risotto*. A mâncat până i-a dispărut senzația neplăcută din stomac. Brusc, a asaltat-o altă idee și a început să se joace cu furculița și să bea apă, stând jos în bucătărie, întinzându-și picioarele lungi, fără ciorapi, bronzate, în vreme ce creierul ei aborda acele ecuații inexpugnabile din diferite unghiuri. Abia de-a conștientizat că maică-sa intrase în bucătărie, și nu și-a dat seama decât când vocea ei i-a distras atenția.

- ... O persoană foarte simpatcă. Spune că fiul prietenei sale a fost coleg de universitate cu tine. Am vorbit mult despre tine.

S-a uitat la maică-sa cu ochii complet goi.

- Ce?

- Numele n-are să-ți spună nimic. E o clientă nouă, cu relații foarte, foarte sus-puse... Marta Morandé a făcut o pauză, ca să-și înghită pastilele de slăbit, pe care le lua la amiază cu un pahar de apă minerală. Mi-a zis: „Sunteți mama acestei tinere? Păi, se zice că fiica dumneavoastră e un geniu”. Chiar dacă n-are să-ți placă, îți spun că am fost foarte mândră de tine. Nici n-a fost greu, că doamna era înnebunită după tine: voia să știe cum se poate trăi alături de un geniu al matematicilor.

- Ajunge.

Înțelesese imediat de ce era maică-sa atât de fericită. Succesele Elisei îi plăceau doar când se putea mândri cu ele în salonul de frumusețe, în fața unei „*cliente* noi, cu relații foarte, foarte sus-puse”. Dacă se gândea bine, de ce oare se putea zice „o clientă”, în schimb nu se putea spune „o geniă”?

- „În plus, e foarte frumoasă, după câte mi s-a spus”, a adăugat. Iar eu i-am spus: „Da, e o fată perfectă”.

- Puteai să mă scutești de ironii.

Aplecată în fața frigiderului deschis, Marta Morandé s-a întors și s-a uitat la ea.

- Păi, să vezi, dacă e să fiu sinceră...

- Nu, te rog, nu fi.

- Pot să zic ceva? Elisa n-a răspuns. Maică-sa s-a îndreptat de spate, ținându-o cu privirea. Când mi se vorbește atât de frumos despre tine, ca azi, mă simt mândră, da, cu toate că mă gândesc cum ar fi totul, dacă, pe lângă că ești perfectă, te-ai strădui și să pari...

- Pentru asta te avem pe tine, a replicat Elisa. Ești... Cum spune cartea aia de psihologie religioasă, pe care o citești? „Virtutea în carne și oase?” Nu vreau să-ți iau locul.

Dar Marta Morandé a continuat, de parcă n-ar fi auzit-o:

- Ascultând minunile pe care mi le spunea doamna despre tine, mă gândeam: „Ce-ar crede, dacă ar ști cât de puțin profită fata mea de toate acestea?” Mi-a zis chiar că, fără îndoială, îți plouă cu oferte de serviciu, acum că ți-ai terminat studiile.

S-a pus în gardă. Pășea pe nisipuri mișcătoare, îndreptându-se, fără doar și poate, spre mlaștina unei discuții amare. Știa că maică-sa dorea ca studiile ei „să fie de folos” la ceva, s-o vadă ocupând un post într-o întreprindere. Nimic teoretic nu-și croia drum în mintea Martei Morandé.

- Unde te duci?

Elisa, care bătea în retragere, nu s-a oprit.

- Am treabă.

A împins ușile batante și a ieșit din bucătărie, auzind-o în continuare:

- Și eu sunt ocupată, dar, după cum vezi, din când în când îmi pierd vremea cu tine.

- Treaba ta.

A trecut prin salon aproape alergând. Când să iasă pe cealaltă ușă, s-a lovit de „fată”, conștientă că i se deschisese halatul, dar nici că i-a păsat. A auzit tocuri în urma ei și a hotărât să se întoarcă și s-o înfrunte pe culoar.

- Lasă-mă în pace! Vrei?

- Firește, a replicat maică-sa cu răceală. E ceea ce vreau mai mult și mai mult pe lume. Dar și tu trebuie să te gândești să mă lași în pace...

- Îți jur că asta și încerc.

- ... Și, până nu ne vom lăsa reciproc în pace, îți amintesc că locuiești în casa mea și trebuie să accepți regulile mele.

- Firește, cum zici tu.

Era inutil: n-avea nici puterea, nici voința să lupte. S-a întors spre ea, dar s-a oprit, căci a auzit-o iar.

- Oamenii și-ar face altă părere despre tine, dacă ar ști adevărul!

- Spune care, a sfidat-o.

- Că ești o fetiță, a zis maică-sa, fără să se enerveze. Nu ridica niciodată tonul: Elisa Robledo se știa bună la calculul matematic, dar la calculul emoțiilor nimeni n-o depășea pe Marta Morandé. Că ai douăzeci și trei de ani și ești încă o fetiță, căreia nu-i pasă de cum arată, nici nu-și caută un loc stabil de muncă, și nici nu pune preț pe relațiile cu alții.

„O fetiță.” Vorbele i-au căzut ca un pumn în stomac. „Cel puțin, de la o fetiță se așteaptă să aibă reacții infantile în clasă.”

- Vrei să-ți plătesc chirie? a murmurat, strângând din dinți.

Maică-sa a tăcut o clipă. Dar a replicat, perfect calmă:

- Știi că nu-i vorba despre asta. Știi că nu vreau decât să-ți fie bine, Elisa. Și, mai devreme ori mai târziu, ai să înveți că lumea nu înseamnă nici să stai în mizeria asta de cameră, studiind matematica, nici să te plimbi goală prin casă, mâncând.

A închis ușa, trântind-o, retezându-i vocea inflexibilă.

A stat o vreme rezemată de ușă, de parcă maică-sa ar fi avut

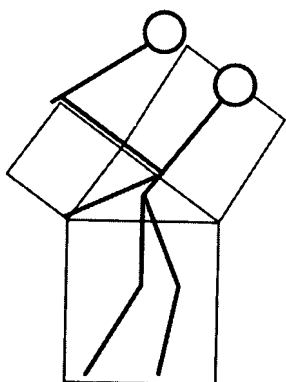
de gând s-o trântescă dintr-o lovitură. Dar a auzit cum sunetul tocurilor elegante se depărta spre infinit. Atunci s-a uitat la hârtiile și la cărțile pline cu ecuații, risipite pe pat, și s-a mai liniștit puțin. Simpla lor imagine era relaxantă.

Deodată, a rămas absentă, cu ochii pe ele. Începea să înțeleagă sensul mesajelor.

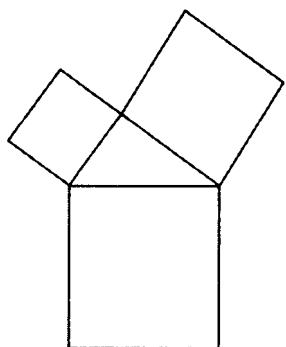
S-a așezat la masa de scris, a luat o hârtie, o linie și un creion.

„Figuri care duc altele în cârcă. Soldatul și fata.”

A făcut o schiță, repetând tiparul: o păpușă purta o alta pe umăr. Cu un creion foarte fin, a trasat trei pătrate care conțineau figurile, lăsând în centru o arie triunghiulară. A privit rezultatul.

Cu o gumă nouă a șters grijuliu figurile, încercând să modifice cât mai puțin cu puțință liniile pe care le trasase dedesubt. În sfârșit, a completat segmentele pe care le ștersese fără voie:

Orice student la matematică cunoștea bine desenul. Era

celebrul postulat cu numărul patruzeci și șapte din prima carte a *Elementelor* lui Euclid, în care genialul matematician grec propunea un mod elegant de a demonstra teorema lui Pitagora. Era ușor de demonstrat că suma ariilor pătratelor superioare echivala cu aria inferioară.

Peste secole, demonstrația lui Euclid se transmisese matematicienilor prin desene simbolice aluzive, printre care strălucea cel al unui soldat care își ducea iubita în spate, într-un scaun: desenul – numit „scaunul iubitei” – îi oferise cheia. A înțeles că restul figurilor trebuiau să fi fost scoase dintr-un album de artă care avea legătură cu matematica (nu cu erotismul!). Și-a adus chiar aminte că odată văzuse o asemenea carte.

„Dacă ești cine crezi că ești, ai să afli.”

S-a cutremurat. Putea fi adevărat ceea ce-și închipuia?

Nicio persoană fără cunoștințe matematice profunde n-ar fi stabilit o atare conexiune între figuri. Expeditorul anonim voia să spună că numai cineva ca ea era în stare să afle soluția. Concluzia i s-a părut evidentă.

„Mesajul e pentru mine.” Dar ce însemna? „Euclid.”

Noua idee amețitoare și posibilitățile pe care le deschidea au năucit-o. A deschis calculatorul și a intrat în rețea. A ajuns la pagina lui curyfriend.net și a recitat lista anunțurilor de baruri și cluburi. Gura i s-a uscat.

Anunțul clubului Euclid era, în aparență, aidoma tuturor celorlalte. Includea numele localului, scris cu litere mari și roșii, și adăuga: „Un loc select, pentru o întâlnire intimă”. Dar dedesubt mai scria ceva:

Vineri, 8 iulie, la 23.15,
recepție specială: vino să stăm de vorbă. Te interesează.

Abia dacă mai respira.
Era chiar vineri, 8 iulie.

8

– Nu știam că ieși astă-seară, a spus maică-sa, răsfoind o revistă în fața televizorului și cercetând-o peste ochelarii de citit.
– Mi-am dat întâlnire cu un prieten, a mințit.
Ori poate nu. Încă nu știa.

- Cu studentul de la jurnalistică?

- Da.

- Mă bucur. E bine să cunoști lume.

Elisa era surprinsă. Săptămâna trecută făcuse un comentariu despre Javier Maldonado, o frază banală în mijlocul uriașelor tăceri care se ridicau între ele. Crezuse că maică-sa nici măcar n-o auzise, iar acum vedea cât greșise. A intrigat-o interesul crescut al maică-sii: bănuise întotdeauna că pe niciuna din ele n-o interesa viața personală a celeilalte. „N-are importanță, oricum e o minciună.” A auzit-o zicând și altceva (poate „Petrecere frumoasă”), pe când deschidea ușa dinspre stradă. A zâmbit în fața acelei ultime expresii de politețe, căci habar n-avea cum o să „petreacă” și nici măcar nu știa precis unde se ducea.

Căci clubul Euclid nu exista.

Adresa, pe străduța Chueca, era corectă, dar în niciun ghid general ori specializat nu găsisese informații despre un bar ori un club cu acest nume, la adresa aceea ori la alta din Madrid. Paradoxal, constatarea îi întărise încrederea în presupusa întâlnire.

Raționa așa: dacă localul era adevărat, suma coincidențelor – mesajul, pagina *web*, cheia Euclid, existența clubului – era suspect de excesivă. Dar faptul că localul nu figura în ghiduri i-a trezit curiozitatea; mai ales când a descoperit că toate celelalte taverna se aflau, într-adevăr, în locuri reale. Poate că asta însemna că totul era doar o fantezie. Ori poate atrăgea atenția asupra faptului că expeditorul anonim trasase un plan abil, numit Euclid, ca s-o atragă într-un loc concret, la o oră anume. Dar de ce? Cine putea fi și ce voia?

Când a ieșit din stația de metrou Chueca în aerul cald al străzii și în harababura de tineri, rase și sunete care popula micile redute, s-a simțit ușor neliniștită. Senzația nu se baza pe nimic concret (fiindcă nu se temea și nici nu aștepta nimic concret), dar i-a produs o mică furnicătură pe spate, sub tricoul și vesta ei subțirică. S-a bucurat că hainele ei, completate cu niște blugi rupți, nu atrăgeau prea mult atenția în zonă.

Adresa era la capătul unei străduțe care pleca din piață, printre două portaluri. Era un bar, un club sau și una, și alta, dar nu se numea Euclid. Neonului din adevăratul nume îi lipseau litere, deși pe Elisa n-a interesat-o. În schimb, s-a uitat la cum arăta: două uși batante, închise la culoare, din cristal opac. În rest, nu părea nici ascunzătoare secretă, nici tripou clandestin,

care voia să atragă, prin subterfugii matematice, tinerele licențiate în fizică teoretică și să le supună unor crude hărțuieli sexuale. Oamenii intrau și ieșeau, se auzea Chemical Brothers, și nu păreau să existe gorile care să controleze clientele. Ceasul-brățară arăta unsprezece și zece. A hotărât să intre.

Scara făcea un cot. Trecând de el, aveai o panoramă acceptabilă. Salonul, nu prea spațios, era plin ochi, așa că părea și mai mic. Singurele lumini, roșii, se concentrau asupra barului din fund, așa că în zonele mai depărtate nu se vedeau decât plete, brațe, picioare și torsuri, roșietice și pe jumătate. Muzica tuna asurzitor, iar Elisa era sigură că, dacă s-ar fi întrerupt brusc, urechile tuturor ar fi continuat să țiuie ore în șir. Aerul condiționat se încăpățâna să funcționeze la maximum. „Și ce mai trebuie să fac, domnule Euclid?”

A coborât și s-a alăturat umbrelor. Era tare greu să înaintezi fără să lovești și să fii lovit. „Poate că întâlnirea e la bar.” S-a dus într-acolo, folosindu-și fără să-i pese mâinile, ca să-și croiască drum printre oameni.

Brusc, cineva a pus mâinile pe ea. I-a strâns brațul cu o mână de fier.

- Vino! i-a auzit vocea. Repede!

Surpriza a năucit-o, dar i-a dat ascultare.

Totul a devenit o succesiune rapidă de imagini. S-au dus în fundul localului, spre toaletă, au urcat altă scară, mai îngustă decât cea de la intrare, și au ajuns într-un coridor scurt, cu o ușă în fund. Aceasta se închidea cu o bară și cu un zăvor pneumatic, iar sus scria „Exit”. Ajunși acolo, bărbatul a apăsă pe bară și a crăpat ușa câțiva milimetri. S-a uitat afară și a închis. Apoi s-a întors către ea.

Elisa, care îl urmăse parcă legată de mână, s-a întrebat ce-o să se întâmple. În acele împrejurări, se aștepta la orice. Dar întrebarea pe care a auzit-o i-a depășit toate așteptările. A crezut că nu auzise bine.

- Telefonul meu mobil?

- Da. Îl ai la tine?

- Desigur.

- Dă-mi-l.

Cu gura căscată, a băgat mâna în buzunarul blugilor. De cum a scos micuțul aparat, bărbatul i l-a și smuls.

- Stai aici și uită-te la mine.

Ea a ținut ușa, iar el a ieșit. A privit doar cât să-l vadă traversând străduța îngustă (nu-i venea să creadă) și aruncându-i telefonul mobil într-un coș de gunoi prins de un stâlp. Apoi s-a întors și a încuiat ușa.

- Ai văzut bine unde l-am pus?

- Da, dar...

El a dus arătătorul la buze.

- Ssst. N-au să întârzie.

În timpul pauzei ce a urmat, ea l-a privit, iar el s-a uitat în stradă.

- Uite-i că vin, a zis deodată. Coborâse tonul până la șoaptă. Apropie-te încet. A simțit iar că trebuia să-i dea ascultare, deși cel mai puțin voia să se apropie. Uită-te...

Prin crăpătura ușii n-a văzut decât că un automobil, cu un motor asurzitor, traversa în acea clipă strada și, pe trotuarul de vizavi, un bărbat băga mâna în coșul de gunoi. A trecut altă mașină, apoi alta. Când i s-a eliberat câmpul vizual, a văzut că bărbatul scosese un obiect pe care îl curăța scuturându-l, oarecum supărat. N-a avut nevoie să privească mai atent: era telefonul ei mobil, fără îndoială; bărbatul îl deschisese, aprinzând luminița albastră de pe ecran. Era un necunoscut, chel, purta o cămașă cu mâneci scurte și (aproape spre surpriza ei) n-avea mustăți.

Pe nepusă masă, bărbatul a întors capul spre ei. Luminița s-a stins.

- Nu vrem să fim văzuți, așa-i? i-a zis bărbatul la ureche, după ce a încuiat ușa. Am strica un plan frumos. A zâmbit, făcând-o pe Elisa Robledo să nu se simtă prea bine. Trebuia să verifice dacă mai porți și alte microfoane. Poate în lenjerie ori în cine știe ce alt colț al corpului... Dar vom avea destul timp în noaptea asta să te cercetăm exhaustiv.

Ea n-a răspuns. Nu știa ce o impresiona mai mult: tipul pe care tocmai îl văzuse luându-i mobilul din coșul de gunoi ori apropierea celui alt, ochii lui incredibili, de un albastru-verzui, atât de reci și de neliniștitori, ori vocea lui cu accent batjocoritor. Dar când el i-a dat alt ordin, l-a îndeplinit imediat.

- Să mergem, a spus Valente Sharpe.

- Cum o fi putut cineva să-mi bage un transmițător în mobil?

- Ești sigură că nu l-ai uitat undeva? Ori că nu l-ai împrumutat cuiva măcar o clipă?

- Absolut sigură.

- Ți s-a stricat ceva de curând? Prăjitorul de pâine? Televizorul? Ceva care necesita vizita unui tehnician?

- Nu, eu...

Atunci și-a amintit. Linia telefonică. Săptămâna trecută au venit s-o repare.

- Și tu erai acasă, desigur. Iar mobilul era în camera ta.

- Dar n-au stat mult. Ei...

- O, a zâmbit Ric Valente. Au avut vreme să-ți pună microfoane până și în capacul de la closet, te asigur. Or fi ei neîndemânatici, dar, cum întotdeauna fac același lucru, au de-acum ceva îndemânare.

Ajunseseră în Plaza de España⁹. Valente a cotit spre strada Ferraz. Conducea încet, fără să se impacienteze din pricina ambuteiajelor de vineri seara. Îi spusese Elisei că mașina cu care mergeau era „sigură” (i-o împrumutase un prieten pentru acea seară), dar adăugase că tot ce-și dorea mai puțin era să-l oprească poliția și să-i ceară actele. Elisa îl asculta, gândindu-se că, după toate cele întâmplate și după tot ceea ce auzea, posibilitatea unei amenzi era lucrul cel mai puțin important dintre toate. Creierul ei era nodul gordian al mai multor îndoieli. Din când în când, privea profilul de pasăre de pradă al lui Valente, întrebându-se dacă nu cumva era nebun. Iar el părea să-și dea seama.

- Înțeleg că-ți vine greu să crezi, iubito. Să vedem dacă pot să-ți aduc și alte dovezi. Ai simțit că te urmăreau persoane care semănau între ele și care băteau la ochi. Ce știi eu: roșcați, polițiști, măturători...

Întrebarea îi luase graiul. I se părea că de-abia ieșise din ceea ce credea că fusese un coșmar, și cineva îi demonstra că era vorba despre realitate. Când a terminat povestea bărbaților cu mustăți cenușii, l-a văzut pe Valente râzând sec și oprind la un semafor.

- La mine au fost cerșetori. În argou se cheamă „capcane perturbatoare”. Nu ei te urmăresc în realitate. De fapt, misiunea lor e exact pe dos: să-ți atragă atenția. În filme, protagonistul își dă seama frecvent că tipul care se prefacă că citește ziarul ori bărbatul care așteaptă autobuzul îl spionează, dar în viața reală nu vezi decât „capcanele”. Știi despre ce vorbesc, a adăugat și

⁹ Piața Spaniei, aflată în centrul Madridului.

și-a întors fața albă spre ea. Tata e specialist în chestiuni de siguranță. Spune că folosirea „capcanelor” e pură psihologie: dacă crezi că te urmăresc bărbați cu mustați cenușii, creierul tău va căuta inconștient asemenea tipi și va da deoparte pe oricine nu are mustață cenușie. Apoi te convingi că asta-i paranoia, lași garda jos și nu-ți mai atrag atenția alte amănunte stranii. În această vreme, spionii reali se distrează cu tine. Deși presupun că azi le-am tras clapa.

Elisa era impresionată. Valente îi spunea chiar ce *pățise* ea în ultimele zile. Voia să mai întrebe ceva, dar a simțit că mașina se oprea. Valente parcase repede lângă un container. Apoi au luat-o pe jos pe strada Pintor Rosales. Ea și-a potrivit pasul cu al lui, încă năucă. Nu știa unde mergeau (îl mai întrebasese o dată, fără să primească vreun răspuns, și avea prea multe îndoieli importante, care pândeau din spate, ca să mai și repete întrebarea), dar l-a urmat fără să protesteze, încercând să combine în minte piesele fantastice ale enigmei.

- Spui că ne urmăresc. Dar cine? Și de ce?

- Nu știi sigur. Valente mergea cu mâinile în buzunare, cufundat într-un calm aparent, dar Elisei i se părea că mergea foarte repede, ca și cum exactitatea liniștită a pașilor lui era pentru ea o altă formă a vitezei. Ai auzit vorbindu-se de ECHELON?

- Îmi sună, parcă. Am citit ceva despre asta acum câțeva vreme. E un soi de... sistem de pază internațională, nu?

- E *sistemul* de urmărire internațională cel mai important din lume, iubito. Tata a lucrat pentru ei, de aceea îl cunosc bine. Știi că tot ce spui la telefon ori cumperi cu cardul, ori cauți pe internet rămâne înregistrat, apoi e examinat și filtrat în computere? Fiecare dintre noi, fiecare cetățean din fiecare țară, e studiat de ECHELON cu o minuțiozitate direct proporțională cu gradul său de presupus pericol. Dacă ordinatoarele decid că suntem demni de interes, ne pun o piuneză roșie și încep să ne scaneze serios: capcane, microfoane... Tot ce trebuie. Asta-i ECHELON, Fratele mai Mare al lumii. Să ne urmărim propriul cur, spun ei, ca nu cumva să-l punem pe un geam spart. 11-S și 11-M ne-au lăsat pe toți ca pe Adam și pe Eva în paradis: în fundul gol și controlați. Dar ECHELON e al anglo-saxonilor, în mod special al Statelor Unite. Iar tata mi-a povestit încă de mult că în Europa a apărut ceva asemănător, un sistem de urmărire care folosește tactici similare celor promovate de ECHELON. Poate că-s ei.

- Te ascult și mi se pare... Iartă-mă, dar... De ce să ne urmărească, ECHELON ori altcineva, *pe noi doi*, pe tine și pe mine?

- Nu știu. Asta și vreau să aflu cu ajutorul tău. Dar am o bănuială.

- Care?

- Că ne urmăresc fiindcă suntem cei mai buni de la cursul lui Blanes.

Elisa nu s-a putut abține să nu râdă. Era sigur că marii studenți la fizică aveau ciudățenii, dar ce spunea Valente era prea mult.

- Faci bășcălie, a spus.

Valente s-a oprit deodată pe trotuar și a privit-o. Era îmbrăcat strident, ca mai mereu: blugi albi, un jersey de culoarea fildeșului, cu un guler atât de larg, că unul din umerii lui osoși era gol. Părul de culoarea paiului îi cădea în ochi. I-a surprins o ușoară iritare în vorbe.

- Uite ce-i, gagico: am organizat întâlnirea asta cu mare grijă. De o săptămână întreagă îți tot trimit zmângăleli, cu speranța că o să fii destul de isteță, ca să te prinzi, ai priceput? Dacă nu mă crezi, asta e. N-am să-mi mai pierd vremea cu tine.

A făcut stânga împrejur, a ridicat pumnul și a lovit într-o ușă. Elisa Robledo s-a gândit că viața alături de Valente Sharpe ar putea fi oricum, numai plicticoasă nu. Ușa s-a deschis, descoperind bezna unui coridor și trăsăturile întunecate ale unui bărbat. Valente a trecut pragul și s-a întors spre ea.

- Dacă vrei să intri, fă-o acum. Dacă nu, cară-te imediat.

- Să intru? Elisa a privit în beznă. Ochii bărbatului cu ten măsliniu o priveau, licărind ciudat. Unde?

- În casa mea. Valente a zâmbit. Îmi pare rău că pe intrarea de serviciu. Mai stai mult acolo? Foarte bine. Și s-a întors către bărbat. Închide-i ușa în nas, Faouzi.

Lemnul greu a răbufnit în fața ei. Dar aproape imediat s-a deschis iar și chipul amuzat al lui Valente s-a ițit din spatele ei.

- Păi, ai răspuns deja la chestionar? Pe tine cum te-au pus să-l completezi? Prin băiatul care a vorbit cu tine în după-amiaza petrecerii? Ce ți-a spus că era? Jurnalist? Student? Admirator?

Și de astă dată, da. De astă dată a fost ca și cum el i-ar fi dat piesa lipsă, pe care o căutase inconștient încă de la început, și imaginea completă i s-ar fi revelat fără obstacole.

O imagine exactă, obiectivă, înspăimântătoare.

Subit, Valente a hohotit. Făcea mai mult zgomot surâzând decât hohotind; cu hohotul se limita să-și arate în trecere cerul gurii și faringele, în vreme ce ochii i se micșorau.

- După fața de idioată pe care o faci, s-ar zice că... Nu-mi spune că puștiul îți plăcea! Elisa a rămas complet neclintită, fără să clipească, fără măcar să respire. Valente a părut să se însuflețească brusc: de parcă expresia ei îl distra. Incredibil, ești mai bleagă decât credeam. Oi fi tu bună la matematică, dar în relațiile sociale ești la fel de subtilă ca o vacă, așa-i, iubito? Ce decepție! Pentru amândoi. A făcut un gest ca și cum voia să închidă iar ușa. Intri sau nu?

Dar ea a rămas nemișcată.

9

Locul era ciudat și neplăcut, ca și proprietarul lui. Prima impresie pe care i-a făcut-o a fost corectă: nu părea o casă, ci un bloc de apartamente. Valente i-a confirmat acest lucru, în vreme ce suiau câteva trepte din piatră, care, fără îndoială, fuseseră inițial ale vecinilor:

- Unchiul meu a cumpărat toate apartamentele. Unele erau ale tatălui, altele, ale surorii și ale vărului său. A renovat. Acum dispune de un spațiu mai mare decât are nevoie. Și a adăugat: În schimb, eu n-am tot ce am nevoie.

Ea se întreba cât spațiu consideră Valente necesar. Se gândea că în acel fagure umed și întunecat din inima Madridului puteau încăpea comod și în întregime trei apartamente, fiecare cât al mamei sale. Dar, cu cât urca, îi era tot mai limpede că nicicând n-ar fi locuit acolo, printre umbre, în acel miros de zidărie și de praf.

De pe primul palier, a ajuns până la ea o voce de fantomă famelică. Gemea tot o singură vorbă, de fiecare dată alta. A descifrat: „Astarte”, „Venus”, „Afrodita”. Nici Valente, nici omul lui de serviciu (îl chema Faouzi ori cel puțin așa îi spusese el) nu păreau să priceapă ceva; ajungând la primul etaj, Faouzi, care mergea înaintea lor, s-a oprit și a deschis o ușă. Traversând culoarul spre al doilea segment de trepte, Elisa nu s-a putut abține să nu privească prin crăpătură. A văzut fragmente dintr-o încăpere care părea uriașă și un bărbat în pijama, lângă o lampă. Slujitorul s-a apropiat de el, vorbindu-i cu un puternic accent

marocan. „Ce vi s-a întâmplat azi? De ce vă văitați atât?” „Kali”. „Da, gata, gata”.

- E unchiul meu, fratele tatei, a spus Ric Valente, urcând treptele din două în două. Era filolog și, în nebunia lui, i-a cășunat să spună nume de zeițe. Aș vrea să moară. Casa e a lui, eu n-am decât un etaj. Când o să moară, îmi rămâne toată: așa s-a hotărât. Nu mai recunoaște pe nimeni, nu știe cine sunt și nici nu-i pasă. Așa că moartea lui ne va fi de folos amândurora.

Spusese totul pe un ton indiferent, urcând scara fără răgaz. Nu numai spusele lui, pe care imediat le-a considerat nemiloase, ci și răceala cu care le pronunțase i-au displicut profund Elisei. Și-a amintit de avertismentul lui Víctor (*Ferește-te de Ric*), dar încă dinainte, când el o insulta în ușă, se hotărâse să nu dea înapoi: voia să știe ce-o să-i povestească Valente.

Dimensiunile casei i-au tăiat graiul. Palierul pe care se aflau și care, după câte se părea, era ultimul, dădea într-o antecameră unde, într-o parte se aflau două uși față în față și, în linie dreaptă, se vedea un culoar pe care mai erau câteva uși. La catul acela mirosea diferit: a lemn și a cărți. Lumina venea de la niște aplice, cu intensitate variabilă, și era evident că tot spațiul abia fusese renovat.

- Tot etajul e al tău? a întrebat.

- În întregime.

I-ar fi plăcut ca el să-i arate acel muzeul extravagant, dar regulile de politețe nu păreau să fi fost stabilite pentru Ricardo Valente. L-a văzut înaintând prin culoarul labirintic, oprindu-se în spate de tot, cu mâna pe o clanță. Brusc, și-a schimbat părerea: a deschis niște uși duble de pe partea cealaltă și a băgat mâna înăuntru, ca să aprindă lumina.

- Țsta-i cartierul meu general. Are pat și masă, dar nu-i nici dormitor, nici sufragerie, ci locul unde mă distrez.

Elisa s-a gândit că odaia în sine era garsoniera cea mai mare din câte văzuse în viața ei. Deși era obișnuită cu luxul casnic al mamei sale, i s-a părut evident că Valente și familia lui trăiau la alt nivel. De fapt, era un duplex imens, cu pereți albi, artistic împărțit de o coloană și o scară care ducea la o platformă cu un pat, fără pereți despărțitori. În zona inferioară, cărți, difuzoare, reviste, un set de camere video, două scene curioase (una cu draperii roșii, cealaltă cu un ecran alb) și câteva lumini ale un studio fotografic.

- E fantastic, a spus.

Dar Valente plecase deja.

S-a depărtat în vârful picioarelor de acel sanctuar, parcă temându-se să facă zgomot, intrând în încăperea pe care el i-o arătase de la început.

- Stai jos, a spus (poruncit), semnalând o sofa albastră cu două fotolii.

În încăperea de dimensiuni normale, se afla un laptop deschis pe o masă mică de scris. Mai erau tablouri înrămate, în majoritate portrete în alb și negru. A recunoscut câteva ale Foarte Marilor: Albert Einstein, Erwin Schrödinger, Werner Heisenberg, Stephen Hawking și un foarte tânăr Richard Feynman. Dar tabloul cel mai mare și mai țișător, așezat chiar în fața ei, pe computer, era diferit: un desen foarte colorat al unui bărbat în costum și cravată, care mângâia o femeie complet nudă. Strâmbătura de pe chipul femeii arăta că nu-i prea plăcea, dar fără îndoială nu putea face mare lucru ca să se eschiveze, din pricina frânghiilor cu care brațele îi erau legate la spate.

Elisa s-a gândit că Valente îi observa nenumăratele expresii de pe față de când intraseră în casă, dar nu arăta deloc lucrul acesta. Se așezase în fața laptopului, dar a întors scaunul ca să i se adreseze.

- Totul e în regulă, a zis. Vreau să spun că aici n-au instalat microfoane. În realitate, n-am localizat niciun microfon în casă, dar mi-au pus un transmițător în mobil, mi-au pus telefonul sub observație, așa că prefer să vorbesc aici. Scuze pe care au folosit-o cu mine a fost o pană de curent. Am zidit ușa odăii, i-am dat instrucțiuni lui Faouzi și, când au venit, i-am convins că aici era o debara fără prize. Și am câteva surprize: vezi aparatul care pare un radio, acolo în colț? E un detector de microfoane. Captează frecvențe de la cincizeci de microhertzi la trei giga. Azi se vând chestii de-astea pe internet. Lumina verde arată că putem vorbi în liniște. Și-a sprijinit bărbia ascuțită de mâinile împreunate și a zâmbit. Ar trebui să hotărâm ce facem, iubito.

- Mai am câteva întrebări. Era iritată și curioasă, din cauza nu numai a tot ceea ce-i povestise el, ci și a pierderii telefonului mobil, pe care începea s-o regrete (deși el nici măcar n-o menționase). Ce-ai făcut ca să intri în legătură cu mine și de ce m-ai ales tocmai pe mine?

- Să vedem. Am să-ți povestesc experiența mea. Pe mine m-au pus să completez chestionarul la Oxford, și asta a fost prima chestie care mi-a trezit bănuieli. Mi-au spus că era un „procedeu

indispensabil” ca să pot asista la cursul lui Blanes. Când am ajuns la Madrid, am început să văd cerșetori care mi se părea că mă spionau și a urmat pana de curent. Dar am uitat ceva: cu câteva săptămâni înainte, diferite universități nord-americane le-au telefonat părinților mei, punându-le întrebări despre mine, cu scuza că îi „interesam”. N-ai pățit la fel? N-a interogat nimeni rude de-ale tale în legătură cu viața ori caracterul tău?

- O clientă a mamei, și-a amintit Elisa, făcându-se albă ca varul. „Cu relații foarte, foarte sus-puse.” Mi-a zis astăzi.

- Tata îmi vorbise deja despre toate astea. Sunt trucuri prea bine cunoscute, deși nu m-am gândit niciodată că aveau să le pună în aplicare vreodată și cu mine. Am făcut o deducție simplă: chestiile astea mi se întâmplau de când hotărâsem să mă înscriu la cursul lui Blanes; ca atare, urmărirea avea legătură cu el. Dar, când am vorbit cu Vicky... o, iartă-mă! A făcut o strâmbătură de copil care se căiește și s-a corectat: Prietenul meu Víctor Lopera. Cred că îl cunoști de-acum. Suntem prieteni din copilărie, și am mare încredere în el. Dar tu să nu-i spui Vicky, fiindcă se înfurie rău. Când l-am întrebat, mi-a zis că pe el nu-l puseseră să completeze niciun formular. Muream să știu dacă eram singurul supus observației, și următorul pas logic a fost să mă gândesc la tine, cu care fusesem mai mult sau mai puțin egal la examen. Auzindu-l, ea s-a gândit că lui Valente Sharpe îi stăteau încă în gât cele patru sutimi, dar n-a zis nimic. Te-am observat la petrecerea de la Alighieri când vorbeai cu tipul ăla, și de-atunci n-am mai avut nicio îndoială. Dar nu puteam să vin la tine și să-ți spun așa, pe nepusă masă: „Ascultă, pe tine nu te spionează?” Trebuia să-ți demonstrez, fiindcă eram sigur că erai o mielușea nevinovată și n-aveai să mă crezi dintr-odată. Am dat deci deoparte orice formă normală de comunicare.

A făcut o pauză. Se ridicase, ducându-se într-un colț. Acolo erau un lavabou minuscul, un robinet și un pahar. A deschis robinetul și a pus paharul sub el.

- Nu-ți pot oferi decât apă, a zis, și numai un pahar pentru amândoi. Sper să nu te deranjeze să bei după mine.

- Nu vreau nimic, mulțumesc, a spus Elisa. Începuse să-i fie cald, așa că și-a scos vesta de lână, rămânând doar în tricoul fără mâneci de dedesubt. În timp ce bea, l-a văzut că-i arunca o privire. Apoi el a revenit pe scaun și a continuat.

- Atunci m-am gândit la un truc pe care mi-l arătase tata: „Când vrei să trimiți un mesaj cifrat, folosește-te de pornografie”,

zicea. Și mă asigură că numai ignoranții trimit mesaje secrete și discrete. În lumea în care se mișcă, cel „mai puțin strident” e cel mai strident dintre toate. Dar aproape nimeni nu cercetează îndeaproape publicitatea porno.

Asta am și făcut, dar am jucat la ambele echipe. Am presupus că anumite imagini, bazate pe diagrama lui Euclid, puteau să-i pară desene perverse oricărei persoane fără cunoștințe matematice. Cât privește anunțul și pagina lui „mercuryfriend”, ele au fost detalii anecdotice. Ca și modul în care am intrat în computerul tău.

- Ai intrat în computerul meu?

- A fost cel mai simplu lucru de pe lume, a replicat Valente, scărpinându-se sub braț. Ai un firewall de pe vremea calculatoarelor cu manivelă, iubito. În plus, nici nu mă consider un hacker prost, am trecut de primii pași.

În pofida admirației tot mai mari pentru planul acela strălucit, Elisa a avut totuși un sentiment neplăcut. „Deci, asta-i: scotocitul prin lucrurile mele nu-i pentru el nicio problemă, și vrea s-o știiu.”

- De ce să mă fi avertizat? Ce-ți păsa ție dacă știam și eu că mă țineau sub observație?

- O, voiam să te cunosc. Valente și-a luat un aer serios. Ca tuturor celorlalți, îmi pari foarte interesantă. Da, a admis după ce s-a gândit o clipă, sunt sigur că și pe Blanes îl interesezi, cu toate că mie îmi pune întrebări întotdeauna. La cursurile de fizică avansată apar foarte puține gagici, dar la Oxford sunt și mai puține ca la Madrid, crede-mă, și nu-s deloc ca tine. Vreau să zic că nu mai văzusem una care, pe lângă cunoștințele tale, să aibă o gură de flautistă expertă, și niște țâțe și un cur ca ale tale.

Deși urechile Elisei captaseră perfect ultimele vorbe, creierul ei a procesat cu întârziere informația: Valente le pronunțase pe un ton egal, aproape hipnotic, iar transa i-o accentuau ochii de culoarea mlaștinei, jucăuși, înțepeniți pe fața slabă și osoasă. Când și-a dat seama, în sfârșit, ce-i spusese, n-a știut să replice. Pentru o clipă, s-a simțit *paralizată*, ca femeia legată din tablou. Și-a închipuit că unele persoane, la fel ca anumite specii de șerpi, aveau o asemenea putere asupra altora.

- Vorbesc serios, continuase el. Ești al naibii de atrăgătoare. Dar și ciudată, nu-i așa? Ca și mine. Am o teorie care explică asta. Cred că-i o chestie organică. Fizicienii geniali au fost întotdeauna patologici, recunoaște. Un creier de *Homo sapiens* nu poate cuprinde adâncimile lumii cuantice ori relativiste fără să

sufere alterări serioase.

S-a ridicat din nou și a arătat spre tablouri.

- Schrödinger, un obsedat sexual: a descoperit o ecuație de undă tocmai când și-o trăgea cu una dintre amante. Einstein, un psihopat: și-a părăsit prima soție și copiii, și s-a însurat cu alta, iar, când asta a murit, a spus că se simțea mai bine, fiindcă putea lucra în tihnă. Heisenberg, un filonazist: a colaborat activ la fabricarea unei bombe cu hidrogen pentru fűhrer. Bohr, un nevrotic bolnăvicios: era obsedat de figura lui Einstein. Newton, un personaj mediocru și abject: era capabil să falsifice documente pentru a-i jigni pe cei care îl criticau. Blanes, un misogin alandala: ai văzut cum te tratează? Presupun că se masturbează, cu gândul la maică-sa și la soră-sa. Și ți-aș putea da și alte exemple, ore la rând. Am citit viața tuturor, inclusiv a mea. A zămbit. Da, țin un jurnal de la cinci ani, în care notez totul cu exactitate. Îmi place să reflectez la propria viață. Îți jur că toți suntem la fel: suntem de familie bună (unii sunt aristocrați, ca De Broglie), avem darul înnăscut de a reduce natura la matematică pură și suntem cu toții ciudați, nu numai mental, ci și fizic. De pildă, eu sunt dolihocéfal, ca și tine. Vreau să spun că avem capul ca un castravete, ca Schrödinger și Einstein. Deși la trup semăn mai mult cu Heisenberg. Nu glumesc, cred că-i ceva genetic. Și tu. Ei bine, nu știu cu cine naiba semeni cu anatomia asta a ta, ăsta-i adevărul. Mi-ar plăcea să te văd goală. Ai sânii ciudați: ca niște castraveți. „Dolihomamele”, li s-ar putea zice. Aș vrea să-ți văd sfărcurile. De ce nu-ți dai jos hainele?

Elisa a fost uimită când și-a dat seama că se întreba dacă să accepte. Felul de a vorbi al lui Valente era ca radiația: abia dac-o simțezi, că-i și sufereai efectele.

- Nu, mulțumesc, a zis. Și ce alte ciudățenii mai avem?

- Poate familiile noastre, a spus și s-a așezat iar. Părinți mei sunt divorțați. Mama chiar a vrut să mă omoare. Adică, să avorteze. Până la urmă, tata a convins-o să mă lase, iar unchii mei s-au ocupat de educația mea: am venit la Madrid, am trăit în casa asta mult înainte de a pleca la Oxford și, chiar dacă nu mă crezi, am petrecut diferite perioade de timp cu fiecare dintre progenitorii mei. Și-a arătat colții, într-un zămbet larg. Așa că, odată rezolvată chestiunea locuitului departe de ei, tata și mama au descoperit că mă iubesc. Să spun că-s un bun prieten al fiecăruia. Și? Viața ta cum e?

- De ce mă întrebi, că doar știi, a replicat ea.

- Știu unele lucruri, a admis: că ești fiica lui Javier Robledo, că tatăl tău a murit într-un accident rutier. Asta spun despre tine revistele.

Ea a preferat să schimbe vorba.

- Spuneai înainte să facem ceva. De ce nu ne ducem la poliție? Avem dovezi că suntem urmăriți.

- Nu te prinzi de nimic, așa-i, iubito? Păi, tocmai *poliția* ne urmărește. Nu poliția obișnuită, nici măcar cea secretă, ci autoritățile. Adică, un anume tip de autoritate. Mahări mari, ce mai...

- Dar de ce? Ce-am făcut?

Valente a scos iar chițcăitul care pe ea o irita peste poate.

- Unul dintre lucrurile pe care le înveți de la tatăl meu e că nu-i nevoie să faci ceva rău ca să fii urmărit. Din contră, în majoritatea ocaziilor te urmăresc fiindcă faci lucruri prea bune.

- Dar de ce noi? Nu suntem decât niște studenți care abia și-au luat licența.

- Cu siguranță, e vorba de Blanes. Valente s-a întors și a tastat ceva la calculator. Au apărut ecuațiile legate de „teoria sequoiei”. Ceva legat de ele ori de cursul lui, dar n-am nici cea mai vagă idee ce poate fi. Cine știe ce activitate în care s-a băgat... La început, m-am gândit că era din pricina teoriei lui, cine știe ce soi de aplicație practică ori de experiență legată de ea, dar e evident că nu-i asta. Muta ecuațiile pe ecran, lovind constant cu arătătorul. Teoria lui e foarte frumoasă, dar total inutilă. S-a întors spre Elisa: Ca și unele fete.

Ea a respins iar tentația de a se simți ofensată.

- Te referi la chestiunea rezolvării acestor ecuații? I-a iscodit.

- Bineînțeles. E o fundătură din care nu se poate ieși. Suma tensorilor la extremitatea „trecut” e infinită. Am calculat deja, vezi? Dar, în pofida răspunsului ingenios pe care l-ai dat despre bucle azi-dimineață (care îmi trecuse și mie prin minte), n-ai cum să izolezi corzile ca particule individuale. E ca și cum ai întreba dacă marea e o singură picătură sau trilioane de picături. În fizică, răspunsul e mereu: depinde ce definim drept „picătură”. Fără o definiție concretă, e la fel de important dacă aceste corzi există ori nu.

- Eu văd chestia asta așa, a spus Elisa și s-a aplecat înainte, ca să indice o ecuație pe ecran: considerând că variabila „timp” e infinită, rezultatele sunt paradoxale. Dar, dacă folosim o „delta t” limitată, oricât ar fi de mare, ca bunăoară perioada scursă de

la *Big Bang*, atunci soluțiile dau cantități fixe.

- Asta-i o condiție cu principiu inadmisibil, a replicat Valente imediat. Tu singură crezi o limită artificială. E ca și cum ai înlocui un număr dintr-o sumă pentru ca totalul să fie cifra de care ai nevoie. Absurd! De ce să folosești timpul de la originea universului, și nu oricare altul? E ridicol.

Schimbarea lui fusese substanțială, iar Elisa o simțea: își pierduse răceala și zâmbetul batjocoritor, și vorbea sub imperiul emoției. „Asta-i, te-am prins de boase.”

- Nu înțelegi nimic, nu-i așa, iubitul? a replicat ea cu un calm absolut. Dacă putem să alegem o variabilă temporală, putem să obținem soluții *concrete*. E un proces de renormalizare. A observat că Valente se eschiva și a continuat, cu mare însuflețire: Nu vorbesc despre utilizarea variabilei de timp universal, ci despre folosirea unei variabile ca referință pentru renormalizarea ecuațiilor. De pildă, timpul trecut de la originea Pământului, vreo patru miliarde de ani. Extremitățile din „trecut” ale corzilor de timp din istoria Pământului se opresc acolo. Sunt lungimi discrete, calculabile. În mai puțin de zece minute, poți obține soluții infinite, aplicând transformările Blanes-Grossmann-Marini; am verificat deja.

- Dar la ce-ți folosește? În vocea lui Valente se simțea acum agresivitatea. Obrajii, de obicei albi ca varul, i se îmbujoraseră. La ce poate folosi stupida ta soluție localistă? E ca și cum ai zice: „Nu pot trăi cu salariul pe care mi-l dau, dar uite, azi-dimineață am găsit două centime”. La ce naiba îți servește soluția parțială aplicată Pământului? E o prostie!

- Spune-mi, a zâmbit Elisa, liniștită. De ce insulti când nu poți demonstra nimic?

A urmat o pauză.

Elisa a degustat expresia lui Valente. S-a gândit că, în lumea relațiilor cu semenii, el putea fi o viperă șmecheră, dar în a fizicii ea era un rechin, și era dispusă să i-o demonstreze. Știa că suma cunoștințelor lor era departe de a fi optimă (ea nu era decât o ucenică), dar mai știa și că nimeni n-o putea înfrânge pe acest teren cu simple insulte.

- Firește că pot demonstra, a bolborosit Valente. Mai mult: vom avea curând dovada. Nu mai e decât o săptămână până la sfârșitul cursurilor. Sâmbăta care vine va avea loc o întrunire internațională de experți: vor veni Hawking, Witten, Silberg... Evident, și Blanes. Umblă vorba că o să facă un soi de *mea culpa*

cu privire la teoria sequoiei: unde am greșit și de ce. Înainte, o să predăm lucrările. O să vedem atunci care din noi doi se înșală.

- De acord, a acceptat ea.

- Să facem un pariu, a propus el, regăsindu-și zâmbetul. Dacă soluția ta parțială e acceptabilă, fac ce spui tu. De pildă, renunț la pretenția mea de a pleca cu Blanes și îți cedez postul ție, dacă Blanes mă alege pe mine primul. Sau îmi poruncești orice. Orice, n-are importanță ce: am s-o fac. Dar, dacă eu câștig, adică dacă soluția pe care o dai, cu o variabilă parțială, nu rezolvă niciun câcat, eu îți poruncesc orice. Și tu faci. Orice-ar fi.

- Nu accept pariul, a spus Elisa.

- De ce?

- Nu vreau să-ți poruncesc nimic.

- Aici greșești.

Valente a tastat ceva, iar imaginile au luat locul ecuațiilor.

Era șocant să le privești după ce ai avut în față pagina rece cu numerele, ca și contrastul dintre tabloul femeii nude și legate, și portretele fizicienilor celebri. Au defilat singure, una după alta, fără ca Valente să facă altceva decât să se întoarcă spre ea și să-i studieze, surâzător, chipul.

- Fotografiile din fișierele tale private sunt foarte interesante. Nu mai puțin decât *chaturile* pe care ai intrat.

Elisa nu putea vorbi. Violarea intimității ei i se părea inacceptabilă, dar faptul că el îi mai și *arăta* acest lucru i se părea și mai umilitor. „Ferește-te de Ric.”

- Nu mi-o lua în nume de rău, a spus Valente, în vreme ce un întreg an din intimitățile ei străbătea ecranul ca o grămadă de lenjerie uzată: nu-mi pasă cum te destinzi când renunți la cărți. Să fim clari: mă doare undeva de orgasmele tale solitare. Și eu colecționez asemenea poze. De fapt, uneori le și fac. Și filme. Ai văzut ce studio am în cealaltă cameră? Am prietene, fete care fac orice. Dar până acum nu dădusem de nimeni care să-mi împărtășească... O, asta-i foarte bună, a arătat. Elisa a întors privirea.

„Ferește-te.”

- Să-mi împărtășească pasiunea pentru extreme, vreau să zic, a continuat el și a făcut să dispară fotografiile lovind iar în taste. Au reapărut ecuațiile. Ia te uită, am găsit în tine un suflet geamăn într-ale morbului, ceea ce mă bucură, fiindcă, sincer vorbind, credeam ca nu-ți plăcea decât să încerci să strălucești în fața lui Blanes pe post de fetiță stupidă, ca azi. Vreau doar să știi

că greșești; sigur ai ceva să-mi poruncești. Bunăoară, să nu-mi mai bag nasul în viața ta. Sau să nu spun nimănui cum să o facă.

„Ce era el? s-a întrebat. Cum era?” I-a privit fața colțuroasă, albă ca o hârcă pictată, nasul și buzele efeminate, ochii enormi, ca două lumi de culoarea selvei, mascați de părul fragil de culoarea paielor. În clipa aceea, nu putea simți față de Valente decât greață. A descoperit deodată că izbutise deja să-i învingă una dintre forțele magice: de-acum putea să reacționeze.

- Ei, accepți? a întrebat el. Supunerea ta contra supunerii mele?

- Accept.

Și-a dat seama că Valente nu se așteptase să răspundă.

- Vorbesc serios, te avertizez.

- Mi-ai demonstrat. Și eu.

Acum părea el să șovăie.

- Chiar crezi cu adevărat că soluția ta parțială e corectă?

- *Este* corectă. Elisa și-a încordat buzele. Și mi-au venit deja în minte vreo două lucruri pe care să-ți poruncesc să le faci.

- Ce anume?

A făcut semn din cap că nu. Brusc a crezut că înțelegea ceva. S-a ridicat încet, fără să-și ia ochii de la el.

- Nu m-ai anunțat că ne urmăresc, ca să mă ajuți, a spus. Ci ca să-mi faci *rău*. Dar tot nu înțeleg cum...

Pe loc, Ric Valente a imitat-o: s-a ridicat în picioare. Ea a observat că erau de aceeași înălțime. S-au privit în ochi.

- Că tot veni vorba, a răspuns el, îți mărturisesc că te-am mințit: nu cred că-i chiar „supraveghere”. Chestionarul, întrebările puse familiilor... E limpede. Nu ne spionează ca să vadă ce facem, mai mult ne studiază ca să ne cunoască. Fac o selecție secretă. Vor să-l aleagă pe unul din noi pentru ceva. Nu știu ce, dar, judecând după activitatea lor, e *foarte* important și deloc convențional. În asemenea cazuri, a-i face să creadă că știi că te țin sub urmărire te scoate automat din procesul de selecție.

- De aceea mi-ai aruncat telefonul mobil la coș, a murmurat ea, înțelegând.

- Nu cred că acest detaliu e decisiv, dar da, e posibil să se fi supărat pe tine. Poate se gândesc că vrei să ascunzi ceva, și te-au eliminat deja.

Elisa aproape că s-a liniștit, auzindu-l.

Dar se înșela: el nu voia doar să o dea la o parte din drumul spre Blanes. S-a convins de asta când l-a văzut ridicând o mână

fără avis prealabil, cu degetele fine îndreptate spre sânii ei.

Toate simțurile i-au strigat să dea înapoi. N-a făcut-o. Dar nici Valente n-a atins-o: mâna i-a lunecat prin aer, la câțiva milimetri de tricoul ei, și i-a coborât până la glezne, de parcă i-ar fi desenat tiparul trupului. Cât i-a durat gestul fantomatic, Elisa nici n-a respirat.

- Ordinele mele nu vor fi ușor de îndeplinit, a zis el, dar vor fi amuzante.

- Mor să le aud. Și-a luat vesta de lână. Acum pot să plec?

- Te conduc.

- Știi să ies și singură, mulțumesc.

Drumul pe scară, auzind vocea îmbătrânită ce părea că spune „Iștar”, a fost încordat și întunecos. Elisa Robledo s-a oprit să respire cu gura deschisă.

Apoi a privit lumea ca pentru întâia oară, ca și cum atunci se născuse, în mijlocul umbrelor din oraș.

10

Timpul e ciudat.

Ciudățenia lui vine, mai ales, din faptul că ni se pare atât de familiar. Nu trece zi să nu-l luăm în seamă. Îl măsurăm, dar nu-l vedem. E la fel de evanescent ca sufletul, dar e totodată un fenomen fizic, demonstrabil și universal. Sfântul Augustin a rezumat aceste contradicții în apostila: *Si non rogas, intelligo* („Înțeleg ceea ce este, dacă nu mă întreb”).

Savanții și filosofii au dezbătut tema fără ajungă la un acord. Aceasta se datorează faptului că timpul pare să arate altfel, după cum îl studiem și chiar după cum îl folosim. Pentru fizician, „secunda” se definește ca perioada exactă de timp care trece între 9 192 631,770 de bătaii ale unui atom de cesiu. Pentru astronom, o secundă poate echivala cu unitatea împărțită la 31 556 925,97474, timpul în care Pământul se rotește cu trei sute șazeci și cinci de grade, adică anul de la tropice. Dar, așa cum știe orice persoană care așteaptă ca medicul să-i comunice dacă operația pe viață și pe moarte a ființei pe care o iubește s-a terminat cu bine, o secundă de cesiu ori una astronomică nu e întotdeauna egală cu o secundă. În creier, clipele ni se pot târî cu cea mai mare lentoare.

Ideea timpului subiectiv nu era străină științei și filosofiei din

cele mai vechi timpuri. Nici când nu le venise greu înțelepților să presupună că timpul psihologic putea varia după subiect, dar erau conștienți că timpul fizic era unic, imutabil pentru toți observatorii.

Dar se înșelau.

În 1905, Albert Einstein dăduse o lovitură definitivă acestei convingeri, elaborând teoria relativității. Nu există un timp privilegiat, ci tot atâtea timpuri câte locuri de observație, iar acesta nu se poate separa de spațiu: nu-i vorba deci despre o entelehie ori o senzație subiectivă, ci despre un element indispensabil materiei.

Dar descoperirea lui e departe de a lămuri totul în legătură cu prietenul nostru înșelător. Să ne gândim, de pildă, la mișcarea brațelor unui ceasornic. Intuitiv, știm că timpul *înaintează*. „Ce repede trece”, ne plângem. Dar o asemenea afirmație are vreun sens? Dacă „înaintează” ceva, o face cu o anume viteză, dar cu ce *viteză* înaintează timpul? Elevii care se pregătesc pentru bacalaureat și cad în cursa întinsă de această întrebare aparent ușoară, răspund uneori: „Cu o secundă pe secundă”. Dar lucrul acesta n-are sens. Viteza pune întotdeauna în legătură o măsură de distanță cu alta de timp, astfel că nu se poate răspunde: „Cu o secundă pe secundă”. Deși enigmaticul Domn Timp se mișcă, nu putem ajunge la un acord cu privire la viteza lui.

Pe de altă parte, dacă e vorba, într-adevăr, despre o nouă dimensiune, așa cum afirmă relativitatea, aceasta e destul de diferită de celelalte trei: fiindcă în spațiu putem să ne deplasăm în sus și în jos, la stânga și la dreapta, în față și în spate, dar în timp putem să mergem doar *înainte*. De ce? Ce ne împiedică să rețrăim cele deja trăite ori măcar să le revedem? În 1988, „teoria sequoiei” a lui David Blanes a încercat să răspundă unora dintre aceste întrebări, dar a scurmat doar la suprafață. Ignorăm în continuare aproape totul despre această parte „indispensabilă” a realității, care înaintează într-o singură direcție, cu o viteză necunoscută, și pe care nu o înțelegem decât dacă nu suntem întrebați ce este.

Foarte ciudat.

Așa și-a început profesorul Reinhard Silberg, de la Departamentul de filosofia științei al Universității Technischen din Berlin conferința de deschidere din sala UNESCO a Palatului Congresului din Madrid, unde avea loc simpozionul internațional „Natura spațiu-timp în teoriile moderne”. Sala, de dimensiuni

modeste, era înțesată de invitați și de jurnaliști dornici să-i asculte pe Silberg, Witten, Craig, Marini și pe cele două „stele” mari ale evenimentului: Stephen Hawking și David Blanes.

Elisa Robledo asista și ea, dar din alte motive. Voia să afle dacă teoria ei cu privire la variabilele locale avea vreo șansă de succes și, dacă nu, cum avea să-și încaseze Ric Valente câștigul de pe urma pariului.

Era aproape convinsă de două lucruri: că n-o să câștige și că n-o să accepte nimic din ceea ce urma el să-i poruncească.

Săptămâna fusese pentru ea o cursă contra cronometru. Faptul era paradoxal, căci și-o petrecuse încercând mai ales să studieze profund timpul.

La Elisa, pasiunea și inteligența mergeau mereu mână în mână. După risipa sentimentală presupusă de întâlnirea cu Valente, s-a gândit pe îndelete, luând o decizie foarte simplă: „studiată” ori nu, cu „pariu” ori fără, avea să-și facă datoria. Abandonase deja orice speranță de a câștiga cursa lui Blanes, dar nu voia să neglijeze nici sfârșitul cursului, nici realizarea lucrării.

S-a dedicat cu dârzenie acestei munci. Câteva nopți în șir, n-a dormit mai mult de două ore. Știa că n-avea să demonstreze nimic cu ipoteza despre variabila timpului local, și înclina să-i dea dreptate lui Valente, care îi taxase soluția de *petitio principii*, dar nici că-i păsa. „Un om de știință trebuia să lupte pentru ideile lui, chiar dacă nimeni nu i le accepta”, și-a zis.

La început, nici nu s-a gândit la pariu. De fapt, cu toate că luni o luase aproape cu ametele când dăduse nas în nas cu Valente în aulă (nu s-au privit, nu s-au salutat, ca și cum nimic nu se petrecuse) și, în decursul zilelor, îi percepușe prezența onctuoasă ca pe un miros ușor, dar persistent, nicio clipă nu s-a gândit la ceea ce avea să i se întâmple – ori la ceea ce avea să facă pentru a se ține de cuvânt – dacă pierdea. Nu cunoscuse prea mulți oameni care să fie mai vanitoși și mai copilăroși decât Ricardo Valente Sharpe, și n-o impresiona josnicia puerilă cu care el încercase să o șantajeze cu dezvăluirea secretelor de alcov.

Ori, cel puțin, aceasta a fost convingerea pe care a dorit să și-o păstreze cu orice preț.

Nici măcar nu mai era sigură că o urmăreau, așa cum pretindea Valente. Marți după-amiază, o sunase poliția. Au speriat-o zdravăn, dar nu voiau decât s-o informeze că telefonul ei mobil apăruse. Un cetățean onest îl găsisse vineri noapte, când

aruncase un ambalaj de înghețată la un coș de gunoi de pe o stradă din Chueca și, fără să știe al cui era, îl predase la comisariatul din sectorul Centru. După câteva cercetări („un mobil abandonat era suspect, chiar alarmant”, îi spusese polițistul), aflaseră al cui era.

Ajunsă acasă în acea după-amiază, după ce trecuse pe la comisariat, Elisa a deschis aparatul cu o șurubelniță mică. Nu era foarte sigură cum funcționa o asemenea drăcie (ea era dintre cei cu creionul și hârtia), dar nu i s-a părut că s-ar fi aflat în el vreun obiect ciudat. Găsitoul putea să fie chiar cel zărit de ea din ușa barului, iar Valente se grăbise să profite de coincidență.

Miercuri, ducându-se la secretariatul Universității Alighieri după certificatul de asistență la curs, a pus câteva întrebări în trecere. Fata care se ocupa de ea i-a confirmat totul: într-adevăr, Javier Maldonado era student la Științele Comunicării și exista un profesor de statistică numit Espalza. Se putea închipui o conspirație țesută din asemenea ite?

A început să creadă că singurul responsabil de acel montaj era chiar Valente. Era limpede că voia să stabilească cu ea o relație „specială” (fiindcă i se părea – cum spusese? – „foarte interesantă”). Tipul era foarte șiret. Fără îndoială, favorizat de anumite întâmplări, urzise povestea urmăririlor, ca să bage frica în ea. Curios, Elisa nu simțea nicio frică.

Vineri și-a predat lucrarea. Blanes a acceptat-o fără să spună nimic, și s-a despărțit de studenți, invitându-i la simpozionul de a doua zi, unde urmau să se comenteze „unele aspecte spinoase ale teoriei, ca bunăoară paradoxurile legate de extremitatea trecutului”. N-a menționat că ele s-ar putea soluționa. Elisa a întors capul și și-a privit rivalul. Acesta zâmbea fără să se uite la ea.

„La naiba cu Valente Sharpe!”

Așa că iat-o aici, la simpozion, ascultând verdictele înțelepților și așteptând rezultatul aceluia pariu exotic.

Dar lucrurile aveau să ia un curs pe care nici măcar nu-l bănuia.

Asculta de multe ore vrăjitoriile fizicii de la sfârșitul secolului al XX-lea și totul i se părea cunoscut: „brane”, universuri paralele, găuri negre în fuziune, spații Calabi-Yau, rupturi ale realității... Aproape toți vorbitorii se referiseră la „sequoia”, dar niciunul nu pomenise de posibilitatea de a identifica izolat corzile

de timp, rezolvând paradoxul extremității „trecut” cu variabile locale. Fizicianul experimentalist Sergio Marini, care colabora cu Blanes la Zürich și a cărui intervenție Elisa o așteptase cu nerăbdare, a afirmat că trebuia conviețuit cu contradicțiile teoriei și a citat exemplul rezultatelor infinite ale cuanticii relativiste.

Deodată, într-o tăcere unanimă, nerăbdătoare și respectuoasă, a văzut lunecând spre podium scaunul electric care îl transporta pe Stephen Hawking.

Rezemat în întunericul spătarului, celebrul fizician care la Cambridge se afla în fruntea catedrei ocupate cu secole în urmă de însuși Newton, nu părea decât un trup bolnav. Dar Elisa știa că inteligența uimitoare pe care acesta o adăpostea, precum și copleșitoarea lui personalitate – pe care o ascundea sub o pereche de ochelari mari – și voința de fier făcuseră din el, în ciuda bolii neurodegenerative, unul dintre cei mai importanți savanți ai lumii. Elisa simțea că nu-l admiră suficient: Hawking demonstra că nimic nu se putea considera pierdut în viață.

Apăsând pe comenzile sintetizatorului vocal, Hawking a transformat în sunet inteligibil textul scris în prealabil. A atras imediat atenția sălii. S-au auzit hohote de râs drept răspuns la comentariile lui tăioase, pronunțate într-o engleză mecanică și exactă. Dar, spre neplăcerea Elisei, a vorbit doar despre posibilitatea de a recupera informația pierdută în găurile negre, și doar la sfârșit a menționat așa, în treacăt, teoria lui Blanes. Apoi a conchis:

– Ramurile din sequoia profesorului Blanes cresc spre cerul viitorului, iar rădăcinile ei intră tot mai adânc în pământul trecutului, unde nu putem coborî. Vocea electronică a făcut o pauză. Totuși, atâta vreme cât rămânem agățați de una dintre crengi, nimic nu ne împiedică să privim în jos și să contemplăm rădăcinile.

Fraza a pus-o pe Elisa Robledo pe gânduri. La ce se referea Hawking? Era o simplă încheiere elegantă și „poetică”, ori încerca să pună la îndoială posibilitatea de a identifica și de a deschide izolat corzile? În orice caz, era evident că „teoria sequoiei” pierduse mult din interesul marilor fizicieni. Nu-i rămânea decât să aibă răbdare până la intervenția lui Blanes, dar n-o aștepta cu prea mare optimism.

A urmat pauza de masă. Toți s-au ridicat în același timp, iar ieșirile s-au blocat. Elisa Robledo s-a alăturat cozii de la ușa principală, dar chiar atunci o voce i-a ajuns la ureche.

- Ești pregătită să pierzi?

Era pregătită pentru așa ceva și n-a întârziat să replice, întorcând capul:

- Dar tu?

Însă Ric Valente dispăruse, folosind publicul drept ecran. Elisa a ridicat din umeri, gândindu-se ce să răspundă sfidării lui. Era pregătită? Poate că nu...

Dar încă nu pierduse.

Víctor Lopera i-a propus să ia împreună prânzul în pauză. A acceptat încântată, căci îi făcea plăcere compania lui. În pofida obsesiei sale pentru tema lunecoasă a religiei în fizică, care uneori îl făcea să vorbească peste măsură, Lopera era un bun interlocutor și o persoană apropiată, plăcută. Întoarcerea acasă cu mașina lui devenise un obicei agreabil pentru amândoi.

Au cumpărat sendvișuri cu legume de la autoservirea barului din Palatul Congresului. Cel al lui Víctor avea o porție dublă de maioneză. Ea bănuia că doar maioneza îl putea face să uite o clipă de Teilhard de Chardin ori de cum descoperise abatele Lemaître că universul era în expansiune, iar Einstein nu-l crezuse: mânca fără să-i pese dacă se murdărea pe buze, apoi scotea limba lungă și se ștergea ca mâțele.

N-au găsit nicio masă liberă, au mâncat în picioare, trăncănind despre comunicări (pe el îl încântase cea a lui Reinhard Silberg), salutându-și profesorii și colegii (locul era doar puțin mai mic decât o vitrină unde, la fiecare cinci minute, Elisa trebuia să zâmbească spre cineva). Pe neașteptate, el a lăudat-o, înroșindu-se: „Azi ești foarte frumoasă”. Ea i-a mulțumit, dar nu prea sincer. Pentru prima oară după ce întreaga săptămână se neglijase, în sâmbăta aceea hotărâse să se spele pe cap, să se pieptene puțin, să-și pună o bluză albastră de culoarea cerului și niște pantaloni de bumbac bleumarin, nu blugii ruți de fiecare zi, care ar fi putut „să plece și să se întoarcă singuri de pe stradă”, cum spunea maică-sa. Nu i-a plăcut că Víctor dădea atenție *acelor* amănunte, ca s-o laude.

Dar și-a dat seama imediat că acel interes al lui Víctor pentru ea era special. A știut înainte ca el să abordeze subiectul, din privirile scurte pe care i le arunca. Și-a închipuit că Lopera n-ar avea un viitor de criminal: era omul cel mai transparent pe care îl cunoscuse vreodată.

După ultima mușcătură din sendvișul ei, măturând cu limba

resturile de maioneză, Víctor a spus pe un ton de o importanță calculată:

- Ieri am vorbit cu Ric. Elisa a văzut cum i se mișca mărul lui Adam de sus în jos. Se pare că... ați devenit prieteni.

- Nu, nu-i adevărat, a replicat Elisa. Ți-a spus el asta?

Víctor a zâmbit, parcă cerându-i scuze că îi interpretase greșit relația cu Valente, dar a revenit imediat la seriozitatea inițială.

- Nu, așa am dedus. Mi-a zis că i-a plăcut și că ați pus un pariu.

Elisa a rămas cu ochii pe el.

- Eu am propria opinie despre teoria lui Blanes, a spus în cele din urmă. El o are pe a lui. Am pariat, să vedem care din noi doi are dreptate.

Víctor a dat din mână, parcă arătând că tema n-avea importanță.

- Să nu crezi că mă interesează ce atuuiri aveți fiecare. Și a adăugat atât de șoptit, că Elisa a trebuit să se aplece ca să-l audă în zgomotul braseriei: Voiam doar să te avertizez să... nu faci.

- Să nu fac ce?

- Ce-o să-ți spună el. Pentru el nu-i deloc un joc. Îl cunosc bine. Am fost foarte buni prieteni. Întotdeauna a fost... Tipul e destul de pervers.

- La ce te referi?

- Nu-i ușor să-ți explic acum. A privit-o cu coada ochiului, schimbând tonul. Dar nici nu vreau să exagerez. Nu spun că-i nebun sau mai știu eu ce. Vreau să zic că n-are prea mare respect pentru fete. Sunt sigur că tocmai asta le place unora dintre ele. Nu vreau să spun că tuturor, dar... Chipul i se îmbujorase. Ei bine, nu-mi place să-ți spun așa ceva. Eu te apreciez și așa vrea... Poți să faci ce vrei, firește, numai că... nu știam că ați stat de vorbă. Mă gândisem că trebuia să te avertizez.

S-a simțit tentată să-i răspundă urât. Cu un: „Am douăzeci și trei de ani, Víctor. Și știu să-mi port de grijă, mulțumesc”. Dar a înțeles pe loc că Lopera, spre deosebire de maică-sa, nu avea pretenția să-i dea niciun fel de lecție: era sincer și credea că, vorbindu-i astfel, o ajuta. Nici n-a cerut să-i confirme ce-i mai spusese Valente despre conversația lor. În situația de acum, nu-i mai păsa ce-ar putea face ori spune marele Patru-Sutimi-Mai-Puțin.

- Eu și Valente nu suntem prieteni, Víctor, a insistat, foarte serioasă. În ceea ce mă privește, n-am deloc intenția să fac ce nu-mi place.

Víctor n-a părut prea fericit, parcă intuind că, după spusele ei, doar el căzuse prost. A deschis gura, apoi a închis-o la loc și a dat din cap.

- Desigur, a încuviințat. Mare tâmpenie am făcut.

- Nu, îți mulțumesc pentru sfat. Serios.

I-a întrerupt soneria care anunța reluarea comunicărilor.

În ceasurile următoare, Elisa a fost foarte absorbită, gândindu-se doar pe jumătate la avertismentele puerile ale lui Víctor și la spusele celor care interveneau. A uitat brusc tot ce avea legătură cu Víctor și chiar cu Valente, și s-a așezat mai bine pe scaun.

David Blanes urca pe podium. Dacă ar fi fost la un proces, tăcerea cu care a fost primit ar fi indicat că acuzatul era el.

Blanes a reluat ironia despre copac din locul unde o lăsase Hawking.

- Sequoia e stufoasă, a început, dar nu face fructe.

În mai puțin de zece minute, Elisa și-a dat seama că pierduse.

Blanes a mai vorbit încă treizeci de minute, dar s-a limitat să-și arate convingerea că noile generații de fizicieni aveau să afle căile „încă nebănuite” de a rezolva problemele puse de extremitatea „trecut” a corzilor. A menționat posibile soluții, inclusiv cea cu variabilele locale și cea - la care Elisa nu se gândise - cu numere imaginare, dar le-a catalogat drept „elegante și inutile, ca fracul în deșert”. Era deprimat, ostent, poate sătul să se tot apere de atacurile adversarilor. În ciuda aplauzelor, Elisa a fost sigură că intervenția lui dezamăgise. Și-a disprețuit idolul altădată admirat. „Nu vrei să lupți pentru ideile tale. Ei bine, eu vreau.”

Conferința lui Blanes fusese ultima din acea zi, dar, după altă pauză, urma o masă rotundă. Elisa Robledo s-a ridicat și s-a dus la coada celor care voiau să iasă. A auzit vocea în spatele ei, repetând exact cele petrecute la amiază.

- Du-te la toaleta pentru domni și așteaptă acolo.

- Încă n-am pierdut, a zis, întorcându-se rapid.

Când l-a văzut că se depărta din nou, Elisa a întins mâna și l-a apucat de cămașă. „De data asta nu pleci.”

- N-am pierdut, a subliniat.

Valente s-a dat la o parte, dar n-a putut scăpa. Au mers împreună până la ieșire, iar în vestibul s-au privit în ochi. Ca întotdeauna, aspectul lui a trimis-o pe Elisa cu gândul la o reclamă luminoasă pe care scria: „Eu sunt Valente Sharpe” – cămașă roșie ca focul, din denim, cu mâneci lungi, închisă până la ultimul nasture, curea și pantaloni roșu-bordeaux, ghete din piele roșie și un set format din colier și cercei auriți. Ecusonul de participant la congres (pe care Elisa și-l băgase în buzunar) îi atârna pe cămașă la nivelul pieptului, proclamându-i numele printre reflexe. Avea tot bretonul blond și umezit, pieptănat cu grijă peste ochiul drept. Tonul lui dezvăluia un anume dezgust.

- Ți-am dat primul ordin: du-te la toaleta pentru domni!

- Nici vorbă.

Privirea i-a licărit, ca și cum își bătea joc de ea în sinea lui, deși chipul osos continua să-i fie rigid.

- Mi se pare o lașitate din partea ta să dai înapoi acum, domnișoară Robledo.

- Nu dau înapoi, domnule Valente. Am să plătesc când am să pierd.

- E clar că ai pierdut. Blanes a zis că variabilele tale de timp local sunt o porcărie.

- E o părere, a obiectat. N-a demonstrat nimic, și-a dat doar cu părerea. Dar fizica nu-i o chestiune de păreri.

- Haida-de.

- E mult în joc. Vreau să mă asigur că ai dreptate tu, și nu eu. Ori ți-e teamă că ai să pierzi?

Valente se uita la ea fără să clipească. Dar i-a înfruntat fără ezitare privirea. După un timp, el a respirat adânc.

- Ce propui?

- N-am să mă iau la harță cu Blanes când o să vină rândul întrebărilor, desigur. Dar hai să facem altfel. Toți știu că Blanes o să hotărască pe cine o să ia cu el la Zürich în funcție de lucrările noastre. Sunt sigură că ideea mea i se pare demnă de studiat și că o să mă ia pe mine. Dacă, din contră, o crede stupidă, o să mă respingă. Propun să așteptăm până atunci.

- O să mă aleagă pe mine, a spus delicat Valente. Consolează-te, iubito.

- Cu atât mai bine pentru tine. Dar nici măcar nu va trebui s-o faci. De cum mă dă la o parte, plătesc.

- Ce vrei să spui cu „plătesc”?

Elisa și-a tras sufletul.

- Am să mă duc unde spui și am să fac ce spui.
- Nu te cred. Găsești tu altă scuză.
- Îți jur, a zis. Îți dau cuvântul meu. Dacă mă respinge, fac ce vrei.

- Minți.

Ea l-a privit cu ochi strălucitori.

- Iau toate astea mult mai în serios decât crezi.

- Ce? Pariul cu mine?

- Ideile mele. Pariul cu tine mi se pare o prostie, la fel ca tot ceea ce mi-ai povestit ieri-seară la tine acasă. Nimeni nu ne „studiază”, nimeni nu ne urmărește. Chestia cu mobilul a fost o întâmplare: mi l-au înapoiat a doua zi. Cred că vrei să faci pe interesantul cu mine. Așa că să-ți zic ceva. Elisa și-a arătat dantura cu un surâs alb și larg. Ai grijă, domnule Valente, fiindcă mi-ai trezit interesul.

Valente se uita ciudat la ea.

- Ești o tipă specială, a șoptit, ca pentru sine.

- Tu, în schimb, te cam pierzi în anonimat cu chestii ca „toaleta pentru domni”.

- Forma de plată o decide câștigătorul.

- De acord, a convenit Elisa.

Deodată, el a început să râdă. Parcă își reprimase râsul tot timpul cât stătuseră de vorbă.

- Ești dată naibii! O vreme a tot repetat fraza, frecându-se la ochi. Ce mai, dată naibii! Voiam să te pun la încercare, să văd ce-ai să faci. Îți jur că m-aș fi ras în cap, dacă te duceai la toaleta pentru domni. A privit-o aproape serios. Dar îți accept provocarea. Sunt sigurisim că am să fiu ales. De fapt, aș zice chiar că m-au și ales deja, iubito. Când o fi, te sun pe mobil. Un singur bip. Am să-ți spun unde și cum să te duci, ce poți să iei cu tine și ce nu, și ai să-mi respecti fiecare vorbă, ca o cățelușă de concurs. Dar ăsta o să fie doar începutul. Am să mă distrez mai bine ca niciodată, ți-o jur. Ți-am mai zis: îmi pari interesantă, chiar mai interesantă cu firea pe care o ai, și-s curios să aflu până unde ești dispusă să mergi. Sau, mai curând, o să verific ceea ce bănuiesc deja: ești mincinoasă, o lașă fără cuvânt...

Elisa i-a suportat avalanșa vorbelor, privindu-l calm, dar inima îi bătea accelerat, iar gura i se uscase.

- Vrei să dai înapoi? a întrebat el, prefăcându-se serios și privind-o cu ochiul stâng (dreptul fiind acoperit cu o bucată de piele). E ultima ta șansă.

- Eu mi-am stabilit pariul. Elisa s-a forțat să surâdă. Dacă vrei să renunți...

Valente avea expresia unui copil care descoperise o jucărie nebănuită.

- Genial, a zis. Am să mă distrez nemaipomenit cu tine.

- Mai vedem noi. Și acum, dacă îmi permiți...

- Așteaptă, a spus Valente, privind jur-împrejur. Ți-am mai spus că am să câștig cu siguranță, dar vreau să fiu absolut cinstit cu tine. Unele detalii de la congres mă fac să cred că pe afară-i vopsit gardul. Blanes și Marini par prea interesați să demonstreze că „sequoia” li s-a făcut bonsai, dar am observat ceva ciudat... l-a făcut semne, depărtându-se. Vino, dacă vrei să vezi.

Au mers prin vestibul în direcția paralelă cu birourile de înregistrare, ocolind oameni cu înfățișări felurite: străini și autohtoni, profesori și studenți, unii cu costum și cravată, alții în tricou și blugi, apariții care încercau să-și imite idolii (pe Elisa o făceau să râdă fizicienii cu plete einsteiniene), mâini care doreau să ia contact cu câte o celebritate (scaunul lui Hawking dispăruse într-un nor de admiratori). Deodată, Valente s-a oprit.

- Uite-i. Unul lângă altul, ca doi porumbei.

I-a urmărit privirea. Într-adevăr, era un grup aparte, ca și cum voiau să se izoleze voluntar de toți ceilalți. I-a zărit pe David Blanes, Sergio Marini și Reinhard Silberg, precum și pe tânărul fizician experimentalist de la Oxford, Colin Craig, care luase cuvântul după Silberg. Vorbeau cu însuflețire.

- Craig a fost unul dintre mentorii mei în fizica particulelor, i-a explicat Valente. M-a încurajat să mă prezint la proba de admitere la Blanes. Silberg e profesor de filosofia științei, doctor în istorie. Dar uită-te la tipa aia foarte înaltă, cu rochie mov, de lângă Craig.

Ar fi fost și greu să nu se uite, se gândea Elisa, fiindcă femeia era trăsnet. Părul lung și castaniu îi atârna greu până la jumătatea feselor, ca vârful unui creion, iar silueta năucitoare îi era modelată de hainele elegante, deși simple. Era însoțită de o fată care părea foarte tânără și avea părul vopsit într-un alb foarte strident. Elisa nu-l cunoștea pe nici niciunul dintre ei. Valente a adăugat:

- E Jacqueline Clissot, din Montpellier, o figură a paleontologiei mondiale, dar și antropolog. Cea cu păr alb

trebuie să fie o studentă de-a ei.

- Ce caută aici? Nu participă la nicio masă...

- Asta mă întreb și eu. Cred că au venit pentru Blanes. Simpozionul a fost un soi de întrunire de familie. Între timp, tata Blanes și mama Marini și-au asumat misiunea de a atrage atenția comunității științifice să nu aștepte ca „sequoia” să înflorească anul acesta. S-ar zice că ultimul lor țel e să arate cărțile, lămurind că nimeni nu trișează. Ciudat, nu? Dar asta nu-i tot.

S-a depărtat, plimbându-se cu mâinile în buzunar, iar Elisa l-a urmat, intrigată în ciuda voinței sale. Au străbătut vestibulul. Prin ușile-fereastră se observa că lumina verii încă nu capitulase.

- Iată ce-i mai curios, a continuat el. M-am întâlnit cu Silberg și cu Clissot la Oxford, acum două luni. Trebuia să discut ceva cu Craig și i-am bătut la ușa biroului. Mi-a deschis, dar era ocupat. L-am recunoscut pe Silberg și am vrut să aflu cine era tipa aia trăsnet care îl însoțea. Dar Craig nu mi i-a prezentat. De fapt, părea că-l stânjeneam. Totuși, prietenia cu secretarele are avantajele ei: ulterior, cea a lui Craig m-a informat despre toate. După cum se vede, Clissot și Silberg negociau cu șeful ei de vreun an, și în sfârșit se întâlniseră la Oxford.

- Cel mai probabil e că puneau la cale ceva în comun, a spus Elisa.

Valente a scuturat din cap.

- M-am cam împrietenit cu Craig, care obișnuia să-mi comenteze proiectele la care participa. În plus, ce fel de activitate putea desfășura un tip cum e Craig, care lucrează cu acceleratoare de particule, împreună cu un istoric, precum Silberg și cu o specialistă în maimuțe moarte, precum Clissot? Și, dacă la toate astea îi mai punem și pe Blanes, și pe Marini, ce obținem?

- O încurcătură?

- Da, o sectă de adoratori ai diavolului. Valente a coborât tonul. Ori ceva mult mai exotic.

Elisa l-a privit.

- La ce te gândești?

El s-a mărginit să zâmbească. Câteva note muzicale au anunțat reluarea lucrărilor. Publicul, ca pilitura de fier când o apropii de un magnet, a început să se îndrepte spre sală. Valente a făcut un gest cu capul.

- Aici sunt toți, uite-i. Răzuștele după Mama Rață: Craig, Silberg, Clissot, Marini. Sunt subvenționați de Blanes, dar banii

nu-s ai lui. S-a întors spre ea. Acum înțelegi de ce-s atât de sigur că ne-au „studiat”. Uită-te la...

Se opriase lângă unul dintre afișe, așezat pe un șevalet. Pe acesta scria în spaniolă și în engleză: „Primul Simpozion Internațional. Natura spațiu-timp conform teoriilor moderne. 16-17 iulie 2005. Palatul Congresului din Madrid”. Dar Valente arăta spre literele mici.

„Sponsorizat de...” a citit.

- „.... Eagle Group”, a descifrat Elisa logotipul artistic. „G”-ul din cuvântul „Eagle” era și inițiala lui „Group”.

Ea **g**le
roup

- Știi ce e? a întrebat Valente.

- Desigur. A apărut de curând, dar s-a vorbit destul: un consorțiu de întreprinderi din Uniunea Europeană, care se ocupă cu dezvoltarea științifică.

El a privit-o, surâzând.

- Tata mi-a zis odată că în Europa ECHELON se numea Eagle Group.

11

Duminică, după ultima comunicare de dimineață, Víctor a căutat-o iar, ca să ia prânzul împreună. Elisa a acceptat, printre altele fiindcă o interesa să stea la taifas cu el. Se întâmplase ceva straniu.

Ric Valente nu venise la congres în acea dimineață. Nici Blanes. Dubla absență o deranja. Se știa sigur că duminica va fi consacrată fizicii experimentale, care nu-l interesa direct pe Blanes, dar Elisa nu putea să nu creadă că dispariția celui care era autorul „teoriei sequoiei” și a lui Valente Sharpe aveau legătură între ele. Dar încă nu voia să recunoască nici măcar în sine ei ce bănuieli avea.

Au găsit o masă în celălalt capăt al braseriei pline ochi și au început să mănânce în tăcere. Tocmai când Elisa Robledo se întreba cum să abordeze subiectul, Víctor și-a șters maioneza de pe bărbie și a zis:

- Azi-dimineață, Blanes l-a sunat pe Ric și l-a ales pentru

Zürich.

Brusc, și-a dat seama că nu mai putea înghiți.

- Deja... a murmurat.

- Ric mi-a telefonat ca să-mi spună. A zis că nu vine azi la congres, fiindcă trebuie să-l întâlnească pe Blanes.

Elisa încuviința stupid, sufocată de bolul sec de pâine, pe care gura ei părea incapabilă să-l trimită, așa cum se cuvenea, pe gât. I-a cerut scuze lui Víctor, s-a ridicat, a intrat la toaletă și s-a descotorosit de mingea aceea de plută. După ce și-a răcorit fața la chiuvetă, a început să gândească mai bine. „Păi, nu asta așteptai? Ce-i cu tine acum?” Se tot gândise la acea posibilitate în lungi nopți de insomnie, știind prea bine că era cea mai probabilă. La urma urmelor, Ric Valente fusese răsfățatul lui Blanes încă de la început. S-a șters cu prosopul de hârtie, s-a întors la masă și s-a așezat în fața lui Víctor.

- Mă bucur pentru el, a spus.

Și a presupus că așa și era. Acum, când, în sfârșit, competiția se încheiase, se bucura de cele petrecute. „Teoria sequoiei” continua să-i bată la ușa, încă tentantă datorită frumuseții sale matematice, dar curând avea să plece și s-o lase în pace. În zare licăreau alte posibilități, precum bursele Institutului de Tehnologie din Massachusetts și cele de la Berkeley, pe care le solicitase în eventualitatea în care o pierdea pe cea de la Zürich. Era sigură că până la urmă avea să-și facă teza cu unul dintre cei mai buni fizicieni din lume. Era ambițioasă și știa că putea să ajungă departe. Blanes era unic, dar nu era *unicul* unic.

- Și eu mă bucur, și-a dres glasul Víctor. Adică, nu chiar de tot. Pentru el, da, dar pentru tine, nu. Cum să zic...

- Nu-mi pasă, sincer. Nu se sfârșește lumea cu Blanes și cu sequoia lui. Se simțea mai bine după acea pilulă amară. Încercase mereu să se adapteze la situațiile noi și nici aceea n-o să facă excepție. Și, cum avea să dispună de o perioadă de odihnă adevărată, a hotărât să-și reorganizeze viața. Putea chiar să-și cheme „spionul” particular, pe Javier Maldonado, și să-i întoarcă invitația la cină, punându-i câteva întrebări despre cele rămase în călimară de când îi vorbise Valente. „M-ai spionat? Lucrezi pentru Eagle Group?” Și-a închipuit ce față avea să facă Maldonado. Atunci și-a amintit de pariu.

Era aproape sigură că Valente o să uite de el. *Când Blanes i-a zis: „Vino cu mine”, nu s-a mai gândit la pariuri și sigur s-a dus țintă la el.*

Și dacă nu era așa? Dacă voia să continue jocul până la capăt? S-a gândit la această posibilitate și a observat că se enerva tot mai tare. Firește, n-o să-și calce cuvântul: o să facă tot ce-i cerea el, dar presupunea – și nădăjduia – că nici el, la rândul lui, n-o să sară calul. Ea o să cedeze, cu speranța că și el făcea la fel. Era aproape sigură că pe Valente îl interesa mai presus de orice s-o umilească și, dacă ea accepta poruncile cu naturalețe, jocul avea să-și piardă tot hazul pentru el.

„O să te sun pe mobil. Un singur bip. Am să-ți spun unde și cum să te duci, ce poți să iei cu tine și ce nu...”

Deodată, telefonul mobil a sunat din buzunarul pantalonilor. Părea că simte mâna lui Valente pe pulpă. L-a scos și a verificat apelurile pierdute: niciunul. L-a lăsat pe masă, cu gestul unui jucător care mizează tot ce mai are pe-un singur număr. Când a ridicat privirea, a citit spaima în ochii lui Víctor, care părea să cunoască toate și fiecare dintre gândurile care-i trecuseră prin cap.

– Cred că ieri am exagerat, a spus el. Nu trebuia să-ți fi vorbit așa. Sigur m-ai înțeles greșit. Nu trebuia să te fi speriat.

– Nu m-ai speriat, a replicat ea, zâmbitoare.

– Mă bucur că-mi spui asta. Dar grimasa de pe fața lui exprima tocmai contrariul. Toată ziua m-am gândit că întrecusem măsura. La urma urmelor, Ric nu-i un diavol.

– Nici pe departe nu m-am gândit la așa ceva. Dar bine faci că lămurești problema, fiindcă Satana s-ar putea simți ofensat.

Ceva din replica ei l-a amuzat foarte mult pe Víctor. Văzându-l că râdea, Elisa a râs și ea. Apoi și-a coborât privirea pe sendvișul aproape intact și pe mobilul de lângă, de parcă aștepta ceva. A adăugat:

– Nu înțeleg cum de v-ați împrietenit. Sunteți atât de diferiți...

– Eram copii pe atunci. Când ești mic, faci multe lucruri pe care mai târziu le vezi altfel.

– Presupun că ai dreptate.

Deodată, Víctor a început să vorbească. Monologul lui era ca o furtună: frazele păreau tunete, care nu se grăbeau să-i urce pe buze, dar gândurile care le împingeau semănau cu descărcările lăuntrice ale unor fulgere violente. Elisa l-a ascultat, atentă, fiindcă, întâia oară de când îl cunoștea, Víctor nu vorbea nici despre teologi, nici despre fizică. Privea în gol un punct din văzduh, iar vocea lui depăna o poveste.

A vorbit, ca întotdeauna, despre trecut. Despre ce se

întâmplase și încă se mai întâmplă, așa cum îi explicase cândva Elisei bunicul său. Despre lucruri care au fost și, ca atare, continuă să fie. Despre singurul lucru pe care îl pomenim când vorbim cu adevărat, fiindcă e imposibil să ne gândim în tihnă la altceva decât la amintiri. În timp ce-l asculta, braseria, congresul și propriile neliniști profesionale au dispărut pentru Elisa, și n-a mai rămas decât vocea lui Víctor și povestea pe care o depăna.

Câțiva ani mai târziu, a aflat că bunicul ei avusese dreptate când afirmase la un moment dat: „Trecutul celorlalți poate fi prezentul nostru”.

Timpul chiar e ciudat. Ia lucruri și le duce departe, într-un loc unde n-avem acces, dar ele își prelungesc și de acolo efectul magic asupra noastră. Víctor redevenea copil, și ea aproape că îi putea vedea pe amândoi: niște copii singuratici, cam la fel de inteligenți și, poate, cu gusturi asemănătoare, stăpâniți de curiozitate și de dorința de cunoaștere, dar și de plăceri pe care alți băieți de vârsta lor nu îndrăzneau să și le împlinească. Dar ei îndrăzneau, de aceea și erau diferiți. Ric era Șeful, știa ce trebuia făcut, iar Víctor-Vicky accepta în tăcere, temându-se, poate, de ce se putea întâmpla dacă refuza sau poate dornic să-i fie egal.

Principală atracție a lui Ric, explicase Víctor, era și principalul lui defect: imensa singurătate în care viețuia. Părăsit de părinți, educat de un unchi care se arăta tot mai indiferent și mai străin, Ric n-avea nici reguli, nici norme de conduită și-i era imposibil să se gândească la altceva decât la el însuși. Tot ce-l înconjura era ca un teatru care nu urmărea decât să-i facă plăcere. Víctor devenise spectatorul asiduu al acelui teatru, dar, după ce se maturizase, nu mai asistase la spectacolele lui fantastice.

- Ric era diferit de orice om normal: avea multă imaginație, dar și picioarele bine înfipite în pământ. Nu-și făcea iluzii. Dacă voia să obțină un lucru, se ambiționa din răspuțeri, fără să-i pese de nimeni și de nimic. La început, îmi plăcea felul lui de a fi. Presupun că așa se întâmplă cu toți puștii când cunosc pe cineva ca el. Pe atunci, lumea lui Ric era sexul. Dar doar din punct de vedere cinic. Fetele, toate fetele, erau pentru el inferioare. De mic se juca, schimbând fețele modelelor din revistele erotice, din care colecționa o grămadă, și punând în locul lor fotografiile colegelor de liceu. La început, te făcea să râzi, apoi îți era lehamite. Eu suportam cel mai puțin felul lui de a le trata pe fete. Nu l-am văzut niciodată îndrăgostit de vreuna, nu făcea decât să

se folosească de ele. Îi plăcea să le fotografieze, să le filmeze despuiate, în baie. Uneori, le dădea bani, dar cu altele o făcea fără știrea lor, cu camere ascunse.

S-a oprit s-o privească pe Elisa, căutându-i parcă o expresie care să-l facă să-și întrerupă istorisirea. Dar ea l-a invitat printr-un gest să continue.

- Verile le petreceam într-o casă a familiei lui Ric din împrejurimile satului andaluz Ollero. Uneori, ne duceam acolo cu prietenele. Eram singuri, ne credeam regii universului. Acolo, Ric obișnuia să le facă fetelor fotografii picante. Într-o zi, s-a petrecut ceva. A zâmbit, potrivindu-și ochelarii pe nas. Îmi plăcea o fetiță, credeam că și ea mă plăcea pe mine. O chema Kelly. Era englezoaică și învăța la școala noastră. Kelly Graham. S-a oprit o clipă, parcă savurându-i numele. Ric a invitat-o la casa lui de la țară, dar pe mine nu m-a deranjat. Eram absolut sigur că știa că nu se putea juca cu Kelly. Totuși, i-am descoperit într-o dimineață împreună. S-a uitat la Elisa, iar ea a dat din cap. Ei bine, eu sunt dintre cei care se supără o dată la zece ani, dar...

- ... Dar, când se supără, se vede, l-a ajutat Elisa.

- Da... l-am făcut de rahat. Ei, a fost o chestie de copii, acum știu: abia de aveam zece ori unșpe ani; dar evident că văzându-i... văzându-i cum se sărută și se pipăie a fost pentru mine foarte... foarte șocant. Ei bine, ne-am certat, și Ric m-a împins. Eram departe de casă, pe niște stânci, lângă un râu. Am căzut și m-am lovit la cap. Am avut noroc că era un domn pe-acolo, care venise să pescuiască. M-a luat și m-a dus la un spital. N-a fost nimic grav: câteva cusături doar, cred că mai am cicatricea. Dar vreau să-ți spun ceva: am stat câteva ore în stare de inconștiență, când m-am trezit în noaptea aceea... Ric era acolo, cerându-mi iertare. Părinții mi-au povestit că nu se mișcase deloc de lângă mine. Tot timpul ăsta... a repetat cu ochii umezi. Când m-am trezit, a izbucnit în plâns și mi-a cerut iertare. Cred că trebuie să avem prieteni în copilărie, ca să aflăm cu adevărat ce-i prietenia. În acea zi, am fost mai prieten cu el ca oricând. Înțelegi? M-ai întrebat ce ne unea. Acum cred că tocmai astfel de lucruri ne uneau pe noi.

Au tăcut o vreme. Víctor a respirat adânc.

- Firește că l-am iertat. De fapt, m-am gândit că prietenia noastră n-avea să se sfârșească nicicând. Apoi a trecut totul. Am crescut, drumurile noastre s-au despărțit. Am continuat să vorbim, dar a fost mai rău: am ridicat bariere între noi. Oricum,

el a încercat mereu să mă ducă pe drumul lui. Îmi povestea că încă mai invita fete la Ollero. Le filma pe ascuns, uneori chiar când le-o punea. Apoi le arăta filmele și... le șantaja. „Vrei ca părinții ori prietenii tăi să vadă așa ceva?” le întreba și le obliga să pozeze iar pentru el. După altă pauză, a adăugat: O, nu a avut niciodată probleme cu poliția, desigur. Avea foarte multă grijă, iar ele hotărau până la urmă să tacă.

- Ai fost vreodată martor? a întrebat Elisa. Mă refer la treaba cu șantajul.

- Nu, dar îmi povestea.

- Sigur făcea pe nebunul.

Víctor a privit-o ca pe o persoană pe care o admira mult, dar care tocmai îl decepționase în legătură cu ceva concret și transcendental.

- Nu pricepi. Nu ești în stare să înțelegi cum le trata Ric.

- Víctor, poate că Ric Valente e pervers, dar e, în fond, un dobitoc lipsit de importanță. Sunt convinsă de asta.

- Crezi că vei putea să nu-l mai asculți? a întrebat el brusc și aspru. Lentoarea cu care vorbea dispăruse cu totul. Crezi că, dacă ai accepta să-i intri în joc, ai putea să eviți să faci *orice* ți-ar porunci?

- Eu cred că tu continui să-l admiri mai presus de orice, i-a spus plictisită. Valente e un idiot, care n-a primit în viața lui nicio palmă de la părinți, iar tu îți închipui că e un sadic fără scrupule, în stare de cea mai cumplită aberație. Nu știi, poate că-ți *place* să ți-l închipui așa.

Și-a dat seama pe loc că spusese ceva necuvenit. Víctor o privea cu o seriozitate imensă.

- Nu, a răspuns. Aici te înșeli. Nu-mi place deloc.

- Voiam să spun că...

I-a întrerupt o melodie electronică. Aproape îngrozită, Elisa a luat mobilul de pe masă și s-a uitat pe ecran: număr necunoscut.

O clipă, și-a amintit cum îi vorbise Valente cu o zi înainte, când privirea apoasă îi luneca peste ea prin breton. „Am să-ți spun unde și cum să te duci, ce poți să iei cu tine și ce nu, și tu ai să asculți. Iar asta e doar începutul. Am să mă distrez mai bine ca niciodată, îți jur.” Pentru o clipă nespus de scurtă, i-a fost frică să răspundă. De parcă telefonul mobil, cu sunetul lui insistent, o invita să intre într-o lume diferită de cea pe care o cunoscuse până atunci, o lume pentru care discuția cu Ric Valente și istorisirea lui Víctor erau doar un preambul. Poate - a bănuțit -

era mai bine să treacă drept lașă ori necinstită decât să accepte invitația aceea obscură.

A ridicat privirea, șovăind, și s-a uitat la Víctor, care, cu ochii lui de câine maidanez legat într-o curte, părea să-i spună: „Nu răspunde”.

Poate că tocmai slăbiciunea, teama intimă pe care le-a observat la el au făcut-o să se hotărăască. Voia să le demonstreze lui Ric Valente Sharpe și lui Víctor Lopera că ea era altfel. N-o speria nimeni și nimic.

Cel puțin, așa credea în acea epocă fericită.

- Da, a răspuns cu glas ferm, așteptându-se la orice. Dar ceea ce a auzit a înmărmurit-o.

Când a închis, a rămas ca proasta cu ochii la Víctor.

Fapt excepțional: maică-sa și-a anulat toate programările de la Piccarda și a însoțit-o la Barajas marți dimineată. A fost tot timpul foarte respectuoasă, declarând-și fără rezerve bucuria pentru cele petrecute. Poate că - presupunea ea - se bucura să vadă că păsărică își lua zborul pe cont propriu și părăsea cuibul costisitor. „Dar să nu gândim urât tocmai acum.”

Cel mai mult s-a bucurat văzându-l pe Víctor. A fost singurul coleg care a venit să-și ia rămas-bun. N-a sărutat-o, dar a bătut-o pe spate.

- Te felicit, i-a zis, deși încă nu pricep cum ai izbutit.

- Nici eu, a admis Elisa.

- Dar era logic. Să vă aleagă pe amândoi, vreau să spun: ați fost cei mai buni de la curs.

Ei i se pusese un nod în gât. Fericirea nu-i era umbrită de niciun nor: nici măcar nu se gândea la Valente, pe care, fără îndoială, avea să-l întâlnească la Zürich. La urma urmei, niciunul nu câștigase pariul. Ca întotdeauna, făcuseră meci nul.

Mai era jumătate de oră până la decolarea avionului, dar ea voia să aștepte la poarta de îmbarcare. La un moment dat, în fața scannerului de control al pasagerilor, mama și fiica s-au privit în tăcere, parcă hotărând care din ele avea să facă pasul următor. Brusc, Elisa a întins brațele și a îmbrățișat trupul parfumat și elegant. Nu voia să plângă, dar, gândindu-se la asta, lacrimile îi curgeau pe obraji. Luată prin surprindere, Marta Morandé a sărutat-o pe frunte. Contactul a fost ușor, rece și discret.

- Îți urez multă fericire și să fie într-un ceas bun, fetițo!

Elisa i-a făcut cu mâna și și-a pus geanta la scanat.

- Sună și scrie, nu uita, i-a spus maică-sa.

- Mult, mult noroc, repeta Víctor.

Chiar și când nu l-a mai auzit, i s-a părut, după mișcarea buzelor, că el continua să spună același lucru.

Din clipa aceea, fața lui Víctor și a doamnei Morandé au început să rămână în urmă. Pe hubloul avionului a privit Madridul de sus, gândindu-se că începea un nou capitol în istoria vieții ei. „M-a sunat. Vrea să mă duc la Zürich să lucrez cu el. E incredibil.” Totul se schimbase pentru ea: nu mai era studenta „Robledo Morandé, Elisa” și intra, ca atare, într-o lume diferită, dar foarte deosebită de cea de care se temuse. O lume care părea s-o aștepte sus și-i făcea cu ochiul în lumina soarelui. Iar ea se îndrepta spre acel soare, parcă ținând frâiele unui car cu aripi.

A zâmbit și a închis ochii, savurând senzația.

Peste ani, avea să creadă că, de-ar fi bănuț ce-o aștepta la capătul călătoriei, n-ar fi luat avionul, nici n-ar fi răspuns la telefonul mobil în acea duminică.

Doar dacă și-ar fi închipuit, s-ar fi întors acasă și s-ar fi închis în odaie, după ce ar fi bătut în cuie ușile și ferestrele, rămânând ascunsă pe veci. Dar, în clipa aceea, nu știa nimic.

III INSULA

Insula e plină de zgomote.
WILLIAM SHAKESPEARE

12

Ochii o țintuiau, în vreme ce ea se mișca goală prin încăpere.

Atunci a avut prima presimțire, o vagă reprezentare a ceea ce avea să urmeze mai târziu, deși pe vremea aceea nici nu știa că era vorba despre acel lucru. Abia apoi a înțeles că ochii erau un preambul.

În realitate, ochii nu erau întunericul, ci poarta întunericului.

N-a început să se neliniștească până n-au dus-o acasă. Până atunci, totul fusese normal, chiar amuzant. A considerat dovada politeții elvețiene faptul că un tip bine îmbrăcat o așteptase pe aeroportul din Zürich cu o pancartă pe care scria numele ei. Urmărind pașii mari și fermi ai bărbatului, și-a reținut râsul, gândindu-se că la început îl confundase cu un coleg și fusese cât pe-acți să dezbătă cu el marile probleme ale fizicii. Dar era șoferul.

Călătoria în Volkswagen-ul de culoare închisă a fost plăcută, dată fiind culoarea peisajului, atât de diferită de pustietățile aurii care înconjurau Madridul. I se părea că descoperea mii de tonuri diferite de verde, cum erau creioanele cu care în copilărie își mângălea caietele de desen (oare nu erau elvețiene?). Știa câte ceva despre acea țară: în timpul studenției, petrecuse câteva săptămâni la Centrul European de Cercetări Nucleare din Geneva. Acum știa că se îndreptau spre Laboratorul Tehnologic de Cercetare Fizică din Zürich, în al cărui hotel i se rezervase o cameră. Nu intrase niciodată în vestitul laborator unde se născuse „teoria sequoiei”, dar văzuse nenumărate fotografii ale edificiului.

De aceea s-a încruntat când și-a dat seama că nu o duceau acolo.

Trebuiau să fie la câțiva kilometri mai la nord (ea citise Dübendorf pe una dintre inscripții), și ceea ce vedea părea un conac cu copaci frumoși, cu un gazon bine tuns și cu mașini luxoase staționate la intrare. „Casa producătorului. De fapt, o să facă un film.” Șoferul i-a deschis portiera și i-a dat bagajele jos. „Oare aici am să locuiesc?” Dar nu i-au dat timp de gândit. Un tip care părea să fi vizitat aceeași croitorie ca și șoferul (poate chiar așa și era) i-a cerut să-și scoată jacheta, gâdilând-o sub braț și pe coapse cu un detector. I-a găsit cheile de la casă, telefonul mobil și banii. I-a înapoiat totul în bună regulă, a însoțit-o prin interiorul liniștit, unde parchetul, care reflecta lumina, părea un lac cu ape dense, și a lăsat-o în mâinile altui bărbat, care a zis că se numea Cassimir.

Dacă numele și spaniola pe care o bâiguia nu l-ar fi trădat, Cassimir ar fi avut și alte calități cu care să-i dea de înțelese că era orice, numai spaniol nu: constituția de dulap însuflețit, părul auriu, pielea de un alb anglo-saxon, în contrast cu haina de piele întoarsă neagră, și pantalonii cenușii... Își juca la perfecție rolul de preș de șters pe picioare pe care scria „Bine ați venit”. Călătorise bine? Mai fusese în Elveția? În vreme ce-i puneă aceste întrebări și altele la fel de politicoase, a condus-o într-un birou luminos și a invitat-o să ia loc în fața unei mese de scris din lemn de cireș. În spatele scaunului lui Cassimir, o fereastră se deschidea spre ziua elvețiană însorită, iar la stânga Elisei (dreapta lui Cassimir), o oglindă lungă dubla încăperea, arătând o altă Elisa, cu păr negru și ondulat, cu tricou roz cu bretele, care sublinia pielea bronzată pe deasupra bretelelor albe ale sutienului (maică-sa ura acele contraste „vulgare”), cu blugi strâmți și teniși, și alt Cassimir, cu un profil enorm, cu mâinile gigantice împreunate. Ea și-a reținut râsul: își amintise un videoclip erotic, descărcat cândva de pe internet, în care o tânără era invitată să se dezbrace în biroul unui producător de filme porno, în vreme ce era privită din cealaltă parte a oglinzii. „Fiindcă în spatele oglinzii sigur e cineva care mă spionează. Asta e trafic de carne vie: stabilesc prețul mărfii înainte de a o accepta.”

- Profesorul Blanes nu este aici. Cassimir scosese două feluri de hârtii, unele albe și altele albastre. Dar, de cum veți citi și semna toate acestea, vă veți întâlni cu el. Sunt condițiile generale. Citiți-le cu atenție, fiindcă sunt lucruri pe care nu vi le-am putut lămuri înainte. Și întrebați-mă ori de câte ori aveți vreo

îndoială. Doriți cafea, o răcoritoare?

- Nu, mulțumesc.

- Cum se spune „răcoritor” ori „răcoritoare”? a avut Cassimir îndoieli, cu o veselă curiozitate. Și, când Elisa l-a lămurit, a adăugat, simpatic: Uneori fac confuzii.

Hârtiile erau scrise într-o spaniolă perfectă. Cele albe aveau un antet: „Aspecte legate de muncă”. Cele albastre, doar un cod: „A6”, dar Cassimir i-a explicat despre ce era vorba.

- Hârtiile albastre sunt normele de confidențialitate. De ce nu le citiți primele?

Și-a observat numele scris cu majuscule, înconjurat de pădurea textului, și a săgetat-o iar un sentiment de neliniște. Nu sperase să-și găsească numele scris cu aceleași litere ca restul documentului, ci pe un spațiu de puncte completat cu un pix. Dar să citească ELISA ROBLEDO MORANDÉ tipărit ca și celelalte cuvinte a speriat-o: era ca și cum motivul existenței unor asemenea cuvinte fusese exclusiv ea, ca și cum s-ar fi deranjat prea mult numai pentru ea.

- Înțelegeți tot? a insistat, plin de solicitudine, Cassimir.

- Aici spune că n-am să pot publica nicio lucrare...

- O vreme, într-adevăr, dar numai în legătură cu cercetarea pe care o efectuează profesorul Blanes. Citiți mai jos: clauza „5C”. Interdicția va afecta cercetarea doar pe o perioadă nu mai mică de doi ani, ceea ce nu vă împiedică să publicați lucrări cu profesorul Blanes sau cu oricare alt profesor, referitoare la alte subiecte. Și uitați clauza următoare. Vi se oferă șansa de a vă scrie teza de doctorat sub îndrumarea profesorului Blanes, dar tot într-un domeniu fără legătură cu această perioadă. Citiți hârtiile albe, unde scrie „Valoarea bursei”. După cum vedeți, e substanțială. Și nu include cazarea, care este gratis: numai cheltuieli pentru mâncare, personale. O veți încasa lunar, ca pe un salariu, până în decembrie anul acesta, inclusiv.

Altă voce, mult mai rece, îi vorbea despre hârtiile albastre, cu paragrafe pe care abia dacă le înțelegea: „Norme despre cercetarea științifică și siguranța statelor din Uniunea Europeană”, „Norme de confidențialitate postcontractuale”, „Aspecte penale ale dezvăluirii secretelor de stat și a materialului clasificat”. Dar nu expresiile i se păreau cele mai neliniștitoare, ci insistența lui Cassimir, grija lui de a nu o neliniști: interesul cu care îi tăia fiece bucată de informație astfel încât dimensiunile ei să-i fie accesibile și ea să poată înghiți totul

fără să protesteze.

- Dacă doriți să vă las singură și să citiți totul în liniște...

A ridicat ochii și a clipit, fiindcă lumina bătea în fereastră. A observat ceva de care nu-și dăduse seama - lucru absurd - până atunci:

Cassimir purta ochelari. Când și-i pusese? Îi purtase de la început? Minte ei dădea târcoale acelei întrebări și altora, cufundată în confuzie.

- Ce trebuie să fac?

- Să-l ajutați pe profesorul Blanes.

- Cu ce?

- Cu cercetarea pe care o efectuează.

Și-a reprimat râsul necruțător. Din oglindă, cealaltă Elisa o privea cu răutate.

- Vreau să știu ce anume am să cercetez împreună cu profesorul Blanes.

- O, habar n-am. Cassimir a zâmbit. Nu sunt fizician.

- Dar eu vreau să știu ce am să fac, dacă nu vă e cu supărare.

- Veți afla imediat. De cum acceptați condițiile, punem totul în mișcare „chiară” acum. „Chiară?” A șovăit și s-a corectat: „Chiar”.

- Ce condiții?

- O, de cum semnați, vreau să zic.

„Ăsta-i dialogul surzilor.” S-a gândit că, dacă maică-sa ar fi văzut-o, ar fi detectat Zâmbetul Furios Numărul Unu al Elisei Robledo. Dar domnul Cassimir nu era maică-sa, și i-a zâmbit iar.

- Uite ce-i, n-am de gând să semnez nimic înainte de a ști ce anume o să fac.

Ca o oglindă docilă (ori ca un ecou al atitudinilor lui), Cassimir s-a prefăcut iritat.

- V-am mai spus: îl veți ajuta pe profesorul Blanes cu investigația pe care o realizează.

- Ce înseamnă „EG SECURITY”? a schimbat tactica, arătând o linie pe hârtia albă. E peste tot. Ce înseamnă?

- O, principala firmă care finanțează proiectul. Un consorțiu alcătuit din mai multe instituții de cercetare.

- EG înseamnă „Eagle Group”?

- Sunt inițiale. Dar eu nu lucrez pentru ei și nu știu.

„O, ce viclean sunteți, domnule O.” Elisa a preferat să uite de politețuri și să-i arunce domnului „O” un mănunchi de alice drept în față.

- Dumneavoastră m-ați urmărit în ultimele săptămâni? Mi-ați pus un transmițător în telefonul mobil și m-ați făcut să răspund la un chestionar de vreo cincizeci de puncte?

I-a plăcut să vadă cum zâmbetul și calmul dispăreau complet de pe fața bărbatului, înlocuite de o expresie nedumerită. Evident, Cassimir primise instrucțiuni să se ocupe de clienții cei mai docili, or o subestimase, crezând că, fiind o femeie tânără, era mai ușor de manipulat.

- Scuzați-mă, dar...

- Nu, iertați-mă dumneavoastră pe mine. Cred că știți deja multe despre umila mea persoană. Acum e rândul meu să cer explicații.

- Domnișoară...

- Vreau să vorbesc cu profesorul Blanes. Doar voi lucra cu el.

- V-am mai spus că nu-i aici.

- Atunci vreau cel puțin să-mi spună cineva la ce anume voi lucra.

- N-am de unde să știu, i-a spus iar alt glas, într-o engleză perfectă. Bărbatul tocmai intrase pe ușa de lângă oglindă, din spatele Elisei.

Era înalt, slab, purta un costum perfect croit. Părul blond îi încărunțise la tâmpile, iar mustața îi era tăiată cu grijă. Îl însoțea un bărbat scund și corpulent. „Iată că, într-adevăr, mă spionau.” Inima i-a tresărit.

- Înțelegeți englezește, nu-i așa? a continuat bărbatul înalt, cu vocea lui de violoncel, în timp ce se apropia. Spre deosebire de Cassimir, nu i-a întins mâna, nici n-a arătat falsă condescendență. Ochii lui au impresionat-o cel mai tare pe Elisa: era albaștri și reci, ca două burghie de diamant. Numele meu e Harrison, iar acest domn se numește Carter. Ne ocupăm de pază. Vă repet: nu puteți ști nimic. Nici noi nu știm nimic. Munca dumneavoastră va avea legătură cu cercetările profesorului și va fi considerată „material clasificat”. Profesorul are nevoie de colaboratori științifici tineri, și ați fost aleasă.

Bărbatul s-a oprit din vorbă și din mers: stătea în fața ei și o țintuia cu acele albastre în față. După o pauză, a adăugat:

- Dacă acceptați, semnați. Dacă nu, vă întoarceți în Spania și totul s-a terminat. Mai aveți vreo întrebare?

- Da, mai multe. Mă urmăriți?

- Bineînțeles, a replicat tipul fără niciun interes, ca și cum aspectul era cel mai evident și mai neînsemnat. V-am studiat, v-

am controlat mișcările, v-am făcut să răspundeți la un chestionar, v-am cercetat viața privată. La fel s-a întâmplat și cu ceilalți candidați. Totul e legal, aprobat prin convenții internaționale. Pură rutină. Când solicitați un loc normal de muncă, prezentați un CV, răspundeți la niște întrebări în cadrul unei întrevederi și nu vi se pare nimic rău, corect? Asta-i rutina atunci când solicitați o muncă etichetată drept „material clasificat”. Mai aveți întrebări?

Elisa s-a întrerupt, ca să reflecteze. Prin minte îi fulgerau chipul lui Maldonado și sunetul vocii lui. „Jurnalismul de calitate se face cu informații adunate cu răbdare.” Dar s-a calmat imediat. „El nu-și făcea decât treaba. Acum e rândul meu să mi-o fac.”

- Puteți, cel puțin, să-mi spuneți dacă am să rămân la Zürich?

- Nu, nu veți rămâne. De cum semnați, veți fi transferată în alt loc. Ați citit secțiunea „Izolare și filtre de securitate”?

- Pagina a doua din grupul albastru, a ajutat-o Cassimir, intervenind pentru prima oară în noua discuție.

- Izolarea va fi totală, a spus Harrison. Toate telefoanele pe care le veți da, toate contactele cu exteriorul, pe orice căi, vor trebui să treacă printr-un filtru. Pentru restul lumii, inclusiv pentru membrii familiei și prieteni, veți continua să fiți la Zürich. Orice întâmplare neprevăzută care va deriva din această situație va fi responsabilitatea noastră. Dumneavoastră nu va trebui să vă faceți griji, bunăoară, că familia ori prietenii v-ar putea vizita pe neașteptate și ar descoperi că nu sunteți aici: de asta ne ocupăm noi.

- Când spuneți „noi”, la cine vă referiți?

Bărbatul a zâmbit pentru prima oară.

- La domnul Carter și la mine. Avem misiunea de a proceda astfel încât dumneavoastră să vă gândiți doar la ecuații. S-a uitat la ceas. Timpul destinat întrebărilor s-a sfârșit. Semnați ori așteptați aici următorul avion de Madrid?

Elisa s-a uitat la hârtiile de pe masă.

Îi era frică. O frică pe care la început a considerat-o „normală” (oricărei persoane în situația ei i-ar fi fost frică), dar despre care apoi și-a dat seama că mai conținea ceva. Ca și cum o voce mai înțeleaptă îi striga dinăuntru ei: „N-o face. Nu semna. Pleacă!”

- Pot citi toate acestea pe îndelete, în timp ce beau un pahar cu apă? a întrebat.

Experiențele misterioase pot fi de neșters, dar, totodată și paradoxal, detaliile pe care ni le amintim în legătură cu ele pot fi uneori minime, fără legătură cu ele și chiar stupide. În memorie, nivelul supărării ne marchează cu fierul roșu anumite percepții, dar le împiedică să fie adecvate pentru descrierea obiectivă a ansamblului.

Din primul voiaj, amețită de nervi, Elisa păstra în memorie scene familiare. De pildă, discuția dintre Carter, bărbatul corpolent (primul care o însoțise, fiindcă pe Harrison nu-l mai revăzuse decât multă vreme după aceea), și unul dintre subordonații lui pe când urcau în avionul de zece locuri care îi aștepta în ziua aceea la amiază pe aeroportul din Zürich, discuție provocată, se pare, de îndoiala obsesivă dacă „Abdul era sau nu la postul său” ori dacă „Abdul plecase” (niciodată n-a aflat cine era Abdul). Sau mâinile mari, păroase și vânoase ale lui Carter, așezat de cealaltă parte a culoarului din avion, în vreme ce scotea un dosar din servietă. Sau mirosul de flori și benzină (dacă un asemenea amestec era posibil) de pe aeroportul unde aterizaseră (i-au spus că aparținea Yemenului). Sau momentul distractiv când Carter a trebuit să învețe să-și pună vesta de siguranță și să-și prindă casca, pe când urcau în elicopterul enorm, care aștepta pe o pistă separată: „Nu vă speriați, sunt normele de securitate pentru zborurile lungi cu elicoptere militare”. Sau părul tuns periută al lui Carter și bărbuța lui presărată cu fire de păr alb. Sau gesturile lui cam bruște, mai ales când dădea ordine prin telefon. Sau căldura pe care a simțit-o cu casca pusă.

Toate și fiecare dintre acele lucruri neînsemnate au alcătuit experiența zilei celei mai scurte și a nopții celei mai lungi din viața ei (mergeau spre est). De ele a trebuit să se agațe ca să reconstituie în decursul anilor traiectul de peste cinci ore dintre avion și elicopter.

Dar, dintre toate amintirile pe care acidul vremii le-a dizolvat, una a rămas de neșters, limpede până la sfârșit, iar ea o recupera, intactă, ori de câte ori rememora acea aventură.

Cuvântul de pe coperta dosarului scos de Carter din servietă.

Mai mult decât orice, acea expresie ciudată a fost rezumatul vizual al zilei. Iar evenimentele ulterioare aveau s-o facă de neuitat pentru ea.

„Zigzag.”

„Cel care ar dori să-și închipuie tot ce-am văzut”: fraza curioasă figura, în englezește, sub un desen reprezentând un bărbat care privea două cercuri de lumini pe cer. Căuta ceva de îmbrăcat, ca să pună pe ea, când desenul îi atrăsese atenția. Era un abțibild lipit pe peretele de la capul patului, dar până atunci nu-l văzuse.

Dar s-a întâmplat în clipa aceea.

N-a fost un gând rațional, ci un soi de senzație fizică, o căldură la tâmpile. Era dezbrăcată, ceea ce a făcut-o să se alarmeze și mai tare. A întors capul și s-a uitat spre ușă.

Atunci a văzut ochii.

Nu că nu s-ar fi așteptat. O preveniseră că la New Nelson nu prea avea să se bucure de mult dorita viață intimă. I-o spusese doamna Ross cu o noapte înainte, când o întâmpinase pe terenul nisipos unde aterizase elicopterul (adică *tot* cu o noapte înainte, orele i se buluceau în minte). Doamna Ross fusese într-adevăr foarte amabilă, chiar afectuoasă: zâmbetul ei, așteptând la picioarele elicopterului, se lățea până la cerceii din aur în formă de trifoi, care îi atârnavă de fiecare lob. Îi întinsese ambele mâini.

- *Welcome to New Nelson!* exclamase, entuziasă, când se depărtaseră de zgomotul asurzitor al elicelor, de parcă era vorba despre o mare petrecere, iar ea era însărcinată să se ocupe de invitați și să organizeze jocurile.

„Dar nu era o petrecere.” Era un loc foarte întunecos și călduros, unde pluteau reflectoarele, luminând scheletele gardurilor de sârmă. O briză marină cum nu mai simțise nicicând, pe nicio plajă, i-a ciufulit părul, și, cu toate că avea dopuri în urechi, a auzit zgomote ciudate.

- Suntem la vreo sută cincizeci de kilometri în nordul arhipelagului insulelor Chagos și la vreo trei sute în sudul Maldivelor, în plin Ocean Indian, a continuat doamna Ross, în englezește, înaintând în salturi prin nisip. Insula a descoperit-o un portughez și a botezat-o „La Gloria”, dar, când a devenit colonie britanică, a fost rebotezată New Nelson. A ținut de British Indian Ocean Territory până în 1992, dar acum face parte din teritoriile achiziționate de un consorțiu de firme din Uniunea Europeană. E un paradis binecuvântat, vei vedea. Deși, să vezi și să nu crezi, e mai mică decât palma mâinii tale, abia de are

unsprezece kilometri pătrați. Trecuseră de gardul din sârmă printr-un grilaj pe care un soldat (nu un polițist, ci un *soldat* înarmat până-n dinți - ea nu mai văzuse niciodată asemenea arme) îl ținea deschis. Elisa Robledo s-a întors să vadă dacă domnul Carter le urma, dar n-a văzut decât doi soldați lângă elicopterul din care tocmai coborâse. Ai să o vizitezi mâine-dimineață. Presupun că ești obosită.

- Nu prea.

În realitate, i se părea că uitase ce trebuia să facă pentru a obosi.

- Nu ți-e somn?

- Acasă... S-a întrerupt, înțelegând că vorbea în spaniolă. I-a tradus pe loc. Acasă obișnuiesc să mă culc târziu.

- Observ. Dar e patru și jumătate noaptea.

- Cum?

Doamna Ross avea un râs plăcut. Elisa a râs și ea, înțelegându-și greșeala. Ceasul ei nu arăta încă unsprezece noaptea. A glumit nițel pe această temă: nu voia ca doamna Ross s-o creadă ignorantă în materie de călătorii, ceea ce nici măcar nu era adevărat. Dar nervii îi jucau feste.

Au mers până la ultima dintre cele trei barăci. Doamna Ross a deschis o ușă și au intrat pe un culoar luminat cu becuri mici, cum se folosesc în sălile de cinematograf când se sting luminile. Dar Elisa a perceput mai intens schimbarea de temperatură, inclusiv pe cea de atmosferă: de la aerul liber lipicios la incinta închisă a caselor mobile. Culoarul era flancat de uși cu vizoare ciudate. Doamna Ross a deschis altă ușă, din fund, s-a oprit la prima din stânga, a răsucit clanța fără să folosească vreo cheie și a aprins luminile din încăperea alăturată.

- Aceasta este camera ta. Acum nu se vede bine, pentru că noaptea funcționează doar lumina din baie, dar...

- E splendidă.

Într-adevăr, se gândise că avea să locuiască într-un soi de „vizină”. Dar odaia era spațioasă - mai târziu avea să numere peste cinci metri în lățime și trei în lungime - și frumos mobilată cu un șifonier, un birou mic și un pat în centru, cu noptieră. Începând de la pat, camera se îngusta din pricina celeilalte dependințe, a cărei ușă doamna Ross s-a grăbit s-o deschidă. „Baia”, a spus.

Ea se limita să încuviințeze și să comenteze tot ce era bun, dar doamna Ross a intrat imediat în subiect, printr-un soi de

interogatoriu „de la femeie la femeie”: câte schimburi își adusesese, de ce fel de tampoane avea nevoie, dacă avea pijama ori dormea fără, dacă avea costum de baie etc. Apoi i-a arătat ușa de intrare, iar Elisa a observat imediat că avea un vizor dreptunghiular de cristal, în stilul celor din multe filme cu celule de nebuni primejdioși. I-a produs o senzație ciudată. Un vizor identic era la ușa băii, care n-avea nici broască, nici zăvor.

- Sunt instrucțiuni de siguranță, i-a explicat Ross. Ei le numesc „cabine cu intimitate scăzută, de gradul doi”. Pentru noi, înseamnă că fiecare pervers ne poate spiona. Din fericire, suntem înconjurate de bărbați serioși și decenti.

Elisa s-a simțit iar tentată să zâmbească, cu toate că pierderea intimității îi provoca un cumul de senzații stranii, deloc plăcute. Dar se părea că lângă doamna Ross nu se putea întâmpla nimic rău.

Înainte de plecarea amfitrioanei, Elisa a privit-o în lumina din baie: grăsuță și în etate, având poate peste cincizeci de ani, purta un trening argintiu și adidași, și era perfect machiată, cu părul parcă recent coafat de un stilist, cu cercei, inele și brățări aurite. O carte de vizită cu fotografie îi menționa pe trening numele și funcția: „Cheryl Ross. Scientific Section”.

- Îmi pare rău că a trebuit să vă treziți în zori din cauza sosirii mele, s-a scuzat Elisa.

- Asta trebuie să fac. Acum ai nevoie de odihnă. Măine, la nouă și jumătate (cam peste patru ore, aproximativ), va fi o întrunire în salonul principal. Dar înainte te poți duce la bucătărie să mănânci. Dacă ai nevoie de ceva în toate aceste zile, vorbește cu cei de la întreținere.

Ultima frază i-a sugerat că doamna Ross aștepta o întrebare. I-a făcut pe plac.

- Unde este întreținerea?

- Tocmai te uiți la ea, a zis doamna Ross, într-adevăr satisfăcută.

„Cel care ar dori să-și închipuie tot ce-am văzut”, spunea fraza de pe abțibild. Tocmai se aplecase s-o citească, când și-a dat seama că nu era singură.

Ochii o priveau cu fixitatea reptilelor.

A înțeles că nu trebuia să se fi speriat de forma aceea ridicolă, dar n-a putut să nu tresară sau să nu facă un salt înapoi, ducând o mână la piept și alta la pubis, și întrebându-se unde mama

naibii lăsase prosopul. O parte din conștiința ei, mai indulgentă, o înțelegea. După ce nu închisese un ochi în timpul orelor de odihnă, din cauza evenimentelor stresante („Ieri eram la Madrid, luându-mi rămas-bun de la mama și de la Víctor, iar în dimineața asta sunt în pielea goală pe o insulă din mijlocul Oceanului Indian, Doamne Dumnezeule!”), oboseala o făcuse praf; n-o mai țineau nervii deloc.

Dar entuziasmul n-o părăsise. Se trezise mult înainte de ora prevăzută, după ce zărise lumina printr-un gemuleț din peretele din spate, și, privind prin el, rămăsese cu gura căscată. Una e *să știi* că ești pe o insulă, și alta, foarte diferită, *să privești* un orizont negru de valuri mișcătoare, care ți se leagănă brutal aproape la îndemână, dincolo de un cerc de sârme, palmieri și plajă.

A hotărât să facă un duș; și-a scos tricoul și chiloții, fără să se mai gândească nici la vizoare, nici la spionajul de orice fel. Baia avea spațiu suficient pentru ca genunchii să nu-i atingă peretele când se așeza pe closet, dar, chiar și așa, apa care i-a căzut pe trup în pătratul de metal fără perdele i s-a părut excelentă, numai bună. A găsit un prosop și s-a șters. Așa a ieșit din baie, privind încruntată vizorul de cristal: era negru. Nu-i plăcea să se arate, dar nici să-și schimbe obiceiurile din această cauză. A aruncat prosopul în... naiba știe unde („unde, dracu’?”) și a tras fermoarul valizei, căutând ceva de îmbrăcat.

A privit „decorațiunile” de la căpătâiul patului: abțibilduri și cărți poștale puse acolo ca pentru a da un aer mai confortabil cubului căptușit cu aluminiu în care se afla. S-a apropiat să vadă dacă-i plăcea ceva, apoi brusc a avut o senzație ciudată și a descoperit ochii din vizorul ușii.

Atunci s-a întâmplat.

În timp ce sărea și se acoperea ca o fecioară ofensată. Chiar atunci a presimțit întâia oară întunericul.

- Fii bine-venită la New Nelson, deși cred că ți s-a mai urat asta.

L-a recunoscut înainte de a-l fi văzut intrând. S-a gândit că i-ar recunoaște ochii albaștri oriunde: în mijlocul Oceanului Indian, al Pacificului ori la Polul Nord. La fel și vocea.

Ric Valente a intrat și a închis ușa. Purta un tricou și o pereche de bermude verzi, bine asortate, deși nu semănau nici pe departe cu hainele pe care obișnuia să le poarte (de parcă și

pe el îl luase prin surprindere călătoria spre insulă, s-a gândit), și ținea două câni cu ceva aburind. Chipul osos i se destinsese într-un surâs.

- Am cerut o cameră cu pat matrimonial, dar n-aveau. Am să mă mulțumesc să te văd în fiecare dimineață. Dacă te uiți după prosop, e aici pe jos. A arătat celălalt capăt al patului, dar n-a schițat niciun gest care să arate că voia să-l ridice. Îmi pare rău că te-am speriat, dar știi deja că aici intimitatea e interzisă prin lege. Asta-i un soi de comună sexuală, toți ne bucurăm de toți. Temperatura dă și ea o mână de ajutor: noaptea opresc aerul condiționat. A pus câmile pe birou și a scos din buzunarele umflate două pahare din hârtie și patru sendvișuri triunghiulare, învelite în celofan.

În picioare, lângă fereastră, continuând să se acopere cu brațele, Elisa Robledo s-a simțit ușor descurajată. Valente era singurul spin înfipt în fericirea ei. Firește, el era la fel ca întotdeauna, la fel de pornit s-o umilească, și părea în elementul lui, poate din cauza ușurinței cu care o făcea să roșească. Oricum, se aștepta să-l întâlnească mai devreme sau mai târziu (deși, e adevărat, nu goală pușcă), și avea destule la care să se gândească, fără să-i mai pese și de fleacul că el o vedea fără haine.

A suspinat, a lăsat brațele în jos, ducându-se, foarte naturală, spre prosop. Valente o privea amuzat. La sfârșit, a mișcat capul, parcă evaluând-o.

- Nu-i rău, dar nu-ți dau zece, firește, nici cu patru sutimi mai puțin: cel mult șapte. Trupul tău e... cum să-l definesc? Prea copleșitor, exuberant. Cu multe glande și înșelătorii. În locul tău, mi-aș rade pubisul.

- Mă bucur să te văd, Valente, a replicat, indiferentă, și i-a întors spatele, acoperindu-se cu prosopul. A continuat să scotocească în bagaj. Cred că avem o întrunire la nouă și jumătate.

- M-aș bucura să te însoțesc, dar am presupus că nu ți-ar face plăcere să iei micul dejun cu străinii, așa că am optat să-l luăm singuri, în cameră. Preferi jambon și brânză ori pui?

Chestia cu micul dejun „singuri” era adevărată. Îi era foame, și nu voia să înceapă dimineața salutându-i pe toți.

- Când ai sosit? I-a întrebat, optând pentru pui.

- Luni. Valente i-a arătat câmile pe jumătate pline cu cafea. Cu zahăr?

- Fără.

- Ca mine. Îți împărtășesc amărăciunea.

Elisa scosese un maiou și niște pantaloni scurți pe care, din fericire, îi pusese în valiză pentru zilele de odihnă din Elveția.

- La ce servesc toate astea? I-a iscodit. Știi?

- Ți-am mai spus: un experiment sexual. Iar noi suntem cobaii.

- Vorbesc serios.

- Și eu. N-avem intimitate, suntem obligați să ne privim reciproc cururile în cuștile metalice de pe o insulă din Oceanul Indian cu temperaturi tropicale. Asta mă duce cu gândul la sex. În rest, știu tot atât cât știi și tu. Credeam că Blanes e la Zürich și am fost surprins când m-au adus aici. Am fost și mai surprins, să aflu că veneai și tu. Acum m-am obișnuit deja cu surprizele: fac parte din viața de insular. Și-a ridicat cana. Pentru pariul nostru.

- Nu mai există niciun pariu, a zis Elisa. A sorbit din cafea și i s-a părut excelentă. Suntem la egalitate.

- Nici să nu visezi. Eu am câștigat. Blanes mi-a zis ieri că ideile tale despre variabila de timp local sunt ridicole, dar că ești prea bună ca să nu te ia, și n-am avut nimic de obiectat. Acum, că sunt în cunoștință de cauză, trebuie să spun că are dreptate.

Elisa a început să mănânce din sendviș.

- Vrei să-mi spui odată ce știi? I-a întrebat.

- Nu știu decât că nu știu nimic. Ori foarte puțin. Valente și-a hăpăit mâncarea din două înghițituri. Știu că am avut dreptate de la început și că treaba de-aici, orice-ar fi, e groasă rău. Atât de groasă, că nici nu vreau să am de-a face cu ea. De aceea au căutat studenți ca noi, înțelegi, iubito? Necunoscuți care să nu-i pună numele în umbră. Cât despre rest, presupun că întrunirea de la nouă și jumătate va umple lacunele neștiinței noastre. Dar te întreb, ca Dumnezeu pe Solomon: „Ce vrei să știi cu adevărat?”

- Știi cum se procedează cu hainele murdare?

- Da, asta îți pot spune. Le spălăm noi. În bucătărie se află o mașină de spălat, una de uscat și o scândură de călcat. Trebuie să ne facem patul și curat în cameră, să ne spălăm farfuriile și să facem pe rând de mâncare. Îți atrag atenția că voi, fetele, aveți treabă și peste noapte, fiindcă trebuie să purtați de grijă bărbaților. Serios: experimentul lui Blanes constă în a afla dacă oamenii pot suporta viața matrimonială fără să-și piardă mințile. Îți pui sutien? Te rog... Toate fetele își lasă sânii liberi! Suntem

pe o insulă, iubito!

Fără să-i dea atenție, Elisa a intrat în baie, începând să se îmbrace.

- Spune-mi, te rog, a zis după ce și-a tras fermoarul de la pantaloni. Trebuie să te suport tot timpul cât o să stau pe această insulă?

- Sunt optsprezece kilometri pătrați cu lac cu tot, nu-ți face griji. E suficient spațiu ca să nu ne vedem cocoașa.

Ea s-a întors în dormitor. Ric o privea din pat, sorbindu-și cafeaua.

- Fiindcă mi-am împlinit visul să te văd fără haine, poate-i momentul să-ți spun adevărul, a zis. Nu Blanes m-a chemat duminică, ci Colin Craig, prietenul meu de la Oxford. Eram candidatul lui și mă alesese fără știrea mea, de aceea m-au studiat și m-au urmărit. Te-au studiat și pe tine, în calitate de altă eventuală candidată. Dar, după ce ți-au citit lucrarea, n-a mai încăput nicio îndoială. A surâs în fața uimirii ei. Tu ești *logodnica lui Blanes*.

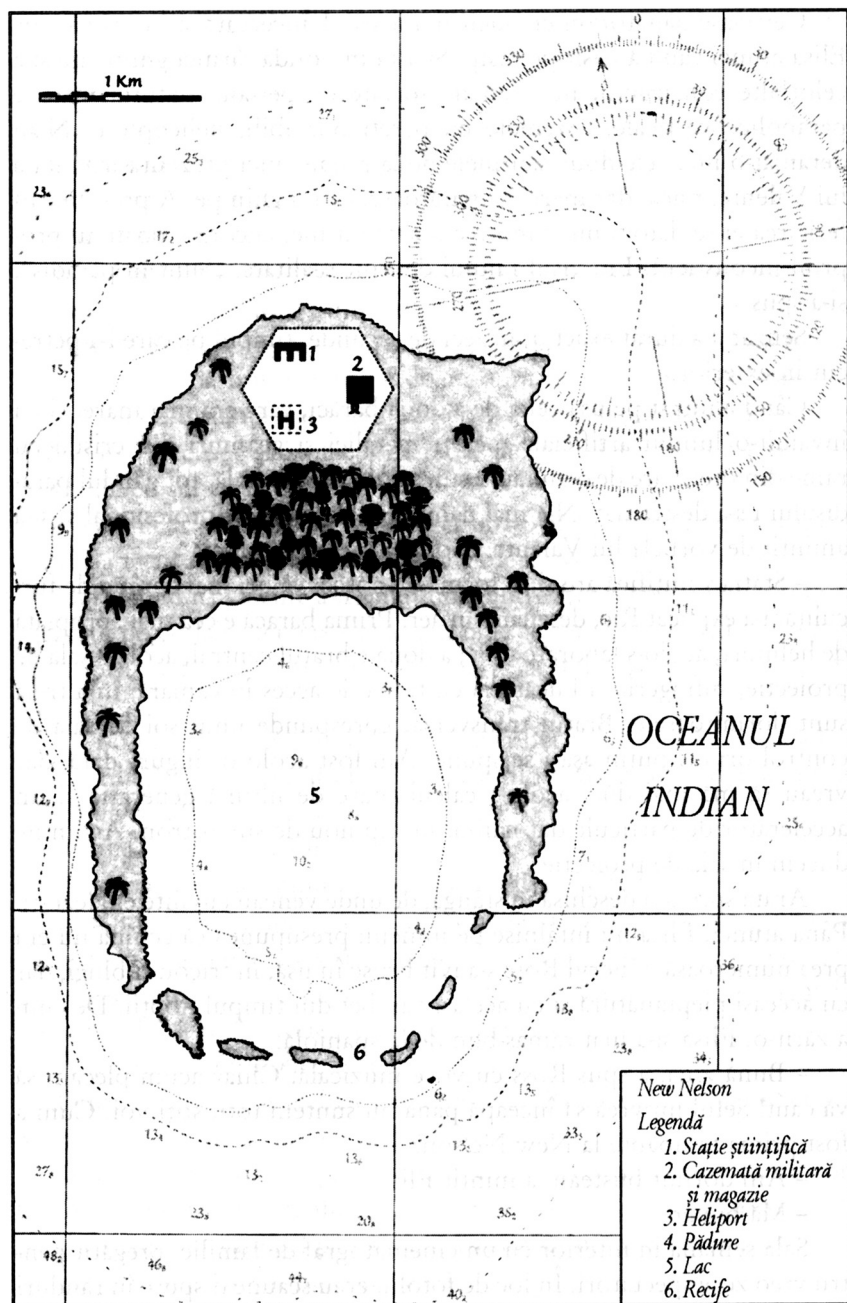
- Ce spui?

Amuzat în fața expresiei Elisei, Valente a adăugat:

- Că aveai dreptate, iubito: variabila de timp local era cheia, și nu ceea ce bănuiam eu.

Norii, ca niște saci plini cu boabe, ascundeau soarele și mare parte din cer. Dar nu era frig, iar văzduhul era dens și lipicios. Sub firmament, peisajul care se întindea în fața ochilor a fascinat-o: nisip fin, palmieri înalți, orizontul pădurii dincolo de micul heliport și marea cenușie care încingea totul.

Pe când se îndreptau spre a doua baracă, Valente i-a explicat că New Nelson avea forma unei potcoave deschise spre sud, unde erau recifele de corali, închizând un lac cu apă sărată de vreo cinci kilometri pătrați, deci se putea afirma că insula era un atol. Stația științifică se afla la nord, în centura de uscat, iar între ea și lac trecea fâșia de pădure pe care tocmai o priveau.

- Putem să facem o excursie într-o zi, a adăugat. Există bambuși, palmieri și chiar liane, iar fluturii merită osteneala.

Ceva asemănător unei bucurii nicicând încercate a cuprins-o pe Elisa atunci când a pășit pe nisip. Și asta în pofida sârmei ghimpate și a celorlalte construcții, nu tocmai asortate cu peisajul natural: antene parabolice verticale, cazemate cu pereți portabili, helicoptere. N-au deranjat-o nici cele două santinele de la grilaje, nici prezența iritantă a lui Valente, mică, dar mereu supărătoare, ca un ghimpe. A presupus că fericirea ei se datora unor motive foarte intime, ancorate poate în propriul inconștient. Era visul raiului devenit realitate. „Sunt în paradis”, și-a spus.

Senzația a durat exact douăzeci de secunde, timpul pe care l-a petrecut în exterior.

Când a intrat pe ușa celei de-a doua barăci, care era mai mare, și au învăluit-o lumini artificiale, pereți metalici și geamuri din cristal cu rame din oțel, care dezvăluiau o sufragerie funcțională, tot gândul paradisului i s-a destrămat. N-a mai dăinuit decât orgoliul profesional și și-a amintit de vorbele lui Valente: „Soluția mea era corectă”.

- Stația științifică are și ea formă de potcoavă ori mai curând de furculiță, i-a explicat Ric, desenând în aer. Prima baracă e cea mai apropiată de heliport, acolo-s laboratoarele; a doua e brațul central, acolo-s sala de proiecție, sufrageria și bucătăria cu trapa de acces în cămară; în a treia sunt dormitoare. Brațul transversal corespunde unui soi de sală de control ori cel puțin așa i se spune. Am fost acolo o singură dată, dar vreau să mă mai duc: acolo-s calculatoare de ultimă generație și un accelerator de particule dat naibii, un tip nou de sincrotron. Acum ne ducem în sala de proiecție.

Arăta spre ușa deschisă în stânga, de unde veneau cuvinte englezești. Până atunci, Elisa nu întâlnise pe nimeni: presupunea că echipa nu era prea numeroasă. Cheryl Ross s-a ivit brusc în ușă, în tricou și blugi, dar cu aceeași pieptănătură și cu același zâmbet din timpul nopții. De cum a zărit-o, Elisa și-a luat rămas-bun de la spaniolă.

- Bună ziua, a spus Ross cu voce muzicală. Chiar acum plecam să vă caut! Șeful nu vrea să înceapă până nu suntem toți, știți voi. Cum a fost prima ta noapte la New Nelson?

- Am dormit buștean, a mințit Elisa.

- Mă bucur.

Sala semăna în interior cu un cinematograf de familie,

pregătit pentru vreo zece spectatori. În loc de fotolii, erau scaune dispuse în rânduri de câte trei. Pe peretele din fund se afla o consolă cu tastatură de computer, iar pe cel din fața lui, un ecran lung cam de vreo trei metri.

Dar, în clipa aceea, pe Elisa au interesat-o mai mult oamenii: s-au ridicat, făcând un zgomot asurzitor cu scaunele. A urmat o harababură de mâini și sărutări pe obraz, când Valente a prezentat-o drept „cea care lipsea”. Obligată să gândească în engleză, Elisa Robledo s-a lăsat la voia întâmplării.

Îl cunoștea deja din vedere pe Colin Craig, un tip tânăr și atrăgător, cu păr scurt, ochelari rotunzi și o bărbuță ce dădea ocol gurii. Și-a amintit că femeia frumoasă cu păr lung și castaniu era Jacqueline Clissot, care a păstrat distanța și doar i-a întins mâna. Singura care n-a păstrat nicio distanță a fost Nadia Petrova, fata cu păr de albinos, care a sărutat-o afectuos și i-a făcut să râdă, încercând să pronunțe în spaniolă: „Și eu sunt paleontolog”.

- Mă bucur să te cunosc, a adăugat într-o altă piruetă lingvistică, iar Elisei i-a făcut mare plăcere strădania ei de a-i vorbi limba.

La rândul lui, Valente a montat una dintre scenele lui tipice, ca să i-o prezinte pe cealaltă femeie slabă, matură, cu fața osoasă, ridată, și nas mare, pistruiat. I-a pus un braț pe umeri, făcând-o să zâmbească, stânjenită.

- Ți-o prezint pe Rosalyn Reiter, de la Berlin, discipola iubită a lui Reinhard Silberg, care a studiat istoria și filosofia științei, dar acum se ocupă de ceva foarte special.

- Adică? a întrebat Elisa.

- Istoria creștinismului, a răspuns Rosalyn Reiter.

Elisa nu și-a schimbat tonul de veselie cuviincioasă, dar s-a gândit la altceva. Privea fețele persoanelor cu care urma să lucreze și reflecta. „Doi paleontologi și o expertă în istoria creștinismului. Ce-o mai fi însemnând și asta?” Atunci, Craig a arătat ceva.

- A sosit Sfatul înțelepților.

Dinspre intrare, au defilat David Blanes, Reinhard Silberg și Sergio Marini. Acesta din urmă a tras ușa după el.

Gestul lui a obligat-o pe Elisa Robledo să facă o selecție: cei ce vor trăi în rai și cei ce vor fi alungați; cei cărora le era menită gloria eternă și cei ce aveau să rămână pe pământ. I-a numărat: cu ea, erau zece.

Zece oameni de știință. Zece aleși.

În tăcerea care a urmat, toți și-au ocupat locurile. Numai Blanes a rămas în picioare, în fața lor, cu spatele la marele ecran. Văzând cum îi tremurau hârtiile în mână, Elisa aproape că a crezut că visa.

Blanes tremura.

- Prieteni: am așteptat ca toți participanții la Proiectul Zigzag să fie aici, ca să vă ofer explicațiile pe care, fără îndoială, le doriți. Mă grăbesc să vă spun ceva: cei care suntem azi, în această sală, ne putem considera foarte norocoși. Vom vedea ce nimeni n-a văzut vreodată. Nu exagerez. Uneori, vom vedea lucruri pe care nicio ființă, vie ori moartă, nu a avut posibilitatea să le vadă, de când e lumea.

Un torent rece de frisoane o lăsase pe Elisa înmărmurită.

„Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni.”

S-a îndreptat în scaun, pregătindu-se să intre, împreună cu noii săi colegi uluiți, pe acele ape necunoscute.

IV PROIECTUL

Tot ceea ce este e trecut.
ANATOLE FRANCE

14

Va ajunge curând.

Ochii aceia au fost preambulul.

Apoi avea să vină umbra.

Deși nu știa încă, bezna cea mai adâncă din viața ei abia se născuse. Și o aștepta într-un loc apropiat din viitor.

Sergio Marini era opusul lui Blanes: elegant și seducător. Subțire, cu păr negru și ondulat, piele bronzată, față netedă și surâs încântător, știa să-și impoziteze glasul pentru a captiva auzul studenților lui de la Milano. Născut la Roma, absolvent al prestigioasei Scuola Normale Superiore din Pisa, unde absolviseră talente de talia lui Enrico Fermi, își luase doctoratul la Sapienza. După perioada nord-americană de rigoare, Grossmann îl chemase la Zürich, unde îl cunoscuse pe Blanes, împreună cu care elaborase „teoria sequoiei”. „Împreună” însemna – cum subliniau textual vorbele cu care Marini se referea întotdeauna la anii de muncă în comun – că „eu îl lăsam să calculeze în pace și veneam repede când mă chema să-mi spună rezultatele”.

Mai avea, ca atare, și altceva ce-i lipsea lui Blanes: simțul umorului.

- Într-o noapte din 2001, am umplut cu apă până la jumătate un pahar de cristal. Apoi l-am lăsat pe masa din laborator treizeci de ore în șir. După aceea, David l-a dat de pământ: asta a fost singura contribuție experimentală adusă teoriei. S-a uitat la Blanes, care se alăturase râsetelor. Nu te supăra, David: tu ești teoreticianul, eu vin cu ciocanul și cuiele, știi tu. Ideea noastră era următoarea. Ei bine, explic-o tu. Ție îți iese mai bine schema.

- Nu, nu, fă-o tu.

- Te rog, tu ești tatăl.

- Și tu mama.

Încercau să improvizeze un spectacol, și nu le ieșea rău. Erau ca doi comici dintr-un cabaret de duzină: neîndemânaticul și îndemânaticul, frumosul și urâtul. Elisa îi privea și înțelegea anii de muncă solitară și fără rezultate, precum și iluzia debordantă a primului succes.

- Ei bine, după cum se vede, e rândul meu, a zis Blanes. Bun, să vedem. Știți, desigur, că, după „teoria sequoiei”, fiecare particulă de lumină transportă, înfășurate în ea, corzile de timp, aidoma cercurilor din trunchiul sequoiei, care se adaugă în jurul axei, pe măsură ce acesta crește. Numărul corzilor nu-i infinit, dar, oricum, e gigantic, inimaginabil: e numărul Timpurilor Planck, care s-au scurs de la originea luminii.

S-au auzit câteva murmure și Marini a spus cu voce văicăreață:

- Profesoara Clissot vrea să știe ce-i Timpul Planck, David. Nu-i disprețui pe cei care nu-s fizicieni, chiar dacă merită!

- Timpul Planck e intervalul de timp cel mai mic cu putință, a explicat Blanes. În acest interval, lumina străbate o Lungime Planck, cea mai mică lungime a existenței fizice. Ca să vă faceți o idee: dacă un singur atom ar avea dimensiunile universului, Lungimea Planck ar fi cât *un copac*. Timpul necesar pentru ca lumina să parcurgă această distanță minimă e Timpul Planck. Echivalează, aproximativ, unei septilionimi de secundă: nu există *nicio* întâmplare din univers care să dureze *mai puțin* decât atât.

- Nu l-ai văzut pe Colin hăpăind sendvișuri cu *foie-gras*, l-a apostrofat Sergio Marini.

Craig a ridicat mâna, consimțind. A fost prima oară că Elisa l-a văzut pe Blanes hohotind, dar aproape imediat fizicianul spaniol a redevenit serios.

- Fiecare coardă de timp echivalează deci cu Timpul Planck specific și conține *tot* ce a reflectat lumina în acest interval foarte scurt. Cu necesarele ajustări matematice în ecuații (folosind variabile de timp local, de pildă), teoria ne spunea că era posibil să izolăm și să identificăm cronologic corzile, și chiar să le deschidem. Nu era nevoie de multă energie, ci de una exactă. Sergio a botezat-o „Supraselectivă”. Dacă se folosea energia supraselectivă potrivită, corzile unei anume perioade de timp aveau să se poată deschide, arătând imagini din acea perioadă. Ei bine, era doar o descoperire matematică. Mai bine

de zece ani n-a fost decât atât. În sfârșit, o echipă condusă de profesorul Craig a proiectat noul sincrotron, cu care am putut să obținem o asemenea energie supraselectivă. Dar n-am avut rezultate până în noaptea când am spart paharul. Continuă tu, Sergio. Am ajuns la partea care îți place.

- Am înregistrat imaginea paharului spart pe video și am trimis-o unui accelerator de particule, a continuat Marini. Știți deja că o imagine video nu-i decât un fascicul de electroni. Am accelerat electronii până la o energie care se menținea stabilă, cu o marjă de câteva zecimale, și i-am făcut să intre în coliziune cu un șuvoi de pozitroni. Particulele care au rezultat trebuiau să conțină corzile deschise într-o perioadă echivalentă celor două ore dinaintea spargerii paharului. Am reconvertit particulele într-un nou fascicul de electroni, le-am făcut să se ciocnească de un ecran de televizor, am folosit un *software* pentru profilarea imaginii și, când ecranul s-a aprins, ce-am văzut?

- Paharul spart, pe podea, a spus Blanes și iar s-au pornit râsetele.

- Asta s-a întâmplat în timpul primei sute de încercări, firește, a admis Marini. Dar în noaptea din 2001 a fost altfel: am obținut o imagine a paharului *intact* pe masă. Acea imagine *n-o filmasem niciodată*, înțelegeți? Venea din trecut: concret, din *cele două ore anterioare* începerii filmării. Fraților, în noaptea aceea ne-am dus în oraș să ne îmbătăm. Îmi aduc aminte că m-am dus cu David la un pub din Zürich, eram pulbere amândoi, și un elvețian la fel de turtă ca noi m-a întrebat: „De ce ești așa de vesel, amice?” „Fiindcă am obținut paharul intact”, i-am răspuns. „Ce noroc! a zis, eu am spart deja trei în noaptea asta.”

- Nu-i banc, așa s-a întâmplat! a zis Blanes, iar hohotele de râs au umplut sala aceea mică.

Până și Valente, care se detașa întotdeauna de glumele „vulgului” (după Elisa), părea să se distreze nemaipomenit.

- Când am arătat imaginea celor pe care trebuiau să-i lase balamalele, a continuat Marini, uf! atunci chiar că am început să primim sponsorizări cu ghiotura. Eagle Group a luat frâiele în mâini și a început construirea stației științifice de aici, din New Nelson. Colin are să vă povestească restul.

Colin Craig s-a ridicat, iar Marini s-a așezat în locul lui. Veselia și comentariile cu glas tare tot mai continuau. Nadia era roșie de atâta râs, doamna Ross (care scosese un neașteptat și zgomotos hohot de râs la anecdota cu bețivul) își ștergea lacrimile. În sală

domnea o atmosferă veselă și destinsă.

Dar Elisa Robledo simțea ceva.

Un detaliu diferit, care nu se potrivea.

I s-a părut că-l detecta în privirile pe care și le aruncau între ei Marini, Blanes și Craig. Era ca și cum parola lor era: „Mai bine să se distreze în prima parte”.

„Poate că restul nu-i la fel de plăcut”, a presupus.

- Eu am fost însărcinat să coordonez toată fierăraia proiectului, a spus Craig. În 2004, s-au lansat în secret vreo zece sateliți cu orbite geosincrone, adică au fost programați să se rotească în conformitate cu mișcarea Pământului. Camerele lor video au o rezoluție de jumătate de metru în gama de culori multispectrale și acționează pe o arie de aproximativ doisprezece kilometri. Sunt pregătite să ia secvențe telemetrice din orice loc de pe planetă, conform coordonatelor trimise de pe New Nelson. Acele imagini sunt retrimise stației noastre în timp real (de aici numele proiectului, Zigzag, pe traiectoria de bumerang urmată de semnal, de pe Pământ la satelit, și de la acesta pe Pământ), și acolo un calculator le procesează la douăzeci și doi de biți, izolând zona geografică pe care ne interesează s-o explorăm. Asta nu-i suficient ca să numărăm firele de păr din capul lui Sergio...

- ... Dar le putem număra pe cele din capul lui David, că nu sunt foarte multe, a intervenit Marini.

- Exact. Într-un cuvânt: putem să observăm ce și când dorim, cum se întâmplă cu sateliții-spion militari. Să vă dau un exemplu. Craig s-a dus spre consola computerului, potrivindu-și ochelarii de sârmă cu un gest delicat. Elisei i s-a părut că avea o eleganță naturală și era în stare să treacă neobservat chiar și la o recepție în Palatul Buckingham cu tricoul și blugii cu care era atunci. După ce a bătut ceva la iuțeală, pe ecran a apărut desenul cu contururi groase al unor piramide din Egipt. Într-un colț, două mumii în picioare: chipurile lor erau poze tăiate și lipite, care îi reprezentau pe Marini și pe Blanes. S-au auzit chicoteli. Să presupunem că le cerem sateliților o secvență din delta Nilului. Sateliții o captează, ne-o trimit, un computer o procesează și obține o serie de planuri ale piramidelor. După ce fascicoul de electroni trece prin sincrotronul nostru, recuperăm fasciculele recent formate, iar alt computer își asumă misiunea de a profila și a înregistra noua imagine. La o cantitate de energie corectă,

putem vedea aceeași zonă spațială, piramidele din Egipt, dar, să spunem, cu trei mii de ani mai devreme. Cu un pic de noroc, asistăm, în câteva secunde, la construirea unei piramide ori la ceremonia de înmormântare a unui faraon.

- Incredibil, a auzit-o Elisa murmurând pe Nadia, cu două scaune mai departe, în stânga ei.

Deodată, Marini s-a ridicat.

- Ascultă, Colin, hai să convingem publicul că nu spunem povești. Craig a bătut iar în tastele de pe consolă. Pe ecran a apărut o culoare încețoșată, dar identificabilă, roz pal aproape sepie, ca în pozele vechi. Brusc, s-a făcut tăcere.

Elisa a simțit o emoție ambiguă: voia să râdă și să plângă în același timp. Pe scaunul de alături, Valente s-a aplecat înainte, cu gura deschisă, ca un copil care descoperă cel mai visat cadou, despre care nu și-a închipuit că i l-ar putea dăruia cineva.

Fotografia nu părea cine știe ce: era, pur și simplu, un prim-plan al unui pahar de cristal care stătea pe o masă, umplut cu apă până la jumătate.

- *Caracterul incredibil* al acestei imagini constă în faptul că *n-a fost nicicând fotografiată*. Am scos-o din filmul de douăzeci de secunde, care arăta aceeași masă, cu *paharul spart de dușumea*, două ore mai târziu. Priviți *prima* imagine reală a trecutului pe care a văzut-o vreodată un om.

Pe obrazul Elisei lunecau lacrimi.

S-a gândit că știința adevărată, care schimbă brusc și definitiv cursul istoriei, consta în așa ceva: să plângi văzând un măr care cade din pom. Ori un pahar de cristal intact pe o masă.

Era rândul lui Reinhard Silberg. Ducându-se lângă ecran, a dat impresia - corectă, după Elisa - că era imens. Purta o cămașă cu mâneci scurte și pantaloni din bumbac cu curea de piele, și era singurul cu cravată, deși îi slăbise nodul. Totul impunea la el, și poate că de aceea părea uneori că voia să atenueze impresia asta cu un surâs care, pe fața lui spână și cărnoasă, din spatele ochelarilor cu montura aurită, era curios de infantil.

Totuși, atunci nu zâmbea. Elisa bănuia de ce. „Poate că lui îi revine sarcina cu partea neplăcută.” Primele vorbe ale istoricului și savantului german i-au confirmat că nu se înșela.

- Sunt Reinhard Silberg, și specialitatea mea e filosofia științei. Am fost recrutat pentru Proiectul Zigzag ca să dau sfaturi cu privire la ceea ce *nu-i fizică*, dar are o enormă importanță. A

făcut o pauză, mișcând un picior, de parcă făcea un desen pe podeaua metalică. Știți deja că acest proiect e considerat strict secret. Nu știe nimeni că suntem aici, nici colegii, nici prietenii, nici familiile, nici mulți directori de la Eagle Group. Firește, nu putem înșela și comunitatea științifică, dar i-am dat, prin intermediul unor congrese și articole, câteva firimituri. Se știe că din „sequoia” se poate face lemn, scuzați-mi expresia, dar nu se știe cum. Proiectul e deci unic pe lume, cel puțin până acum. Am fost selecționați după ce ni s-au studiat amănunțit viețile, gusturile, prietenii și preocupările. Vom lucra la ceva în legătură cu care nimeni n-are o experiență prealabilă. Suntem pionieri și avem nevoie de măsuri speciale de siguranță din mai multe motive.

A făcut altă pauză și a reînceput să-și privească mișcările piciorului.

- În primul rând, să nu credeți nicio clipă că pe acest ecran veți vedea *filme*. La cinematograful vedem scena morții lui Cezar, de exemplu, ca și cum ar fi înregistrarea unui amator de filme din epoca romană. Dar imaginile corzilor de timp deschise nu-s filme, nici măcar filme din viața reală: sunt *trecutul*. Putem să le vedem pe un ecran, ca pe filme, și să le înregistrăm pe DVD, la fel ca pe filme, dar trebuie să țineți mereu minte că e vorba *despre corzi de timp deschise* din care am extras informații. Faptul are unele consecințe. Nu știm ce s-ar întâmpla, de exemplu, cu personaje ori întâmplări care aparțin culturii ori idealurilor noastre. S-au făcut studii secrete, și încă nu s-au tras concluzii. De pildă, am putea să-i vedem pe Isus Hristos, Mohamed ori Buddha... doar să-i *vedem* și să știm sigur că-s ei. Fără să mai menționez faptul că putem descoperi *aspecte* din viața acestor fondatori de religii care se *opun* lucrurilor pe care bisericile fiecărei credințe le-au acreditat în fața a milioane de oameni în decursul secolelor, printre care, probabil, și unii dintre noi. Toate acestea sunt motive mai mult decât suficiente pentru ca Proiectul Zigzag să fie secret. Dar există și *alt* motiv. A făcut o pauză și a clipit. Mi-ar plăcea să vă explic, arătându-vă o nouă imagine. E unica pe care am izbutit s-o obținem, pe lângă cea a Paharului Intact. Cei mai mulți dintre dumneavoastră nu-i cunosc existența. Jacqueline, ai să ai o surpriză. Colin, ești amabil?

- Desigur.

Craig a bătut iar în tastatură. De astă dată, lumina din sală s-a stins. Cineva a spus în întuneric (Elisa a recunoscut glasul lui

Marini): „Scoate anunțurile, Reinhard”. Dar acum nu a mai răs nimeni. S-a auzit vocea lui Silberg, a cărui siluetă începea să se distingă în penumbra creată de singura lumină ce venea dinspre consola computerului.

- A fost obținută cu sistemul despre care v-a vorbit Colin înainte: un satelit a trimis imaginile, am calculat energia necesară pentru a deschide corzile de timp și am procesat-o.

Ecranul s-a luminat. Au apărut forme de un roșu spălăcit.

- Culoarea se datorează extremității „trecut” a corzii, care se află într-un loc tridimensional, situat, în termeni spațiali, la aproape un milion de ani lumină de noi, și care continuă să se depărteze, a explicat Silberg, așa că suferă o deviere spre roșu similară cu a altor obiecte cerești. Dar, în realitate, aparține Pământului.

Era un peisaj. Camera video survola o cordilieră. Munții păreau să fie accesibili, aproape mici, iar printre ei se zăreau văi circulare și bolovani sferici. Totul părea să fi fost acoperit cu frișca bătută de un cofetar faimos.

- Dumnezeuule! s-a auzit, tremurătoare, vocea lui Jacqueline Clissot.

Aplecată înainte, Elisa a renunțat să mai stea picior peste picior.

Avea o senzație ciudată. Nu-i putea defini sursa exactă, dar știa că o trezise imaginea pe care o privea. Era ca un fior de neliniște.

O amenințare vagă.

Dar în ce consta aceasta?

- Ghețari piemontezi imenși, murmură, absorbită, Clissot. Ghețari de eroziune și în U... Uită-te la cercurile alea și la *nunataci*. Vezi, Nadia? Ce crezi că sunt? Tu ești expertă în paleontologie.

- Aceste depozite sunt *drumline*, a răspuns Nadia cu un firicel de glas. Dar de dimensiuni incredibile. Ca și cum ar fi târât sedimente enorme de la mare distanță.

„Ce-i cu mine?” Un râs nervos s-a desenat pe buzele Elisei. Era absurd, dar nu se putea opri să nu se gândească la asta: pe vârfurile cu zăpezi roșietice era ceva care o tulbura enorm. A crezut că înnebunise.

A văzut că Nadia tremura. S-a întrebat dacă doar de emoție în fața descoperirilor ori de ceva similar tulburării ei. Valente părea și el afectat. S-a auzit cum cineva ofta.

„E ridicol.”

Nu, nu era: în peisaj era ceva ciudat.

- Par să existe semne de apă de fuziune din crevase, a murmurat Nadia, emoționată.

- Pentru Dumnezeu, un ghețar în faza de dezgheț! a exclamat Clissot.

Vocea lui Silberg, devenit umbră lângă ecran, a ajuns limpede și fermă, dar cu tot atâta entuziasm:

- Sunt Insulele Britanice. Acum opt sute de mii de ani.

- Ghețarul lui Güntz, a spus Clissot.

- Exact. Din Pleistocen. Perioada cuaternară.

- O, Dumnezeule, gema Clissot. O, Dumnezeule, Dumnezeule, Sfinte Dumnezeule!

„Amețeli. Are amețeli.” Dar... ce?

Când s-au aprins luminile, Elisa a văzut că se luase singură în brațe, parcă obligată să se arate goală pușcă în public.

- Acesta e al doilea motiv pentru care Proiectul Zigzag trebuie să fie secret. Nu știm ce-l produce: îl numim *Impact*. Silberg a scris cuvântul în engleză pe o tăbliță albă, care atârna pe perete, lângă ecran. Îl scriem întotdeauna așa, *Impact*, cu „I” mare. Toți suferim de asta mai mult sau mai puțin, deși unele persoane sunt mai sensibile decât altele. E o reacție specială la imaginile din trecut. Pot avansa o teorie ca să-l explic: poate că Jung avea dreptate, și avem un inconștient colectiv plin cu arhetipuri, ceva cam ca memoria genetică a speciei, iar imaginile corzilor de timp deschise o perturbă, cine știe cum. Gândiți-vă că această zonă a inconștientului nostru s-a păstrat neatinsă în decursul generațiilor și deodată, pentru prima oară, ușa se deschide și în întunericul ei intră lumina.

- Dar n-am simțit-o la vederea Paharului Intact, a spus Valente.

- *Ba da*, în realitate am simțit-o, a spus Silberg, iar Elisa a înțeles că parte din emoția ei în fața acelei imagini se putea datora Impactului. Numai că intensitatea era mai redusă. Se pare că Impacturile mai puternice se produc în fața trecutului depărtat. Printre simptomele detectate se numără: neliniștea, depersonalizarea și irealizarea (senzația că suntem ireali ori că așa-i lumea din jur), nesomnul și, uneori, fenomenele halucinatorii. De aceea am început prin a vă avertiza că nu-i vorba despre *filme*. Deschiderea corzilor de timp e un fenomen

mai complex.

Elisa a observat că Nadia se freca la ochi. Clissot se așezase lângă ea și-i vorbea la ureche.

- Nu știm dacă există simptome mai importante, a continuat Silberg. Adică, Impacturi grave. Dar faptul ne obligă să stabilim o serie de norme de securitate, pe care v-aș ruga pe toți să le respectăm. Cea mai importantă este: când privim o imagine pentru întâia oară, să o facem în grup, așa ca azi. Astfel, vom putea să ne observăm reacțiile. În plus, purtarea noastră în afara acestei săli, inclusiv în *intimitate*, va fi și ea susceptibilă de un anume control: vizoarele și absența încuietorilor au acest obiectiv. Nu suntem spionii celorlalți, dar nimeni nu trebuie să fie izolat. Dacă Impactul îl afectează în mod special pe unul dintre noi, ceilalți trebuie să afle cât mai repede. Dar tot rămâne o marjă de risc necunoscut. Înfruntăm ceva nou și nu putem prevedea noile lui efecte asupra noastră.

La început, s-au auzit murmure în fața tonului cu care vorbise Silberg. Un minut mai târziu însă, starea de spirit generală s-a schimbat. Prima încercare pe care munca le-o pune în față le provoca tuturor iluzii pe care nu le puteau nega. Elisa avea ochii umezi, simțea un nod în gât. „Un peisaj din Cuaternar. Dumnezeule, sunt tot aici, nu visez. Am văzut Pământul, planeta pe care viețuiesc, acum aproape un milion de ani.” Vocea lui Sergio Marini a rezumat cu umor atmosfera care îi depășea pe toți:

- Păi, am auzit care-s inconvenientele. Ce mai așteptăm? La muncă!

Elisa Robledo s-a ridicat foarte entuziasmată. Dar Valente i-a șoptit:

- Ne ascund unele chestii, iubito. Sunt sigur că nu ne spun tot.

15

În noaptea de luni 25 iulie, Elisa a văzut umbra întâia oară. Apoi a înțeles că fusese alt indiciu: Domnul Ochi Albi sosise.

*Iartă-mă, Elisa. Am venit.
Și nu mă mai mișc de lângă tine.*

Ușoară și tăcută, ca un suflet în cursul unei călătorii ezoterice

numite „astral”, în care mama ei credea orbește, i-a plutit în vizorul ușii și s-a făcut nevăzută. Ea a zâmbit. „Altul care nu poate dormi.”

Nimic ciudat. Odaia era confortabilă, dar nu putea fi considerată un cămin. Între pereții metalici era cald, fiindcă, așa cum îi spusese Valente, noaptea opreau aerul condiționat, iar fereastra era basculantă și nu se deschidea de tot. Doar în chiloți, Elisa transpira pe pat, într-un difuz amestec de lumină și întuneric: la dreapta ei, strălucirile luminilor de pe sârmă; la stânga, dreptunghiul slab al vizorului. Și brusc umbra.

O văzuse defilând în direcția ușii care separa cele două aripi ale barăcii, deci era, mai mult decât probabil, un coleg: Nadia, Ric ori Rosalyn. Ceilalți dormeau în aripa opusă.

„Oare unde se duce?” A ciulit urechile. Ușile nu făceau zgomot, dar erau metalice, și s-a pregătit să asculte câteva secunde orice soi de scârțâit.

N-a auzit nimic.

Tăcerea a intrigat-o. A făcut-o să se gândească la ceva mai mult decât bunul-simț al celor care se odihneau. Părea că presupusul insomniac avea pretenția să fie *grijuliu*.

S-a dat jos din pat și s-a apropiat de vizor. A distins luminițele de urgență de pe culoar. Acesta părea pustiu, dar era sigură că văzuse o siluetă.

Și-a pus tricoul și a ieșit. Ușa prin care comunicau cele două aripi era încuiată. Cineva o deschisese probabil cu câteva clipe mai înainte: fantomele nu făceau parte dintre posibilitățile pe care le avea în minte.

A șovăit o clipă. Să verifice mai întâi dacă vreunul dintre colegi nu se dăduse cumva jos din pat? Nu, dar nici nu se putea întoarce liniștită în pat, fără să facă nimic. A deschis ușa celeilalte aripi. În fața ei se întindea un coridor întunecos, segmentat de becuri slabe. La dreapta, ușile dormitoarelor; la stânga, accesul la a doua baracă.

Deodată, a simțit o neliniște vagă.

În realitate, îi venea să râdă. „Ne-au poruncit să ne spionăm unii pe alții, și exact asta fac.” În tricou și chiloți, în picioare pe culoar, părea... Un zgomot.

De astă dată da, deși depănat. Poate că venea din baraca paralelă.

A mers spre capătul coridorului ce ducea la a doua baracă. Îngrijorarea persista, aidoma unui prieten plicticos, dar nu i se

citea pe față. În general, se arăta liniștită: calitatea de fiică unică o învățase de mică să meargă singură prin întunericul și prin tăcerea nopților.

Nu mai avea mult până să piardă cu totul acest obicei.

A ajuns în capătul coridorului, de unde a privit.

La vreo doi metri de ea, o ființă stranie, alcătuită din umbre vii, își agita brațele în cruce, privind-o cu ochi strălucitori și lacomi. Dar, cel mai oribil (mai târziu avea să înțeleagă, de fapt, că era alt avertisment) a fost când a observat că *n-avea chip* ori poate că trăsăturile i se contopeau cu beznă.

- Nu țipați, a zis în englezește o lumină bruscă, cu glas răgușit, orbind-o (da, acum își dădea seama: strigase). V-am speriat, scuzați-mă.

Nu știa că soldații patrulau noaptea în interiorul barăcilor. Lanterna pe care militarul o aprinsese i-a dezvăluit restul: „brațele în cruce” (pușca), „privirea strălucitoare” (luneta cu infraroșii), lipsa chipului (un soi de rază care îi ascundea gura). Pe pieptul uniformei se citea „Stevenson”. Elisa îl cunoștea: era unul dintre cei cinci soldați de pe insulă, cel mai tânăr și mai chipeș. Până atunci nu vorbise cu niciunul dintre ei. Se mărginea să-i salute când îi vedea, conștientă parcă de faptul că erau acolo ca să aibă grijă de ea, și nu să-i facă vreun rău. S-a rușinat profund.

Stevenson a lăsat lanterna jos, ridicând luneta cu infraroșii. A zâmbit.

- De ce vă plimbați în beznă pe coridor?

- Mi s-a părut că a trecut cineva prin fața camerei. Voiam să știu cine era.

- Sunt aici de o oră, n-am văzut pe nimeni.

I s-a părut că ghicea în vocea lui Stevenson o oarecare supărare.

- Poate m-am înșelat. Scuza-mă.

A auzit și zgomotul altor uși: colegi alarmați de strigătul ei stupid. N-a vrut să știe cine erau. S-a scuzat, s-a întors la ea în cameră, s-a trântit pe pat și, crezând că n-avea să mai adoarmă, a adormit.

Ziua următoare, marți 26 iulie, ora 18.44.

A căscat, s-a ridicat, a pus computerul pe *stand by*. Îl programase să continue singur un calcul complicat.

Incidentul cu umbra din timpul nopții încă îi mai roia în minte.

A hotărât să i-l povestească Nadiei pe plajă, cel puțin ca să facă haz. Pentru moment, avea nevoie să se mai odihnească puțin. Se afla doar de șase zile la New Nelson, dar i se părea că trecuseră luni. Se întreba dacă se putea îmbolnăvi de prea mult efort. „Nu-i nicio problemă: spitalul e lângă masă.” A contemplat laboratorul de paleontologie, atât de tăcut, care ținea locul unei mici clinici, și avea chiar și un pat-targă pentru investigații. Dacă mai continuă, poate că are să-i ceară lui Jacqueline vreo pilulă „energizantă”. „Calculul energiei îmi consumă energia”, avea să-i zică.

A ieșit din laborator, s-a dus spre odaia ei, și-a luat bikinii și prosopul, a ieșit din baracă în lumina soarelui palid. Era una dintre puținele zile fără ploi din lunile musonice, și trebuia să profite de ea. Văzând soldatul care stătea de pază la poartă, și-a reamintit incidentul din noaptea trecută, dar nu era Stevenson, ci Bergetti, italianul robust cu care Marini juca uneori cărți. L-a salutat în treacăt (o înspăimântau acei arici umani plini de arme), a ieșit pe poarta de fier și a coborât panta ușoară a dealului până la plaja cea mai incredibilă din viața ei.

Doi kilometri de pilitură de aur, o mare care în cele mai bune zile atingea diferite tonuri de albastru, pe lângă a cărei spumă carnea Nadiei putea să pară la fel de brună ca a ei, cu valuri puternice, mașinării sălbatice care n-aveau nimic de-a face cu undulațiile domestice ale plajelor civilizate. Ca și cum nu era destul, ca și cum Dumnezeu al celui paradis nu voia să deranjeze prea mult, valurile cele mai puternice se spargeau departe, îngăduindu-i să meargă printr-o întinsă alinătură de apă și nisip, și chiar să înoate, fără prea mari eforturi.

Nadia Petrova i-a făcut semne de la locul obișnuit. Elisa legase cu tânăra paleontologă rusoaică una dintre prietenii rapide și profunde care nu apar decât între persoane obligate să conviețuiască în locuri izolate. Aveau multe lucruri în comun, pe lângă vârstă: caracterul voluntar, inteligența ascuțită și obiceiul de a urca treaptă cu treaptă scara povârnită a succeselor. Cât privește obiceiul, Nadia o depășea. Născută la Sankt Petersburg, emigrase în Franța încă din adolescență și-și deschisese drum până la una dintre mult râvnitele burse de doctorat ale lui Jacqueline Clissot la Montpellier, devenind discipola preferată a acesteia, și totul fără o mamă bogată care să-i plătească până și timpul în care stăteau împreună la palavre. Dar, când vorbea cu Nadia, nu-i observa duritatea: dădea mai curând impresia

fulgurantă a unei tinere amabile și amuzante, cu părul de culoarea chitrei și piele albă ca zăpada, un soi de ființă care pare să se consacre muncii simple și imense de a zâmbi. Elisa credea că n-ar fi putut găsi o tovarășă mai bună.

- Hm, marea e tentantă azi, a spus Elisa, aruncând prosopul și bikinii pe nisip, începând să se dezbrace. Cred că o s-o încerc, să văd dacă mă înec.

- După cum se vede, nici azi n-ai reușit.

Nadia i-a surâs de sub ochelarii mari și negri, care-i protejau jumătate din chipul zăpezii.

- Cel puțin am izbutit să-mi pierd buna dispoziție.

- Repetă după mine: „Mâine am să reușesc, mâine va fi ziua”.

- „Mâine am să reușesc, mâine va fi ziua”, i-a dat Elisa ascultare. Pot modifica un pic fraza?

- Ce sugerezi?

- „Am să reușesc zilele astea”, de pildă. Elisa și-a strâns slipul pe coapse și a luat sutienul. Îmi păstrează vie speranța, dar nu mă plictisește.

- Cheia frazei e să plictisească puțin, a declarat Nadia, pufnind în râs.

După ce și-a pus bikinii, Elisa și-a adunat hainele și le-a băgat într-unul dintre nenumăratele borcane aduse mereu de prietena ei. A întins prosopul și a folosit altele, ca să-l asigure: vântul nu mai bătea la fel de tare ca altă dată, dar nu voia să-și strice odihna, fugind după prosoape ori chiloți prin nisip.

Nadia stătea pe burtă. Elisa îi distingea trupul subțiratic pe sub pălăria de pai alb și printre liniile roz ale costumului de baie. În prima zi răsuseră, probând hainele procurate de doamna Ross pentru ele (niciuna din ele nu se gândise să-și cumpere un costum de baie de la Zürich). Elisa primise unul de culoare roz, iar Nadia, unul alb, dar ea avea pieptul mai mare ca al Nadiei, cel alb era mai mare, așa că-i venea mult mai bine. Foarte curând începuseră să le schimbe între ele.

- Tot acolo te-ai împotmolit? a întrebat Nadia.

- Ce spui! În fiecare zi mai dau puțin înapoi. Am impresia că o să ajung de unde-am plecat. Elisa și-a sprijinit coatele în nisip, contemplând oceanul. Apoi s-a întors spre Nadia, care clătina un flaconaș, surâzând grațios. O, da, iartă-mă, uitasem.

- Gata, a răspuns prietena ei, descheindu-și costumul de baie. De fapt, tu crezi că dacă îmi ungi spatele faci ceva degradant.

- Dar îmi iese mai bine decât calculele, recunoaște.

Elisa și-a pus cremă pe mână și a început să o ungă pe spate pe Nadia.

Pielea Nadiei strălucea de atâtea tone de filtru protector, cu toate că întotdeauna venea pe plajă la căderea serii. Problema ei de „cvasialbinism” o întrista pe Elisa, fiindcă îi crea Nadiei multe necazuri, din cauza profesiei. „Nu-s albinoasă, îi explicase prietena ei, ci *cvasialbinoasă*, dar soarele puternic îmi poate face mult rău, chiar și cancer. Îți închipui: mare parte din munca unui paleontolog se desfășoară în aer liber, uneori sub un soare tropical ori deșertic”. Dar, prin felul ei de a fi, Nadia lua totul în glumă. „Ies noaptea să caut *merocanite* și *gastriocere*. Sunt un fel de vampir al paleontologiei”.

- Prietenul tău Ric e la fel de confuz ca tine, i-a zis Nadia, somnoroasă, pe când Elisa o ungea pe spate. Dar el nu se supără așa. Zice că vrea să ți-o ia înainte.

- Nu-i prietenul meu. Și mereu vrea să mi-o ia înainte.

Își împărțiseră munca: Valente se alăturase grupului condus de Silberg, iar ea, celui condus de Clissot. Sarcina ei consta în găsirea energiei exacte (soluția nu putea avea peste șase zecimale) pentru a deschide coarda de timp corespunzătoare unor șapte sute de bilioane de secunde înainte ca Nadia și ea să-și fi întins fundurile delicioase pe plaja de pe țărmul Oceanului Indian. „Într-o zi cu soare, în plină selva, în acea perioadă pe care o numim Juristic”, zicea Clissot. Dacă izbuteau, rezultatul putea fi fantastic, inimaginabil: poate izbuteau să vadă prima imagine a unui... (să nu-l numim, că dacă ne aduce ghinion)... viu. Nadia și ea visau la acea imagine.

Elisa, pe care o fascinaseră fetițele din filmele cu dinozauri, credea că niciun efort nu era prea mare în comparație cu așa ceva. Dacă munca ei ajuta la obținerea fotografiei vreunei reptile preistorice care făcea ceva („chiar un căcățel în iarbă, ce mai”), nu-i mai rămânea nimic de văzut ori de făcut toată viața. „Râzi de *Jurassic Park* și de Stephen Spielberg.” Din acea clipă, putea să moară. Ori să se lase omorâtă.

Dar misiunea ei era complexă și plicticoasă. De fapt, Blanes și ea și-o împărțiseră: el căuta energie pentru *începerea* deschiderii unor corzi, ea căuta energia *finală*. Apoi aveau să și le împărtășească, verificând astfel dacă erau corecte. Se rătăcise totuși de zile întregi în pădurea ecuațiilor și, chiar dacă nu-și pierdea speranța, se temea ca Blanes să nu se căiască pentru că o alesese.

- Sigur că ai să rezolvi curând problemele, a încurajat-o prietena ei.

- Asta și sper.

Elisa și-a trecut mâinile peste coapse, ca să-și șteargă restul de cremă.

- Ceva nou de povestit despre Zăpezile Veșnice? a întrebat.

- Glumești? Nici n-aș ști de unde să încep. Jacqueline susține că, ori de câte ori vede poza, dă de pământ cu douăzeci de teorii paleontologice. E incredibil. Cele câteva secunde sunt suficiente pentru un întreg tratat despre Cuaternar. Tot pe burtă, Nadia și-a îndoit genunchii, a ridicat vârfurile picioarelor, lipindu-le unul de celălalt. Avea picioare fine și frumoase. Îți pierzi jumătate din viață studiind glaciațiunile, le găsești dovezile în subsolul Groenlandei, le vizezi... Deodată vezi Anglia sub tone de zăpadă și zici: munca și știința tuturor profesorilor din lume nu se pot compara cu asta.

- Presupun că Impactul ți-a luat mințile.

Spre surpriza ei, prietena sa a luat-o în serios.

- Nu cred, deși nu dorm bine de câteva nopți.

- I-ai spus lui Jacqueline?

- Nici ea nu doarme bine.

Elisa a vrut să spună ceva, dar a observat, cu coada ochiului, chiar lângă piciorul stâng, unul dintre racii cu clești inegali, cu brațul din dreapta enorm, iar cel din stânga mititel, cărora Nadia le spunea „violoniști”. Prietena ei îi spusese că în junglă și în jurul lacului (unde ea nu fusese încă) se găseau și alte specii, „de importanță paleontologică”.

- O întrebare, a zis Elisa: Dihania care-i gata să-mi muște glezna are vreo importanță paleontologică, sau pot să-i vin de hac cât pot de repede?

- Bietul de el. Nadia s-a ridicat, râzând. N-o face, e un „violonist”.

- Păi, să cânte la altă masă. A aruncat cu un pumn de nisip în rac, care și-a schimbat traiectoria. Haide, cară-te!

Când „primejdia” a dispărut, Elisa Robledo s-a întors și s-a așezat pe burtă. Nadia a imitat-o. Au rămas așa, cu fețele foarte apropiate, privindu-se (Nadia pe ea, și ea tot pe sine, în ochelarii Nadiei). Nu se gândea decât la contrastul oferit de trupurile lor atât de apropiate: brun-cafea-cu-lapte și alb-înghețată-de-frișcă. Briza, valurile și amurgul o relaxau într-atât, încât a crezut că are să ațipească.

- Știi că profesorul Silberg păstrează multe dovezi ale unor imagini diferite? a zis Nadia, încuviințând în fața privirii uluite a Elisei. Da, mai făcuseră și alte experimente: nu au doar Paharul Intact și Zăpezile Veșnice. Dar nu-ți face iluzii, restul nu se poate vedea din cauza calculării greșite a energiei. Le numesc „dispersiuni”.

- Cum ai aflat? De ce nu ne-au spus?

Elisa și-a amintit deodată vorbele lui Valente. O fi adevărat că le ascundeau unele lucruri?

- Mi-a povestit Jacqueline. Dar Silberg susține că nu se vede nimic în niciuna din ele. „Crrrhed că e ceva putred aici, tovarrrhășe”, a glumit Nadia ridicând glasul. Vorbesc serios! Nu te-ai întrebat niciodată de ce suntem pe o insulă?

- Proiectul e secret, l-ai auzit doar pe Silberg.

- Dar nu există rațiuni strategice pentru a lucra pe o insulă. Am fi putut rămâne la Zürich, chiar am fi atras mai puțin atenția.

- Atunci, de ce crezi?

- Nu știu, poate vor să ne izoleze, a sugerat Nadia. De parcă... De parcă s-ar teme că am putea deveni periculoși. Ai văzut câți soldați sunt?

- Doar cinci. Șase cu Carter.

- Eu văd prea mulți.

- Ești cam paranoică.

- Nu-mi plac soldații. Nadia s-a uitat la ea peste ochelari. În țara mea m-am săturat să-i tot văd, Elisa. Mă întreb dacă-s aici ca să ne apere ori ca să apere restul lumii de ceea ce ni s-ar putea întâmpla.

Vântul îi răvășise părul.

Elisa se pregătea să răspundă, când au auzit un strigăt.

O tânără, în tricou și pantaloni scurți, fugea pe nisip la vreo treizeci de metri. Un tânăr, în bermude roșii, o urmărea cu pași mari. Fără îndoială, cea care fugea nu prea voia să scape, fiindcă celălalt a ajuns-o imediat din urmă. Preț de câteva secunde, au stat lipiți unul de celălalt, sub focul soarelui care apunea. Apoi s-au aruncat hohotind pe nisip.

- Noi experiențe, noi prieteni... a comentat Nadia, făcându-i cu ochiul Elisei.

Nu era surprinsă: îi văzuse de câteva ori sușotind în laboratorul lui Silberg, el privind-o cu ochi apoși de reptilă, ea cu aerul ei acru dintotdeauna, ca și cum lumea ar fi avut față de persoana ei distinsă o datorie veche, nicidecum plătită complet.

„Biata Rosalyn Reiter.” Nu-i plăcea să-l vadă pe Valente devenind cu atâta ușurință stăpânul acelei femei mature, urâțele și tăcute. Ar fi vrut să-i dea istoricei nemțoaice vreo două sfaturi în legătură cu minunatul ei *latin lover*.

- Iau foarte în serios căutarea energiei, a făcut ea o ironie.

- Sunt foarte energici amândoi, a surâs Nadia.

Valente și Reiter colaborau cu Silberg la deschiderea corzilor de timp pe o perioadă de șase sute de miliarde de secunde în urmă, cu imagini din Ierusalim. Dacă totul mergea bine, „Energia Ierusalim” putea deveni mai importantă decât „Energia Juristic”. Mult mai importantă pentru ei și pentru restul omenirii.

Aveau să vadă Ierusalimul în vremea lui Hristos. Concret, în ultimii ani de viață ai lui Isus.

Poate că aveau să asiste la vreun eveniment istoric ori biblic.

Poate că evenimentul avea să fie foarte special.

Poate că (deși în acel caz probabilitatea echivala cu aceea de a lovi cu o singură minge într-o țintă lată de un milimetru, la o distanță de o mie de kilometri) aveau să-L vadă.

„Râzi de tiranozauri, de Napoleon, de Cezar și de Spielberg. Râzi de tot.”

Elisa nu-l mințise pe Maldonado (acum înțelegea motivul întrebărilor cu privire la credințele ei): era atee. Dar ce ateu putea să se dea mare că ar rămâne impasibil în fața posibilității, a simplei posibilități, de a-L vedea măcar o clipă?

„Cine crede așa ceva, să arunce singur piatra.”

Unul dintre cei de care depindea faptul că miracolul se putea produce își cabra fundul cu bermude roșii, în vreme ce limba lui savura, fără îndoială, gura pe care o istorică matură și frustrată i-o punea la dispoziție.

Nadia părea nespus de veselă: o privea pe Elisa cu obrazul lipit de prosop și cu fața îmbujorată.

- Noaptea trecută au dormit în același pat.

- Serios?

Vestea i-a trezit Elisei emoții confuze. I-au trecut prin minte flash-uri tulburătoare din timpul vizitei ei acasă la Valente și amenințările pe care i le proferase în legătură cu pariul. Și i-a închipuit pe Valente umilind-o pe Rosalyn Reiter.

- Te rog, nu spune nimic! a râs Nadia. Mi-e rușine să-ți povestesc, fiindcă nu mă privește.

- Nici pe mine, a adăugat Elisa foarte grăbită.

- A fost duminică noapte. Am auzit zgomote ciudate și m-am

ridicat. M-am uitat pe vizorul uşii lui Ric, şi nu era acolo! Atunci m-am uitat în odaia lui Rosalyn. I-am văzut pe amândoi. Nadia râdea în şoaptă, arătându-şi dinţii uşor distanţaţi. Aşa-s toţi spaniolii?

- Tu ce crezi? a pufnit Elisa, iar colega ei a început să hohotească, poate din pricină că a văzut-o atât de serioasă. Şi eu am văzut pe cineva aseară, voiam să-ţi povestesc. Cineva care hoinărea pe culoare. Până la urmă, era un soldat. Idiotul m-a speriat de moarte.

- Nu mai spune! Se dă şi la soldaţi?

Faţa tinerei paleontologe, la doi milimetri de a ei, era atât de îmbujorată, încât Elisa a crezut că explodează. I-a aruncat un pumn de nisip pe umăr.

- Taci odată, rusoaică perversă! Mă duc să fac o baie. Spectacolele astea mă înfierbântă.

S-a dus pe mal, fără să se mai uite la perechea întinsă pe nisip la treizeci de metri în dreapta ei.

În noaptea aceea, a auzit zgomote. Paşi pe culoar.

S-a ridicat dintr-un salt, s-a uitat pe vizor. Nimeni.

Paşii nu s-au mai auzit.

Şi-a luat ceasul de mână de pe noptieră şi i-a aprins luminiţa: arăta 01.12, încă devreme, dar prea târziu pentru uzanţele şi obiceiurile echipei ştiinţifice din New Nelson. Cinau la şapte, iar la nouă şi jumătate erau cu toţii în pat: luminile se stingeau la zece. Dar ea avea insomnii. Se gândea la soldaţii care se mişcau fără zgomot, la soldaţii-umbră care lunecau pe culoare întunecate, trecând prin faţa vizorului ei. Se mai gândea şi la Valente şi la Reiter, cu toate că nu ştia de ce. Paşi. Acum da, foarte clari. Pe culoar.

A întredeschis uşa şi a privit, întorcând capul în ambele sensuri.

Nimeni. Culoarul era gol, iar uşa de acces în aripa a doua, închisă. Paşii se opriseră iar, dar i-a venit o idee. „Vin din camera lui. Ori a ei.”

Sub un impuls subit („Ce copilă eşti!” i-ar fi spus maică-sa), a ieşit dezbrăcată pe culoar. S-a oprit întâi la uşa vecină, a Nadiei, şi s-a uitat pe vizor. Nadia era în pat: părul alb şi lumina din exterior erau vizibile ca semnele de circulaţie de pe şosele. Poziţia trupului, cearşafurile răsucite pe picioare arătau că dormea de mult. Părea un fetus ghemuit în uter. Elisa a zâmbit.

Și-a amintit conversația pe care o avuseseră la sfârșitul săptămânii pe plajă.

- Mi-ar plăcea să fiu mamă, declarase Nadia într-un acces de sinceritate.

- Ce mai e și asta?

- Ceva ce ni se întâmplă paleontogelor din când în când. Constă în creșterea unui embrion în pânțe, după ce ne-a fecundat un mascul.

- Eu am decis să fiu trântor, replicase ea, moțând pe prosop.

- Serios acuma, nu ți-ar plăcea să ai copii, Elisa?

Întrebarea o surprinsese. Și i se păruse incredibil că o surprinsese.

- Încă nu m-am gândit, răspunsese, dar Nadia crezuse că glumea.

- Ascultă, asta nu-i o problemă de matematică. Ori vrei, ori nu vrei.

Elisa își mușcase buza, cum făcea când socotea.

- Nu, nu vreau, răspunsese până la urmă, după o lungă tăcere, iar Nadia dăduse din cap, capul ei frumos cu păr de înger.

- Fă-mi o plăcere, spusese: înainte de a muri, lasă-ți craniul moștenire Universității din Montpellier. Eu și Jacqueline o să ne distrăm studiindu-l, îți jur. Nu există multe exemplare de *fiscus extravagantissimus* femelă.

A revenit la realitate: în zori era pe culoar, doar în chiloți, spionându-și colegii. „Închipuie-ți că se trezesc și descoperă că femela de *fiscus extravagantissimus* în chiloți îi spionează prin vizor.” Pașii nu se mai auzeau. Surâzând în continuare, s-a dus pe vârfuri până în camera lui Ric Valente. A simțit sub tălpi răceala podelei metalice față de căldura pe care o simțea în tot trupul. S-a uitat pe vizor.

Toate ideile preconcepute i s-au risipit. În lumina ce intra pe fereastră, a distins perfect silueta lui Valente Sharpe, slab, întins pe pat, cu spatele osos, și albeața boxerilor.

L-a privit o clipă. Apoi s-a îndreptat spre ultima odaie. Grămada informă de sub cearșafuri trebuia să fie Rosalyn, și chiar a crezut că-i zărea șuvițe din părul castaniu.

A dat din cap, s-a întors la ea în odaie, întrebându-se ce se așteptase să vadă. „Curioaso.” A înțeles că efortul impresionant cerut de prima ei activitate pe insulă își cerea prețul. În viața normală, știa cum să rezolve situațiile care o tulburau: făcea plimbări, sport ori, dacă era nevoie de mai mult, se lăsa în voia

fanteziilor erotice, în singurătate. Dar, în lumea din New Nelson, în acea lipsă de intimitate, se simțea oarecum dezorientată.

S-a culcat pe spate și a respirat adânc. Pașii încetaseră. Și zgomotele. Ciulind urechile, putea auzi marea, dar nu voia. S-a gândit o clipă și s-a băgat sub cearșafuri, cu toate că-i era cald. Dar nu căuta să se acopere. A respirat iar adânc, a închis ochii și s-a lăsat purtată de închipuire.

Bănuia unde avea s-o ducă.

Valente continua să i se pară Valente Sharpe: un băiat stupid, pustiu, o minte strălucită în trupul unui puști bolnăvicios, un „băiatul tatei”. Totuși, fantezia ei (probabil și ea bolnăvicioasă, a presupus) o trăgea de păr spre el. I se întâmpla întâia oară, era uluită.

„Fisicus calentissimus.”

Și l-a închipuit intrând în camera ei chiar atunci. Îl vedea limpede, acum că ținea ochii închiși. A băgat mâinile sub cearșafuri și și-a dat jos chiloții. Dar lui, gestul acela de supunere nu i s-a părut mare lucru. Și i-a scos de tot, i-a făcut ghemotoc și i-a aruncat pe jos. Și-a imaginat că nici așa acel Valente Sharpe din închipuirea ei n-ar fi mulțumit. Pune-ți pofta în cui, că n-am de gând să dau cearșaful la o parte. Și-a dus mâna acolo, jos, chiar în locul înfierbântat și plin de dorință, și a început să se frece, gâfâind. A bănuț ce-ar fi făcut el: ar fi privit-o cu un dispreț absolut. Iar ea i-ar fi spus...

În clipa aceea, pașii s-au auzit lângă patul ei.

Plăcerea incipientă i-a explodat în creier, ca un filigran de cristal călcat în picioare de un elefant adult.

A deschis ochii, scoțând un geamăt. Nu era nimeni.

Sperietura, bătută astfel în cuie în toiul excitației sexuale, fusese într-atât de puternică, că aproape s-a bucurat că rămăsese în viață: acel soi de sperieturi, ca un acces de febră paludică, te lasă țeapăn și înghețat. Citise undeva că puteai muri de infarct, oricât de tânăr erai și oricât de sănătoase ți-erai arterele.

S-a ridicat în capul oaselor, ținându-și respirația. Ușa odăii era tot închisă. N-auzise niciun moment să se fi deschis. Dar pașii - era sigură - se auziseră în camera ei. Totuși, nu era nimeni.

- Bună, li s-a adresat morților.

Morții au răspuns. Cu alți pași.

Erau în baie.

Atunci, Elisa Robledo s-a gândit că n-avea niciodată să-i fie

mai frică decât îi era atunci. Că niciodată n-o să-i fie mai frică decât atunci.

Apoi și-a dat seama că gândul fusese cel mai greșit dintre toate cele de până în acel moment.

Dar asta a aflat-o abia după aceea.

- Da?

N-a răspuns nimeni. Pașii se duceau și veneau. Se înșela? Nu, se auzeau din baie. N-avea lampă pe noptieră și, oricum, luminile din odaie se stingeau noaptea, cu excepția celor din baie. Trebuia să se ridice pe întuneric, să se ducă până acolo să le aprindă.

Acum nu-i mai auzea: se opriseră iar.

Deodată s-a gândit că era o mare idioată. Cine naiba putuse să intre în baie? Și cine ar aștepta acolo fără lumină, pe tăcute, dar mișcându-se? Fără nicio îndoială, pașii veneau din alt loc al băcii și zgomotul reverbera prin pereți.

În pofida concluziei „liniștitoare”, faptul că și-a dat cearșaful la o parte, că s-a sculat (Nici prin cap să nu-ți treacă să-ți pui chiloții; în plus, dacă-i vorba despre un mort, ce naiba mai contează că ești în pielea goală?) și a mers până la baie i s-a părut aproape o misiune astronomică. A descoperit că ușa băii, pe care n-o vedea din pat, era închisă, iar vizorul complet negru. Trebuia s-o deschidă și să aprindă lumina din interior.

A mișcat clanța.

Deschizând ușa cu o lentoare teribilă, dezvăluind porțiuni tot mai mari din bezna de acolo, își auzea gâfâitul. Gâfâia ca și cum era încă în pat, cu fantezia ei personală. Nu, ce mai, gâfâia ca un tren cu aburi. „Râzi de cum ai gâfâit înainte, când te masturbai ca să ieși din încurcătură. Râzi, *fisicus extravagantissimus*.”

A deschis ușa de tot.

A știut încă înainte de a aprinde lumina. Era goală, firește.

A răsuflat ușurată, fără să știe ce se așteptase să descopere acolo. A auzit iar pașii, dar de astă dată era limpede că erau departe, poate în aripa cu dormitoarele profesorilor.

O clipă, a rămas în picioare, complet goală, în pragul băii luminate, întrebându-se cum era cu putință să-i fi auzit lângă pat doar cu câteva clipe mai înainte. Știa că n-o înșelaseră simțurile, că n-avea să poată dormi până nu dezlega logic enigma, chiar dacă o făcea numai ca să nu pară idioată.

În sfârșit, a găsit o cauză posibilă: s-a lăsat în jos, punând urechea pe podeaua metalică. A crezut că auzea pașii mai tare,

și-a dat seama că nu greșea.

Exista în stația științifică un loc unde încă nu fusese: cămara. Era sub pământ. La New Nelson era foarte important să economisești energie și spațiu, iar depozitarea alimentelor la subsol îndeplinea acest dublu obiectiv, fiindcă, datorită temperaturii scăzute din subsol, frigiderele lucrau cu putere minimă și unele alimente se puteau conserva fără frig adițional. Cheryl Ross se ducea acolo în unele nopți (folosea trapa din bucătărie), ca să facă lista alimentelor pe care era necesar să le înlocuiască. Camera frigiderele se afla aproape de odaia ei, iar pașii celui aflat acolo se transmiteau cu ușurință, din cauza căptușelii metalice a pereților. Crezuse că se auzeau în interior, dar sunau, în realitate, *dedesubt*.

Asta și trebuia să fie: probabil că doamna Ross era în cămară.

Când s-a mai liniștit, a stins lumina din baie, a închis ușa și s-a întors în pat. Înainte, și-a căutat chiloții și i-a pus. Era extenuată. După sperietură, visul râvnit catadicsea să se apropie de ea.

Dar, în vreme ce insomnia i se consuma ca o lumânare pe sfârșite, cu câteva secunde înainte ca un vârtej s-o ducă, în sfârșit, în negură, i s-a părut că distingea ceva.

Umbra care luneca prin fața vizorului de la ușa ei.

16

De la: tk32@theor.phys.tlzu.ch

Către: mmorande@piccarda.es

Data: vineri, 16 septembrie 2005

Subiectul: Bună

Bună, mamă. Doar câteva rânduri, ca să-ți spun că-s bine. Îmi pare rău că nu-ți pot scrie (nici nu te pot suna) mai des, dar munca e intensă aici, la Zürich. Faptul îmi face plăcere (mă știi, doar), așa că nu mă plâng. Tot ce fac și văd e minunat. Profesorul Blanes e extraordinar, ca și colegii. Zilele acestea suntem pe cale să obținem unele rezultate, așa că, te rog, nu te neliniști dacă întârzii să iau legătura cu tine.

Ai grijă de tine. Te sărut. Salută-l pe Víctor din partea mea, dacă sună. Eli.

Ani după aceea, s-a gândit că, în felul ei, și ea era

răspunzătoare de oroare.

Tindem să ne învinovățim pentru catastrofele suferite. Când tragedia ne copleșește, ne repliem în trecut, căutând greșeala pe care am fi putut-o comite și care ar putea oferi o explicație. O asemenea reacție ar putea fi absurdă în multe cazuri, dar în al ei i se părea corectă.

Tragedia ei era copleșitoare, poate că și greșeala ei era la fel.

Când greșise, în ce clipă?

Uneori, în singurătatea casei, în fața oglinzii, numărând secundele înspăimântătoare care mai rămâneau înainte de a-i reveni coșmarul, conchidea că marea ei eroare fusese tocmai marea ei reușită.

În acea zi de joi, 15 septembrie 2005, ziua succesului său. Ziua condamnării ei.

Problemele matematice sunt ca oricare altele: îți pierzi săptămâni la rând bătând coclauri fără sfârșit și deodată te trezești într-o dimineață, îți bei cafeaua, privești cum răsare soarele și acolo, într-o lumină incomparabilă, e soluția pe care o căutai.

În dimineața de joi, 15 septembrie, Elisa a înmărmurit cu creionul în gură, privind ecranul computerului. A printat rezultatul și s-a dus în biroul lui Blanes cu o hârtie.

Blanes pusese să-i fie instalat în biroul privat un pian electric. Interpreta Bach, mult Bach, numai Bach... Biroul se învecina cu laboratorul lui Clissot, iar ființa cristalină a unei fugi ori aria *Variațiunilor Goldberg* se filtra ca fantomele prin pereți în unele după-amiezi solitare, pe care Elisa le petrecea lucrând. Dar nu o deranja, chiar îi plăcea să asculte. În profunda ei ignoranță muzicală, îl considera pe Blanes un pianist acceptabil. Dar, în acea dimineață, ea avea să-i ofere altă „muzică” și se gândea că lui n-are să-i pară rău dacă melodia era corectă.

Fără să-și ia mâinile de pe clape, Blanes a aruncat o privire pe foaia de hârtie tremurătoare.

- Perfect, a spus fără emoție. Pe asta o avem deja.

Blanes nu-i mai părea o ființă „extraordinară” (cum obișnuia să-i spună mamei sale), dar nici comună, nici măcar un nesimțit. Elisa învățase ceva până la cei douăzeci și trei de ani pe care îi avea: nimeni, absolut nimeni nu putea fi definit cu ușurință. Toată lumea e într-un fel anume, dar are și ceva în plus, chiar ceva contrar ei. Ca și norii de electroni, persoanele sunt cețoase.

Nici Blanes nu făcea excepție. Când îl cunoscuse, la cursurile de la Alighieri, crezuse că era un misogin stupid ori un timid bolnăvicios. În primele momente ale conviețuirii la New Nelson, ajunsese să creadă pur și simplu că el nu-i dădea nicio atenție, își închipuise, așadar, că problema era ea: înveteratul ei obicei de a aștepta ca toți profesorii de sex opus s-o trateze în chip special, nu numai fiindcă era isteată (chiar foarte isteată), ci și pentru că arăta bine (chiar foarte bine), iar ea își cunoștea calitățile și era obișnuită să se folosească de ele în interes propriu. Dar Blanes părea să-i spună: „Mă lasă rece intuițiile geometrice și formele tale înnoitoare de a rezolva integrale, ca și picioarele, șorturile și faptul că uneori îți pui, iar alteori îți scoți sutienul”.

După aceea, Elisa și-a schimbat părerea și a înțeles că, din contră, el îi dădea atenție. Că o privea cu ochii lui Robert Mitchum, mereu mijiți, parcă gata să ațipească, dar nu adormea nici de-al naibii. Că, atunci când ea se întorcea de la plajă aproape dezbrăcată și se întâlneau pe coridorul barăcii, el îi arunca, firește, priviri de bărbat, chiar mai înfocate ca ale lui Marini (bine cunoscute), și, desigur, mai înfocate ca ale lui Craig (aproape inexistente). Dar bănuia că Blanes, la fel ca ea, era cu capul în nori, că el credea același lucru despre ea. Poate că totul s-ar rezolva, credea uneori, dacă într-o zi s-ar culca împreună. Ea își închipuia scena astfel: amândoi în pielea goală, privindu-se fără să facă nimic. Treceau minute în șir, apoi el zicea brusc: „Chiar nu te deranjează dacă te pipăi?” Iar ea, nu mai puțin uimită: „Dar voiai să mă pipăi?”

- Vom aștepta să termine Sergio, a spus el și a continuat să cânte Bach, singurul pe care îl interpreta.

Blanes se gândea să ia ambele mostre de lumină - din „Jurasic” și din „Ierusalim” - în aceeași zi, dat fiind că spațiul geografic pe care urmau să-l cerceteze era aproximativ același. Dar, așa cum li se întâmplase și în ocazia anterioară, Marini și Valente întârziiau calculele, așa că nu le rămânea decât să aștepte.

Cum nu mai avea nimic de făcut, Elisa vegeta, îndeplinind mici treburi, printre care pregătirea mesajului electronic pe care avea să i-l trimită mamei sale a doua zi (după ce trecuse, nici nu încăpea vorbă, prin obișnuitele filtre de cenzură). Apoi și-a amintit dimineața de început de august, din urmă cu o lună și jumătate, când îi arătase lui Blanes primul rezultat, întrerupându-i recitalul, și toate chinurile prin care trecuse apoi, chinuri din

care o salvase Nadia.

Tocmai în acele zile avusese loc întâlnirea cea mai neplăcută dintre toate cu Valente, iar ea crezuse că înțelege cât de afectat era el de faptul că ajungea tot timpul ultimul în presupusa „cursă” pe care și-o disputau (numai din dorința lui). Culmea ironiei, pe atunci, și rezultatele lui Valente, și ale ei fuseseră greșite.

Acum n-avea să mai fie așa. Era convinsă că de astă dată nimerise la fix. Și nu se înșela.

Mai credea și că, dacă socotelile i se dovedeau corecte, avea să fie omul cel mai fericit de pe lume.

Dar cu asta chiar că se înșela. În întregime.

Luna dinainte nu fusese, de fapt, cea mai bună pentru Valente Sharpe. Elisa abia dacă îl vedea prin New Nelson și nici măcar în laboratorul lui Silberg, unde se presupunea că lucra. Dar nu făcea ce trebuia să facă. Uneori, avea nevoie să-i spună câte ceva și îl găsea în camera lui, stând în pat și lucrând pe laptop, atât de adâncit în ceea ce făcea, încât ei aproape că-i venea să-l considere („oare cum spusese el atunci?”) un „suflet geamăn”. Renunțase până și la flirtul cu Reiter (pe Rosalyn – se convinsese ea – faptul o deranja mult mai mult decât pe el). În schimb, era frecvent în compania lui Marini și a lui Craig, și nu era ciudat să-i vezi sosind pe toți trei, la căderea serii, după lungi plimbări pe plajă ori pe malul lacului. Ei i s-a părut evident că Ric intrase într-o nouă fază, în care își dorea, cu orice preț, să *iasă în evidență*. Nu-i era suficient că fusese unul dintre cei aleși pentru proiect, voia să fie și unicul: nu numai s-o dea la o parte pe ea, ci și pe toți ceilalți.

Uneori, asta îi provoca mai multă frică decât istoriile cu perversiuni sinistre pe care Víctor i le povestise despre el. După conviețuirea forțată de pe insulă, începea să înțeleagă că, sub aparentul calm disprețuitor al colegului ei, se ascundea vulcanul dorințelor de a fi cel mai bun, primul. „În tot ce face și spune urmărește același scop.” A înțeles că pasiunea îl devora, nu doar pe dinăuntru: ticuri violente îi contractau buzele ori piciorul drept, când stătea în fața computerului; anemica lui culoare naturală devenise și mai palidă, și pungi de piele îi atârnavă sub pleoape, ca două cuiburi ale unei creaturi ciudate și necurate. „Ce-i cu el? Oare ce i se întâmplă?”

Pe ea o durea să-l vadă așa de chinuit. Știa că până și un fir

de durere simțită pentru Ric Valente Sharpe îți câștiga, într-un fel, jumătate din cer, și-ți oferea șanse serioase s-o dobândești și pe cealaltă, dar era deja obișnuită cu el și putea să-l compătimească.

Cel puțin până la acea întâlnire de pe plajă.

În după-amiaza de miercuri, 10 august, a doua zi după ce predase primele rezultate, Elisa a coborât pe plajă. În locul în care se așeza de obicei, în picioare, pe nisip, se afla o statuie albă, peste care cine știe ce golan părea să fi aruncat cârpe murdare, ce fluturau în vânt.

Când a văzut cine era, a rămas cu gura căscată.

Valente stătea neclintit. Mai bine zis: împietrit. Privea ceva. Acest ceva trebuie să fi fost marea, fiindcă și ea a privit în aceeași direcție, dar n-a izbutit să distingă decât orizontul splendid al valurilor verzi și al norilor albaștri. El nici măcar nu-și dăduse seama de prezența ei.

- Salut, i-a spus, șovăind. Ce-i cu tine?

Tânărul a părut să-și revină din îngândurarea adâncă și s-a întors. Elisa Robledo s-a înfiorat: expresia de pe chipul lui i-a amintit o clipă de cea a unui coleg de facultate, bolnav de schizofrenie, care trebuise să-și abandoneze studiile pentru totdeauna. A avut chiar impresia că Valente n-o recunoștea.

Dar, în câteva zecimi de secundă, totul s-a schimbat, iar acel Sharpe cu care era obișnuită s-a ivit iarăși în ochii lui.

- Uite pe cine avem aici, a murmurat cu glas răgușit. Pe arzoaica de Elisa. Ce mai faci, Elisa? Cum îți merge, Elisa?

- Uite ce-i, a zis ea, trecând la fel de iute de la teamă la supărare. Știu ce presiuni suntem nevoiți să suportăm, dar, vorbesc serios, n-am să-ți mai permit să mă insulti. Suntem colegi de muncă, fie că-ți place, fie că nu. Dacă mă mai insulti, am să mă plâng în scris lui Blanes și lui Marini. Și o să te scoată din proiect.

- Să te insult? Chipul lui Valente era ca un soare leșinat și, privind-o, se strâmba de parcă ar fi supt lămâi. Ce insulte, iubito? Trupul tău de sub tricou și șort mă excită, adică, îmi ridică temperatura și-mi întărește brusc membrul viril, și nu-s eu de vină. E ca și cum m-ar acuza că spun că prima lege a termodinamicii e un „calorifer”. Am să și scriu asta. Ei, unde pleci?

Valente s-a postat în fața ei.

- Te rog, lasă-mă, a spus Elisa, ocolindu-l.

- Știu unde te duci: să te despoi pe plajă, producând și mai mult creșterea temperaturii în vasul meu comunicant. Dacă n-ai fi arzoaică, ți-ai pune bikinii în odaie, cum face și prietena ta cea decentă, dar, cum ești o arzoaică incredibilă, te dezbraci pe plajă ca să te vedem cu toții, nu-i așa?

Elisa l-a ocolit iar. Se căia profund că se interesase de sănătatea lui. Și nici nu bănuia încă tot ce-avea să urmeze. El i-a blocat iar trecerea.

- Mă denunți că ți-am spus științific ce ești pentru mine? Brusc, ea a înțeles că nu era una dintre glumele lui obișnuite: Valente ardea de furie, chiar mai mult ca ea. Ar fi ca și cum... nu știu... ca și cum te-aș acuza că te masturbezi noaptea, cu gândul la mine. Ceva la fel de monstruos, de exagerat și de imposibil...

Îl privea nemișcată. Nu mai avea poftă nici de mare, nici de tovărășia Nadiei, nici de lume. Nu se simțea nici jignită, nici umilită: era speriată.

- Ori ca și cum m-ai acuza de zoofilie pentru simplul fapt că-mi plac țâțele tale, a continuat el pe același ton, ca și cum ceea ce spusese mai înainte făcea parte din aceeași glumă. Nu știu. Ești o exagerată. Dacă nu vrei să ți se spună adevărul în față, nu provoacă.

„M-a văzut. Sigur m-a văzut. Dar nu, nu se poate! Vorbește ca să vorbească.” Ea încerca să treacă dincolo de licărul batjocoritor al privirii lui, ca să ajungă la adevăr, dar nu reușea. Trecuseră două săptămâni din noaptea când se mângâiasse singură în camera ei, și era sigură că *nimeni* n-o văzuse. „Dar atunci, cum?”

- Hai să ne liniștim cu toții, a zis Valente. Ai impresia că ți-ai terminat calculele, nu-i așa, iubito? Păi, lasă-ne și pe noi, neîndemânatici, să ne facem treaba, și nu mă mai excita.

Mai târziu, când a reușit să se distanțeze de toate, a înțeles că exagera. A cântărit atacurile lui Valente din punctul de vedere al competiției: era evident că pe el îl crispa s-o vadă ieșind mereu prima. Pe de altă parte, se intimidă prea mult în prezența lui. Valente putea să pară o ființă de nedefinit, inefabilă, dar, la urma urmei, era doar un fraier la pătrat, destul de viclan, care nu pierdea ocazia să o rănească ori de câte ori îi găsea punctul slab. Dar nu era meritul lui, ci defectul ei.

Firește, era doar pură bravadă. Nimeni nu o văzuse, nici măcar pe vizor, iar, cât privește pașii, știa deja ai cui erau: ai doamnei Ross, care fusese în acea noapte în cămară, cum îi și spusese Elisei a doua zi. Așadar, totul era limpede. Valente nu

făcea decât să arunce orbește cu săgeți, poate nimerea vreuna la țintă. „O să-i treacă. Poate că o să priceapă că-i preferabil să muncească, și nu să se dea la colege.” Nu s-a mai gândit la el, nici la altceva. De fapt, de cum își încheiase treaba, a adormit buștean, n-a mai văzut umbre și nici n-a mai auzit zgomote.

Joi 18 august, „Energia Ierusalim” a fost scrisă pe curat și pusă pe masa lui Blanes. Experimentul a fost programat pentru a doua zi. După ce Craig și Marini obținuseră probe de imagini și le făcuseră să intre în coliziune cu energiile calculate, întreaga echipă a început să-și roadă unghiile în așteptare.

Elisei îi venise rândul la curățenie, pe care o cam neglijase în ultimele zile, și s-a dedicat cu râvnă acestei sarcini. S-a nimerit la bucătărie în același timp cu Blanes. Să-l vezi pe Blanes ștergând farfuri era un spectacol la care niciodată nu și-ar fi închipuit că avea să asiste, mai ales după cursurile încordate de la Alighieri: conviețuirea pe insulă oferea asemenea experiențe.

A urmat o tăcere subită. În pragul bucătăriei erau câteva fețe lungi. Colin Craig primise misiunea să vorbească.

- Cele două probe de imagini s-au dispersat.

- Nu plângeți, a încercat să glumească Marini, asta înseamnă ca va trebui să ne punem iar pe calculat.

În acel moment, nimeni n-a plâns. Poate că, după aceea, singuri, au făcut-o. Elisa era sigură că plângeau, la fel ca ea, fiindcă toți se trezeau cu ochi roșii, cu cearcăne de oboseală și prea puțină poftă de vorbă. Natura a părut să se alăture doliului și a adus, în ultimele zile de august, nori groși, o ploaie caldă și oblică. Era vremea musonilor, spunea Nadia, care cunoștea mare parte a planetei: „Lunile de vară sunt ale musonului din sud-est, *hulhangu*, când ploaia e mai intensă și mai frecventă, ca în Maldive”. De fapt, ea nu văzuse nicicând o asemenea ploaie: picăturile păreau niște fire. Milioane de fire trase de păpușari înnebuniți, care loveau în acoperișuri, ferestre și pereți, producând nu o răpăială, ci un soi de răgușeală guturală perenă. Din când în când, Elisa ridica privirea ca un zombi, privea stihiiile dezlănțuite de afară și i se părea că-i reflectau bine starea de spirit.

În prima luni din septembrie, după ce s-a certat foarte dur cu Blanes, care îi reproșase încetineala cu care lucra, a simțit o amărăciune ciudată și grețoasă. N-a plâns, n-a făcut nimic: a rămas în fața computerului din laboratorul lui Clissot, țeapănă, gândindu-se că n-avea să se mai ridice niciodată de-acolo. A

trecut o vreme. Poate ceasuri, nu era sigură. Atunci a simțit un parfum și o mână delicată precum căderea frunzei din copac pe pielea goală a umărului.

- Vino, i-a zis Nadia.

Dacă Nadia ar fi folosit orice alt soi de strategie, bunăoară invectivele (atât de folosite de maică-sa) ori raționamentele (care veneau îndeobște de la tatăl ei), Elisa n-ar fi ascultat. Dar delicatețea gesturilor și căldura dulce a vocii ei au fost ca o vrajă. S-a ridicat și a urmat-o, ca un șobolan hipnotizat de o melodie.

Nadia purta pantaloni strâmți și cizme, care îi erau cam mari.

- Nu vreau pe plajă, a spus Elisa.

- Nu mergem pe plajă.

A dus-o în odaia ei, i-a arătat o grămadă mare de haine și altă pereche de cizme. Elisa a râs când a văzut că nu-i veneau prea rău.

- Ai corp de soldat, a zis Nadia. Doamna Ross spune că pantalonii și cizmele astea au fost comandate pentru soldații lui Carter.

Îmbrăcate astfel, unse cu o cremă ce mirosea ciudat, pe care Nadia a numit-o „soluție împotriva țânțarilor” - ei i s-a părut „soluție” pur și simplu -, au ieșit din clădire și s-au îndreptat spre heliport. Nu ploua, dar părea că ploaia stătea la pândă, camuflată. Plămânii Elisei s-au umplut cu aerul acela dens și cu aroma plantelor. Vântul dinspre nord muta norii, care ascundeau și lăsau la vedere soarele, aproape în fiecare secundă, transformând lumina în imaginile unui film stricat.

Au lăsat în urmă pista de pământ a heliportului. În fața cazematei soldaților, l-au zărit pe Carter: stătea la taifas cu tailandezul Lee și cu Mendez, columbianul, care era de pază în zona gardului dinspre pădure. Elisei îi plăcea Lee, fiindcă zâmbea de câte ori o vedea, dar cel mai mult vorbea cu Mendez, care în acel moment i-a arătat toată dantura ce-i strălucea pe chipul brunet. N-o mai impresiona militarii la fel ca la început: descoperise că, în spatele cuiraselor dure din metal și piele ale acestora, erau oameni, iar acum se uita mai mult la ei decât la deghizările lor.

Au trecut prin fața depozitului de muniție, arme, echipament tehnic, și prin fața stației de epurare a apei potabile, iar Nadia a ales o potecă paralelă cu peretele de verdeață al junglei.

Faimoasa pădure, care, de departe, i se părea Elisei doar o

fâșie scurtă de copaci și de pământ, a devenit magică de cum au intrat. A sărit ca o fetiță pe rădăcini enorme acoperite cu mușchi, s-a minunat de mărimea și de forma florilor, a ascultat sunetele nesfârșite ale vieții... La un moment dat, un aeromodel negru, ornat cu fildeș, i-a trecut, zumzând, prin fața ochilor.

- O libelulă uriașă, i-a explicat Nadia. Ori o libelulă-elicopter. Petele negre de pe aripi sunt *pterostigmate*. La unele culturi din sud-estul asiatic, se crede că-s sufletele morților.

- Nu mă miră, a admis Elisa.

Brusc, Nadia s-a ghemuit. Când s-a ridicat, ținea în palmă o sticlută colorată în roșu, negru și verde, ca elixirul unui vrăjitor, cu șase toarte strălucitoare de jais.

- Un cărăbuș-verde. Ori poate un crisomelid, nu-s sigură. Gândaci, pentru ignoranți. Elisa era uluită: nu văzuse niciodată un gândac cu asemenea culori. Am un prieten francez, expert în coleoptere, pe care l-ar încânta să fie aici, a adăugat Nadia și a pus gândăcelul jos.

Elisa a făcut mișto de prietenii ei.

Nadia i-a mai arătat o familie de insecte lungi, o călugăriță în splendide nuanțe de roz. N-au văzut niciun animal mai mare decât găzele (doar o șopârlă în culori vii), dar asta era tipic selvelor, după părerea Nadiei. Viețuitoarele din junglă se ascundeau unele de altele, mimetizându-se, camuflându-se pentru a-și salva viața ori pentru a le omorî pe celelalte. Selva era scena unor travestiuri teribile.

- Dacă venim noaptea, cu infraroșii, poate că vedem și maimuțele maki. Sunt un soi de maimuțe nocturne. Nu le-ai văzut în fotografii? Par jucării din pluș, cu ochi speriați. Iar țipetele lor... În mijlocul catedralei verzi, Nadia a rămas nemișcată ca o sculptură din glazură de zahăr. Probabil giboni...

Lacul era întins, iar la nord se termina într-un smârc, plin cu mangrove. Nadia i-a arătat micuța faună a smârcului: raci, broaște, vipere. Apoi au înconjurat lacul, verde-închis în acel amurg, până la recifele de corali, și au dat de un ochi de apă liniștit la granița cu oceanul, care părea tăiat în smarald. După ce a cercetat locul cu atenție, Nadia Petrova și-a scos hainele și a invitat-o pe Elisa Robledo să facă la fel.

Sunt clipe în care credem că tot ce-am trăit până atunci a fost fals. Elisa Robledo simțise ceva asemănător cu imaginile Paharului Intact și ale Zăpezilor Veșnice, dar acum, în altă ordine a lucrurilor, bălăcindu-se în apa limpede și călduță, alături de

prietena la fel de dezbrăcată ca ea, a simțit același lucru, poate mai intens. Viața între patru pereți, îngropată în ciorne de ecuații, i s-a părut falsă precum reflexul ei de catifea pe fața apei. Toată pielea, fiecare por îmbăiat în răcoare părea să strige că putea face orice, că nu existau bariere, iar lumea era toată a ei.

A privit-o pe Nadia și a știut că și ea simțea la fel.

N-au făcut totuși nimic ieșit din comun. Elisei i-a fost suficient gândul, ca să fie fericită. Înțelegea, se pare, că diferența subtilă între paradis și infern poate să conste în a face tot ceea ce simți.

A fost o după-amiază de neuitat. Poate că nu din clasa de experiențe pe care le-ai povesti nepoților, bănuia, dar dintre cele care, atunci când au loc, până și ultima fibră a trupului recunoaște că a avut nevoie de ele.

Fără să mai aștepte să se usuce, o jumătate de oră mai târziu s-au îmbrăcat și au făcut cale întoarsă. Au vorbit puțin; drumul l-au făcut aproape în tăcere. Elisa a intuit că trecuseră la alt fel de relație, mai profundă, și nu mai aveau nevoie de legătura vorbelor ca să rămână împreună.

Începând din acel moment, lucrurile au mers mai ușor pentru ea. S-a întors în laborator și la calcule, zilele au trecut aproape pe neștiute, iar pe 15 septembrie a avut o senzație de *déjà vu*, când a întrerupt din nou muzica lui Blanes cu rezultatele ei. Era o cifră similară celei dinainte, cu excepția ultimelor zecimale. „Energia Ierusalim” a fost prezentată două zile mai târziu, dar a trebuit să-i aștepte pe Craig și pe Marini ca să regleze acceleratorul. În fine, joi 24 septembrie, întreaga echipă s-a întrunit în sala de control („Sala Tronului”, cum spunea Marini), o încăpere mare, lată de aproape treizeci de metri și lungă de vreo patruzeci, giuvaierul arhitecturii *pret-à-porter* din New Nelson. Spre deosebire de barăci, era construită doar din cărămizi și ciment, întărită cu materiale izolante, pentru a preveni eventualele scurtcircuite. Acolo se aflau cele patru calculatoare mai puternice și SUSAN, acceleratorul supraselectiv, răsfățatul lui Craig, o gogoasă din oțel, cu un diametru de cincisprezece metri și o grosime de un metru și jumătate, de a cărui circumferință erau lipiți magneții care produceau câmpul ce accelera particulele în speță. SUSAN era marele succes tehnologic al Proiectului Zigzag: spre deosebire de majoritatea aparatelor, erau de ajuns una sau două persoane pentru a-l pune în mișcare și pentru a realiza nenumăratele reglaje necesare; energiile la

care se ajungea în interiorul lui nu erau ridicate, dar de mare exactitate. De-o parte și de alta a lui SUSAN, prin două ușițe pe care erau desenate hârci cu tibii încrucișate, se intra în camerele generatoarelor din stația științifică. Pe scară, la care se ajungea prin camera din stânga, se trecea pe deasupra gogoșii, pentru a ajunge în centru și „a pipăi intimitățile Fetei noastre”, cum spunea Marini, cu toată ghidușia lui de fante meridional.

Așezat în fața ecranelor telemetrice, Craig a tastat emoționat coordonatele a două grupuri de sateliți, în intenția de a capta imagini din nordul Africii și de a le retrimite spre New Nelson în timp real (deschiderea corzilor se putea realiza doar cu semnale în timp real („lumină proaspătă”, cum o numea neobositul imaginativ Marini, deoarece orice proces de acumulare distorsiona rezultatul). Aria aleasă era de patruzeci de kilometri pătrați, aproximativ aceeași pentru ambele experimente. De acolo, puteau obține imagini din Ierusalim și din Gondwana, mega-continentul pe care, cu o sută cincizeci de milioane de ani în urmă, încă îl mai formau America de Sud, Africa, peninsula Indus, Australia și Antarctica. Când s-au primit imaginile, calculatoarele le-au identificat și l-au selecționat, iar Craig și Marini au pus-o în funcțiune pe SUSAN, care a accelerat fasciculele de electroni rezultați, făcându-le să intre în coliziune cu energiile prevăzute.

În timpul acestui proces, Elisa privea fețele colegilor. Pe ele se citea încordare și lăcomie, dar cu nuanțe particulare: Craig, reținut ca întotdeauna; Marini, entuziast; Clissot, rezervată; Cheryl Ross, misterioasă și practică; Blanes, plin de speranțe; Valente, ca și cum n-avea nicio legătură; Nadia, veselă; Rosalyn, cu ochii pe Valente.

- Gata, a zis Colin Craig și s-a ridicat de pe scaun din fața tabloului de comandă. În patru ore vom ști dacă sunt vizibile.

- Cine crede în ceva, să se roage, a adăugat Marini.

Nu s-au rugat. În schimb, s-au năpustit pe mâncare. Le era foame, iar prânzul a fost destins și rapid.

În așteptarea analizei imaginilor, Elisa și-a amintit iar de după-amiaza binecuvântată din urmă cu două săptămâni și a râs la gândul că Nadia fusese propriul „accelerator”: îi dăduse energie să se deschidă și să descopere că mai putea face multe eforturi. Așa ajunsese să creadă că asemenea după-amiezi aveau să se repete dacă mai stătea pe insulă.

A priceput că excursia lor fusese ultima clipă de fericire

Înainte ca umbrele să acopere totul.

- Avem imagini.

- De la ambele probe?

- Da. Blanes a oprit orice comentariu cu un gest. Prima corespunde unor trei sau patru corzi izolate într-un loc de pe uscat, din urmă cu patru mii șase sute de milioane de secunde. Adică, o sută cincizeci de milioane de ani.

- Jurassic... a murmurat Jacqueline Clissot, parcă în transă.

- Așa-i. Dar nu asta-i cea mai bună veste. Spune-i tu, Colin. Colin Craig, care în ultimele zile, epuizante, își pierduse imaginea de dandy în tricou și blugi, și-a potrivit ochelarii și s-a uitat la Jacqueline Clissot de parcă avea de gând s-o invite la cină.

- Analiza demonstrează că există ființe vii de dimensiuni mari. Computerul care digitaliza imaginile corzilor era programat să detecteze formele și mișcările obiectelor, pentru a selecta posibile ființe vii.

O clipă, nimeni n-a putut să scoată vreo vorbă. Și s-a petrecut ceva ce Elisa n-avea să uite nicicând. Clissot, o femeie fascinantă și uimitoare („perfectă”, după Nadia), ale cărei haine dădeau strania impresie că purta pe ea mai mult obiecte din metal (nu în stilul lui Ross, ci din oțel: cercei, ceas, brățări și inele) decât haine adevărate, a răsuflat ușurată și a lăsat să-i scape o singură vorbă, care a sunat ca un geamăt:

- *Spune-ne...*

Nadia și Clissot s-au îmbrățișat în toiul noilor aplauze, dar Blanes a întrerupt gesturile de bucurie, ridicând mâinile.

- Cealaltă imagine e din Ierusalimul de acum ceva mai mult de șase sute două miliarde de secunde. Calculul nostru o situează pe la începutul lui aprilie din anul treizeci și trei al erei noastre.

- Luna evreiască Nisan.

Marini i-a făcut cu ochiul lui Reinhard Silberg; toți îl priveau pe profesorul german.

- Și aici sunt ființe vii, a zis Blanes. Sunt clare. Calculatorul demonstrează că există probabilitatea de nouăzeci și nouă virgulă cinci la sută ca imaginile să reprezinte ființe umane.

De astă dată au urmat aplauze. Emoția care a copleșit-o pe Elisa a fost aproape pur fizică: un tremur care părea să vină din măduva oaselor.

- Una sau mai multe persoane care merg prin Ierusalim,

Reinhard, a spus Craig.

- Ori una sau mai multe maimuțe dresate, dacă ținem seama de acel zero virgulă cinci la sută rămas, a surâs Marini, dar Craig l-a huiduit.

Silberg, care își scosese ochelarii, i-a privit pe toți pe rând, în tăcere, provocându-i parcă să se bucure mai mult ca el.

După ce-au sărbătorit în grabă și în mare zarvă, cu adevărate cupe de șampanie (pe care doamna Ross le găsisese în cămară), s-au adunat în sala de proiecții.

- Luați loc, doamnelor și domnilor! striga Marini. Hai, grăbiți-vă! *Le vite son corte!* cum spunea Dante. *Le vite son corte!*

- Fiecare la locul lui! a bătut din palme doamna Ross.

- Puneți-vă centurile de siguranță!

Mutatul scaunelor a început aproape cu rezistență, cu câte un „te deranjează că mă așez aici?”, cu chemări adresate de fiecare celui pe care voia să-l aibă alături când urmau să se stingă luminile. „Parcă am fi la un film de groază”, se gândea Elisa. Cheryl Ross a paralizat totul, obligându-i pe cei care încă mai țineau în mână cupe de șampanie să bea până la fund și să le ducă la bucătărie, ceea ce, firește, a fost prilej de alte glume („La ordinele dumneavoastră, doamnă Ross, a spus Marini, mi-e mai frică de dumneavoastră decât de domnul Carter, doamnă Ross”) și întârzieri. Elisa Robledo s-a așezat lângă Nadia, în rândul al doilea. Blanes începuse să vorbească.

- ... Nu știu ce ne așteaptă pe ecran, prieteni. Nu știu ce vom vedea, dacă are să ne facă plăcere ori nu, dacă ne va dezvălui ceva nou sau ceva deja știut. Vă pot doar asigura că acesta e cel mai important moment din viața mea. Și de aceea vă mulțumesc.

- Reinhard, te rog, știu că vrei să vorbești, dar păstrează-ți discursul pentru sfârșit, i-a cerut Marini când s-au sfârșit aplauzele emoționate. Colin?

Din fundul sălii, Craig a ridicat degetul mare peste tastatură.

- Totu-i gata, *nașule*, a glumit.

- Poți stinge luminile?

Elisa a văzut o ultimă imagine înainte ca întunericul să-i închidă ochii ca niște pleoape din oțel: pe Reinhard Silberg făcând semnul crucii.

Pe nepusă masă, fără să știe bine de ce, și-a dorit să nu fi venit nicicând la New Nelson, să nu fi semnat hârțiile, să nu-i fi

ieșit calculele. Dincolo de orice, și-a dorit să nu fi stat acolo, așteptând neștiutul.

17

- De ce?

- Pentru că istoria nu-i trecutul. Istoria s-a petrecut deja, dar trecutul se petrece. Dacă masa asta n-ar fi fost făcută cândva de un dulgher, n-ar fi aici acum. Dacă grecii ori romanii n-ar fi existat, nici tu, nici eu nu ne-am fi născut acum șaizeci și șapte de ani, tu n-ai avea acum cincisprezece, nici n-ai fi tânăra atât de frumoasă care ești. Să nu uiți niciodată: tu ești pentru că alții au fost.

- Tu nu ești trecutul, bunicule.

- Firește că sunt și părinții tăi la fel. Chiar și tu ești propriul trecut, Elisa. Vreau să-ți spun că trecutul e prezentul nostru. Nu-i o simplă „istorie”: e ceva care se petrece, care are loc. Nu-l putem vedea, nici simți, nici modifica, dar ne întovărășește întotdeauna, ca o fantomă. Ne hotărăște viața, poate și moartea. Știi la ce mă gândesc uneori? E un gând cam ciudat, dar cred că ești foarte inteligentă și, cu toată matematica pe care o știi, ai să mă înțelegi. Oamenii spun îndeobște, cu oarecare teamă: „Trecutul n-a murit”. Dar știi ce mă sperie cel mai mult pe mine, Eli? Nu că trecutul n-a murit, ci că e în stare să ne omoare.

Bezna a devenit sânge. O culoare densă, aproape lipicioasă, orbitoare.

- N-avem imagine, a spus Blanes.

- Dar nu pare să fi avut loc nicio dispersiune, a subliniat Craig din spate.

Țipătul i-a înspăimântat pe toți. A lăsat în aer o brazdă de vorbe grăbite:

Pentru Dumnezeu, *cum să n-avem imagine! Nu vedeți?*

Jacqueline Clissot aproape că nu-și mai ținea fundul pe scaunul din primul rând. Se îndoise de la brâu, ca și cum voia să intre în ecran.

Elisa și-a dat seama că avea dreptate: lumina roșie era impenetrabilă în centru, dar la periferie forma un fel de halou. Sensul ei n-a fost evident până când unghiul camerei video nu s-a deplasat, câteva secunde mai târziu.

- Soarele! E soarele! Se reflectă în apă! spunea Clissot.

Imaginea se tot deplasa. Strălucirea n-a mai fost supărătoare, datorită schimbării unghiului, și s-a putut observa curba neagră a unui mal în partea inferioară. Culoarea consta din diferite nuanțe de roșu, dar se observau forme alungite și răsucite. Elisa și-a ținut respirația. „Să fi fost ei? Dacă era așa, erau ființele cele mai stranii pe care le văzuse vreodată. I s-au părut ca niște șerpi gigantici. Dar Clissot a spus că erau copaci.

- O pădure din Jurasic. Trebuie să fie ecvitesacee. Ori ferigi arborescente. Dumnezeu, par să aibă câțiva kilometri înălțime! Și plantele care plutesc pe lac sau ce-or fi... Licopodii amfibii gigantice!

- Palmierii sunt cicadee, a intervenit Nadia. Dar par mai scunde decât credeam.

- Copacii de ginko biloba, araucarii, enumera Clissot. Diverse plante solanacee. Sequoia. David, simbolul teoriei tale. Imaginea a făcut un mic salt spre altă coardă de timp și a continuat să se miște pe mal. Așteaptă, stai! Poate că una dintre aceste crengi e... Poate că... Paleontologa și-a agitat brațele, furioasă. Colin, de ce nu oprești blestematul ăsta de film?

- Nu e bine să oprim imaginile acum, a spus Craig.

A urmat altă tăietură.

Și au ajuns acolo.

Când au apărut, Blanes, Nadia și Clissot s-au ridicat de pe scaune, obligându-i și pe ceilalți să facă la fel, de parcă era filmul cel mai emoționant din istorie, oferit unui public înflăcărat.

- Pielea! a auzit Elisa gâfâitul lui Valente, de pe rândul din spate. Vorbise în spaniolă.

- Asta-i pielea *lui*? a țipat Sergio Marini.

Era, într-adevăr, un spectacol ciudat: mușchii cervicali și dorsali, și extremele păreau bijuterii, Fabergé-uri imense, pietre torențiale care șiroiau sub soare. Dădeau atâta lumină, că-ți venea greu să le privești.

Niciodată nu și-ar fi putut închipui Elisa ceva asemănător. Nimic n-o pregătise pentru acea imagine. I s-a părut că ei se stinseseră fiindcă ceva atât de frumos nu putea supraviețui alături de om.

Erau doi, nemișcați, fotografiați de sus. Văzându-le capetele enorme și trupurile lungi, i-a trecut prin minte gândul foarte straniu că ei aveau, într-un fel, legătură cu ea; că nu erau animale, ci vise visate cândva (vise cu diavoli, pentru că asta

păreau, cu coarnele lor) de ea, și că toți ceilalți se uitau cum era ea pe dinăuntru.

Scena a făcut alt salt spre o nouă fotografie: unul din ei se deplasase spre malul apei. I se putea distinge coada, incredibil de ascuțită, de un roșu pestriț. Jacqueline Clissot gesticula și țipa în franceză. Părea o candidată la președinție în ultima zi de campanie.

- Antene! Cum să fi bănuir cineva?! Nu, așteaptă! *Coarne retractile?*

- Câte degete aveau la picioare? Le-a numărat cineva? Poate erau *Megali...* Nu, după protuberanțe... *Allosaurus*, aproape sigur. Devorau resturi. Nadia, trebuie să vedem ce mâncau! Dar antenele alea...! O, vă rog! Clissot, devenită centrul atenției, nu se mai oprea din vorbă. Nu mai contenise de când văzuseră imaginile. Pene la coadă și antene la cap! Craniile de *allosaurus* prezintă adâncituri supraorbitale, care au fost întotdeauna obiect de discuții. Recunoaștere sexuală, și-a zis. Dar nimeni nu bănuia. Nimeni nu-și putea închipui coarnele retractile, ca ale melcilor! Care să le fi fost funcția? Poate de organe olfactive ori senzori pentru deplasarea prin junglă... Și penele dovedesc că aveau ritualuri de împerechere mult mai complicate decât presupuneam. Cum puteam să...? Sunt nespuse de nervoasă! Am nevoie de un pahar cu apă!

Doamna Ross i-l aducea deja, croindu-și drum printre Silberg și Valente. Luminile din sală erau aprinse, iar Elisei i s-a părut incredibil că tot ce tocmai văzuseră se proiectase în acea încăpere mizerabilă, la acel cinematograful de casă, cu pereți prefabricați și vreo zece scaunele din plastic.

- Cum era posibilă strălucirea aceea a pielii? a întrebat Marini.

- Păcat că nu se pot vedea culorile originale! s-a lamentat Cheryl Ross.

- Devierea spre roșu e intensă, a argumentat Blanes. Corzile de timp erau la o distanță în spațiu echivalentă cu o sută cincizeci de milioane de ani lumină.

- Există lucruri pe care nu le cunoaștem. Palentologa băuse tot paharul de apă dintr-o înghițitură și se ștergea la gură cu dosul palmei. Multe lucruri, în realitate... Fosilele sunt, în majoritatea cazurilor, doar dovezi despre oase. De pildă, știam că unii aveau pene. De fapt, dinozaurii sunt strămoșii păsărilor. Dar nimeni nu și-a imaginat că le-ar fi putut avea și exemplare

atât de mari.

- Găini gigantice carnivore, a spus Marini și a hohotit nervos.
- O, Dumnezeule, David, David!

Clissot l-a îmbrățișat impetuos pe Blanes, care a rămas buimac.

- Toți suntem foarte mulțumiți, a rezumat doamna Ross. „Nu toți.”

Elisa era incapabilă să definească exact ceea ce simțea. Era ceva ca o tracțiune, o forță care îi deplasa centrul de greutate, invitând-o să cadă. Un vertij, dar nu numai al echilibrului fizic. Părea că echilibrul ei emoțional, și chiar *moral*, erau amenințate. Voia să fie atentă în continuare la explicațiile lui Jacqueline Clissot, dar nu putea. S-a rezemat de perete. Intuia într-un fel că, dacă se lăsa învinsă, avea să se prăbușească într-un abis, și că numai dacă rezista în picioare izbutea să se salveze.

„Nu toți la fel.”

Simțise asta când o îmbrățișase pe Nadia. Și când se apropiase de Rosalyn și de Craig. Curios, cu tot entuziasmul ei, Clissot părea neutră, iar Valente la fel. „Impactul. A fost rândul nostru de data asta.”

Veselia restului echipei continua, dar Silberg, asudat (deși incapabil, se pare, să-și scoată cravata), i-a adunat cu glasul lui răsunător și puternic:

- Un moment. Am uitat consecințele Impactului. Mi-ar plăcea să-mi spuneți ce simțiți.

Elisei i-ar fi plăcut să spună, dar nu putea. A văzut că Blanes o privea și a fugit din sala de proiecție pe ușa laterală, spre camera ei. Odată ajunsă acolo, s-a încuiat în baie. Voia să vomite, dar icnea doar în sec. Baia a părut să se onduleze. Elisa Robledo s-a prins de pereți, ca și cum se afla în interiorul unei nave fără echipaj, în voia valurilor capricioase. Știa că, dacă rămânea în picioare, avea să cadă, așa că a hotărât să se lase pe dușumea, a îndoit genunchii și, când a atins placa metalică, au durut-o rotulele. A rămas în patru labe, cu capul plecat, parcă așteptând să vină cineva și să se milostivească de ea. „Nu, nu, să nu vină nimeni, să nu fiu văzută!”

Brusc, totul a trecut.

Finalul a fost la fel de neașteptat ca începutul. S-a ridicat și s-a spălat pe față. Și-a regăsit imaginea în oglindă. Era ea, nu i se întâmplase nimic. Ce fel de gânduri ciudate i se plimbaseră ca păianjenii prin minte? Nu pricepea.

Și nu voia să piardă pentru nimic în lume următoarea proiecție.

Era un oraș, prea puțin surprinzător în sine; mare, din piatră, nu cu prea mari pretenții. Totuși, la fel ca în cazul celor întâmplate cu imaginea dinozaurilor, a impresionat-o faptul că părea atât de frumos. Era o *dorință* în formele lui, în zidul puternic care îi dădea ocol, în buclele străzilor și ale acoperișurilor, în dispunerea turnurilor, o lovitură de frumusețe pentru ochi. O perfecțiune fizică și sălbatică, departe de lumea în care trăia ea. Până unde erau lucrurile – obiecte, orașe, animale – atât de *frumoase* înainte? Ori cele actuale se vărsaseră în atâta urâtenie? S-a gândit că parte din Impact se putea datora acestui fapt, aspirației la frumusețea pierdută.

- Templul. Nu vedem porticul lui Solomon. Silberg era ca un Cicero aflat în mijlocul beznei. Fortăreața Antonia... Asta de aici trebuie să fie Pretoriul, Rosalyn. Totul ne buimăcește, nu? Totul e atât de... nou... Bine zic: nou. Edificiul semicircular e un teatru... La ferestre atârnă lucruri...

- Embleme romane, a spus Rosalyn Reiter, mâhnită.

Elisa își ținea răsuflarea. Știa că n-aveau să-L vadă. N-aveau atâta noroc. Era ca și cum căutai acul în carul cu fân.

Silberg afirma că era mai probabil să-L vezi pe cruce decât mișcându-Se pe străzi. Dar Reiter și el socotiseră invers: ziua morții Lui era socotită 15 Nisan în Sinoptice, și 14 în Evanghelia lui Ioan. Silberg înclina pentru Ioan, ceea ce echivala cu o vineri din aprilie. Ponțiu Pilat guvernase între anii 26 și 36 din era noastră, așa că erau două date posibile: 7 aprilie 30 ori 2 aprilie 33. Dar mai exista o dată: Sejanus, comandantul gărzii pretoriene din Roma și adeptul luării de măsuri dure contra evreilor, murise în anul 32, iar împăratul Tiberiu se declarase împotriva poziției lui. Dacă Sejanus murise deja, se înțelegeau mai bine reticențele lui Pilat de a-L condamna pe dulgherul evreu. Ceea ce făcea ca 33 să fie anul cel mai probabil.

Silber și Reiter aleseseră un timp precis (un „pariu”, spunea Silberg): zilele de aprilie anterioare lui 21 aprilie 33.

- Era unul singur într-un oraș cu șaptezeci de mii, dar a făcut ceva zarvă. Poate că putem să vedem ceva *indirect*. Să înțelegem ceva din mișcarea oamenilor.

Dar nu era lume nicăieri. Orașul părea pustiu.

- Unde s-or fi băgat toți? a întrebat Marini. Computerul a găsit

oameni.

- Sunt mai multe corzi deschise, Sergio, a zis Craig. Nu știm cărui moment temporal exact îi aparține asta. Poate că lumea e...

Dar următoarea tăietură l-a făcut pe Craig să se întrerupă. Camera video s-a lăsat spre o stradă ce cobora, și a urmat un salt către altă coardă de timp. Deodată, tăcerea din sală a devenit mormântală.

În latura din stânga a ecranului se remarcă, neclintită, o siluetă.

Era neagră ca o umbră. Purta ceva ca un vâl pe cap și ținea ceva alb, poate un coș. Din cauza zoom-ului, nu se distingeau cu claritate; de fapt, imaginea ei era parțial ștearsă. Vederea acestei siluete acolo, în contrast cu lumina din jur, inspira oarecare teamă: o siluetă difuză și neagră. Dar aspectul părea indubitabil.

- O femeie, a spus Silberg.

Elisa și-a reprimat un fior. Se gândea că nici măcar două bucăți de fier încălzite la roșu care i-ar fi fost apropiate de ochi n-ar fi făcut-o să-i închidă în clipa aceea, ca să nu mai vorbim despre posibilul Impact pe care avea să-l sufere. Tezauriza, devora imaginea cu cristalinele flămânde, învăluită în saliva lacrimilor. „Prima ființă umană din trecut pe care o privim. Acolo, liniștită, pe ecran. O femeie reală, care a trăit cu adevărat cu două mii de ani în urmă.” Unde se ducea? La piață? Ce avea oare în coș? Îl văzuse pe Isus predicând? Îl văzuse intrând în oraș călare pe măgar, și fluturase oare o ramură de finic?

Imaginea a trecut la altă coardă, neconsecutivă, iar figura a părut să mai fi săltat câțiva metri, deplasându-se în centru. Continua să stea neclintită, învăluită în hainele negre, dar postura ei arăta că fusese „fotografiată” de sus, în vreme ce mergea de la stânga la dreapta pe strada care cobora.

A urmat alt salt. De astă dată, figura nu s-a deplasat. Se opri oare? Computerul a efectuat un *zoom* automat și s-a centrat pe jumătatea superioară a imaginii. Silberg, care începuse să vorbească, s-a întrerupt brusc.

Atunci s-a petrecut ceva ce i-a tăiat Elisei respirația.

După o altă tăietură, figura a apărut întoarsă într-o parte, cu capul ridicat, ca și cum privea spre cameră. Ca și cum *îi privea pe ei*.

Dar nu asta a provocat țipetele și agitația scaunelor și a

trupurilor în întineric.

Ci chipul ei.

Blanes era singurul care rămăsese cu adevărat liniștit, așezat într-un colț al mesei. În colțul opus, Marini se juca cu o carioca, ca un magician care-și practică trucul favorit. Clissot bătea toba pe masă. Valente părea mai interesat să privească insula, dar îi dădea ușor seama de cât era de nervos din faptul că-și schimba încontinuu poziția. Craig și Ross profitau de orice pretext – strângeau și aduceau pahare – ca să se ducă și să vină din bucătărie. Silberg n-avea nevoie de scuze: era un taur închis într-un țarc prea mic.

Așezată în fața lui Marini, Elisa îi privea rând pe rând pe fiecare, oprindu-se la detalii, gesturi, la ceea ce zicea fiecare. Asta o ajuta să gândească.

- Trebuie să fie o boală, a spus Silberg. Lepră, poate. Pe atunci era molipsitoare și fatală. Jacqueline, ce crezi?

- Trebuie să văd mai pe îndelete. E posibil să fie lepră, dar e ciudat...

- Ce?

- Că n-are ochi și o mare parte din față, și pare totuși să meargă de parcă ar vedea perfect.

- Scuză-mă, Jacqueline, dar nu știm dacă mergea „perfect”, a subliniat Craig cuviincios, oprindu-se în fața ei. Imaginile sar. Între ele puteau trece două secunde ori poate cincisprezece. Nu știm dacă mergea clătinându-se.

- Înțeleg, a încuviințat Jacqueline, dar, pe de altă parte, distrugerea era prea mare pentru lepra pe care o cunoaștem. Deși, poate că în epoca aceea...

- Acum, că ai menționat chestiunea văzului, a întrerupt-o Marini, cum e cu putință să ne... *privească*? Nu vă face impresia asta?

- N-avea ochi, a subliniat Valente, cu un surâs asemenea unei răni.

- Mă refer la faptul că parcă ne presimțea.

- „Pre”-ul reprezintă două mii de ani. Un „pre” foarte lung, nu crezi?

- Nu ne presimțea deloc, Sergio, a intervenit Silberg. Așa ni se pare nouă, dar e complet imposibil.

- Știu, doar spun.

- Fapt e, i-a tăiat vorba Silberg, că am văzut ceea ce *am vrut*

să vedem.

O umbră a intrat în raza de vedere a Elisei: era Rosalyn. Biata Rosalyn! Cum suporti? Și Nadia, și Rosalyn se duseseră la culcare, după ce scena din Ierusalim le produsese reacții nervoase. Nadia izbucnise într-un plâns isteric, iar istorica rămăsese, în schimb, cu trupul rigid. Elisa n-avea să mai uite chipul lui Rosslyn când se aprinseseră luminile: în picioare, cu brațele căzute de-o parte și de alta a trupului, ca o statuie care respira. Era o mare diferență între ele: Nadia părea înspăimântată, Rosalyn *te înspăimânta*.

În parte, aura îi rămăsese neschimbată. Rosalyn a intrat în sufragerie și s-a oprit în fața tuturor, ca o sclavă chemată la poruncă.

- Rosalyn, cum îți mai e? a întrebat Silberg.

- Mai bine. A zâmbit. Mai bine, sincer.

A întors capul spre Valente, singurul care n-a privit-o. Apoi a mers mai departe și a intrat în bucătărie. Prin ușa deschisă, Elisa a văzut că-și aranja pantalonii scurți, își trecea mâna peste față și păr, parcă hotărând ce să facă în continuare.

- Trebuie să știm să măsurăm efectele Impactului, a sugerat Blanes.

- Pregătesc un test psihologic, i-a informat Silberg, dar nu cred că-i la fel de ușor ca atunci când răspunzi la câteva întrebări. Poate că acum nici nu apreciem toate consecințele. Poate-i la fel ca propaganda subliminală: rămâne în interior și afectează mai târziu. Nu știm, nici nu putem ști încă.

Doamna Ross a părut să se activeze deodată. S-a dus spre ușă.

- Mă duc să văd ce face Nadia, a spus. Elisa și-a promis că se va duce și ea.

Absența doamnei Ross a lăsat parcă un gol, o supapă de siguranță prin care să se filtreze parte din starea de spirit a tuturor. La fereastra unde era Valente ploua din nou torențial.

- Nu râdeți de mine, știu că-i absurd, a început Clissot, dar mă întreb, continuând ideea lui Sergio... Până unde nu poate exista comunicare între trecut și prezent? Vreau să zic... De ce nu putea femeia asta să ne perceapă cumva? Elisei posibilitatea i s-a părut înspăimântătoare. Știu că mi-ați explicat de multe ori, dar încă nu pricep fenomenul fizic *exact* al deschiderii corzilor de timp. Dacă-i vorba despre deschiderea unei găuri pentru a privi în urmă, oamenii „din urmă” n-ar putea și ei să ne vadă prin

aceeași gaură?

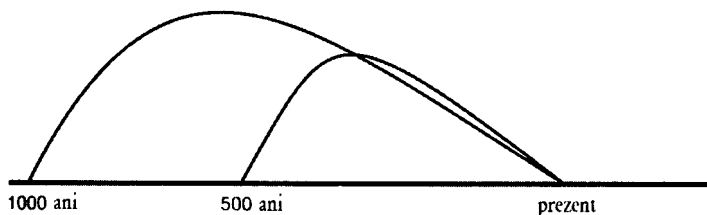
Au tăcut. Blanes și Marini au schimbat o privire scurtă, ca și cum hotărau cine să răspundă. Ori ce să răspundă.

- Orice e posibil, Jacqueline, a zis Blanes în cele din urmă. „Fenomenul fizic exact”, cum spui tu, nu-l știe nimeni. Ne mișcăm într-un domeniu atât de restrâns, că legile care îl guvernează sunt, în mare parte, neștiute. În fizica cuantică, există fenomenul „legăturii” prin care două particule, deși la o depărtare de bilioane de kilometri, sunt unite în chip misterios, și ceea ce i se întâmplă uneia o afectează *imediat* pe cealaltă. De aceea nu vrem să facem experimente cu trecutul recent.

- Mă tem că în acea zi am chiulit de la ora de fizică, a zâmbit Clissot.

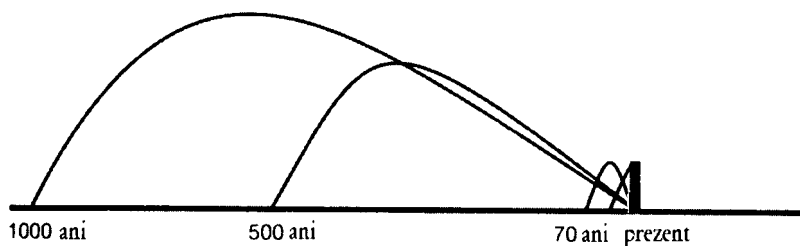
Blanes a dat să se ridice, dar Marini i-a luat-o înainte.

- Creta e la mine, maestre. S-a îndreptat spre tabla albă, atârnată pe perete, și a desenat o linie orizontală, ținând carioca în mâna stângă. Marini era stângaci și-și dezvăluia caracteristica destul de elegant. Jacqueline, închipuie-ți că acesta e timpul. La această extremitate e prezentul, iar la aceasta, ceva ce s-a întâmplat acum o mie de ani, de pildă. Deschizând corzile de timp, creăm un soi de tunel, numit „gaură de vierme”, o „punte” de particule ce conectează trecutul cu prezentul, cel puțin pe durata deschiderii. La fel s-ar întâmpla și dacă am deschide corzi de acum cinci sute de ani, deși, în acest caz, „puntea” cu prezentul nostru ar fi mult mai scurtă. O vezi?

Clissot a încuviințat. Elisei exemplul i s-a părut perfect.

- Dar ce s-ar întâmpla dacă am deschide corzi de timp, să presupunem, de acum șaptezeci de ani? După desenul nostru, „puntea” ar fi și mai mică. Iar, dacă am încerca același lucru cu perioade de zece ori de cinci ani mai înainte, ori de un an... Marini a desenat alte segmente. Ultimul l-a marcat cu o linie verticală groasă. Diagrama nu lăsa loc îndoielii.

- Înțeleg, a zis Clissot: la sfârșit n-ar mai fi nicio „punte”. Ambele întâmplări *s-ar uni*.

- Exact, o legătură. Marini a arătat spre linia verticală groasă. La distanțe tot mai mici în timp, posibilitatea interacțiunii cu prezentul nostru e tot mai mare. Deși schema e grosolană căci adevărata explicație e matematică, totuși cred că te va ajuta să înțelegi.

- Perfect.

Ric Valente s-a depărtat de fereastră și a intrat în bucătărie. Imediat, el și Rosalyn au început să vorbească. Elisa nu reușea să-i audă.

- De aceea nu ne interesează întâmplări de acum cinci sute ori o mie de ani, a zis Blanes, dar nici nu vrem să repetăm experiențe ca Paharul Intact.

A urmat o scurtă tăcere.

- În experiența cu Paharul Intact s-a întâmplat ceva ce nu știm? a întrebat Clissot.

- Nu, nu, a spus iute Blanes. Voiam să zic că n-am să mai înfrunt niciodată acest soi de risc.

În bucătărie, s-a auzit un zgomot ușor. Când s-au întors toți, Valente le surâdea dinăuntru, iar Rosalyn, îmbujorată, privea morocănos.

- Discuții prietenești, a spus Valente, arătându-și palmele.

Ușa sufrageriei s-a deschis. Elisa credea că avea s-o vadă pe Nadia ori poate pe Ross, dar nu era niciuna din ele. O voce pe care n-o mai auzise de câteva zile s-a auzit în tot salonul.

- Pot vorbi cu dumneavoastră o clipă? a întrebat Carter.

- Cum te simți?

- Mai liniștită.

Odaia Nadiei Petrova era abia luminată de o lampă mică cu baterii, așezată pe noptieră. Elisa a presupus că i-o adusese doamna Ross, care cotrobăia prin baie. S-a bucurat, văzând că

prietena ei părea, într-adevăr, să se simtă mai bine și că vizita ei îi făcea, evident, plăcere (Nadia nu era dintre cele care-și ascundeau sentimentele). S-a așezat pe-o margine a patului și i-a zâmbit.

- Luminile astea nu-s deloc bune. Doamna Ross, mereu veselă, a ieșit din toaletă cu o scară portabilă. S-au ars nu doar becurile, ci și fasungurile. Când zici că s-a întâmplat, Nadia? Aseară? Ce ciudat, în odaia lui Rosalyn s-a întâmplat la fel alaltăieri. Trebuie să fie legăturile. Nu pot să le repar acum, îmi pare rău.

- Nu-ți face griji, mă descurc cu lampa asta la noapte. Mulțumesc.

- Pentru nimic, micuțo. Am să încerc să vorbesc cu Paul Carter. Cred că se pricepe la prize.

Când doamna Ross a închis ușa, Nadia s-a întors spre Elisa și a mângâiat-o cu delicatețe pe mână.

- Mulțumesc că ai venit.

- Voiam să te văd înainte de culcare. Și să-ți povestesc ultimele bârfe. Nadia și-a arcuit sprâncenele aproape albe, ascultând-o. Carter tocmai ne-a spus că a primit informații prin satelit: de New Nelson se apropie furtuna, un taifun va veni spre mijlocul săptămânii, dar cel mai rău va fi sâmbătă și duminică. Ploile sunt doar începutul. Vestea bună e că vom avea o vacanță obligatorie. Nu ne vor permite nici s-o folosim pe SUSAN, nici să primim imagini telemetrice noi, iar la sfârșit de săptămână nu vom putea să deschidem calculatoarele, ca nu cumva să se strice generatorul principal și să trebuiască să-l folosim pe cel de urgență. Nu-ți face griji, prostuțo, s-a grăbit să-i spună, văzându-i fața. Carter susține că n-o să rămânem fără lumină.

Expresia Nadiei i-a șters surâsul. Când a vorbit, vocea i-a sunat ca și cum un necunoscut ar fi surprins-o în toiul nopții și ar fi obligat-o să spună acele vorbe.

- Femeia... aia... ne *vedea*, Elisa.

- Nu, iubito, firește că nu.

- Și fața ei... De parcă i-ar fi răcăit trăsăturile cu un cuțit, până i-ar fi dispărut cu totul.

- Nadia, ajunge.

Simțind un val de compasiune pură, Elisa a îmbrățișat-o. Au stat așa o vreme, în odaie, apărându-se reciproc de ceva ce nu pricepeau, aproape pe întuneric.

Apoi Nadia s-a depărtat de ea. Roșeața din ochii ei era și mai

vizibilă din cauza albeții care îi înconjură.

- Sunt creștină, Elisa, și când am răspuns la chestionar în vederea muncii de aici am spus că aș da orice ca să pot... ca să-L pot vedea vreodată. Dar acum nu mai sunt atât de sigură. Acum nu mai știu dacă vreau *să-L văd!*

- Nadia! Elisa a apucat-o de umeri și i-a dat părul după ureche. Multe din cele ce simți sunt consecințele Impactului. Sufocarea care nu te lăsa să respiri, panica, ideea că totul are, într-un fel, legătură cu tine. Și eu am simțit la fel după imaginea „Dino”. A trebuit să mă străduiesc din răsputeri să-l depășesc. Silberg zice că trebuie să studiem mai bine Impactul, să știm de ce ni se întâmplă unora cu unele imagini, iar altora, cu altele. În orice caz, e o consecință psihologică. Nu trebuie să te gândești că...

Nadia plângea pe umărul ei, dar suspinele se stingeau. La urmă, n-au mai persistat decât zumzetul aparatelor de aer condiționat și răpăitul ploii.

O parte din Elisa Robledo se simțea obligată să împărtășească teroarea Nadiei: cu Impact ori nu, imaginea femeii fără trăsături era înspăimântătoare. Amintindu-și de ea, i se părea că odaia era mai rece, iar întunericul, mai gros.

- Poate că nu ți-a plăcut „Dino”, a încercat să glumească.

- Ba da... Adică, nu de tot. Strălucirea pielii... De ce vi s-a părut atât de frumos? Era repugnant.

- Gata. Tu preferi oasele, nu umplutura.

- Da, sunt paleon... Nadia s-a luptat cu spaniola.

- „Paleontologă”.

Au zâmbit. Elisa a mângâiat-o pe părul alb și a sărutat-o pe frunte. Părul Nadiei, moale și de culoarea celui pe care-l au păpușile, o fascina.

- Acum trebuie să încerci să te odihnești, a spus.

- Nu cred să pot. Frica deforma chipul Nadiei. Trăsăturile ei nu erau cu siguranță prea frumoase, dar, când arăta așa, o făcea pe Elisa Robledo să se gândească la o fecioară care, într-un tablou de demult, cerea ajutorul unui cavaler. Am să aud iar zgomotele. Tu încă nu le auzi? Zgomotul de pași.

- Ți-am mai spus că era doamna Ross.

- Nu, nu întotdeauna.

- Cum?

Nadia n-a răspuns. Ca și cum se gândea la altceva.

- Aseară le-am auzit iar, a spus. Am ieșit din cameră și m-am

uitat în camerele lui Ric și Rosalyn, dar nu se clintiseră din pat. Tu n-ai auzit nimic?

- Am dormit buștean. Or fi fost oamenii lui Carter. Ori doamna Ross, în cămară. Face inspecție săptămânală. Am întrebat-o și mi-a confirmat.

Dar Nadia clătina din cap.

- Nu era ea și niciun soldat.

- De ce ești atât de sigură?

- Fiindcă l-am văzut.

- Pe cine?

Chipul Nadiei era o mască de sidef.

- Ți-am mai spus că, auzind pași, m-am ridicat și am ieșit. M-am uitat în camera lui Ric și cea a lui Rosalyn, dar nu mi s-a părut nimic ciudat. Atunci, m-am întors, să mă uit și la tine, și am văzut un bărbat. A strâns-o de braț cu putere. Stătea în picioare la ușa ta, cu spatele, și nu-i puteam vedea fața. La început, am crezut că era Ric, l-am strigat, dar brusc mi-am dat seama că nu era el. Era un necunoscut.

- Cum puteai să știi? a murmurat Elisa, îngrozită. Pe culoar nu-i multă lumină, spui că stătea cu spatele.

- Păi... Buzele Nadiei au tremurat, vocea îi devenise un geamăt de oroare. M-am apropiat, mi-am dat seama că, în realitate, *nu stătea cu spatele*.

- Cum?

- L-am văzut ochii: erau albi. Dar fața îi era goală. N-avea chip, Elisa. Îți jur! Crede-mă!

- Nadia, ești sub influența imaginii cu femeia din Ierusalim.

- Nu, imaginea ei am văzut-o azi, dar restul s-a petrecut *aseară*.

- Ai mai povestit cuiva? Nadia a negat. De ce? Când și-a dat seama că prietena ei n-avea să răspundă, Elisa a adăugat: Să-ți spun eu de ce. Pentru că, în fond, știi că a fost vis. Acum îl vezi altfel din cauza Impactului.

I s-a părut că explicația avea efect asupra tinerei paleontologe. S-au privit o clipă.

- Poate ai dreptate. Dar a fost un vis oribil.

- Îți mai aduci aminte ceva?

- Nu. S-a apropiat de mine și... Cred că am leșinat când l-am văzut. Apoi m-am trezit în pat.

- Vezi? i-a spus Elisa.

Nadia a strâns-o iar de braț.

- Dar nu crezi că *mai poate fi ceva*, pe lângă soldați, Carter ori noi?
- La ce te referi?
- Încă ceva pe insulă.
- E imposibil, a spus Elisa, cutremurându-se.
- Și dacă ar mai fi ceva, Elisa? a insistat Nadia. Strângea brațul Elisei atât de puternic, că-i făcea rău. Și dacă ar mai fi ceva pe insulă, *fără știrea noastră?*

18

Sergio Marini făcea trucuri magice: era în stare să-ți scoată o bancnotă din ureche, s-o rupă în două, s-o recompună cu mâna dreaptă, ca și cum stânga o rezerva pentru lucruri mai serioase. Colin Craig descărcase pe laptopul său ultimele mari partide jucate de Manchester și obișnuia să privească împreună cu Marini ultimele retransmisiuni ale întâlnirilor internaționale. Jacqueline Clissot arăta peste tot fotografiile fiului ei Michel, de cinci ani, căruia îi trimitea mailuri foarte nostime, după care se așeza să-i dea sfaturi pline de bun-simț lui Craig, care avea să fie tată pentru întâia oară anul viitor. Cheryl Ross era deja bunică de doi ani, dar nu tricota ciorapi, nici nu frământa aluat de gogoșele, ci vorbea despre politică și-i plăcea să-l critice pe „acest mare idiot” pe nume Tony Blair. Reinhard Silberg își pierduse recent fratele, care murise de cancer, colecționa pipe, dar fuma arareori. Rosalyn Reiter citea romane de Le Carré și Ludlum, deși în luna august distracția ei favorită fusese Ric Valente. Ric Valente muncea neîntrerupt, peste tot, la toate orele: nu mai era cu Rosalyn, nici nu mai făcea lungi plimbări cu Marini și Craig, iar timpul economisit îl dedica muncii. Nadia Petrova vorbea și zâmbea: marea ei plăcere era să nu stea singură. David Blanes voia să stea singur, ca să interpreteze labirinturile lui Bach pe clape. Paul Carter făcea exerciții - bare și flexiuni - lângă cazemată. Prin asta semăna cu ea, deși ea fugea pe plajă și înota, când i-o îngăduiau ploaia și vântul. Bergetti juca cărți cu Marini. Stevenson și colegul lui, tot un britanic, York, obișnuiau să se uite la reluările partidelor de fotbal împreună cu Craig. Mendez era foarte glumeț, o făcea pe Elisa Robledo să râdă cu istorioare care, spuse de orice altă persoană, ar fi părut prostești. Tailandezul Lee era amator de muzică New Age și de aparate

electronice.

Ăștia erau colegii ei. Așa au fost singurii șaisprezece locuitori din New Nelson între iulie și octombrie 2005.

Ea n-avea să uite nicicând acele distracții banale care îi defineau, le ofereau istorie și identitate.

N-avea să uite nicicând. Din multe motive.

În dimineața de 27 septembrie, Elisa a aflat o veste care a bucurat-o nespus. I-a dat-o doamna Ross (care era „ca Fiscul”, după definiția lui Marini, și știa „totul despre toți”) la prânz. Elisa și-a petrecut restul mesei încercând să hotărască dacă trebuia sau nu s-o facă și închipuindu-și posibile rezultate.

Până la urmă, a optat pentru pantalonii lungi. Putea să pară o prostie (o „copilărie”, ar fi zis maică-sa), dar n-avea chef să se ducă la el în șort.

Când s-a apropiat de biroul lui în acea după-amiază, a auzit două păsări care ciocăneau, săltând pe clape. Și-a dres glasul. A bătut cu încheieturile degetelor. Când a deschis ușa, și-a jurat că avea să păstreze pe veci imaginea omului de știință așezat în fața pianului electric, cu chipul transportat într-un paradis intim, unde nici măcar fizica n-avea loc. A rămas în prag, ascultându-l, până când el s-a oprit.

- Preludiul primei partite în si bemol major, a spus Blanes.
- E minunată. Nu voiam să vă întrerup.
- Haide, intră și nu mai spune prostii.

Deși mai fusese și altă dată în acel birou, s-a simțit cam tensionată, întotdeauna era agitată când intra acolo. Parte din vină le revenea dimensiunilor reduse ale încăperii și numărului mare de obiecte îngrămădite, inclusiv tabla de plastic plină cu ecuații, masa cu computerul și cu pianul, rafturile cu cărți.

- Voiam să vă felicit, a murmurat stând în picioare, lipită de ușă. Vestea m-a bucurat mult. L-a văzut încruntându-se cu ochii mijiți, ca și cum ea era invizibilă, iar el scruta aerul, ca să poată distinge ce soi de ființă necorporală îi vorbea. Domnul Carter i-a spus doamnei Ross. Deodată, în timp ce-și lungea buzele, i-a trecut ceva prin minte. „Fir-ar să fie, nu știe încă. Va trebui să i-o spun eu.” A filtrat-o o sursă extraoficială a Academiei Suedeze azi-dimineață.

Blanes nu s-a mai uitat la ea. Părea să-și fi pierdut tot interesul pentru discuție.

- Sunt doar un... Cum se zice? „Candidat serios”. Așa-s în

fiecare an.

A subliniat fraza cu un acord muzical, parcă sugerându-i că prefera să cânte decât să vorbească aiureli.

- Au să vi-l dea. Dacă nu anul acesta, atunci la anul.

- Firește. Au să mi-l dea.

Elisa nu știa ce să adauge.

- Îl meritați. „Teoria sequoiei” este... e un succes deplin.

- Un succes necunoscut, a precizat el, vorbind cu fața la perete. Epoca noastră se caracterizează, printre altele, prin faptul că micile succese sunt cunoscute de mulți, cele mari, de puțini, iar cele imense, de nimeni.

- Pe acesta însă îl vor cunoaște, a replicat ea cu sinceră emoție. Vor exista căi pentru reducerea Impactului ori pentru ținerea lui sub control. Sunt sigură că, până la urmă, toată lumea va ajunge să cunoască tot ce ați obținut.

- Hai, nu-mi mai vorbi cu dumneavoastră. Eu, David; tu, Elisa.

- De acord.

A zâmbit, cu toate că nu-i plăcea scena pe care o provocase fără voie. Dorise doar să-l felicite și să plece fără ca măcar să-i asculte mulțumirile. I se părea evident că prezența ei nu-l interesa nici cât o ceapă degerată pe Blanes.

- Așază-te unde poți.

- Am venit doar să vă spun... să-ți spun asta.

- Stai jos odată, la naiba...!

Elisa a găsit un loc pe masă, lângă calculator. Era strâmt, iar marginea mesei îi intra în fund. Din fericire, avea pantaloni lungi. Blanes a privit în continuare peretele. Ea bănuia că se pregătea să-i vorbească despre nedreptățile comise de societate împotriva bietelor genii hispanice ca el, așa că i s-a strâns stomacul când l-a auzit spunând:

- Știi de ce nu te lăsam să răspunzi la curs? Fiindcă știam că știai răspunsul. Când țin cursuri, nu vreau să aud răspunsuri: vreau să predau. Cu Valente nu mă simțeam atât de sigur.

- Înțeleg, a spus ea, înghițindu-și saliva.

- Apoi, când ai răspuns fără să te fi întrebat și așa de proteste cum ai făcut-o, mi-am schimbat părerea despre tine.

- Aha.

- Nu, nu-i ceea ce crezi. Lasă-mă să-ți spun. Blanes s-a frecat la ochi, apoi s-a așezat pe scaun. Nu mi-o lua în nume de rău, dar ai unul dintre cele mai mari defecte pe care le poate avea cineva în lumea asta blestemată: pari să n-ai defecte. Asta m-a enervat

la tine de la început. E mai bine, mult mai bine să provoci batjocura decât invidia, ține minte asta. Dar, când mi-ai vorbit pe tonul acela de orgoliu rănit, mi-am zis: „A, ce bine, cu atât mai bine. O fi frumoasă, inteligentă și muncitoare, dar cel puțin e o ignorantă îngâmfată. Tot e ceva”.

S-au privit foarte serioși și deodată au zâmbit.

O prietenie nu-i un lucru greu și chinuitor cum cred mulți. Avem tendința de a crede că lucrurile cele mai importante se nasc cu întârziere, dar uneori o prietenie sau o iubire apare ca soarele printre nori: o secundă mai înainte, totul era cenușiu; o secundă după, lumina e orbitoare.

În acea simplă secundă, Elisa Robledo s-a împrietenit cu David Blanes.

- Am să-ți spun ceva mai mult, ca să te ajut să-ți păstrezi defectul, a adăugat el: pe lângă o ignorantă îngâmfată, ești și o colaboratoare minunată, cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Asta mă face să te iert că ai venit să mă feliciți.

- Mulțumesc... dar nu voiai să te felicit? a întrebat ea, șovăind.

Blanes a replicat cu altă întrebare.

- Știi ce-i Nobelul în cazul meu? O porcărie. „Teoria sequoiei” nu-i verificată oficial, nu putem dezvălui experimentele pe care le facem la New Nelson, fiindcă-s „material clasificat”. Dar vor să mă bată pe spate. Să-mi zică: „Blanes, știința te admiră. Continuă să lucrezi pentru guvern”. A făcut o pauză. Ce crezi?

Ea s-a gândit o clipă.

- Mi se pare opinia unui ignorant îngâmfat, a spus, luându-și tipica ei expresie „nemiloasă”.

De astă dată, amândoi au început să hohotească.

- Unu la unu, a zis Blanes, îmbujorându-se. Să-ți explic de ce cred că am dreptate. Și-a trecut mâna peste față. Deodată, Elisa a știut că venise clipa să vorbească serios. În odaie nu erau ferestre, dar răpăitul ploii și zumzetul aerului condiționat se filtrau prin căptușeala metalică a pereților. O clipă, s-a auzit doar zgomotul lor. L-ai întâlnit vreodată pe Albert Grossmann?

- Nu, niciodată.

- El m-a învățat tot ce știu. Îl iubesc ca pe un tată. Întotdeauna am crezut că relația dintre maestri și discipoli e mult mai intensă în specialitatea noastră decât în altele. „Și atât de sigură”, s-a gândit Elisa. Îi idealizăm până la limite incredibile, dar simțim totodată marea nevoie de a-i depăși. Cred că faptul

se datorează muncii noastre atât de solitare. În fizica teoretică, suntem ca monștrii închiși în vizuini... Transformăm fața lumii pe hârtie; Dumnezeule, suntem cu adevărat primejdioși! Dar mă depărtez de subiect. Grossmann e un tip tare, un mare teuton, plin de energie. S-a retras deja. Nu de mult, i-au diagnosticat un cancer... Nu știe nimeni, așa că nu mai spune nimănui... Îți dezvălui lucrul ăsta, ca să înțelegi ce soi de bărbat e. Nu dă nicio importanță bolii, arată mai bine ca mine, ți-o jur. Spune că o să mai trăiască mulți ani, iar eu îl cred. Se retrăsese deja în 2001, dar, în noaptea când am obținut imaginea Paharului Intact, m-am dus la el acasă și i-am povestit. Am crezut că avea să se bucure, să mă felicite. În loc de așa ceva, m-a privit și mi-a zis: „Nu, David”, cu o voce atât de slabă, de parcă nu făcea decât să respire. Și a repetat: „Nu, David, n-o face. Trecutul e interzis. Nu îndrăzni să atingi ceea ce-i interzis”. Cred că în acea clipă am înțeles de ce se pensionase. Un fizician teoretician se pensionează când începe să creadă că descoperirile-s interzise. Privea foarte concentrat clapele albe și negre. După o pauză, a adăugat: Oricum, poate că Grossmann a avut dreptate în ceva. În acea epocă încă nu știam nimic despre Impact. Dar nu e vorba numai despre asta. Ci și despre întreprinderea care finanțează Proiectul Zigzag.

- Eagle Group, a spus Elisa.

- Într-adevăr. Ea e însă doar vârful aisbergului. Ce-o fi dedesubt? Te-ai întrebat vreodată? Am să-ți spun eu: guverne. Și sub ele? Afaceri. Impactul e o scuză. Ceea ce Eagle vrea să ascundă e interesul militar pe care îl prezintă proiectul.

- Ce?

- Gândește-te. Crezi cu adevărat că toți banii pe care îi mănâncă Zigzag vin din pasiunea pe care o trezesc Troia, vechiul Egipt ori viața lui Isus? Nu fi naivă! Când Sergio și cu mine le-am arătat Paharul Intact, în mințile ierarhilor s-au aprins becuțe: „Cum putem folosi așa ceva împotriva dușmanului?” a fost primul titlu care le-a strălucit în creierelor lor complexe. „Și cum îl putem împiedica pe dușman să le folosească împotriva noastră?” Acesta a fost al doilea. În ceea ce privește Hristoșii, faraonii sau împărații, ei sunt rezultate interesante, dar nu decisive pentru socoteala totală.

Elisa a clipit. Niciodată nu-i trecuse prin minte acea posibilitate. Nici măcar nu-și închipuia ce soi de rațiune militară poate avea posibilitatea de a privi în trecutul îndepărtat. Dar

Blanes a început să ridice degetele de la mâna dreaptă, răspunzând îndoielilor ei, ca și cum îi citea gândurile:

- Spionaj. Captarea imaginilor din spațiu, care pot arăta nu numai că se petrece ceva, ci și ce s-a petrecut în urmă cu zece luni ori zece ani, când dușmanul *nici nu bănuia* că era spionat. Faptul e util pentru obținerea de date despre poligoanele de antrenament teroriste, atât de amatoare de nomadism: azi sunt ici, mâine colea, și nu lasă urme. Ori despre atentate. N-are importanță dacă bomba a explodat: se filmează zona și se caută ce s-a întâmplat în zilele anterioare, până se descoperă vinovații și metoda precisă pe care au folosit-o.

- Dumnezeuule...

- Da, Dumnezeuule! Blanes a strâns din buze. Ochiul Domnului, care vede tot. Fratele cel Mare al Timpului. La asta trebuie adăugat spionajul industrial și politic, căutarea de dovezi ale scandalurilor, în vederea înlăturării unui președinte ori a altuia. E o cursă contra-cronometru, între Europa, finanțatoarea proiectului, și Statele Unite, care și-a inițiat cu siguranță Zigzagul personal pe orice insulă din Pacific. Am demonstrat că poți vedea, cu orice cameră video, tot ce s-a întâmplat în orice moment și în orice loc de pe lume. Zigzag a dezgolit omenirea, iar militarii vor să fie primii privitori. Nu-i oprește decât ceva, mic, dar dat dracului. Și-a dus mâinile la piept: Eu.

Elisei nu i s-a părut îngâmfare. Iar rolul acela nu-i plăcea deloc. Următoarele lui vorbe au venit ca o confirmare.

- Pentru ei sunt... Cum spune boleroul? Și a cântat: „Sunt ca un spin mic, care ți s-a înfipt în inimă”. Îți jur că nu-mi face plăcere să fiu sâcâitor cu nimeni. Am plecat din Statele Unite pentru că au investit mai mult în arme decât în acceleratoare, și am să plec și din Europa, dacă Zigzag va fi destinat uzului militar, dar sunt conștient că mă aflu aici fiindcă mă plătesc. Vreau să le dau ce-mi cer, te asigur, dar refuz să fac experimente pe *trecutul recent*. Deodată, în voce i s-a simțit neliniștea. Le-am spus că există riscuri, și e adevărat, Elisa. Multe riscuri, crede-mă. E totuși vorba despre o poziție personală. Sergio, bunăoară, e mai îndrăzneț, deși până la urmă mi-a dat dreptate. De aceea vor să ne continuăm jocurile, ca să afle dacă descoperim ceva care să nu implice atâtea riscuri și de care s-ar putea folosi.

- Nu mi-au spus nimic despre așa ceva când m-au angajat, a zis Elisa, uimită.

- Sigur că nu. Crezi că mie mi-au zis tot? De la un anume unsprezece septembrie, lumea a încetat să se împartă în adevăruri și minciuni. Acum n-avem decât minciuni; restul n-o să-l știm niciodată.

A urmat o tăcere. Blanes se uita la un punct de pe podeaua de metal. Într-un loc îndepărtat cădea ploaia.

- Și știi ce-i mai rău? a spus pe neașteptate. Că, dacă aș fi refuzat, dacă l-aș fi ascultat pe Grossmann și aș fi lăsat totul baltă, niciodată n-am fi privit o pădure din Jurasic ori o femeie mergând prin Ierusalim pe vremea lui Hristos. Nimic nu mă scuză, dar cel puțin mă explică. E ca și cum ai un cadou imens și nu te poți bucura de el alături de nimeni. Așadar, dacă îmi dau Nobelul, ți-l dăruiesc. Îl vrei?

A arătat cu degetul spre ea.

- Cred că nu. Elisa Robledo s-a dat jos de pe masă și, surâzând, și-a tras marginile tricoului scurt peste burtă. Poți să-l păstrezi.

- Ascultă, ca discipol ai obligația să te ocupi de lucrurile pe care eu le refuz. Ce să facem altfel? Să-l aruncăm la coșul de hârtii?

- Să i-l dăm lui Ric Valente. Cu siguranță va fi încântat să-l accepte.

Au zâmbit iar.

- Ric Valente... a meditat Blanes. Un tip ciudat. Un student extraordinar, dar prea ambițios. La Alighieri am căutat să-l cunosc bine, mi-am dat seama că nu-mi plăcea. Dacă era după mine, n-ar fi fost recrutat, dar Sergio și Colin sunt îndrăgostiți de el.

Ea l-a privit o clipă. Apoi a spus, înainte de a pleca:

- Mulțumesc.

Blanes a ridicat ochii.

- De ce?

- Pentru că te-ai bucurat de dar alături de mine. Întorcându-se pe coridor și amintindu-și fragmente din convorbire, a observat că ploaia era de două ori mai puternică. Era, fără îndoială, prologul taifunului. Dar apropierea furtunii n-o neliniștea: Carter îi asigurase că nu va fi niciun pericol și că se luaseră deja „măsurile necesare”.

Avea dreptate. Taifunul avea să fie lucrul cel mai puțin primejdios dintre toate.

Tromba împiedica desfășurarea oricărei activități în exterior și-i îngrămădea pe savanți în camere, izolându-i într-o atmosferă cenușie și somnolentă. Elisa și colegii ei sufereau mai mult de somnolență, căci munca trecuse în alte mâini, iar acum aveau treabă Clissot, Silberg, Nadia și Rosalyn, iar fizicienii își puteau permite o clipă de odihnă. Ea obișnuia să le întâlnească pe Clissot și pe Nadia în laborator, după micul dejun, și se amuza privind cum studiau milimetru cu milimetru imaginea cu Lacul Soarelui (căci așa fusese botezat, după ce fuseseră respinse alte propuneri, precum a lui Marini, de a fi numit „al Găinilor Carnivore”). La început, asista la întruniri cu mare însuflețire, dar apoi a început să se plictisească de munca minuțioasă a celor două paleontologe. „Nadia, privește extremitatea anterioară a lui A. Compar-o cu homolaterală a lui B. A are doar o falangă.” Elisa căska. „Dacă acum două zile mi s-ar fi spus că am să mă plictisesc văzând toate acestea, aș fi râs cu hohote. Ne obișnuim cu orice.”

Nadia se simțea mult mai bine. Izbutise să doarmă, iar temerile îi erau tot mai mici. Deși trebuia să se prezinte la controlul psihologic al lui Silberg în săptămâna care urma, nimic nu părea s-o poată scoate din rutina zilnică a computerului. Ori de câte ori își vedea prietena, Elisa Robledo se gândea la tot ce-i povestise în după-amiaza cu proiecțiile. Rezultatul stării ei psihice i se părea absurd, dar avea îndoieli. Era oare cu puțință să *mai* fie pe insulă cineva de care ei nu știau? Și de ce nu? Era aici de două luni și jumătate și, deși credea că-i cunoaște pe toți și pe fiecare dintre locuitorii insulei, inclusiv pe soldați, helicopterele plecau și veneau cu alimente, putea să fi venit și vreun militar în locul altuia și să fi fost cazat, alături de alții, în cazemată. Dar, dacă era așa, de ce nu erau anunțați? Și de ce explora individul respectiv barăcile noaptea și fără uniformă? „E absurd. Nadia a avut un coșmar deosebit de intens. Apoi l-a exagerat din pricina Impactului.”

Dar nu-și putea scoate din cap oribila fantezie a unui bărbat cu ochi albi, care o privea din neguri.

În noaptea de sâmbătă, 1 octombrie, după ce jucase (și pierduse) cu Craig, Marini și Blanes câteva partide de pocher după cină, Elisa Robledo s-a retras în odaia ei. La nouă, era deja în pat și la zece fix s-au stins luminile.

Taifunul părea să se fi intensificat. Răsuna de parcă venise ziua Judecării de Apoi și era aidoma unei apariții dantești în

formă de vultur ori de cruce, care survola cerul. Dar, la adăpostul straturilor izolatoare ale pereților prefabricați, era ușor să te simți ca într-o bulă de metal. Nimic nu se clintea, totul era tăcut și liniștit. Dar Elisa nu putea adormi.

A dat cearșaful la o parte și s-a ridicat. S-a gândit să facă o plimbare: se putea duce la bucătărie, să-și facă un ceai. Și-a amintit de Carter, care le interzisese să folosească toate aparatele electrice. Și pe drept cuvânt, fiindcă începuseră fulgerele, străluciri tăcute, care dezvăluiau fragmente din încăpere. În orice caz, ideea plimbării îi făcea plăcere. N-avea nevoie de nicio lumină în plus: erau de ajuns cele de urgență. În plus, era în stare să străbată baraca de la un capăt la celălalt cu ochii închiși.

Dar a observat ceva.

Privea spre fereastră când a văzut-o. La început a crezut că visa.

Era o gaură. În colțul de sus din stânga peretelui, lângă intersecția cu tavanul și peretele băii. Era eliptică și atât de mare, încât, dacă ar fi vrut, s-ar fi putut strecura prin ea. „Strălucirile tăcute” nu veneau dinspre fereastră, ci de la gaura aceea, care dădea afară.

A fost atât de năucită, întrebându-se cum de se putuse întâmpla așa ceva, că nici nu și-a dat seama imediat de celălalt amănunt straniu.

„Străluciri tăcute.

Tăcute.”

O învăluia tăcerea. O tăcere absolută. Unde plecase furtuna? Dar tăcerea nu era totală: în spatele ei se auzea ceva.

De astă dată nu erau pași al căror ecou să se filtreze prin pereți, ci zgomotele unei prezențe apropiate și concrete. Fâșâitul unor tălpi de pantofi, o respirație... Cineva în camera ei, *în interiorul* camerei sale, cu ea.

I s-a părut că pielea voia parcă s-o părăsească: porii i s-au făcut particule minuscule de pilitură de fier, înconjurată de un electromagnet puternic, și i s-au dus de la ceafă la picioare. S-a gândit că era o eternitate să se întoarcă și să privească înapoi. Când, în sfârșit, a făcut-o, a distins o figură.

Stătea în picioare, lângă ușă, ceva mai departe decât o făcuse să creadă sunetul respirației, perfect nemișcată. Licăririle o dezvăluiau parțial: teniși, bermude, tricou. Dar fața era o masă înnegurată.

Un bărbat.

O clipă, a crezut că inima îi va plesni de spaimă.

- Ric. Ce faci aici? Ce sperietură!

Figura n-a răspuns. În loc de asta, a înaintat spre ea fără grabă, cu ușurința cu care norii acoperă luna.

N-avea nicio îndoială că era Valente: constituția, hainele. Era aproape sigură. Dar, dacă era așa, ce voia? De ce nu vorbea?

- Ric? N-ar fi bănuiră niciodată că acel simplu cuvânt avea să-i ceară un efort atât de mare. Pronunțându-l, a simțit că o durea gâtul. Ric, tu ești, nu-i așa?

A dat un pas înapoi, apoi altul. Bărbatul a ocolit patul, a continuat să se apropie, hotărât, într-o tăcere totală. Nu se grăbea. Licăririle îi luminau bine bermudele și tricoul de culoare închisă, dar fața continua să-i fie neagră ca un tunel sub tavanul părului.

„Nu-i Ric. E cineva necunoscut pe insulă.”

Spatele și fesele i s-au lipit de peretele metalic, și a simțit răceala în contact direct cu pielea. Și-a dat seama că n-avea nimic pe ea. Nu-și amintea să se fi dezbrăcat, ceea ce a făcut-o să creadă că nimic nu putea fi real. Visa, asta trebuia să fie.

Dar, vis sau nu, silueta tăcută, ce se apropia tot mai mult, era insuportabilă. A țipăt. Putea deja să-l atingă, dacă întindea brațul. Fața îi părea o casă nelocuită. Nu mai dăinuiau decât pereții obrazului și, în fund, în beznă, cărămida aspră a vertebrelor. Restul nu mai avea nici carne, nici oase, erau un fragment unde realitatea spunea NU, un gol între două paranteze, complet negru...

„Capul lui e vizuina unui șobolan, care i-a ros chipul, și locuiește în creier. Fiindcă mai e cineva necunoscut pe insulă.”

... complet negru, cu excepția ochilor.

„Îl cheamă Ochi Albi și a venit să te vadă, Elisa. Să vă vadă pe toți, de fapt.”

Ochi goi, precum abcese.

Nu era un coșmar. O imobilizase. O...

Ochi ca două luni enorme care, când o priveau, o făceau să intre în luminiscentă, o orbeau cu albeața lor pustie.

„... Vă rog, să mă ajute cineva, vă rog, asta-i ceva real, vă rog...”

Atunci, s-a dezlănțuit întunericul.

Fără îndoială, întunericul avea o voce ridicolă.

Suna ca a unui copil pe care băieții cei mai mari din liceu

tocmai îl bătuseră, după ce-i furaseră înghețata favorită. Era un „vai” constant și ascuțit. Era Ric Valente, pe care Elisa îl mușcase în locul sensibil al anatomiei oricărui bărbat, oricât de insensibil ar fi fost. Iar strigătele îi erau atât de asurzitoare, că ea voia să-i poruncească să-și țină gura, că, de nu, o să-l mai muște o dată tot de-acolo ori o să-i ardă penele, fiindcă, acum că se uita mai bine, Valente avea pene pe fund și antene pe cap, și le mișca pe toate spre ea. Era, în realitate, o găină carnivoră, cu importanță paleontologică, ce deschidea ciocul, ca să-și scuipe hărmălaia. „Dar nu trebuie să râd, nici să mă excit, fiindcă-i vorba despre un coșmar.”

Ori nu de tot.

Să vedem. Făcuse dragoste pentru prima și ultima oară în viață la șaisprezece ani, cu un băiat pe care îl chema Bernardo. Experiența o traumatizase atât de mult, că nu a mai vrut s-o repete. Bernardo era prietenos, dulce, delicat, romantic... O apucase de fese, scoțând gălgâituri și mormăieli, împingând și făcând spume la gură. Ea se dusese la film cu o ființă omenească și se trezise în pat cu o bestie turbată, care încerca mereu să-i bage ceva între picioare, în timp ce mugea: „Mmmmfff... Oooo”. La sfârșit, el o invitase să fumeze amândoi din aceeași țigară și-i spusese: „A fost de neuitat”. Ea tușise.

Două luni mai târziu, locuind la Valencia, tatăl ei avusese un accident de mașină, în care fusese implicat și un bețiv.

Nu că una ar fi avut vreo legătură cu alta. Doar n-o să se întâmple o nenorocire de câte ori și-o punea cu cineva, dar ce e sigur e că n-a mai avut chef să încerce.

Așadar, de ce era *acum* cu acel bărbat în pat? Desigur, era mult mai rău decât Bernardo, mult mai feroce și cu instincte mai agresive. Cândva, ea văzuse un film (îi uitase titlul) în care protagonistei i-o trăgea nici mai mult, nici mai puțin decât diavolul, o ființă care emitea aburi de sulf, avea ochii albi și puța (era de presupus) foarte mare. O idee complet absurdă, dar „spune-mi-o acum și aici, cu chestia asta deasupra mea... cu ochii ăștia ca două lumini, în vreme ce o persoană care nu-s eu (dar care ar trebui să fie) mă asurzește urlând așa”.

S-a trezit înconjurată de neguri. Nu exista niciun violator, nici deasupra, nici dedesubt, iar ea nu era dezbrăcată, ci cu tricoul și chiloții cu care se culcase. Nici nu exista vreo gaură în perete (ce idee!). Dar ceva o durea acolo *înăuntru*, cum o duruse și prima oară. Nu s-a putut concentra asupra acestei chestiuni, fiindcă

observa lucruri mult mai neliniștitoare în jur.

Licăririle familiare nu mai erau. Nu erau lumini deasupra stației științifice, nu exista o stație pe insulă, poate nicio insulă pe mare. Numai acea stridentă teribilă: un uruit înnebunitor care îi găurea timpanele. *O alarmă.*

S-a ridicat în capul oaselor, refuzând să-i fie teamă încă, și atunci a auzit vocile, înghesuite în spațiul îngust al decibelilor, pe care îl lăsa liber clopotul ce vibra. Vocile au adus spaima, așa cum aduce briza mireasma hoiturilor: țipete într-o engleză pe care ea n-a avut nevoie s-o traducă, pentru a înțelege că se petrecuse ceva grav, fiindcă în orice urgență există un moment când oamenii înțeleg tot ce aud, fără să aibă nevoie să descifreze ceva. Catastrofele sunt poliglote.

S-a năpustit la ușă, gândindu-se la un incendiu, și aproape că a căzut pe brânci, lovindu-se de o fantomă îngrozitoare, albă ca radiografia unui trup omenesc bătut în cuie pe perete.

- S-au... dus cu toatele! Luminile! *Toate! Până și a mea... lanterna!* Era adevărat: nu mai erau aprinse nici măcar luminile de urgență.

Era în negura cea mai de nepătruns. Și-a trecut un braț peste umerii tremurători ai Nadiei, încercând s-o consoleze, și a început să fugă alături de ea, pe pipăite, desculță, în susul coridorului.

Un zid le-a împiedicat să înainteze. Din acel perete, ieșea vocea lui Reinhard Silberg, a cărui siluetă se profila în lumina strălucitoare a lanternei. Ridicându-se pe vârfuri, ca să depășească obstacolul lui Silberg, Elisa a putut s-o vadă și pe Jacqueline Clissot, pe care lanterna o lumina de jos în sus, și pe Blanes, care se lupta cu individul ce ținea lanterna (un soldat, poate Stevenson) la capătul culoarului care ducea la a doua baracă. „Vreau să trec! Nu puteți! Am dreptul! Vă spun că...! Sunt directorul științific!”

Și-a dat seama că Nadia îi striga ceva de mult:

- Ric și Rosalyn nu-s în camerele lor! I-ai văzut?

Încerca să improvizeze un răspuns mai lung decât „nu”, când tăcerea a devenit, brusc, pură.

Însoțind-o, vocea ușurată a lui Marini (de departe, din a doua baracă: „A, în sfârșit, fir-aș al naibii!” Alarma, deja stinsă, lăsase atâtea ecouri în urechile Elisei, încât ea nu mai auzea că altcineva se apropia pe coridor din spatele lui Stevenson. O mână enormă a ieșit din beznă, un chip de piatră a dat nas în

nas cu Blanes.

- Liniștiți-vă, domnule profesor, a spus Carter, fără să ridice glasul. Liniștiți-vă cu toții. S-a produs un scurtcircuit la generatorul principal. Acesta a pornit alarma. De aia n-avem lumină.

- De ce n-a pornit generatorul secundar? a întrebat Silberg.

- Nu știm.

- Aparatele sunt în regulă? a întrebat Blanes.

Elisa n-avea să uite nicicând răspunsul lui Carter: forma în care a trebuit să-și întoarcă ochii, rigiditatea chipului său, în contrast cu albeața aparentă a obrajilor, coborârea bruscă vocii...

- Aparatele, da.

19

- Scuzați-mă, mai dorește cineva cafea? Aș vrea să strâng ceștile.

Vocea doamnei Ross s-a auzit deodată, ca a tuturor celor care nu prea vorbesc. Elisa a observat că numai ea mânca (un iaurt, din care lua liniștit, dar fără răgaz, câte o linguriță). Se așezase la masă și arăta mai bine decât te-ai fi putut aștepta, având în vedere nu numai cele întâmplare, ci și faptul că n-avusese timp să se gătească și să-și atârne pe trup bijuteriile pe care obișnuia să le poarte. Nu cu mult înainte, făcuse ceai și cafea, și împărțise biscuiți, ca o mamă practică ce s-ar fi gândit că un mic dejun minim era absolut necesar pentru a putea vorbi despre moarte.

Nimeni nu mai voia nimic. După ce și-a netezit părul, a continuat să-și mănânce iaurtul.

Se adunaseră în sufragerie: un grup de chipuri încercănate și palide. Lipseau Marini și Craig, care verificau generatorul, și Jacqueline Clissot, care îndeplinea o sarcină specifică profesiei sale, dar total nebănuită înainte să se fi produs tragedia.

- După opinia mea, a spus Carter, domnișoara Reiter s-a trezit în zori cine știe de ce, s-a dus în sala de control și a intrat în camera generatorului. Aici a atins ce nu trebuia, a provocat un scurtcircuit și... Restul îl știți deja. Când doamna doctor o să termine consultația, vom ști ceva mai mult. N-are materiale pentru o autopsie, dar ne-a asigurat că o să facă un raport.

- Și unde a dispărut Ric Valente? a întrebat Blanes.

- Asta-i a doua parte. Încă nu știu, profesore. Întrebați-mă mai

încolo.

Așezat la masă, în pijama, cu expresia ciudată a tuturor celor care folosesc ochelari și apar brusc fără ei (îi lăsase în dormitor, încă nu putuse să meargă după ei), cu obrajii scăldați în lacrimi, Silberg și-a deschis mâinile mari și a murmurat:

- Ușa de la camera generatorului... Nu era închisă cu cheia?

- Așa-i.

- Cum a putut Rosalyn să intre acolo?

- Cu o dublură, fără îndoială.

- Dar de ce voia Rosalyn să intre acolo?

Elisa nu-și putea explica.

- Un moment, a spus Blanes. Colin mi-a povestit că a trebuit să te aștepte, ca să deconecteze alarma de la camera generatorului, fiindcă numai tu aveai o cheie, e adevărat?

- Așa-i.

- Asta înseamnă că era închisă *pe dinafară*. Vreau să zic că Rosalyn era încuiată. Cum a putut să facă asta singură?

- N-am spus că a făcut-o singură, a precizat Carter, scărpinându-și peria cenușie a părului ca un arici.

Totul părea o schimbare de nivel, pe alt plan al situației. Blanes și Silberg s-au privit. A urmat o tăcere incomodă, spartă de Carter.

- Totuși, nu poate fi respinsă ideea accidentului. Închisă în întuneric, domnișoara Reiter fie s-a împiedicat, fie a atins niște cabluri fără să vrea.

- Nu era lumină în camera generatorului? a întrebat Silberg. Ea a provocat scurtcircuitul, e adevărat? Atunci, *era lumină* înainte să atingă cablurile. De ce n-a aprins-o?

- Poate că așa a făcut.

- Da sau nu? a preluat Blanes ștafeta. În ce poziție era întrerupătorul?

- N-am dat atenție acestui amănunt, domnule profesor, a răspuns Carter, iar Elisa i-a simțit întâia oară o oarecare iritare în voce. Dar, dacă cineva a încuiat-o în întuneric, poate s-a enervat și n-a găsit întrerupătorul.

- De ce s-o închidă? Silberg privea deconcertat. Chiar dacă ar fi vrut cineva să-i facă rău, de ce să facă așa ceva? Multe lucruri nu se potrivesc.

Carter a râs înfundat.

- Multe lucruri nu se potrivesc în tragedii, vă asigur. Întâmplarea trebuie să aibă o cauză foarte simplă. În viața reală,

a adăugat, accentuând ostentativ pe cuvântul „reală”, lucrurile-simple aproape întotdeauna.

- Poate că în viața reală pe care o cunoști dumneata, dar nu în cea pe care o cunosc eu, a obiectat Blanes. Apoi vine dispariția lui Ric. Nadia, povestește-ne din nou ce spuneai că ai găsit în pat.

Nadia a încuviințat. Așezată lângă ea pe masă, Elisa a simțit-o tremurând, fără s-o atingă și a întins brațul spre ea într-un gest protector.

- Când am auzit alarma, m-am ridicat și am ieșit pe culoar. Eram singură, niciunul dintre colegi nu se trezise încă, și... Ei bine, am vrut să-i trezesc. Atunci am descoperit că patul lui Rosalyn era gol, iar în al lui Ric era... Nu chiar o păpușă, ci ceva mai improvizat, făcut dintr-o pernă și două rucsacuri cilindrice... Cearșaful era pe jos, a adăugat.

- De ce-ar fi făcut Ric așa ceva? a întrebat Blanes.

Prin mintea lui Carter părea să fi trecut un gând. A zis:

- Nu-mi închipuiam că sunteți detectivi. Credeam că sunteți fizicieni.

- Fizica se bazează pe emiterea unor ipoteze, urmărirea unor piste și găsirea unor probe, domnule Carter. Asta și încercăm să facem. Blanes s-a uitat la Carter cu pleoapele căzute, privire pe care Elisa i-o cunoștea foarte bine. Credeți că Ric ar putea sta ascuns în stația științifică?

- Ar trebui să fie omul invizibil. Am răscolit fiecare colțișor. Aici nu-s multe locuri unde să se ascundă, pe insulă, însă, da.

S-a deschis ușa și au intrat pe rând Marini, Craig și Lee, tailandezul. Atât Lee, cât și Carter erau uzi learcă din pricina ploii, ca și cum ar fi făcut duș cu un furtun sub presiune. Stevenson, soldatul care nu-i lăsase să treacă de dimineață și care acum era de pază în sufragerie, șiroia și el.

- Totul e perfect, a spus Marini, deși încordarea de pe chipul lui părea să sugereze contrariul. Se ștergea pe mâini cu o cârpă. Calculatoarele funcționează corect, ecranele continuă să primească semnale de la sateliți.

- Și SUSAN pare să fie în perfectă stare, a adăugat Craig. Nimeni n-a atins nimic.

„Dar oare cine o fi atins ceva?” s-a întrebat Elisa distrată.

- Lee, a spus Carter.

- Nicio problemă cu generatorul auxiliar, domnule. Lee își ștergea transpirația ori picăturile de ploaie cu dosul mâinii, avea

uniforma descheiată, arătându-și toracele alb și deloc musculos de sub tricou. E chiar prea multă electricitate. Dar generatorul principal nu se poate repara. Totul e ars. E imposibil să-l reparăm.

- De ce n-a pornit generatorul auxiliar când n-a mai funcționat cel principal? a întrebat Blanes, și Carter i-a pasat din ochi întrebarea lui Lee.

- Cablurile de aprindere au ars. Cel auxiliar n-a putut decât să conecteze alarma. Dar le-am aranjat deja.

- E logic să ardă cablurile de aprindere ale unui generator auxiliar din cauza unui scurtcircuit la cel principal? a iscodit Blanes.

Un cântec de pasăre electronică l-a întrerupt. Carter a desprins o stație de emisie-recepție de la curea, apoi s-au auzit vorbe confuze și zumzăieli statice.

- York zice că au ajuns la lac și nu-i nici urmă de domnul Valente, a explicat, când a întrerupt comunicarea. Dar mai au de străbătut și insula.

- Și noi ce-o să facem?

Carter și-a dus o mână la gâtul enorm de taur, a făcut o pauză, deși nu părea că întrebarea lui Blanes îi pune probleme speciale. Părea că voia să le creeze emoții, se gândea că sosise clipa să le arate adevărata viață a atotștiutorilor. Stătea în picioare sub singura lumină (un mod de a face economie, în vederea posibilelor întreruperi de curent, spunea) dintre cele trei care luminau îndeobște sufrageria, și toate privirile erau îndreptate spre el. „Aveți încredere în mine”, părea să spună figura lui robustă. Într-un anume fel, Elisa Robledo se bucura că printre ei era și o astfel de persoană: niciodată nu s-ar fi dus cu Carter la dans, la cină într-un restaurant franțuzesc ori la plimbare prin parc, dar în acea situație îi plăcea să-l aibă aproape. Tipii ca el puteau fi plăcuți în timpul tragediilor.

- Totul se reflectă în contractele pe care le-ați semnat. Eu îmi asum conducerea până la noi ordine; sunt interzise toate activitățile științifice, se întrerupe proiectul, ne facem bagajele. Spre amiază, vremea se va îmbunătăți, poate că vor putea veni elicopterele de la baza noastră cea mai apropiată. Măine nu trebuie să mai fie nimeni pe New Nelson, cu excepția echipei de căutare.

Vestea așteptată și, până la un anumit punct, dorită a fost primită cu o tăcere gravă.

- Să oprim proiectul... a spus Blanes.

În ciuda celor întâmplare, Elisa era capabilă să înțeleagă tristețea care i se citea pe chip.

- Paragraful cinci, anexa de confidențialitate, a recitat Carter: „În toate situațiile care presupun riscuri necunoscute pentru personalul implicat, echipa de siguranță poate decreta întreruperea definitivă a proiectului”. Cred că moartea unuia dintre colegii dumneavoastră și dispariția altuia intră în categoria riscurilor necunoscute. Dar vorbim despre o „întrerupere”, nu cred să dureze o veșnicie. Ceea ce mă interesează acum e să-l găsim pe Valente. Între timp, nu pierdeți vremea; faceți-vă bagajele.

Elisa n-avea multe bagaje de făcut. A terminat la iuțeală să strângă de prin cameră, dar, intrând în baie ca să adune restul, a observat că becurile se arseseră, fără îndoială după scurtcircuit. Fasungul și becurile erau înnegrite, parcă arse. S-a gândit s-o caute pe doamna Ross, să-i ceară o lanternă.

Mergând pe culoar, în minte îi roiau gânduri și întrebări. „De ce-a fugit? De ce s-a ascuns? Are vreo legătură cu Rosalyn?” Nu voia să se gândească la Valente, căci imaginea lui îi amintea de visul ei ciudat. Și, când se-ntâmpla asta, încerca să rămână liniștită și-i venea greu să respire.

Nu visase în toată viața ei nimic comparabil cu spaima, scârba și realismul lui. Ajunsese chiar să se examineze, căutând *urma* presupusei experiențe a violului. Dar nu persista decât o durere ușoară, o oarecare sensibilitate, care în cele din urmă s-a șters. A vrut să-și închipuie că sunetul alarmei, împreună cu istoria spusă de Nadia cu o săptămână în urmă, fusese cauza coșmarului. Nu găsisese altceva.

A găsit-o pe Ross în bucătărie, cufundată în socoteala proviziilor.

- E curios, a zis Ross, după ce i-a auzit rugămintea, ți s-a întâmplat la fel ca Nadiei, săptămâna trecută. Dar nu cred că din cauza scurtcircuitului, fiindcă lumina din baia mea funcționează bine. Trebuie să fie niște legături prost făcute. Cât despre lanternă... Lasă-mă să mă gândesc. În ultima vreme, cererea de lanterne a depășit toate așteptările. Și a început să chicotească dulce și cristalin, cum o auzise Elisa când sosise pe insulă, dar imediat a luat un aer circumspect, de parcă ar fi înțeles că orice veselie era nelalocul ei în acea dimineață. Ți-aș da-o pe a mea,

dar o să cobor în cămară și, dacă iar se stinge lumina, să vezi ce-o să mă mai lovesc cu oscioarele de frigidere. I-ai putea cere Nadiei lampa ei. Nu, așteaptă. Mi-a spus azi-dimineață că i s-a stricat.

- Ei, nu contează.

- Hai să facem altfel. Dacă nu ești prea grăbită, am să mai caut lanterne jos. Mă gândeam să mă duc după ce termin toate calculele. Trebuie să știm ce lăsăm după noi, fiindcă-s sigură că ne vom întoarce curând.

- Vă pot ajuta?

- Mulțumesc, draga mea. Dacă tot te oferi... Spune-mi doar ce produse sunt acolo sus, în dulap. Ești mai înaltă ca mine, n-ai nevoie să te urci pe niciun scaun.

Elisa s-a ridicat în vârful picioarelor și a început să numere. La un moment dat, doamna Ross i-a cerut să facă o pauză, ca să poată scrie. În timpul tăcerii, i-a zis:

- Biata Rosalyn, nu-i așa? Nu numai pentru cum a... pentru accidentul ei, dar și pentru tot ce a suferit în ultimii ani.

N-a trebuit să aștepte prea mult pentru ca Ross să-i împărtășească teoria ei. Pe doamna Ross o încânta să elaboreze teorii despre întâmplări și persoane, asta făcuse parte întotdeauna din munca ei („Am fost consilieră”, îi spusese cu altă ocazie, fără să specifice nici în legătură cu ce, nici a cui). Opinia ei era că Valente se ascundea pe insulă și că avea să apară înaintea de plecarea lor. Și de ce se ascunsese? Ei, aici erau mai multe lucruri de spus.

- Domnul Valente e un tânăr destul de atipic, a subliniat. Are destule puncte ca să câștige Concursul Savanților Ciudați. Poate că face să bată mai iute inimile unor femei, dar mare parte din farmecul lui constă în ciudățenie. Asta i-a și plăcut lui Rosalyn la el. O domina, iar ei îi plăcea asta. Ajungi la pungile din spate? Le poți scoate? Ross a ajutat-o, ținând hârtiile cu gura. Apoi a spus: Nu te-a mirat că Nadia a găsit cearșaful pe podeaua camerei lui Valente? Dacă el voia să ne facă să credem că mai era acolo, de ce a lăsat cearșaful pe podea? Se pare că a intrat cineva înaintea Nadiei și i-a descoperit trucul, nu?

Elisa s-a prins că doamna Ross era mult mai perspicace decât lăsa să se întrevadă.

- Am să-ți spun ce cred, a continuat Cheryl Ross: Rosalyn era disperată fiindcă el nu-i dădea nicio atenție, iar astă-noapte s-a sculat și s-a dus în camera lui să-i vorbească, dar, când a dat

cearșafurile la o parte, a văzut că nu era. L-a căutat prin stația științifică, l-a găsit în sala de control. Sigur era acolo, fiindcă ușa era larg deschisă când am ajuns, și eu am fost prima care a ajuns, chiar înaintea soldaților. Dorm foarte ușor, iar alarma m-a trezit imediat. Ce spuneam? Poate s-au certat, ca săptămâna trecută la bucătărie, îți amintești? Poate au țipat într-atât, că au intrat în camera generatorului, ca să nu-i audă nimeni. Ea s-a curentat, iar el a fugit, speriat, și a încuiat ușa. Avea, fără îndoială, o dublură a cheii. Bărbații sunt foarte mizerabili, ai să vezi în decursul vieții, fătuco: nu-i nevoie să descarce în noi cinci sute de volți, ca să ne lase leșinate, și să plece în goana mare.

- Dar de ce să fi lăsat Ric o pernă în locul lui? Ce făcea?

Doamna Ross i-a făcut cu ochiul.

- Asta chiar că nu mai știu. Ar fi interesant de știut, cred și eu. Dar Stevenson le-a întrerupt: elicopterele aveau să întârzie mai puțin decât prevăzuseră. Doamna Ross s-a dus spre trapa camării. Îți mulțumesc pentru ajutor. Îți aduc imediat lanterna sus.

Elisa Robledo s-a întors în cameră și a continuat să-și facă bagajul. Creierul îi fierbea de întrebări. „De ce a trebuit să dea de înțeles că era tot în pat? Și unde s-a băgat acum?” N-a auzit ușa, deschizându-se în spatele ei.

- Elisa.

Era Nadia. Expresia de pe chipul ei (și credea că o cunoștea bine) a făcut-o să uite de Valente și să se pregătească pentru o nouă și oripilantă surpriză.

- Uită-te la marginea asta. Observi? Și acum...

Degetele Nadiei tremurau pe tastatură. De cincisprezece minute, se închiseseră în laboratorul lui Silberg. Intraseră acolo, fiindcă Jacqueline Clissot continua să examineze cadavrul lui Rosalyn Reiter în alt laborator și nu voiau s-o deranjeze (iar, în cazul Elisei, nici s-o ajute). Nadia încercase de câteva ori să mărească fața Femeii din Ierusalim până găsisese ce căuta. Refuzase să-i spună Elisei ce credea: i-a spus că voia s-o țină pentru sine.

- M-am gândit la asta încă de ieri. Voiam să mă asigur înainte de a-ți spune, dar, după ce azi-dimineață ne-au zis că trebuie să plecăm, iar imaginile rămân aici, nu mai pot aștepta.

Carter spusese limpede, în ciuda protestelor lui Silberg și ale lui Blanes: toate imaginile obținute în timpul probelor - Zăpezile

Veșnice, Lacul Soarelui și Femeia din Ierusalim, toate cu excepția Paharului Intact – erau materiale clasificate, nu puteau pleca de pe insulă. Pe de altă parte, Eagle Group hotărâse, din rațiuni de securitate, că numai participanții la proiect vor vedea pentru moment imaginile. Nu voiau să riște ca alții să sufere consecințele Impactului, ale cărui adevărate simptome nu fuseseră încă stabilite. Elisa putea să înțeleagă toate acestea, dar i se părea teribil că imagini unice precum acelea aveau să rămână acolo, fără nicio copie.

- Grăbește-te, orice ar fi, a zis.

- Așteaptă doar o clipă. *Oh, puta!* a exclamat Nadia în spaniolă, am pierdut-o iar. De ce râzi?

- „O, curva”, a zis Elisa.

- Nu-i o exclamație obișnuită în Spania? a obiectat Nadia, distrată. Brusc, a strâns din pumni. Aha... Aici e. Uită-te.

Elisa s-a aplecat și a văzut ecranul împărțit: la stânga, un prim-plan destul de limpede cu înspăimântătoarele trăsături ale Femeii din Ierusalim, devorate până la limite incredibile, până în fundul creierului, după cum credea Elisa, cu toată fața devenită un crater de sânge. La dreapta, un soi de lemne curbe ori crengi rupte, care i se păreau doar vag cunoscute, grație strălucirii ca de bijuterie care le acoperea. A fost incapabilă să priceapă ce voia să spună prietena ei.

- Și?

- Compară ambele imagini.

- Nadia, n-avem acum vreme să...

- Te rog.

Brusc, Elisa a crezut că înțelegea.

- Labele de „dino”... sunt... mutilate?

Capul albinos al Nadiei se mișca afirmativ. S-au privit în penumbra laboratorului.

- Le lipsesc fragmente, Elisa. Jacqueline crede că-s răni produse de animale de pradă ori de boli. Atunci mi-a venit o idee. Mi se părea absurd, dar am hotărât să verific. Vezi liniile acestea ca o tăietură, aici și aici? Nu-s urme de dinți. Sunt *foarte asemănătoare* cu astea.

A arătat spre chipul Femeii.

- Trebuie să fie o coincidență, Nadia. O întâmplare, nimic mai mult. Una dintre imagini e din anul treizeci și trei al erei creștine, iar cealaltă e de acum o sută cincizeci de milioane de ani.

- Știu. Dar vorbesc doar despre ceea ce văd! Și despre ceea

ce și tu *vezi!*

- Eu nu văd decât o față distrusă.
- Și etichete distruse a două reptile.
- N-are sens să facem vreo legătură, Nadia!
- Știi, Elisa!

O clipă s-au privit de aproape. Elisa a zâmbit.

- Cred că ne pierdem mințile cu toate astea. Începe să-mi pară bine că plecăm de aici.

- Și mie, dar nu ți se pare foarte ciudată coincidența?
- În orice caz, e...

- Am să-ți mai relatez o coincidență. Nadia a coborât glasul, până la șoaptă, apoi ochii ei limpezi și deschiși au părut să strige: Știai că Rosalyn l-a văzut și ea *pe bărbat*?

Elisa n-a avut nevoie s-o întrebe la cine se referea. S-a mărginit s-o asculte, cutremurându-se.

- Într-o seară, demult, era singură, în camera ei. Am intrat să sporovăiesc cu ea. Nu-mi amintesc cum a venit vorba, cred că vorbeam despre cât de rău dormeam și i-am povestit coșmarul meu. Ori ceea ce tu *crezi* că a fost un coșmar. Ea s-a uitat la mine și mi-a spus că în urmă cu câteva zile avusese un vis foarte asemănător. Se speriasse tare. Visase un bărbat fără chip, ai cărui ochi...

- Taci, te rog.
- Ce-i cu tine?

Deodată, Elisa a pufnit în râs.

- Aseară am visat ceva asemănător... Dumnezeu...

Râsul s-a frânt în ea ca o coajă și a ieșit un vaiet gros. Nadia a îmbrățișat-o.

Fetele au rămas așa, gâfâind, cu contururile trupurilor desenate de lumina venită dinspre monitor. Elisei îi era frică: nu era teama vagă pe care o simțise în cursul zilei, ci una concretă, reală. „Și eu l-am visat pe acest bărbat. Ce înseamnă asta?” S-a uitat în jur, spre umbrele care le înconjurau.

- Nu-ți face griji, a spus Nadia. Sigur ai dreptate, sunt coșmaruri. Ne-am influențat reciproc.

Acum auzeau voci de pe culoarul barăcii: Blanes, Marini. Era evident că începea exodul.

Ușa prin care comunicau laboratoarele s-a deschis brusc, sperindu-le. Jacqueline Clissot s-a ivit în prag, a făcut câțiva pași înainte, parcă vrând să traverseze odaia, și s-a oprit. Elisei i-a atras atenția aspectul ei. Clissot părea că se aruncase în cap,

complet îmbrăcată, într-o piscină. Dar imediat a înțeles că umezeala care îi lipea părul de tâmpile, făcea să-i strălucească chipul și îi îmbiba bluza strâmtă, formând un cerc între piept și axile, nu era apă. Paleontologa asuda din plin.

- Ai terminat deja, Jacqueline? Nadia s-a ridicat. Cum a...?

- L-ați văzut pe Carter? a întrerupt-o Clissot cu o voce care Elisei i s-a părut prea fermă. L-am căutat prin radio de două ori, dar nu răspunde.

Tinerele au făcut semn din cap că nu. Elisa voia să afle ce credea Clissot după ce examinase cadavrul, dar n-a putut s-o întrebe nimic: ușa dinspre culoar s-a deschis, iar Mendez le-a vorbit într-o engleză cu accent:

- Cu regret, trebuie să mergeți în sala de proiecții. Vin elicopterele.

- Vreau să-l văd pe domnul Carter, a spus Clissot. A deschis un container și a aruncat înăuntru un mulaj de hârtie. E urgent.

Dar, pe neașteptate, Mendez devenise Colin Craig.

- Scuze. A văzut-o careva dintre dumneavoastră pe doamna Ross?

- Poate că-i în cămară, a zis Elisa.

- Mulțumesc.

Craig a schițat alt zâmbet politicos și a dispărut.

- Trebuie să-l văd pe Carter înainte de plecare, a insistat Clissot, adresându-se celor două tinere. Dacă îl vedeți, spuneți-i. Mă duc să-l caut la heliport.

Apoi a luat-o pe urmele lui Craig și a dispărut pe coridor.

- Pare nervoasă, a murmurat Nadia.

- Toți suntem.

- Dar ea nu era așa înainte.

Elisa știa ce voia să zică. *Înainte de a o vedea pe Rosalyn.*

- Iar tu cu fanteziile tale... a zis.

Se întreba totuși ce descoperise Clissot la cadavrul lui Rosalyn, atât de urgent de comunicat. Insula îi devenise brusc insuportabilă, cu acel du-te-vino, cu intrările și ieșirile oamenilor, cu forfota soldaților... Voia să simtă iar singurătatea casei sale ori a oricărei alteia.

- Vin imediat, a spus Nadia. Mai am câteva lucruri în cameră.

S-au despărțit pe culoar, iar Elisa Robledo s-a îndreptat spre ieșire. Afară, ploaia părea să fi stat, deși ziua era tot cenușie. Dar avea chef să iasă afară. Barăcile o copleșeau.

A trecut pe lângă sufragerie, și era la ieșire, când a auzit

strigătele.

Se auzeau de undeva de sub ea. Aproape că le simțea bătându-i în tălpile pantofilor, ca începutul unui cutremur. O clipă n-a priceput, dar imediat și-a dat seama. „Cămara.” A fugit în sufragerie și a găsit-o goală.

Sau nu chiar: Silberg ajunsese primul (poate că era deja acolo) și se îndrepta în grabă spre bucătărie.

Stomacul i s-a făcut un pumn de piatră și l-a urmat pe profesorul neamț până în încăperea unde era deschisă trapa cămării. Silberg a intrat și a început să coboare. Lângă Elisa Robledo s-a materializat o umbră.

– Ce se întâmplă? a întrebat Nadia, gâfâind. Cine urlă așa?

Silberg se opri. Jumătate din trup îi era afară din trapă, ca și cum stătea la coadă ca să poată coborî ori ca și cum ar fi privit ceva la picioare. Acum strigătele erau limpezi, se amestecau cu tusea și gâfâielile. La început, Elisa Robledo se gândise la doamna Ross, dar era o voce de bărbat.

Atunci, Silberg a făcut ceva care a îngrozit-o: și-a săltat trupul uriaș, a urcat cu spatele cele trei trepte ale scării pe care coborâse, s-a depărtat de trapă, gesticulând cu mâinile lui mari, și dând din cap.

– Nu... Nu... Nu... gema.

Vederea bărbatului uriaș care suspina ca un copil pedepsit, cu toată fața devenită o masă de ceară, a impresionat-o mai tare decât țipetele. Dar ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost și mai rău.

În trapă s-au ridicat alte mâini, înmănușate. Un soldat. N-avea nici cască, nici mitralieră, dar Elisa l-a recunoscut pe loc. Tânărul Stevenson părea că voia să scape de ceva: a fugit spre un perete, împreună cu Silberg, apoi spre cel opus, clătînându-se ca un boxer după pumnul decisiv al luptei. În fine, a căzut în genunchi, începând să vomite.

Trapa era tot deschisă, neagră, răbdătoare, spunând parcă: „Cine mai vine acum?” O gură fără dinți, așteptând de mâncare.

Elisa a făcut un pas spre ea, dar cineva a dat-o la o parte dintr-un brânci.

– Nu intrați! a mugit Carter. Ținea un pistol în mână. Stați aici! Rămâneți cu toții aici!

În cealaltă mână ținea o lanternă aprinsă, fără îndoială la fel ori chiar mai utilă ca pistolul, fiindcă, după ce a coborât,

Întunericul a părut să-l înghită.

Acum era multă lume în încăpere: alt soldat (era York), cu cizmele și pantalonii pătați de noroi, încerca zadarnic să-l liniștească pe Stevenson; Blanes și Marini se certau cu Bergetti... Și sub pământ era harababură. Elisa a distins perfect vocea lui Colin Craig: „Pe perete! Nu vezi? Pe perete!”

În toiul zăpăcelii, era aproape sigură că Craig țipase tot timpul.

S-a hotărât într-o clipă. A ocolit-o pe Nadia și a intrat în trapă. A coborât mașinal primele trepte.

Punct cu punct, scenă cu scenă, a rețrăit, coborând, întâmplările de dimineață, oroarea de voci și întuneric, de confuzie și umbre. Cu o singură diferență: de astă dată, n-a izbutit să înainteze, dar nu din pricina unui obstacol, ci a unei viziuni.

N-avea s-o uite nicicând. După ani și ani, ea tot și-o amintea ca prima oară, ca și cum, prin comparație, timpul era doar o înșelăciune, un travesti care camufla prezentul constant și inamovibil.

Carter era în fund, în camera frigiderelor, doar lanterna lui lumina cămara. Elisa îi vedea silueta profilată în lumina ei puternică. Restul, tot ce nu era umbra neagră a lui Carter, era o culoare densă, păstoasă, ce părea să acopere complet pereții, dușumeaua și tavanul camerei din fund.

Roșu.

Părea că o dihanie gigantică îl înghițise pe Carter, care aștepta să fie digerat în stomacul monstrului.

N-a mai putut coborî. Scena o paralizase. A rămas la jumătatea scării, ca și Silberg, observând că o apucase cineva de braț (un soldat: îi vedea mâna înmănușată). A ascultat cum venea din adâncuri vertijul amețitor al unor ordine date în engleză:

– Să nu se apropie nimeni...! Civiliu afară! Afară cu blestemații de civili!

Mâinile care trăgeau de ea o țineau de axile, ridicând-o iar la lumină. Atunci a auzit tunetul, iar lumina a crescut, enormă.

– Atunci am murit cu toții, i-a spus Elisa lui Víctor peste zece ani.

V ÎNTRUNIREA

Viitorul ne torturează, trecutul ne înlănțuie.
GUSTAVE FLAUBERT

20

*Madrid,
11 martie 2015,
ora 23.51*

- Mi-am pierdut cunoștința. Îmi amintesc coșmarul unei călătorii cu elicopterul. Mă trezeam și iar leșinam. Mi-au injectat sedative. Pe parcurs, mi-au explicat că magazia de lângă cazemata militară, unde erau substanțe inflamabile, explodase fiindcă unul dintre elicopterele care aterizau pierduse accidental controlul și se lovise de ea. Soldații Mendez și Lee, care erau afară, muriseră în explozie, odată cu echipajul elicopterului. Sectorul militar fusese distrus, sala de control suferise avarii grave. Laboratoarele fuseseră total distruse. În ceea ce ne privea, avuseserăm „noroc”. Așa ne-au zis. A chicotit. În bucătărie eram la adăpost, asta fusese „norocul”. Dar nu mai conta, căci eram deja morți, deși nu știam. După o pauză, a adăugat: Firește, nu ne-au spus tot adevărul.

Víctor a văzut-o ridicând mâna stângă și s-a speriat. Urmărea fiecare mișcare a Elisei, de când aceasta îi ceruse să intre în acea zonă și să parcheze. Nu că n-ar fi avut încredere, dar povestea pe care o auzea, noaptea care îi învăluia și cuțitul enorm pe care încă îl mai vedea erau departe de a i se părea liniștitoare.

Dar Elisa n-a făcut altceva decât să-și consulte ceasul-computer.

- E târziu, aproape douăsprezece. Îmi închipui că vrei să mă întrebi multe, dar înainte trebuie să iei o hotărâre. Ai să vii cu mine la întrunire?

„Misterioasa întrunire de la douăsprezece și jumătate.” Víctor

uitase de ea, obsedat cum era de acea poveste incredibilă. A dat din cap, încuviințând.

- Firește, dacă tu... a început.

Subit, umbra lui și a ei au prins viață pe acoperișul și pe lateralele cabinei, proiectate de lumina ce cădea pe geamul din spate. Totodată, s-a auzit scrâșnetul pietrișului sub roți.

- Pentru Dumnezeu, demarează! a urlat Elisa. Să plecăm de aici!

O clipă, Víctor a crezut că n-o să poată juca rolul de șofer expert, dar realitatea i-a demonstrat contrariul. A răsucit cheia în contact, accelerând aproape simultan. Jantele s-au înfipt în asfalt, au sărit cu un scrâșnet care i-a incendiat imaginația. După o manevră îndemânatică, a izbutit să păstreze controlul.

Când s-au întors pe șoseaua spre Burgos, a observat două lucruri, care mai de care mai mulțumitoare: că furgoneta, ori ce-o fi fost vehiculul care se apropiase de ei, nu-i urmărea (poate că totul fusese doar o coincidență), și că, în ciuda fricii pe care o simțea și îl făcea să tremure ca un deșteptător vechi sunând pe o noptieră, începea să creadă că trăia aventura vieții lui, și asta tocmai alături de Elisa.

Aventura vieții lui.

Acest gând l-a făcut să zâmbească și chiar să accelereze (niciodată nu făcea așa ceva) peste limita obișnuită. Nu voia să încalce legea, ci doar să facă o excepție în acea noapte. Se simțea de parcă ducea la spital o gravidă în durerile nașterii. Putea să-și permită așa ceva măcar o dată.

Elisa, care se întorsese ca să privească în urmă, s-a rezemat iar de spătar, gâfâind.

- Nu ne urmăresc. Încă nu. Poate că putem... N-ai computer de bord?

- Nu, nici măcar GPS ori Galileu. N-am vrut niciodată să le montez. Am o hartă a șoselelor, de tip clasic, în torpedou. Doamne, ce spaimă am tras! N-am crezut niciodată că pot să demarez și s-o șterg așa. A moderat ușor viteza, mușcându-și buzele. Luis „L-opera” trebuia să mă fi văzut. Și a adăugat, cu fața spre ea: Vorbesc despre fratele meu.

Elisa nu-l asculta. Vreun minut, a văzut-o despăturind dreptunghiuri de hârtie, căutând ceva în lumina galbenă a cabinei. Părul negru cărbune care-i cădea pe față nu-i îngăduia să se bucure de chipul ei frumos.

- Mergi drept înainte până la San Agustín de Guadalix și ia-o

pe drumul spre Colmenar.

- De acord.
- Víctor.
- Da?
- Mulțumesc.
- Nu spune asta.

I-a simțit degetele mângâindu-i brațul și și-a amintit de o vacanță de iarnă petrecută cu familia fratelui său, când apropierea subită a unui foc îi produsese aceleași furnicături.

- Acum se permit rugăminți și întrebări, a murmurat ea, împăturind harta.

- Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat *cu adevărat* în cămară. Spui că nu ți-au dezvăluit tot adevărul.

- Imediat. Mai întâi am să încerc să-ți lămuresc îndoielile în legătură ce-ai auzit până acum.

- Îndoielile mele? Dacă m-ai întreba cine-s acum, te asigur că așa avea îndoieli. Nu știu de unde să încep. Totul e așa de... nu știu...

- ... Ciudat, nu? Lucrul cel mai straniu pe care l-ai auzit vreodată. Din același motiv, trebuie să ne purtăm complet *diferit*. Dacă vrem să înțelegem, trebuie să fim *ciudați*. Víctor.

I-a plăcut comparația. Mai ales făcută de o tipă ca ea, care purta un tricou atât de decoltat, jachetă cu fermoar și blugi, era înarmată cu un cuțit, mergând cu două sute la oră în plină noapte. „Da, ciudați. Tu și eu. *Strangers in the night*.” A mai accelerat puțin. S-a gândit că erau mai mulți la reuniunea unde se duceau și n-aveau să mai fie singuri. Asta l-a dezamăgit nițel.

S-a hotărât să pună o întrebare preliminară.

- Ai dovezi despre toate? Vreau să zic... Ai păstrat vreo copie a imaginilor cu dinozauri, cu... femeia din Ierusalim?

- Ți-am mai zis că nu ne-au lăsat să păstrăm nimic. Iar Eagle susține că singurele copii au pierit în explozie. Poate că-i altă minciună, dar de ea îmi pasă cel mai puțin.

- Și cum de comunitatea științifică nu știe nimic? Totul s-a întâmplat în 2005, acum zece ani. Marile succese tehnologice nu se pot ascunde atâta vreme.

Elisa Robledo s-a gândit ce să răspundă.

- Comunitatea științifică suntem noi, oamenii de știință, Víctor. Mulți colegi de-ai noștri din anii patruzeci admiteau posibilitatea producerii de bombe cu fisiune nucleară, dar au fost la fel de surprinși ca publicul atunci când au văzut mii de

japonezi sărind în aer. Una e să crezi că un fapt e *posibil*, și alta *să vezi că are loc*.

- Chiar și așa...

- Bietul meu Víctor, a spus ea, iar el i-a aruncat o scurtă privire. N-ai crezut nicio vorbă, nu-i așa?

- Bineînțeles că te-am crezut. Insula, experimentele, imaginile... Numai că-s prea multe pentru mine într-o singură noapte.

- Crezi că delirez.

- Nu, nu-i adevărat!

- Crezi cu adevărat că a existat Proiectul Zigzag?

Întrebarea l-a obligat să reflecteze. Credea? Ea îi povestise cu destule amănunte, dar el și-o povestise sieși? Reușise să-și limpezească autostrăzile cerebrale pentru acel flux de informații inimaginabile? Și, cel mai important: își asumase semnificația faptului că ea îi spusese *adevărul*? Să vezi trecutul. „Teoria sequoiei” permite deschiderea unor corzi de timp în lumina vizibilă și transformarea imaginii prezente într-una trecută. I se părea... Posibil. Neverosimil. Fantastic. Coerent. Absurd. Dacă așa stăteau lucrurile, istoria omenirii făcuse un pas decisiv. Dar cum să crezi așa ceva? Până atunci, el știa tot ce știau și colegii lui: că teoria lui Blanes era, matematic vorbind, atrăgătoare, dar cu slabe posibilități de a se confirma. Cât despre celelalte ciudățenii (umbre misterioase, morți inexplicabile, fantome cu ochi albi), dacă se sprijineau pe o bază atât de delirantă, cum să creadă în ele?

S-a hotărât să fie sincer.

- Nu în totalitate. Adică, nu mi se pare credibil să aflu despre cea mai mare descoperire de la relativitate încoace, în mașina mea, acum o jumătate de oră, mergând spre Burgos. Îmi pare rău, nu pot. Nu pot să cuprind totul acum. Dar, cu aceeași siguranță, îți spun că *pe tine, într-adevăr, te cred*. În ciuda felului tău de a te purta, Elisa. Și-a înghițit saliva și s-a repezit să spună: Trebuie să fiu sincer cu tine, în noaptea asta m-am gândit la multe. Încă nu știu cu adevărat de *cine* fugim, nici de ce ții în mână un astfel de cuțit. Toate mă impresionează, m-au făcut să mă îndoiesc și de tine, și de mine. Ceea ce-mi spui, chiar atitudinea ta sunt o enigmă uriașă. O hieroglifă, cea mai complexă din toată viața mea. Dar am optat pentru o soluție. Iată-o: „Te cred, dar acum nu pot să cred *în ceea ce crezi tu*”. E limpede?

- Perfect. Îți mulțumesc pentru sinceritate. A auzit-o respirând adânc. N-am să folosesc cuțitul, te asigur, dar acum nu mă pot lipsi de el, cum nu mă pot lipsi nici de tine. Ai să înțelegi mai târziu. De fapt, dacă totul iese cum sper, peste două ore ai să înțelegi totul și ai să mă *crezi*.

Siguranța din vocea ei l-a făcut pe Víctor să se înfioare. Un panou de semnalizare singuratic anunța breteaua spre Colmenar. A ieșit de pe autostradă, a intrat pe o șosea mică cu două sensuri, întunecată și îndrăzneță ca propriile gânduri. Vocea ei ajungea până la el ca în vis.

- Am să-ți povestesc restul așa cum mi l-au povestit și mie. După călătoria cu elicopterul, m-am trezit pe altă insulă. E în Marea Egee și e mai bine să nu-i știi numele. La început, aproape că n-am văzut pe nimeni, doar câțiva tipi în halate albe. Mi-au spus că Cheryl Ross înnebunise din cauza Impactului și-și luase viața după ce coborâse în camera stației de pe New Nelson. Mi s-a părut absurd. Tocmai vorbisem cu ea. Nu-mi venea să cred.

Víctor a întrerupt-o ca să-i pună una dintre întrebările al căror răspuns îl interesa cel mai mult.

- Și Ric?

- N-au vrut să-mi vorbească despre el. În prima săptămână, mi-au făcut doar analize: sânge și urină, radiografii, rezonanțe, de toate. Și tot nu am văzut pe nimeni. Am început să-mi pierd răbdarea. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam închisă într-o odaie. Îmi luaseră hainele, mă urmăreau prin camere video: orice făceam, orice gest, ca pe o gânganie. Vocea Elisei tremura, înăbușită într-o greață bruscă. Nu mă puteam îmbrăca, nici ascunde. Îmi explicau, întotdeauna prin difuzoare, niciodată personal, că trebuiau să se asigure că eram bine. Un soi de carantină, ziceau. Am rezistat o vreme, dar, la sfârșitul celei de a doua săptămâni, eram cu nervii la pământ. Am făcut un scandal uriaș, cu țipete și crize, până când au intrat, au consimțit să-mi dea un halat și l-au adus pe Harrison, tipul care îl însoțise pe Carter când semnasem contractul la Zürich. Vederea lui mi-a fost neplăcută: era uscat, palid, cu cea mai rece privire pe care ți-o poți închipui. Dar el mi-a povestit ceea ce eu numesc „adevărul”. A făcut o pauză. Îmi pare rău de ceea ce am să-ți povestesc. N-are să-ți placă.

- Nu-ți face griji, i-a răspuns, mijind ochii, ca și cum ei, și nu urechile erau destinați să primească vestea cea proastă.

- Mi-au zis că Ric le omorâse pe Rosalyn Reiter și pe Cheryl

Ross.

Víctor i-a șoptit ceva lui Dumnezeu: vorbe tăcute, abia articulate de mișcarea buzelor. La urma urmei, fusese totuși marele lui prieten din copilărie. „Bietul Ric.”

- Impactul îl tulburase mai mult decât pe oricare dintre noi. Bănuiau că în noaptea acelei sâmbete de octombrie ieșise din dormitor, punând în locul lui un soi de păpușă făcută din plapumă, ca să sugereze că dormea, o atrăsese pe Rosalyn în sala de control cu o minciună și aici o bătuse, dând cu ea de generator. Apoi făcuse ceva la care nimeni nu se aștepta: se ascunsese într-unul dintre frigiderele din cămară. După cum se pare, nu mai funcționau din cauza scurtcircuitului. Stătuse ascuns acolo cât timp căutaseră soldații și nimeni nu-l văzuse. Apoi, când intrase Cheryl Ross, o omorâse în bătaie. Găsise un cuțit ori un topor; de acolo era tot sângele de pe pereți pe care îl văzusem. După ce o omorâse, își luase viața. Colin Craig le descoperise cadavrele în cămară și începuse să țipe. Peste câteva minute, printr-o nefericită întâmplare, avusese loc accidentul de elicopter. Asta era tot.

Vestea morții lui Ric nu l-a afectat pe Víctor Lopera: știa deja. O aflate cu zece ani în urmă, dar până în acea noapte singura versiune pe care o știuse și încercase să și-o închipuie de atâtea ori era cea „oficială”: că vechiul lui prieten din copilărie pierise în explozia laboratorului din Zürich.

- Poate că explicația ți se pare cam forțată, a continuat Elisa, dar era, cel puțin, o explicație, singura pe care voiam s-o aud. În plus, Ric *a murit* într-adevăr: i-au găsit trupul în cămară, au avut loc funeralii, i-au fost anunțați părinții. Cum era și logic, toată informația era confidențială. Familia mea, prietenii mei și restul lumii știau doar că avusese loc o explozie în laboratorul lui Blanes din Zürich. Că singurele victime fuseseră Rosalyn Reiter, Cheryl Ross și Ric Valente. Scenariul fusese foarte bine pregătit. A avut loc și o explozie *reală*, fără victime, la Zürich, pentru ca vestea să fie coerentă. Ni se interzicea, sub jurământ, să dezvăluim ceea ce știam. Nu puteam nici să vorbim între noi, nici să avem vreun contact. O vreme, când urma să revenim la viața noastră dinainte, aveam să fim urmăriți strict. Toate, spunea Harrison, erau „spre binele nostru”. Impactul putea să aibă și alte consecințe, încă neștiute, așa că trebuia să fim urmăriți o perioadă prudentă, înainte de a o lua de la capăt. Fiecăruia urma să ni se ofere un serviciu, un mijloc de existență. M-am întors la

Madrid, mi-am făcut teza cu Noriega, am obținut un post de profesoară la Alighieri. Când a ajuns aici, a tăcut atât de mult, încât Víctor a crezut că terminase. Se pregătea să spună ceva, dar ea a adăugat: Astfel au luat sfârșit toate iluziile mele, dorința de a face cercetare și chiar de a lucra în specialitate.

- Nu te-ai mai întors niciodată la New Nelson?

- Nu.

- Îmi pare rău. Să abandonezi un proiect ca acela, după ce s-au obținut asemenea rezultate... Te înțeleg. Trebuie că ți-a fost foarte greu.

Elisa nu-l privea. Scruta șoseaua întunecoasă. A replicat dur:

- Niciodată în viață nu m-am bucurat atât de ceva.

Se uitau la ecranul flexibil, întins ca o față de masă pe picioarele bărbatului cu păr cărunt, în vreme ce Mercedes-ul blindat cu care călătoreau străbătea liniștit autostrada spre Burgos. Pe ecran, un punct roșu clipea înconjurat de labirintul unor lumini verzi.

- Îl duce la întrunire? a întrebat bărbatul corpulent, vorbind întâia oară după multe ceasuri.

Densitatea păstoasă a vocii se potrivea cu aspectul său.

- Presupun.

- De ce n-a fost interceptat?

- Nu existau indicii că ar fi amestecat pe cineva și bănuiesc că nu existau fiindcă l-a recrutat *chiar astă-seară*. Bărbatul cu păr alb a pliat ecranul, iar strălucirea verde și punctul roșu au dispărut. În beznă vehiculului și-a destins buzele într-un surâs. A fost foarte vicleană. S-a gândit cum să-i ducă de nas pe cei care ascultau, cu un soi de hieroglifă pe care n-o cunoștea decât tipul. S-au rafinat destul de la ultima încercare, Paul.

- Norocul lor.

Răspunsul l-a făcut pe Harrison să se uite curios la Carter, dar acesta se întorsese iar spre ferestruică.

- Oricum, amestecul altui element nu ne modifică planurile, a adăugat Harrison. Ea și prietenul ei vor fi în curând cu noi. În jocul de șah din această noapte, nu mă îngrijorează decât mișcarea piesei germane.

- Și-a început călătoria?

- E gata s-o facă, dar va fi sigur interceptat. El și tot ce are la el.

Brusc, s-a produs *criza*. A fost imediată, neașteptată. Harrison

nu și-a dat seama (pentru că i se întâmplase *lui*), dar Carter da, deși abia se observa la început: n-a văzut decât că Harrison deschidea iar computerul, cu delicatețea cu care ar fi separat petalele unui trandafir, pentru a prinde albina din interior. A aprins ecranul, a ales o opțiune din meniu: un chip frumos, înconjurat de plete negre, a umplut tot ecranul. Acesta părea lichid când Harrison și l-a pus pe genunchi: o proeminență, o vale, apoi altă proeminență. Era chipul profesoarei Elisa Robledo.

Harrison a luat masca în ambele mâini, iar Carter a înțeles ce se petrecea. „O criză.”

Toată emoția dispăruse de chipul lui Harrison. Nu numai amabilitatea arătată cât vorbise cu tânărul șofer la Barajas ori răceala convorbirii pe telefonul mobil: orice altă expresie, gest ori sentiment. Trăsăturile îi fuseră jefuite de viață. Șoferul Mercedes-ului nu-l putea vedea în penumbra mașinii, iar Carter se bucura: dacă i s-ar fi năzărit să privească prin retrovizor și l-ar fi descoperit pe Harrison (adică, *dacă vedea chipul* lui Harrison), cu siguranță ar fi avut un accident.

Carter mai asistase la asemenea atacuri. Harrison le numea „crize de nervi”. Susținea că se ocupa de chestiune de prea mulți ani și că deja voia să se pensioneze. Dar Carter știa că mai era ceva. Crizele erau mai rele după ce trăise anumite experiențe.

„Milano. Asta am văzut noi la Milano.”

S-a întrebat de ce nu-i mergea și lui tot mai rău; a dedus că din pricină că nu-i putea fi mai rău.

– Sunt lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le vadă *vreodată*, a zis Harrison, venindu-și în fire, închizând ecranul și punându-l în palton.

„Și nici să le spui.”

Carter n-a replicat: s-a limitat să privească tot pe fereastră. Niciun martor ipotetic n-ar fi zis că era afectat de ceea ce văzuse. Dar e sigur că lui Paul Carter îi era frică.

– Așteaptă! Cred că înțeleg totul.

– Nu, nu ai cum să înțelegi acum.

– Ba da, așteaptă! Moartea lui Sergio Marini. Știrea s-a dat azi, chiar eu te-am sunat ca să te uiți. Víctor a deschis gura și aproape că a sărit din fotoliu. Elisa, ai legat una de alta! Acum înțeleg! Ai avut o experiență oribilă, recunosc. Au murit trei colegi din echipa ta, fiindcă unul dintre ei a înnebunit. Dar asta s-a petrecut acum zece ani!

I s-a părut că îl asculta cu mare atenție. Acum îi era limpede: Elisa avea nevoie mai mult de vorbele lui decât de îndemânarea ca șofer în toiul nopții pe șosele înguste. Pe ea n-o urmăreau decât propriile amintiri. Îi era o frică îngrozitoare de lucruri deja moarte. De fapt, asta nu se numea cumva în medicină? Stres posttraumatic? Oribila coincidență a asasinării brutale a lui Sergio Marini precipitase totul. Ce trebuia să facă el? Cel mai înțelept ar fi fost s-o ajute să înțeleagă astfel.

- Gândește-te, i-a cerut. Ric Valente avea chiar prea multe motive să sufere un dezechilibru mental, te asigur că nu mă surprinde faptul că Impactul ori ce-o fi fost i-a trezit cele mai oribile instincte. Dar a murit, Elisa. Nu trebuie... Deodată, i-a străfulgerat prin minte altceva. Un moment. Mergem la ceilalți, da? Tăcerea ei i-a spus că da. A continuat supozițiile. Restul echipei Zigzag, firește. Vă întruniți în noaptea asta. Moartea lui Marini v-a făcut să credeți că un altul dintre voi și-a pierdut mințile, așa cum i s-a întâmplat lui Ric. Dar, atunci, n-ar trebui să cereți ajutor?

- Nu ne va ajuta nimeni, a spus ea, cu vocea cea mai tristă și mai slabă pe care i-o auzise până atunci. Nimeni, Víctor...

- Guvernul. Autoritățile, Eagle Group.

- Ei ne urmăresc. De ei fugim.

- Dar de ce?

- Fiindcă pretind că ne ajută. I s-a părut că Elisa se adâncea tot mai mult, cu fiecare răspuns dat, în vârtejul unor cercuri vicioase. Când ajungem la întrunire, o să înțelegi tot. Nu mai e mult. Următoarea ieșire...

O curbă dublă i-a distras atenția o clipă. Numele localităților pe care le lăsau în urmă i se înlănțuiau în minte: Cerceda, Manzanares el Real, Soto del Real. Lumini slabe pluteau, risipite, pe câmpul negru, alcătuiind uneori mici rețele de localități. Peisajul din jur ar fi fost foarte pitoresc în plină zi, la lumină (Víctor îl mai străbătuse și alteori), dar la ora aceea hoinăreau parcă printre ruinele unei imense catedrale vrăjite. Între om și teroare distanța era atât de mică, încât provoca spaima, credea Víctor: cu trei ore în urmă, își îngrijea plantele hidroponice în apartamentul lui confortabil din Orașul Jurnaliștilor, iar acum, uită-te, hălăduia pe o potecă tenebroasă în compania unei femei care poate că era sărită de pe fix.

- De asta umbli înarmată? A încercat să gândească repede. Eagle Group e dușmanul vostru?

- Nu, dușmanul nostru e *mult mai rău*. Incalculabil *mai rău*.
A luat altă curbă. Farurile au luminat pentru o clipă copacii.
- Ce vrei să spui? Nu Ric a...?
- Chestia cu Ric a fost o scorneală. Ne-au mințit.
- Dar atunci...
- Víctor, a spus ea cu cruzime, privindu-l fix, de zece ani
cineva îi asasinează pe toți cei care au fost pe blestemata aia de
insulă.

El se pregătea să replice când, luând altă curbă, farurile au
descoperit caroseria mașinii care le bloca trecerea.

21

Trupul i s-a transformat în piciorul lui drept.

Mintea nu i s-a simplificat chiar atât: a avut timp să-și pună
întrebări, să descifreze strigătul Elisei, să-și invoce părinții și pe
Dumnezeu, să-și asume o teribilă certitudine: „O să ne omoare”.

Masa de metal care bloca șoseaua s-a apropiat de parbriz de
parcă se mișca. Lui Víctor-Picior-Drept i s-a părut că se afunda
până în viscerele mașinăriei, din pedala frânei. În urechile lui,
țipătul Elisei și scrâșnetul jenților înfipite în asfalt s-au topit într-o
singură notă, foarte ascuțită, o corală înspăimântătoare de
bătrâne nebune. Avuseseră noroc cu două detalii: curba nu era
foarte strânsă, iar obstacolul se afla mai încolo. Chiar și așa, deși
a răsucit volanul spre stânga, partea dreaptă a mașinii a lovit
portiera de lângă șoferul vehiculului oprit. Pentru o fracțiune de
secundă, aproape că s-a bucurat. „Oricine ar fi ticălosul, a primit
o lovitură zdravănă.” A urmat acostamentul șoselei și nu s-a mai
bucurat: n-a dat decât de două trunchiuri și de streășina pădurii.
„Da, Víctor, streășina pădurii, pe costişă în jos.” Dar lumea s-a
oprit brusc la bariera de sprijin, după ce mașina a patinat
zgomotos. Abia de s-au ciocnit: airbagul n-a considerat că era
momentul să se declanșeze; inerția newtoniană a mișcat nițel
trupurile, apoi a urmat liniștea.

- Dumnezeule! a țipat Víctor, de parcă „Dumnezeule!” era o
insultă în stare să facă să roșească un hamal din port. S-a întors
spre Elisa: te simți bine?

- Așa cred.

Lui Víctor îi tremurau picioarele (după ce-și îndeplinise
misiunea, piciorul lui drept devenise moale ca o cârpă), dar

măinile preluaseră controlul. Și-a desfăcut centura de siguranță, murmurând:

- Al naibii ticălos. Îl denunț. Nenorocitul.

Era gata să deschidă portiera, când l-a oprit ceva. O clipă, a crezut că lumina care îi orbea fereastra venea de la altă mașină, dar plutea în aer și n-avea motor.

- Ei sunt, a șoptit Elisa.

- Ei?

- Cei care ne urmăresc.

Un pumn din piele neagră a lovit în geam.

- Ieși, a zis pumnul.

- Ascultă, ce se petrece?

Víctor se supăra când simțea orice emoție intensă, cu excepția supărării. Atunci simțea frică. Nu voia să părăsească claustrul protector al cabinei, dar nici nu voia să încalce ordinul lui Pumn Negru. Frica îl îndemna: „Nu deschide”, și tot frica îi șoptea: „Ascultă”.

Haine închise la culoare, poalele jachetei agitându-se în vânt, au defilat prin fața conului de lumină al farurilor.

- Nu ieși, a spus Elisa, vorbesc eu cu ei.

A coborât manual geamul. Un chip necunoscut s-a ivit în cadrul lui, lângă o fâșie de lumină. Elisa și chipul au început să vorbească în englezește.

- Profesorul Lopera n-are nicio legătură... Lăsați-l să plece.

- Trebuie să vină și el.

- Vă repet că...

- Nu faceți situația și mai grea, vă rog.

În vreme ce Víctor asista la acea discuție formală, noaptea l-a înconjurat deodată. Izbutiseră să deschidă cumva portiera de lângă el, deși nu-și amintea să fi scos siguranța. Acum nu mai erau bariere între Pumn Negru și el.

- Ieșiți, domnule profesor.

O mână l-a luat de braț. Și-a înghițit vorbele: nimeni nu-l mai atinsese vreodată astfel. Relațiile lui se bazau întotdeauna pe o distanță cuviincioasă. Mâna îl trăgea, îl scotea târâș. Pe lângă frică, acum mai simțea și furia cetățeanului onest pe care autoritatea îl bagă în sperieți.

- Ascultă, dar... Cu ce drept...?

- Hai.

Erau doi bărbați, unul chel, altul blond. Vorbea chelul. Víctor a intuit că blondul nici măcar nu înțelegea limba spaniolă.

Nici n-avea nevoie, pe de altă parte. Blondul avea pistol.

Casa, la câțiva kilometri de Soto del Real, era așa cum și-o amintea. Diferențele constau poate în faptul că interiorul părea mai neîngrijit, iar în împrejurimi văzuse construcții noi. Dar tot mai avea acoperișul în două ape, pereții albi, portalul și vechea piscină. Era noapte, deși fusese noapte și când venise întâia oară.

Totul era la fel și totul se schimbaseră, fiindcă în timpul primei vizite își făcuse speranțe, iar acum era dărâmată, fără puteri.

Încăperea unde o închiseseră era un dormitor mic, ce părea să nu fi fost folosit de ani de zile. N-avea ornamente, doar un pat neacoperit și o noptieră cu o lampă fără abajur, singura care dădea lumină. Și două dulapuri: unul din lemn, cu ușa din dreapta curbată de bătrânețe; celălalt, în carne și oase, cu costum închis la culoare, căști la urechi și brațele încrucișate, stătea în picioare în fața ușii. Elisa încercase deja să comunice cu al doilea, dar gestul fusese tot atât de inutil ca și în cazul primului.

Plimbându-se prin odaia tristă, spionată de Cerber, gândurile i se concentrau în jurul singurului lucru dintre multele care o interesau, cel mai urgent. „Îmi pare rău. Îmi pare rău, Víctor, chiar îmi pare rău.”

Nu știa unde îl duseseră pe Víctor. Presupunea că tot în casă, dar bărbații care le pregătiseră ambuscada îi despărțiseră, obligându-l să intre în altă mașină. Pe ea o duseseră cu automobilul lui Víctor (după ce îi luaseră, firește, acel cuțit stupid). Totuși, era aproape sigură că amândoi fuseseră duși în același loc și că Víctor ajunsese primul. Probabil că tocmai îl interogau în altă încăpere. „Bietul Víctor...”

Își propusese să-l ajute să iasă din gaura aceea, chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să-l facă. Fusese o slăbiciune fatală din partea ei să-l amestece în toate astea. Și-a jurat că o să facă orice, că o să-și folosească viața ca monedă de schimb ori punte pentru scăparea lui. Dar înainte trebuia să afle răspunsul la niște întrebări teribile. De pildă: de ce primise *telefonul*, dacă locul nu era sigur? Cum aflaseră de întrunire? Le întinseseră oare o cursă încă de la început?

După douăzeci, treizeci de minute, ușa odăii s-a deschis brusc, lovind spatele paznicului. A apărut un individ în cămașă (nu Cel Important, acesta încă n-apăruse, deși era sigură că avea

să-l vadă neîntârziat). Apoi, cei doi bărbați au schimbat scuze în engleză, dar niciunul nu i-a explicat nimic. Paznicul a chemat-o cu o mișcare din capul lui mare, și Elisa Robledo s-a apropiat.

Au traversat salonul spre scară. Mirosea a cafea proaspătă, și bărbații în sacou ori cămașă se duceau și veneau din bucătărie cu cești și pahare. „Plănuiseră totul dinainte.”

La etajul superior au percheziționat-o iar.

Dar nu cu detectorul de metale, ci cu mâinile. Au pus-o să-și scoată jacheta, să ridice mâinile deasupra capului, să-și desfacă picioarele. N-o percheziționa polițista de serviciu, care are voie să atingă altă femeie, ci un bărbat, dar îi era egal. Anii de urmărire și de interogatorii o făcuseră să-și piardă respectul de sine. Era evident că nici *ei* n-o respectau. Ce căutau? Ce se temeau că le putea face? „Le e frică de noi. Mult mai mult decât ne temem noi de ei.”

După examenul riguros, bărbatul a încuviințat, i-a înapoiat jacheta și a deschis ușa altei încăperi, un soi de bibliotecă.

Înăuntru, da, era Împutitul Important.

- Doamnă profesoară Robledo, îmi face mereu plăcere să vă revăd.

Se credea pregătită pentru noua întâlnire cu el.

Se înșela.

Reprimându-și furia, s-a așezat în jilțul din fața măsuței de scris. Unul din bărbați a ieșit, închizând ușa, celălalt a rămas în spatele ei, gata să acționeze în cazul în care ea, să spunem, hotăra să se arunce asupra bunicuțului cu păr alb și să-i scoată ochii. Ceea ce era posibil, desigur.

- Știi de ce voiăți să veniți aici astă-seară, a spus cel cărunt în engleza lui perfectă, așezându-se la masa de scris. Era evident că abia sosise: paltonul lui se găsea pe un scaun, strălucind ca o bijuterie sub umezeala nopții. Vă asigur că nu am să vă răpesc multă vreme. E vorba doar despre o discuție cordială. Apoi vă veți întâlni cu prietenii. O lampă cu abajur mare, pusă pe masă, îi ascundea chipul pe jumătate; bărbatul a dat-o la o parte, iar ea i-a văzut atunci zâmbetul. Nu era spectacolul pe care îl dorea, dar nu a avut de ales.

Harrison îmbătrânise vizibil în ultimii ani, dar privirea, ascunsă sub balconul sprâncenelor aproape inexistente, și zâmbetul lui pe fața spână (de mult își răsese mustața pe care o purta când îl cunoscuse), exprima aceeași „răceală-politețe-amenințare-încredere” dintotdeauna. Poate că-i mai strălucea ceva dincolo

de toate. Ceva nou. Ură? Teamă?

- Unde-i prietenul meu? a zis, căci n-avea chef să-l mai analizeze.

- Care dintre ei? Aveți mulți și foarte buni.

- Profesorul Víctor Lopera.

- O, răspunde la câteva întrebări. Când terminăm, veți putea...

- Lăsați-l în pace. Pe mine mă vreți, Harrison. Pe el lăsați-l să plece.

- Doamnă profesoară, doamnă profesoară... Sunteți așa de nerăbdătoare... Toate la vremea lor. Doriți o ceașcă de cafea? Nu vă ofer altceva, fiindcă presupun că ați cinat deja. Douăsprezece și jumătate noaptea e prea târziu chiar și pentru spanioli, nu? S-a adresat fantomei care stătea în picioare în spatele ei: Spune să aducă cafea, te rog.

Ea avea poftă de cafea, dar s-a gândit să nu accepte nimic din ce-i oferea individul, chiar de-ar fi în agonie pe dușumea, otrăvită, iar el i-ar întinde antidotul. Când omul de serviciu a plecat, a hotărât să-i pună nerăbdarea la încercare.

- Ascultă, Harrison. Dacă nu-l lași pe Lopera să plece acasă, îți jur că fac un scandal... Unul cu adevărat monstru: cu jurnaliști, tribunale, tot ce găsesc. Nu mai sunt idioata supusă dinainte.

- N-ați fost niciodată o idioată supusă.

- Lasă gargara! Vorbesc serios.

- A, da? Brusc, toată cordialitatea lui Harrison dispăruse. S-a îndreptat în scaun și a împuns-o cu arătătorul lui lung. Păi, să vă spun și ce putem face noi: să vă intentăm un proces în justiție, alături de prietenul Lopera. Putem să vă acuzăm că ați dezvăluit material clasificat, iar pe Lopera că v-a acoperit și v-a fost complice. Ați încălcat toate normele legale pe care v-ați pus semnătura, așa că nu mai amenințați. Pot să știu ce e așa amuzant?

Elisa și-a dat părul după ureche, râzând.

- Vorbește glasul justiției! Ați intrat în casele și în viețile noastre, ne spionați de ani de zile, ne sechestrați ori de câte ori aveți chef. Chiar acum ați invadat o proprietate privată: și în țara voastră, și într-a mea asta se numește „violare de domiciliu”. Și vă mai permiteți să vorbiți despre legi!

Scârțâitul ușii i-a întrerupt, dar gestul lui Harrison a informat-o pe Elisa că-și schimbase intenția cu privire la cafea, și se felicita. „Perfect. Arată-mi dinții, dar scutește-mă de zâmbet.”

- Așa calificați măsurile destinate să vă protejeze? s-a mirat Harrison.

- Vorbești despre a mă proteja așa cum l-ați protejat pe Sergio Marini?

Harrison și-a întors nițel fața, ca și cum nu auzise bine. Își amintea gestul lui: în registrul ipocrit al celui care o interoga, acesta era unul dintre cele mai mari. Nu s-a obosit să repete întrebarea.

- Tocmai m-am întors de la Milano, doamnă profesoară. Vă asigur că nu există dovezi că tot ce-a pățit profesorul Marini ar avea vreo legătură cu Proiectul Zigzag.

- E o minciună.

- Ce fire aveți! Harrison a hohotit. Caracter spaniol. Nu v-ați schimbat deloc. Foarte puternică, pasională și neîncrezătoare.

- Neîncrederea am luat-o de la dumneata.

- Vă rog, vă rog...

Elisa a observat ceva ciudat la Harrison: în spatele zâmbetelor și al vorbelor politicoase, mormăia parcă un animal speriat, periculos, nerăbdător să scape, să-i înfigă în gât dinții plini de bale.

Posibilitatea neprevăzută ca starea mentală a lui Harrison să fie mai proastă ca a ei i-a întărit panica. A înțeles că o liniștea în calitate mai mult de călău decât de victimă. „Spune că tocmai s-a întors de la Milano. Atunci probabil că a văzut...”

- Cum a murit Marini? l-a iscodit, privindu-i fața pe îndelete. L-a văzut făcând iar gestul neplăcut care însemna: „Scuzați-mă, puteți repeta?” Și de astă dată chiar a repetat: Te întreb cum a murit Sergio Marini.

- L-au... l-au bătut. Probabil că niște hoți, deși așteptăm un raport.

- l-ai văzut cadavrul?

- Da, bineînțeles. Dar vă spun de-acum că l-au bătut.

- *Describe-mi-l.*

A început să tremure, observând strădaniile lui Harrison de a-i ocoli cu orice preț privirile.

- Doamnă profesoară, ne depărtăm de...

- Describe-mi starea trupului lui Sergio Marini.

- Lăsați-mă să vorbesc, a mormăit Harrison printre dinți.

- Îmi spui minciuni, a gemut.

Și s-a rugat în tăcere ca Harrison să nege. Dar Harrison a tipat. Într-un fel ciudat, aproape din răsputeri. A trecut în câteva

zecimi de secundă de la liniștea maximă la acel urlat.

- *Tăceți!* Imediat și-a recăpătat controlul și a zâmbit. Dacă îmi permiteți să vă spun... sunteți *indecent* de încăpățânată...

N-a mai avut nicio îndoială: totul se mai întâmplase o dată.

Harrison nu mai reprezenta de-acum nici măcar o *amenințare*, fiindcă rațiunea îi era *afectată*. Ca și a ei, ca a *tuturor*.

Constatarea faptelor a făcut-o să se simtă mai mult decât lipsită de apărare: simțea că se sufocă.

Există clipe cu profunzimi, cu hârtoape în mersul conștiinței, turbulențe sufletești, iar Elisa a căzut pe neașteptate într-un asemenea abis, atingând fundul nedefinit. Nu i-a mai păsat de Harrison, nu i-a mai păsat de Víctor, nu i-a mai păsat de viața ei. S-a cufundat într-o lume vegetativă, unde auzea vorbele lui Harrison de parcă făceau parte dintr-un program plicticos de televiziune.

- De ce nu înțelegeți că suntem toți în aceeași barcă? Dacă vă scufundați, ne scufundăm toți. Ce fire aveți! Mă uimește și mă atrage, recunosc, forma dumneavoastră de a fi. Să nu credeți că sar calul: știu prea bine că am prea mulți ani și că dumneavoastră sunteți foarte tânără. Dar mă atrageți, v-o spun deschis. Vreau să vă ajut. Totuși, mai înainte trebuie să cunosc caracteristicile... să spunem... ale „pericolului”. Dacă există...

Deodată totul a trecut: își amintise de singurul lucru pentru care încă mai trebuia să lupte.

- Eliberează-l pe Víctor și accept tot ce dorești.

- Să-l eliberăm? Pentru Dumnezeu, doamnă profesoară, singură l-ați băgat în toate astea!

În această chestiune, avea dreptate porcul, a recunoscut Elisa.

- Câtă vreme o să-l ții arestat?

- Cât va fi nevoie. Vrem să aflăm cât știe.

- Pot să-ți spun chiar eu. Nu-i nevoie să-l încui complet dezbrăcat într-o încăpăre cu camere video ascunse, să-i injectezi droguri și să-l faci să vorbească cu lux de amănunte despre viața lui intimă. Deși poate că ăsta-i programul rezervat fetelor, nu-i așa? Harrison n-a replicat. Gura îi devenise un punct. I-am povestit despre insulă, a șchiopătat ea. Numai despre insulă.

- Sunteți imprudentă. A privit-o, căutând parcă un calificativ mult mai vulgar, dar a repetat: O imprudentă.

- Aveam nevoie de ajutor!

- Noi suntem ajutorul.

- *De aceea aveam nevoie de ajutor!*

- Nu ridicăți glasul. Harrison, care părea mai interesat să îndrepte abajurul strâmb al lămpii de pe birou decât s-o asculte, a lăsat totul baltă, s-a ridicat, a dat ocol mesei și și-a apropiat chipul la câțiva milimetri de Elisa. Nu ridicăți glasul, a repetat, împungând-o cu un deget moralizator. Nu în fața mea.

- Și dumneata, a replicat Elisa, respingând violent mâna lui Harrison, să nu mă mai atingi.

Noua întrerupere, care venea de astă dată de la ușa opusă, a făcut-o să respire ușurată. Nu-i păsa nici cât o ceapă degerată de Harrison și de arătătorul lui, dar începea să înțeleagă că individul aplecat deasupra chipului ei nu era chiar Harrison. Ori poate era sută la sută, fără conservanți și coloranți.

L-a recunoscut imediat pe bărbatul din prag. Anii care trecuseră nu lăsaseră urme pe chipul lui de granit, nici pe figura lui cu greu înghesuită într-un costum elegant. Pe Elisa chiar a liniștit-o să observe că măcar Carter continua să fie el însuși.

- De ce credeam oare că nu erai prea departe? a întrebat disprețuitor.

- Vor s-o vadă, i-a spus Carter lui Harrison, fără să-i dea atenție. Harrison a zâmbit, regăsindu-și deodată politețea.

- Firește. Însoțiți-l pe domnul Carter, doamnă profesoară. Restul prietenilor sunt în acea odaie. Mă refer la cei veniți până acum. Sunt sigur că vă va face plăcere să-i salutați din nou. În timp ce Elisa Robledo se ridica, a adăugat: Vă va face plăcere să știți că am aflat de întrunire grație unuia dintre *dumneavoastră*. L-a privit, neîncrezătoare. Vă surprinde? Se pare că nu toți prietenii gândesc la fel.

Încăperea alăturată era întunecoasă, un soi de salonaș în formă de „L” mare. Erau acolo biblioteci prăfuite, un televizor vechi, o lampă de birou cu braț flexibil, uitată pe o măsuță. Lampa arunca lumina ca un robot misterios, ce căuta ceva ascuns într-o fisură a lemnului. Elisa Robledo s-a gândit că, imediat ce trecea suficient timp, negurile aveau s-o copleșească, dar teama ei era mică în comparație cu emoția regăsirii.

I s-a pus un nod în gât când i-a văzut.

Bărbatul și femeia stăteau la masă, dar s-au ridicat la intrarea ei. Saluturile n-au durat mult: scurte sărutări pe obraji. Dar Elisa nu și-a putut reține lacrimile. Se gândea că se întâlnea, în fine, cu cei care îi puteau înțelege groaza. În fine, era împreună cu cei

condamnați.

- Și Reinhard? a întrebat, tremurând.

- La ora aceasta pleacă din Berlin, a spus bărbatul. O să-l aștepte la aeroport și o să-l aducă aici.

Așadar, îi prinseseră iar pe toți, a înțeles. „Dar cine îi trădase?” I-a privit iar. „Care dintre ei?”

Nu-i mai văzuse de ani de zile, iar schimbarea pe care o observa la amândoi a uimit-o așa cum o uimise și cea dinainte. Femeia nu numai că nu-și pierduse frumusețea, dar Elisa Robledo s-a gândit că era și mai frumoasă, deși trebuia să aibă peste patruzeci și ceva de ani, și slăbise vizibil. Dar aerul ei era șocant. Avea părul lung vopsit în roșu și pieptănat pe spate în plete dese, chipul dat cu pudră și sprâncenele epilate. Buzele îi erau foarte roșii. Cât despre haine, erau stridente: top cu bretele, închis la spate, pantaloni strâmți, pantofi cu toc, toate negre. Pe deasupra, purta o vestă de lână obișnuită, poate pentru că la sfârșit (presupunea Elisa) voise să atenueze aerul trist și provocator ce emana din întreaga ei persoană. Cât despre el, chelise de tot, se îngrășase câteva kilograme, purta o barbă moderată, cenușie ca și culoarea jachetei și a pantalonilor de catifea. La el, anii erau mai vizibili decât la ea, dar pe dinăuntru ea părea mai dărmată ca el. El zâmbea, ea nu. Astea erau diferențele apreciabile...

În altă ordine de idei, privirile lor aparțineau clanului din care făcea parte și Elisa. Aveau un aer de familie, s-a gândit. „Familia condamnaților.”

- Din nou împreună, a spus.

Stând cu spatele, a auzit mai întâi pașii, apoi sunetul ușii care s-a deschis. Víctor privea din spatele ochelarilor, ca un iepure speriat. Părea întreg și teafăr; ceea ce, chiar dacă fusese sigură de la început că n-aveau să-i facă rău, a făcut-o să respire ușurată.

- Elisa, te simți bine?

- Da, dar tu?

- Și eu. Am răspuns doar la câteva întrebări. Víctor l-a observat pe bărbat, iar fața i s-a luminat de recunoștință. Domnul profesor... Blanes?

- Víctor Lopera, ți-l amintești? i-a zis Elisa lui Blanes. De la cursul pe care l-ai ținut la Alighieri. Mi-e bun prieten. l-am povestit multe astă-seară.

Femeia a respirat zgomotos, în vreme ce Víctor și Blanes își

strângeau mâna. Atunci Elisa i-a arătat-o.

- Ți-o prezint pe Jacqueline Clissot. Ți-am vorbit despre ea.

- Încântat, a zis Víctor, salutând-o parcă și cu mărul lui Adam.

Clissot s-a limitat să-l privească dând din cap. Roșeața și neîndemânarea țeapănă a lui Víctor, care se simțea protagonistul involuntar al situației, puteau părea comice, dar nimeni n-a zâmbit. Din ușă, s-a auzit glasul de piatră al lui Carter.

- Doriți ceva de mâncare?

- Dorim să ne lăsați singuri, dacă se poate, a replicat Elisa, fără să încerce să-și mascheze dezgustul trezit de Carter. Trebuie să-l mai așteptați și pe profesorul Silberg înainte de a lua o decizie cu privire la noi, nu? În plus, ați putea asculta tot ce spunem de la unul dintre sutele de microfoane din odaie; așadar, ce-ați zice să plecați odată naibii de aici și să închideți ușa?

- Lasă-ne, Carter, l-a rugat Blanes. Are dreptate.

Carter a continuat să-i privească, de parcă era la mii de kilometri de acel loc, și vorbele întârziiau să ajungă la el. Apoi s-a întors la oamenii lui.

Când s-a închis ușa, toți patru au rămas la masă. Elisa vedea asemănări. „O să jucăm cu cărțile pe față.”

Prima tură și-a luat-o de la Jacqueline.

- Ai comis o eroare gravă, Elisa.

A privit cu coada ochiului la Víctor, care părea fascinat de ea. Într-adevăr, aspectul și vocea lui Jacqueline erau foarte seducătoare, dar, privind-o, Elisa nu se putea împiedica să se gândească la infernul pe care-l trăise biata femeie. „Poate mai rău decât în cazul meu.” Nu trebuia să fi amestecat pe nimeni în problemele noastre.

A înghițit lovitura. Și ea avea ceva de dat, dar prefera să lămurească lucrurile mai întâi.

- Víctor mai poate încă să aleagă. Nu știe decât ce s-a petrecut la New Nelson, iar ei îl vor lăsa în pace dacă se angajează să tacă.

- De acord, a acceptat Blanes. Harrison nu vrea să complice lucrurile.

- Și tu? a iscodit-o Elisa pe Jacqueline, devenind deodată nemiloasă. N-ai încercat niciodată să cauți niciun ajutor de una singură, Jacqueline?

Și-a reproșat întrebarea, de cum a pus-o. Ochii femeii i-au ocolit pe ai ei. A înțeles că, la Jacqueline, acea purtare devenise un obicei: să-și desprindă privirea de a celorlalți.

- E mult de când fac față singură propriei vieți, a declarat Clissot.

Elisa n-a replicat. Nu voia să se certe, cu atât mai puțin cu Jacqueline, dar nu-i plăcea rolul de „Uite-Cât-Sufăr” pe care și-l atribuia franțuzoaica.

- Oricum ar fi, a spus Blanes, Elisa l-a adus pe Víctor și trebuie să-l acceptăm. Eu, cel puțin, îl accept.

- El trebuie să accepte, David, a replicat Clissot. Trebuie să-i povestim restul și să-l lăsăm să decidă dacă vrea să stea cu noi.

- Foarte bine. De acord.

Blanes își freca tâmpilele, vrând parcă să găsească o ieșire pentru gândurile lui. Elisa observa o schimbare și la el, dar o detecta mai greu decât pe a lui Jacqueline. Era mai încrezător? Mai în putere? Ori era numai dorința ei de a-l vedea astfel?

- Ce părere ai, Elisa?

- O să-i povestim restul, iar el va hotărî. Elisa Robledo s-a întors spre Víctor, i-a întins mâna, delicat, dar ferm. Nu vreau ca toate astea să devină pentru tine ceva iremediabil, Víctor. Știu că nu trebuia să te amestec deloc, dar aveam nevoie de tine. Voiam să vii. Voiam ca o persoană din afară să judece ceea ce ni se întâmplă.

- Nu, eu...

- Ascultă-mă. Elisa i-a strâns mâinile. Nu-i o scuză. Am crezut că lucrurile aveau să iasă altfel, că întrunirea noastră avea să se desfășoare altfel. Nu mă scuz, a repetat, accentuând. Aveam nevoie de tine și de aceea te-am căutat. Mi-e o frică teribilă, Víctor. Tuturor *ne e* îngrozitor de frică. Încă nu ai cum să înțelegi. Dar tot ce știu e că avem mare nevoie de ajutor, iar tu ești acum ajutorul nostru.

Și s-a gândit: „Chiar dacă unul dintre voi crede contrariul”. I-a privit intenționat, întrebându-se cine îi trădase. Ori poate era trucul lui Harrison, ca să bage zăpăcie între ei.

Pe nepusă masă, păpușa cu păr negru și creț, cu ochelari de intelectual, care nu mai erau ai lui John Lennon, ci ai unui modest profesor de fizică, a prins viață.

- Așteptați. Am ajuns aici singur, nu pentru că ai vrut tu, Elisa. Am făcut-o pentru că voiam s-o fac. Așteptați, așteptați... Făcea gesturi ciudate, de parcă ținea o cutie mare și încerca s-o bage într-alta, abia cu câțiva milimetri mai mare, un soi de dovadă delicată de îndemânare. Pe Elisa n-a surprins-o forța neașteptată a vocii lui. Toată lumea... Oricine mă cunoaște spune același

lucru: „Te-am obligat să faci asta, Víctor, ori ailaltă, fir-ar să fie, îmi pare rău, Víctor”. Dar nu-i așa. Eu hotărâsc. Poate că-s timid, dar iau propriile decizii. Iar în această noapte am vrut să vin aici și să te ajut, să vă ajut după puterile mele. A fost decizia *mea*. Nu știu dacă vă va folosi ori nu, dar sunt o voce în plus. Mă sperie riscurile. Mă sperie teama voastră. Dar *vreau* să fiu cu voi, să aflu, să știu tot.

- Mulțumesc, a șoptit Elisa.

- În orice caz, trebuie să-l așteptăm pe Reinhard, a insistat Jacqueline Clissot. Să aflăm ce părere are.

Blanes a dat din cap că nu.

- Víctor e deja aici, trebuie să-i povestim restul. S-a uitat la Elisa. O faci tu?

Urma momentul cel mai greu și o știa. Apoi trebuia să înfrunte altceva, deloc simplu: să afle cine îi trădase. Simplul fapt de a istorisi ceea ce ascunsese în ultimii ani (lucrul cel mai înspăimântător) i se părea o încercare aproape de netrecut. Dar știa și că ea era cea mai indicată s-o facă.

Nu s-a uitat nici la Víctor, nici la altcineva. A lăsat ochii în jos, spre lumina răspândită de lampa mobilă de birou.

- Așa cum ți-am spus, Víctor, am acceptat explicația pe care ne-au dat-o despre cele petrecute la New Nelson și ne-am întors la viețile noastre, după ce am jurat să respectăm normele pe care ni le-au impus: să nu comunicăm între noi, să nu vorbim nimănui despre cele întâmplate. Știrea despre presupusul accident din laboratorul de la Zürich a făcut foarte puțină vâlvă, dar timpul a trecut, totul a reintrat în normal, cel puțin în aparență. S-a oprit și și-a tras sufletul. Acum patru ani, de Crăciunul din 2011... S-a cutremurat, auzindu-se spunând: „Crăciunul din 2011”.

A continuat în șoptă, ca și cum încerca să adoarmă un copil. A înțeles că tocmai asta făcea: își legăna propria teroare.

VI TEROAREA

Oamenii de știință nu urmăresc adevărul: adevărul îi urmărește
pe ei.
KARL SCHLECTA

22

*Madrid,
21 decembrie 2011,
ora 2.32*

Noaptea era foarte rece, dar ecranul aparatului de climatizare din apartamentul ei se menținea invariabil la douăzeci și cinci de grade. Se afla în bucătărie și-și pregătea cina. Era desculță, cu unghiile de la mâini și de la picioare vopsite griuliu cu roșu, machiată; părul negru și mătăsos îi lucea de parcă s-ar fi coafat de curând, purta un halat mov până la genunchi și lenjerie foarte sexy din dantelă neagră, fără ciorapi. Telefonul mobil trăncănea prin difuzor, așezat pe un pedestal electronic. Era maică-sa: urma să petreacă sărbătorile în casa din Valencia împreună cu Eduardo, actualul ei prieten, și voia să știe dacă Elisa venea să-i vadă în seara de Crăciun.

- Nu că vreau să te presez, Eli, înțelege-mă. Fă ce vrei. Deși presupun că mereu ai făcut ce-ai vrut. Și mai știi și că nu-ți prea pasă de sărbători.

- Vreau să vin, mamă, serios. Dar nu-ți pot spune sigur.

- Când ai să știi?

- Te sun vineri.

Făcea *escalivada*¹⁰, așa că a conectat centrifuga și a vărsat conținutul robotului de bucătărie în tigaia deja încinsă. Sfârâitul furios a făcut-o să se dea un pas în spate. A trebuit să dea difuzorul mai tare.

- Nu vreau să-ți stric niciun plan, Eli, dar cred că, dacă n-ai nimic în perspectivă... În fine, ar trebui să te străduiești. Să-ți fie

¹⁰ Salată din ardei, vinete și alte legume coapte.

clar că n-o spun pentru mine. Nu de tot. Vocea a șovăit. Tu ai nevoie de companie, fetițo. Ai fost întotdeauna o găză solitară, dar ceea ce ți se întâmplă acum e diferit. O mamă observă asemenea lucruri.

A luat tigaia de pe foc, a scos castronul din cuptor și a pus conținutul tigăii peste legume.

- Sunt luni, mai curând ani, de când stai departe de toate. Pari distrată, ca și cum ești absentă când ți se vorbește. Ultima oară când ai venit acasă, în duminica aceea când am prânzit amândouă, îți jur că am crezut că nu mai erai aceeași.

- Aceeași cu cine, mamă?

A luat o sticlă cu apă minerală din frigider, un pahar, s-a îndreptat spre salon, pășind pe covorul moale. Putea auzi perfect telefonul și de acolo.

- La fel erai și când stăteai cu mine, Elisa.

N-a avut nevoie să aprindă nicio lumină: în casa ei toate luminile erau aprinse, chiar și în odăile pe care n-avea de gând să le folosească, bunăoară baia și dormitorul. Apăsa pe întrerupătoare de cum începea să apună soarele. Obiceiul o costa o avere, mai ales iarna, dar întinericul era unul dintre lucrurile pe care nu le putea suferi. Dormea mereu cu două lămpi aprinse.

- Nu-mi da prea multă atenție, spunea maică-sa, nu te-am sunat ca să te critic. „Păi, așa pare”, s-a gândit. Nici nu vreau să te forțez. Dacă ai deja un plan cu cineva... Băiatul despre care mi-ai vorbit, Rentero... nu trebuie decât să-mi spui, și gata. N-am să mă supăr, din contră.

„Ce vicleană ești, mamă!” A pus paharul și sticla pe masă, în fața televizorului cu ecran plat, pe care apăreau imagini fără glas. Apoi s-a întors în bucătărie.

Martin Rentero fusese profesor de informatică la Alighieri până în acel an, când obținuse un loc la Universitatea din Barcelona și se mutase acolo. Dar, săptămâna trecută, venise la Madrid, la un congres, iar Elisa îl revăzuse. Tipul avea părul des și mustăți negre, și era conștient că era chipeș. În decursul anilor de la Alighieri, o invitasă pe Elisa la cină de vreo două ori și-i mărturisise cât o plăcea (nu era întâia oară că un bărbat îi mărturisea așa ceva). Întâlnindu-l iar, n-a mai avut nicio îndoială că o să reînceapă atacul. Într-adevăr, de cum a văzut-o, i-a propus să iasă cu el la sfârșitul săptămânii, dar ea trebuia să cineze de Crăciun cu colegii de la Alighieri. Rentero făcuse pasul

decisiv: plănuise să închirieze o casă în Pirinei, unde puteau să petreacă sărbătorile. Ce părere avea?

Era cam prea mult pentru ea, se gândea. Martin îi plăcea, știa că avea nevoie de un partener. Dar, pe de altă parte, îi era frică.

Nu frică *de* Martin, ci *pentru* Martin: frică de ceea ce i se putea întâmpla, dacă ea se supăra, dacă „maniile” ei o făceau să-și piardă cumpătul, dacă temerile ei substanțiale o trădau.

„Am să-i dau papucii, ca și mamei. Nu vreau să fiu legată de nimeni.” A oprit focul din cuptor și a luat castronul cu *escalivada*.

- Dacă ai alt plan, n-ai face rău să-mi spui.

- Nu, mamă, niciunul.

Atunci a sunat telefonul din salon. S-a întrebat cine putea fi. Nu aștepta niciun telefon în seara aceea, nici nu *dorea*, fiindcă avea de gând să „se joace” câteva ore, înainte de a se culca. S-a uitat la ceasul digital din bucătărie și s-a liniștit: mai avea vreme.

- Scuză-mă, te sun eu mai târziu, mamă. Sună celălalt telefon.

- Nu uita, Eli.

A deconectat mobilul, s-a dus în sufragerie, gândindu-se că era Rentero, cu siguranță, din cauza căruia maică-sa o supunea acelui interogatoriu la foc continuu. A ridicat receptorul înainte ca robotul să înceapă să funcționeze.

A urmat o pauză. Un zumzet ușor.

- Elisa? O femeie tânără, cu accent străin. Elisa Robledo? Vocea tremura, venind parcă dintr-un loc mult mai rece decât apartamentul ei. Sunt Nadia Petrova.

Într-un fel, prin cine știe ce misterioasă contagiere de-a lungul a mii de kilometri de cablu și al unui ocean de unde, frigul din acea voce s-a transmis trupului ei abia îmbrăcat.

- *Cum te simți luna aceasta?*

- *Ca și în cealaltă.*

- *Asta înseamnă „bine”?*

- *Asta înseamnă „normal”.*

La drept vorbind, nu că ar fi uitat vreo clipă cele întâmplate. Dar trecerea timpului avea ceva de pelerină cu mesadă din blană pentru a proteja un interior pustiu și îngrozit. I se părea că timpul nu alina nimic, ideea era falsă: nu făcea decât să *ascundă*. Amintirile continuau să stea acolo, intacte, înlăuntrul ei, fără să-și accentueze ori să-și atenueze intensitatea, dar timpul le travestea, cel puțin în ochii altora, așa cum un strat de frunze de toamnă putea camufla un mormânt ori cum însăși bogăția

mormântului acoperă coconul viermilor.

Nu dădea prea mare importanță acestor lucruri. Trecuseră șase ani, avea douăzeci și nouă, obținuse titularizarea ca profesor la o universitate, preda ceea ce-i plăcea. Locuia singură, e adevărat, dar era independentă, avea propriul apartament, nu datora nimic nimănui. Câștiga suficient cât să-și permită orice mici capricii, ar fi putut călători dacă ar fi vrut (nu voia) ori ar fi putut să aibă mai mulți prieteni (nici asta). Restul... La ce se reducea restul?

La nopțile ei.

- *Tot mai ai coșmaruri?*

- *Da.*

- *În fiecare noapte?*

- *Nu. Unul sau două pe săptămână.*

- *Ni le-ai putea povesti?...*

- *Elisa? Ne-ai putea povesti coșmarurile tale?*

- *Nu mi le amintesc bine.*

- *Povestește-ne un detaliu pe care ți-l amintești.*

- ...

- *Elisa?*

- *Întuneric. Mereu e întuneric.*

Ce altceva? Trebuia să trăiască cu luminile aprinse, firește, dar alții nu puteau nici să intre în ascensoare, nici să traverseze piețe pline ochi cu oameni. Pusese să se instaleze uși antiefracție, obloane blindate, zăvoare electronice și alarme de casă, care o apărau de orice tentativă de a i se intra în locuință. Dar, în fine, erau vremuri foarte proaste. Cine i-o putea reproșa?

- *Și „deconectările”? Îți amintești acest termen? Clipele în care începi să visezi cu ochii deschiși...*

- *Da, le am, dar mult mai puțin ca înainte.*

- *Când ai avut-o pe ultima?*

- *Acum o săptămână, când mă uitam la televizor.*

O dată pe lună, specialiștii de la Eagle veneau la Madrid ca să-i facă un test secret: analiză a sângelui și a urinei, radiografii, teste psihologice, un lung interviu... Ea se supunea. Nu-i dădeau întâlnire într-o clinică, ci într-un apartament de pe strada Príncipe de Vergara, anodin mobilat. Analizele și radiografiile și le făcea în săptămâna prealabilă, la cabinetul unui medic particular, iar specialiștii aveau deja rezultatele când o întâlneau. Întâlnirile o oboseau foarte mult, pentru că durau aproape întreaga zi (texte psihologice dimineața, interviul după-amiaza), obligând-o să-și

Înterupă cursurile, dar se obișnuise, și chiar avea nevoie de ele; cel puțin, se putea sta de vorbă cu ei.

Specialiștii atribuiau coșmarurile efectelor reziduale ale Impactului. Afirmău că și alți membri ai echipei păteau la fel, explicație care, spre surprinderea ei, o liniștea.

Nu mai vorbise cu niciunul dintre colegi, nu numai pentru că se angajase să n-o facă, ci și pentru că renunțase să-i mai urmărească. Dar colecționase știri răzlețe în decursul anilor. De pildă, știa că Blanes, retras la Zürich, nu dădea semne de viață în lumea științifică; se zvonea că era foarte afectat de cancerul vechiului său mentor, Albert Grossmann. În ceea ce o privea pe ea, pe Marini și pe Craig, ar fi putut să-i înghită pământul, deși auzise că Marini nu mai ținea cursuri. După ultimele ei informații, Jacqueline Clissot și Reinhard Silberg se retrăsese și ei din zona academică, iar Clissot, mai exact, era „bolnavă” (dar nimeni nu părea să știe ce boală avea). Cât despre Nadia, îi pierduse urma de tot. Ea însăși...

- Ești tot mai bine, Elisa. Îți dau o veste bună: de la anul, vizitele noastre vor fi bimestriale. Te bucuri?

- Da.

- Crăciun fericit, Elisa. Fie ca anul 2012 să-ți aducă tot ce-i mai bun.

Ei bine, iat-o aici, într-o noapte de decembrie, îmbrăcată în halat și în dantele de la Victoria's Secret, pregătindu-se să mănânce *escalivada*, ca să cineze înainte de a se dedica „jocului” de-a Domnul Ochi Albi și ascultând deodată vocea trecutului său.

Exista o fotografie. În ea, un bărbat încă tânăr, dar foarte slab, cu o barbă cenușie rară și ochelari cu montura de sârmă, stătea lângă o femeie frumoasă, deși cu fața rotundă, care ținea în brațe un copil cu păr ciufulit și blond, de vreo cinci ani. Din nefericire, copilul moștenise fața rotundă a mamei. Mama și copilul zâmbeau nestânjenți (copilului îi lipseau câțiva dinți), iar bărbatul era serios, parcă forțat să pozeze ca să nu supere pe nimeni. Fuseseră fotografiați într-o grădină; în spate, era o casă.

Privind fotografia, își închipuia felurite scene. Cu siguranță, știrea nu dădea asemenea detalii, iar ea știa că le inventa propria fantezie, așa cum inventa și vorbele perverse ale

Domnului Ochi Albi, dar chiar și așa scenele îi apăreau în conștiință ca niște fotografii făcute cu blițul.

„I-au scos ochii. I-au tăiat organele genitale. I-au amputat brațele și picioarele. Copilul văzuse totul. Îl obligaseră să privească. «Uite ce-i facem tatălui tău. Acum îl recunoști pe tata?»”

Stătea pe covor, în fața televizorului, cu picioarele ghemuite, aproape acoperite cu halatul, parcă pregătind poziția lotusului. Dar nu folosea televizorul, ci tastatura pentru internet, incorporată în receptor. Pagina era a unui canal britanic de știri de ultimă oră. Era singurul unde apăruse, îi spusese Nadia, poate pentru că era un eveniment recent.

- Ce oroare, bietul Colin. Dar...

S-a oprit, căci nu voia să mai adauge: „Dar nu pricep de ce mă suni cu trei zile înainte de Crăciun, ca să-mi spui așa ceva”.

- Știrea nu specifică unele lucruri, care i-au fost însă povestite lui Jacqueline, a spus Nadia din difuzorul telefonului fără fir. Pe soția lui Colin au găsit-o în zori, alergând pe șosea și țipând. Așa au aflat că s-a petrecut ceva. Pe copil l-au găsit în grădina din spatele casei: fusese lăsat toată noaptea la voia întâmplării, suferea de hipotermie. Asta nu înțeleg, Elisa. De ce și-a părăsit copilul mic în casă și n-a sunat nici poliția, nici pe nimeni altcineva. *Ce s-a întâmplat acolo?*

- Spun că niște bărbați i-au amenințat. Criminali periculoși, foști deținuți. Erau drogați și voiau bani. Poate că ea a putut să fugă.

- Lăsându-și fiul în casă?

- Poate au obligat-o atacatorii lui Colin. Ori a intrat în panică. Ori a înnebunit. Anumite experiențe pot... pot...

„Sânge peste tot: pe tavan, pe pereți, pe podea. Copilul în grădină, părăsit. Mama fugind pe marginea șoselei. Ajutor, vă rog! Ajutor! Mi-a intrat o umbră în casă! O umbră care vrea să ne devoreze! Nu-i văd chipul, doar gura! Și e ENOOOOOORMĂĂĂĂ!”

- Lui Jacqueline i s-a spus că în jurul casei sunt soldați.

- Ce?

- Soldați, a repetat Nadia. Nimeni nu știe ce fac acolo. Polițiști îmbrăcați civil, dar și soldați, personal sanitar, mascați... Ferestrele au fost blocate și nu te poți apropia nici la un kilometru. Totul s-a agravat după ce s-a tăiat lumina. Aseară a fost o pană de curent lângă Oxford. Și încă mai e. Se spune că din cauza unui scurtcircuit la uzina care alimentează orașul. Îți

amintește ceva, Elisa?

„A intrat în beznă, bradul s-a stins. S-au stins becurile care înconjurau ciorăpelul copilului, unde Moș Crăciun urma să-și lase cadourile în noaptea de 24. Familia Craig era acasă, bezna a pătruns ca un ciclon.

Mai era viu când îi smulgeau chipul. Copilul a văzut totul.”

- Pentru Rosalyn s-au stins luminile stației științifice, pentru Cheryl Cross cele din cămară. Mai e un amănunt la care nu ne-am gândit, Elisa: luminile din baia lui Rosalyn, a mea și a ta. Îți amintești? Toate am avut același vis și la toate trei ne-au tăiat lumina din baie.

„Coincidențe... Am să-ți mai povestesc o coincidență...”

- Nu putem să tragem concluzii din așa ceva, Nadia. Fizica nu face legături între vise și energia electrică.

- Știi! Dar teama nu depinde de logică. Raționezi mult, mă liniștești cu logica ta, dar, când m-a sunat Jacqueline ca să-mi spună de Colin, eu... M-am gândit că... povestea de pe insulă nu s-a terminat încă.

Un suspin.

- Nadia...

- Acum i-a venit rândul lui Colin... ca mai înainte lui Rosalyn, lui Cheryl și lui Ric... Dar e *același lucru*, și tu știi asta.

- Nadia, pentru Dumnezeu! Ai uitat? Ric Valente e vinovat pentru tot. Acum e mort.

A urmat o tăcere. Vocea Nadiei s-a auzit ca un geamăt:

- Chiar crezi că *el* a omorât-o, Elisa? Chiar crezi asta!

„Nu, nu cred.” S-a decis să nu răspundă. Și-a masat pulpele goale. Numerele care clipeau pe ecranul televizorului indicau că mai era doar o oră până la „sosirea” *lui*. „Jocul” era un ritual pe care nu-l putea amâna, o deprindere, așa cum îți muști unghiile. Nu trebuia decât să-și scoată halatul și să aștepte. „Trebuie să închid.”

- Am mai vorbit cu Jacqueline despre ceva. Schimbarea tonului prietenei sale a alarmat-o. Spune-mi ceva. Spune-mi-o cu toată sinceritatea, cu inima deschisă. *Spune-mi că nu-i adevărat că tu... tu te... te pregătești... pentru el*. Ea asculta, nemișcată pe covor. Elisa, spune-mi, pe tot ce ai mai scump, pe vechea noastră prietenie. Ți-e rușine? Și mie, tare de tot. Dar știi ce? Frica, Elisa! *Frica mi-e mai mare ca rușinea!* Ea asculta: nu putea nici să se clinească, nici să se gândească, nu făcea decât să asculte acele vorbe. Lenjerie specială, vreau să spun,

provocatoare, întotdeauna neagră. Poate îți plăcea și înainte s-o folosești ori poate nu, dar acum o folosești *foarte frecvent*, e adevărat? Uneori nu-ți pui nimic. Spune-mi că nu-i adevărat că uneori ieși pe stradă fără lenjerie, deși n-ai avut nicicând asemenea obiceiuri. Și noaptea, nu visezi...?

Nu, ceea ce insinua Nadia nu era adevărat. „Jocurile” ei erau o simplă fantezie, firește. Puteau fi influențate de unele experiențe neplăcute de acum șase ani, dar nu erau decât fantezii, la urma urmei. Faptul că Nadia s-ar „juca” într-un mod asemănător ori că pe Craig îl asasinaseră în noaptea anterioară n-avea nicio legătură cu ea. Niciuna, absolut niciuna.

– Știi cum e acum viața lui Jacqueline? a continuat Nadia. Știi că și-a părăsit *familia* acum patru ani, Elisa? Soțul și fiul. Chiar și profesia. Vrei să știi cum a fost viața ei începând de atunci? Dar a mea? Nadia plângea deschis. Să-ți spun tot ce fac? Vrei să afli cum trăiesc și ce fac *singură*?

– N-ar trebui să vorbim, Nadia, a întrerupt-o Elisa. Avem interviuri lunare. La ele poți...

– Ne mint, Elisa! Știi că ne înșală de ani de zile!

„Dacă el vine și nu ești pregătită... Dacă nu-l satisfaci cum trebuie...”

S-a uitat la burtiera ecranului, care indica fazele unei luni albe, aproape spectrale. „Albă ca ochii albi.” A trecut-o un fior, făcând-o să dărdăie sub halat, sub pieptănătura costisitoare de la coafor, sub machiaj. „Dar e absurd. E un joc. Pot să fac ce-am eu chef.”

– Elisa, sunt foarte speriată!

A luat decizia imediat.

– Nadia, mi-ai spus că ești în Madrid, da?

– Da. O prietenă mi-a lăsat apartamentul ei de Crăciun. Dar plec chiar vineri, îmi petrec Ajunul la Sankt Petersburg, cu părinții.

– Păi, foarte bine. Vin să te iau, ca să cinăm într-un restaurant bun. Ce zici? Fac cinste.

A auzit un chicotit. Nadia tot se mai hlizea cu transparența cristalină de la început.

– De acord.

– Dar cu o condiție: să-mi promiți că nu vorbim despre lucruri neplăcute.

– Îți promit. Îmi doresc tare mult să te văd, Elisa!

– Și eu. Unde stai?

A deschis harta oraşului pe computer. Apartamentul era în cartierul Moncloa, putea ajunge în jumătate de oră.

Când şi-au spus la revedere, a stins televizorul, a pus *escalivada* neatinsă în frigider şi s-a dus în dormitor. După ce şi-a scos lenjeria intimă, destinată „jocului”, şi a pus-o în şifonier, a şovăit niţel, căci practic nu-şi schimba niciodată planurile când simţea nevoia să-l „primească”. („Dacă el vine şi nu eşti pregătită... Dacă nu-l satisfaci cum trebuie...”) Dar telefonul pe care îl primise şi teribila veste despre Colin îi ridicaseră nişte întrebări stranii, care aveau nevoie de răspunsuri.

A ales un sutien şi o pereche de chiloţi bej, un jersey şi nişte blugi.

Se va duce s-o vadă pe Nadia.

Avea multe de vorbit cu ea.

23

Lumina a apărut după ce a clipit. Venea de la o bară groasă, fluorescentă, din partea de sus a oglinzii de la chiuvetă, şi dezvăluia fiecă colţ, fiecă fisură a faianţei portocalii. Dar Nadia Petrova a aprins şi o lampă portabilă cu bec de cinci waţi şi acumulator, pe care a pus-o pe un taburet, lângă duş. Nu călătorea niciodată fără asemenea lămpi, şi mai avea şi trei lanterne pregătite în valiză.

Se bucura că o chemase pe Elisa, cu toate că nu-i fusese uşor s-o facă. Deşi adevăratul motiv pentru care acceptase invitaţia Evei, stăpâna casei, fusese dorinţa de a-şi reîntâlni vechea prietenă, era de o săptămână la Madrid şi încă nu se hotărâse să-i telefoneze, decât după ce aflase de moartea lui Colin Craig. Tot mai avea îndoieli. „N-ar fi trebuit. Ne-am luat angajamentul să nu vorbim între noi.” Vina era totuşi atenuată de situaţia de urgenţă. Dacă înainte voia să reia o prietenie, acum avea nevoie de prezenţa Elisei, de sfaturile ei. Voia să-i audă părerea, mereu liniştitoare, despre ceea ce trebuia să-i povestească.

O explicaţie logică: de asta avea nevoie.

S-a dus în camera ei, unde lumina rămăsese aprinsă, la fel ca în restul casei. Evei avea să-i pară rău la sfârşitul lunii, dar se gândise să-i dea nişte bani. Cu doi ani în urmă, în clădirea pariziană unde locuia, avusese loc o pană de curent care o îngrozise. Rămăsese împietrită, ghemuită pe podea toate cele

cinci minute cât durase avaria. Nici măcar nu putuse să strige. De atunci, ținea lângă ea felurite lămpi portabile și lanterne. Ura întunericul.

S-a dezbrăcat. A deschis șifonierul și s-a privit în oglindă.

Oglinzile o speriau încă de mică. Când se privea, se gândea mereu că avea să apară cineva în spatele ei, o ființă neașteptată, al cărui cap se zărea peste umărul ei, care nu se putea vedea decât acolo, în apele oglinzii. Dar, desigur, teama n-avea niciun fundament.

Nici acum nu a văzut altceva: pielea lăptoasă, sânii mici, sfârcurile de un roz spălăcit. Imaginea dintotdeauna. Ori nu „dintotdeauna”, dar cu schimbările obișnuite. Schimbări pe care știa deja că le împărtășea și Jacqueline, poate că și Elisa.

Și-a ales hainele, s-a uitat la ceas. Mai avea vreo douăzeci de minute, cât să facă un duș și să se aranjeze. S-a dus dezbrăcată în baie, întrebându-se ce părere avea Elisa despre schimbările din înfățișarea ei.

Ce va crede, bunăoară, de părul ei lung, vopsit negru.

A hotărât să ocolească pe M30, gândindu-se că, traversând Madridul cu patru zile înainte de Crăciun și la ora aceea, risca să nimerească într-un ambuteiaj înspăimântător. Dar când a ajuns la bulevardul Ilustración, s-a oprit în fața unor puternice lumini de frână. Toate ghirlandele roșii ale podoabelor de Crăciun păreau aruncate pe asfalt. A blestemat printre dinți și, odată cu blestemul, a sunat telefonul mobil.

S-a gândit: „E Nadia”. Și imediat: „Nu. Nu i-am dat numărul mobilului”.

Avansând milimetric prin mulțimea mașinilor care mergeau șontâc-șontâc, a scos telefonul și a răspuns.

- Salut, Elisa.

Emoțiile aleargă foarte repede prin noi. Și nu sunt singure: prin circuitele noastre cerebrale trec milioane de date pe secundă, fără să se producă niciun ambuteiaj, asemenea celui în care se afla acum mașina Elisei. Cât ai clipi, emoțiile ei au parcurs un itinerar considerabil: de la indiferență la uimire, de la uimire la bucuria subită, de la bucurie la neliniște.

- Sunt în Madrid, a explicat Blanes. Sora mea locuiește la El Escorial, am să-mi petrec zilele astea cu ea. Voiam să te felicit de sărbători, sunt ani de zile de când n-am mai vorbit. Și a adăugat, vesel: Te-am sunat acasă, dar mi-a răspuns robotul. Mi-am

amintit că lucrezi la Alighieri, așa că l-am sunat pe Noriega, el mi-a dat numărul mobilului tău.

- Mă bucur mult să te aud, David, a spus sincer.

- Și eu pe tine. După atâția ani...

- Cum îți merge? Ești bine?

- Nu mă plâng. Aici, la Zürich, am o tablă și câteva cărți. Sunt fericit. A urmat o clipă de șovăială, a presupus ce-avea să spună, chiar înainte de a-l auzi. Ai aflat de bietul Colin?

Au vorbit în linii mari despre tragedie. L-au îngropat pe Craig în zece secunde de fraze politicoase. În decursul lor, mașina Elisei abia de-a înaintat câțiva metri.

- Reinhard Silberg m-a sunat de la Berlin ca să-mi spună, a comentat Blanes.

- Mie mi-a spus Nadia. Ți-o amintești pe Nadia, nu-i așa? E și ea la Madrid, în vacanță. Stă la o prietenă a ei.

- A, ce bine! Cum îi merge iubitei noastre paleontologe?

- A renunțat la profesie de mulți ani. Elisa și-a dres glasul. Spune că o obosea mult. „Ca și pe Jacqueline și pe Craig.” A făcut o pauză, gândurile o zăpăceau. Blanes tocmai îi spusese că acesta din urmă ceruse o întrerupere temporară la universitate. Și-a găsit ceva de lucru la un departament de studii slave sau ceva de genul ăsta, la Sorbona. Spune că norocul ei e că știe limba rusă.

- Înțeleg.

- Am vorbit să ne vedem astă-seară. Mi-a spus că-i... speriată.

- Deja.

Acel „deja” i-a sunat ca și cum pe Blanes nu numai că-l intriga starea Nadiei, dar se și aștepta la asta.

- Unele detalii despre ceea ce i s-a întâmplat lui Colin i-au trezit amintiri, a adăugat ea.

- Da. Reinhard mi-a povestit ceva.

- E o coincidență nefericită, nu?

- Fără îndoială.

- Oricât mă gândesc, nu cred în posibilitatea unei legături cu... ceea ce ni s-a întâmplat. Tu ce zici, David?

- Asta-i în afara oricărei discuții, Elisa.

„Soția lui Colin Craig fuge îngrozită pe marginea șoselei, poate în halat ori cămașă de noapte. A văzut cum i-au atacat și i-au torturat sălbatic soțul, cum i-au răpit fiica, dar ea a izbutit să fugă, și acum cere ajutor.

Asta-i în afara oricărei discuții, Elisa.”

- Mă întreb, a zis Blanes pe alt ton (melodia de „schimbare a temei”), dacă ți-ar face plăcere să ne vedem într-o zi. Înțeleg că e o perioadă foarte agitată, dar poate ne întâlnim la o cafea. A pufnit în răs. Ori, mai curând, a făcut zgomote care sugerau: „Râd”. Ar putea veni și Nadia, dacă are chef.

Deodată, Elisa a crezut că înțelegea sensul ultim al telefonului dat de Blanes, care se agita în spatele aceluia decor.

- Adevărul e că planul mă atrage. „Planul” era o expresie cu dublu sens, a considerat. Măine, joi, de pildă?

- Perfect. Sora mea mi-a lăsat mașina, așa putea trece să te iau la șase și jumătate, dacă îți convine. Apoi alegem locul.

Vorbeau pe un ton indiferent. Erau doi prieteni care, după ce nu se văzuseră ani la rând, își dădeau întâlnire într-o după-amiază oarecare. Dar ea a captat toate datele. „Ora: șase și jumătate. Locul: nu-l decidem prin telefon. Motivul: acesta e în afara oricărei discuții.”

- Spune-mi unde te pot găsi, a cerut ea. O întreb pe Nadia și te sun. „Exemplu de motiv: un copil de cinci ani înghețat în grădina casei lui, cu gura și cu ochii acoperiți de zăpadă, așteptându-și zadarnic părinții, fiindcă mama s-a dus să ceară ajutor, iar tata e în casă, dar acum e ocupat.

Alte exemple: soldați și întreruperi de curent. Desigur, avem multe motive.”

- De acord, Elisa. Sunați-mă când vreți. De obicei, mă culc târziu.

Pe șoseaua care ducea spre Pardo¹¹, traficul e mai fluid. Elisa și-a luat rămas-bun de la Blanes, a pus la loc telefonul mobil și a schimbat viteza. Brusc, era grăbită să o întâlnească pe Nadia.

Făcea întotdeauna duș, cu gândul că avea să moară.

În ultimii ani, teama dobândise o forță vertiginoasă, simplul fapt de a sta goală sub ploaia caldută și continuă i se părea mai curând o dovadă de curaj decât o nevoie igienică. Nu fiindcă n-ar fi fost obișnuită să stea singură (la urma urmei, așa trăia la Paris), ci din contră: credea ori bănuia, ori intuia că niciodată nu era *total* singură.

Chiar când nu era nimeni lângă ea.

„Nu fi proastă. Ți-a spus deja Elisa: cele întâmplare lui Colin Craig sunt oribile, dar n-au nicio legătură cu New Nelson. Nu te

¹¹ Palat din provincia Madrid.

mai gândi la asta.” S-a frecat pe brațe. Apoi și-a săpunit pânțele și pubisul epilat. În urmă cu mulți ani, își epilase complet și definitiv axilele și pubisul.

La început crezuse că era un capriciu banal, chiar se distrase păstrându-le astfel, deși nimeni n-o încurajase, și niciuna dintre surorile ei n-ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Apoi n-a mai știut ce să creadă. Când cumpăraseră lenjeria neagră (care nu-i plăcuse niciodată, și o șoca foarte tare pe trupul ei *aproape* albinos) ori când hotărâse să-și vopsească părul, atribuiseră și aceste fapte fanteziilor ei ascunse. Bănuia că erau rodul unor experiențe neplăcute. În orice caz, era viața ei privată.

Ori așa credea. Până când, într-o după-masă, stătuse de vorbă cu Jacqueline.

În primele luni după ce se întorsese din New Nelson, încercase fără succes să reia legătura cu vechea ei profesoară. Sunase la universitate, la laborator, chiar și la ea acasă. Mai întâi, aflate că Jacqueline fusese „rănită” pe insulă. Apoi i-au spus că ceruse o întrerupere pe perioadă nedeterminată a activității din universitate. Tehnicienii de la Eagle îi reproșaseră că telefona, amintindu-i că îi era interzis să comunice cu alți participanți la proiect din rațiuni de securitate. Asta n-a făcut decât s-o irite și starea i s-a înrăutățit. Atunci au schimbat tactica: îi dădeau vești despre Jacqueline aproape lunar. Profesoara Clissot era bine, deși nu mai profesa. Mai târziu, a aflat că divorțase. Scria cărți, era o femeie independentă, hotărâse să-și schimbe viața.

Nadia sfârșise prin a accepta că nu avea s-o mai vadă vreodată. La urma urmei, și ea își schimbaseră cursul vieții.

Până în acea după-amiază, cu câteva ceasuri în urmă, când telefonul ei mobil sunase și aflate că „mersul” vieții lui Jacqueline și al ei (poate că și al Elisei) erau foarte asemănătoare: singurătate, angoasă, obsesia aspectului îngrijit, unele fantezii legate de...

Nici măcar nu-și mai amintea care dintre ele spusese prima vorbă despre el și ceea ce le „obliga” să facă. O regulă primordială a fanteziilor ei era interdicția de a vorbi despre toate acelea cu cineva. Dar observase la Jacqueline o șovăială, o neliniște (similară cu a Elisei după aceea) și faptul o determinase să mărturisească... Ori poate că totul se datora veștii despre moartea lui Colin Craig, care, într-un fel, fisurase zidul tăcerii. Cu fiecare vorbă nouă care se filtra prin el, înțelegeau că le unea același coșmar.

„Dar e posibil să existe o explicație psihologică. Un tip de traumă pe care am suferit-o pe insulă. Nu te mai gânde.”

Pe bucățile portocalii de faianță din cabina de duș, se perinda un șir de păsări colorate, pictate pe ceramică. Nadia s-a uitat la ele ca să-și distragă atenția, în vreme ce cu mâna stângă se spăla pe spate.

„Nu te mai gânde. Trebuie...”

Luminile s-au stins atât de dulce și de neașteptat, încât aproape că a continuat să vadă păsările, când a învăluit-o negura.

Era aproape de Moncloa. Dar neliniștea îi sporise. Avea chef să claxoneze, cerând să i se facă loc, să apese pe accelerație. Pe neașteptate, se simțea foarte îngrijorată.

Era incredibil, dar avea certitudinea stranie că era vital să se grăbească.

A respirat ușurată, văzând că edificiul părea liniștit. Dar normalitatea o copleșea. A găsit un loc de parcare, a intrat în clădire și a urcat scara în goană mare, crezând că se întâmplase ceva rău.

Dar i-a deschis ușa chiar Nadia, surâzătoare. Toată neliniștea de gheață de pe drum s-a topit în căldura salutului. Nu s-a putut abține să nu plângă de bucurie, îmbrățișându-și prietena cu putere. Apoi s-a depărtat și s-a uitat pe îndelete la ea.

- Ce mama naibii ți-ai făcut la păr?

- L-am vopsit.

Era foarte machiată, frumoasă, elegantă. Mirosea a parfum. A condus-o pe Elisa într-un salon primitiv și luminos unde într-un colț se vedea un brad împodobit. I-a propus să bea ceva înainte de a ieși la cină. Elisa a acceptat o bere. Nadia a adus pe o tavă două pahare pline cu spumă, a pus tava în centru și s-a așezat în fața Elisei, spunând:

- Adevărul e că-mi pare rău că te-am deranjat. Sunt o proastă, Elisa. Nu trebuia să te fi chemat.

- Pentru mine n-a fost niciun deranj, din contră. Voiam să te văd.

- Păi, iată-mă. Nadia s-a așezat picior peste picior, dezvăluind crăpătura fustei mini și jartiera neagră a ciorapului. Era foarte sexy. Elisa a observat că vorbea o spaniolă perfectă, fără niciun fel de accent. Era gata să i-o spună, când Nadia a adăugat: Sincer vorbind, m-am gândit că te-am obligat să vii.

- Cum ai putut să crezi așa ceva?

- Păi, de șase ani nici măcar n-ai încercat să mă contactezi. Ai fi putut s-o faci, știai că locuiesc la Paris. Dar poate că nu te mai interesam.

- Nici tu nu m-ai sunat... s-a apărat ea.

- E adevărat, nu mă băga în seamă. Am trăit foarte singură în acest răstimp. Brusc, vocea i-a devenit mai dură. Foarte singură. Interesată *să-i plac*. Îngrijindu-mă *pentru el*. Pentru că știi *cât* ne dorește...

- Da, chiar știu.

Ultima frază o copleșise, nelăsând-o să se supere pentru reproșurile nevoalate ale prietenei. „Are dreptate: am plecat de acasă fără să-l aștept cum se cuvenea.” S-a ridicat, îngrijorată, plimbându-se puțin prin odaie și vorbind.

- Îmi pare cu adevărat rău, Nadia. Mi-ar fi plăcut să rămânem în legătură, îți jur, dar mi-era frică. Știu perfect că *el* vrea să-mi fie *frică*. Asta îi *place*, și, fiindu-mi frică, îi fac o plăcere. Nu cred că am făcut ceva rău: îmi continui munca, țin cursuri, încerc să uit, mă pregătesc *să-l primesc*. Te asigur că încerc s-o fac cât mai bine cu putință. Dar am senzația că mă blochez undeva și aștept. Ce? Nu știu. Tocmai senzația așteptării nu pot s-o suport. Nu știu dacă mă înțelegi. S-a întors spre Nadia. Nu ți se întâmplă ca...

Nadia nu mai era pe sofa. Nici în alt loc din salon.

Atunci s-au stins toate luminile, inclusiv cele din brad. Nu și-a făcut griji prea mari: era, fără îndoială, un scurtcircuit la uzina care alimenta orașul. În orice caz, ochii au început să i se obișnuiască treptat cu întunericul. A traversat încăperea pe pipăite, a distins începutul unui coridor.

A strigat-o pe Nadia, dar nu s-a simțit bine auzindu-și ecoul propriei voci. A înaintat câțiva pași. Brusc, sub pantof i-a scrâșnit ceva. Sticlă. O minge a trecutului făcută fărâme? Mingea trecutului *ei*? S-a uitat în sus și i s-a părut că lampa din tavan era o mângăleală neagră. Iată explicația întreruperii de curent.

Mai liniștită, a înaintat pe coridorul întunecat, până a ajuns la un soi de răscruce: o ușă deschisă la stânga, alta închisă la dreapta, ultima cu geam mat. Poate că dădea în bucătărie. S-a întors spre cea din stânga și a împietrit.

Nu era închisă, ci smulsă. Balamalele, acoperite cu praf ori cu talaș, ieșeau din cadru ca niște cuie răsucite. Dincolo de ea, bezna era perfectă. A intrat.

- Nadia?

N-auzea nimic, cu excepția propriilor pași. La un moment dat, stomacul i s-a lovit de o margine boantă. O chiuvetă. Era într-o baie. A mers înainte. Baia era imensă.

A înțeles deodată că nu era nicio baie, nicio casă. Dușumeaua era din ceva gros, ca țărâna. A întins o mână, a atins un perete, parcă acoperit cu praf. S-a lovit de ceva, a auzit un plescăit, s-a lăsat jos. Era ceva alb, poate o bucată dintr-o canapea stricată. Acum distingea, risipite în jur, alte fragmente de mobile stricate. Era foarte frig, abia de simțea mirosurile; doar unul, subtil, dar persistent: un amestec de cavernă și de trupuri, carne și peșteri împreună.

Acela era locul. *Acolo* era. Ajunsese.

A înaintat prin solitudinea distrusă, dând de alte mobile făcute bucăți.

Atunci și-a dat seama. Nu erau mobile.

Fără să se poată abține, un șiroi cald i s-a prelins pe coapse, formând o baltă la picioare. Voia să vomite, dar nodul din gât o împiedica să scoată lucruri ori vorbe. A simțit o amețelă. Când a întins mâna să se sprijine de perete, a înțeles că ceea ce luase drept praf era substanța groasă și umedă din țărână. Umplea fiece crăpătură, fiece cotlon, a crezut chiar că părți din acel lucru atârnau din tavan ca pânzele de păianjen.

În cale i se ridicase alt perete; a fost uimită să vadă că se putea cățara pe el. Dar era pe podea, deși nu-și amintea să fi căzut. S-a ridicat și a rămas în genunchi. Și-a frecat brațele, simțindu-și pielea. Probabil că undeva, pe drum, își scosese hainele, dar nu știa de ce. Poate că-i fusese silă să nu și le murdărească.

Deodată, a ridicat capul și a văzut-o.

Nu i-a fost greu s-o recunoască, în ciuda întunericului: îi distingeau buclele albe (deși își amintea că înainte erau negre) și conturul siluetei. Imediat a observat că Nadiei i se întâmpla ceva curios.

Rămânând tot în genunchi (nu voia să se ridice, știa că e/ o privea), a întins mâinile: n-a observat nici cea mai mică mișcare a acelor picioare de marmură, dar nici n-a avut senzația că era paralizată. Pielea continua să-i fie caldută. Ca și cum sub carnea Nadiei n-ar fi fost nimic ce se putea mișca.

Subit, un pumn ca de nisip i-a căzut în ochi. A lăsat capul jos și s-a frecat. Ceva i-a atins părul. A ridicat iar fața, un cocoloș i s-

a lovit de gură, făcând-o să tușească.

A fost conștientă de oribilul adevăr: trupul Nadiei se micșora, parcă făcut din vată de zahăr, iar ea, atingându-l, provocase o avalanșă. Pomeții, ochii, părul, pieptul, totul se desprindea cu zgomotul pe care îl face vântul când mătură zăpada.

A vrut să fugă de grindina din care era alcătuită carnea Nadiei, dar a descoperit că nu putea. N-o lăsa avalanșa enormă, o să rămână îngropată, o să se sufoce...

Atunci, ridicându-se din spatele figurii care se prăbușea, a apărut *el*.

- Auziți, doamnă!
- Pare drogată...
- De ce nu anunță nimeni poliția?
- Doamnă! Vă simțiți bine?
- Puteți să dați la o parte mașina, vă rog? Încurcă traficul!

Alte chipuri înaintau sușotind, dar Elisa se uita mai ales la bărbatul care ocupa peste două treimi din fereastră și la tânăra cu care acesta împărțea restul geamului. Mai rămânea parbrizul, unde începeau să aterizeze picături mici de ploaie nocturnă.

A înțeles imediat situația: oprise în fața unui semafor pe roșu, deși doar Dumnezeu știa câte culori verzi și roșii se schimbaseră înainte de a se trezi. Fiindcă intuia că adormise în mașină, visase că o vizita pe Nadia, și tot restul, inclusiv (din fericire, era un vis) oribila descoperire a trupului ei. Dar nu, nu adormise: și-a dat seama simțind materialul ud al pantalonilor și mirosul de urină. Suferise o „deconectare”, un „somn de veghe”. O mai pățise și altă dată, dar era întâia oară că i se întâmpla în afara casei și că făcea pipi pe ea.

- Îmi pare rău... a spus năucită. Îmi pare rău, scuzați-mă!

A dat din mână într-un gest de scuză, iar bărbatul și femeia s-au depărtat, satisfăcuți. Oglinda retrovizoare reflecta un șir lung de mașini înfuriate, care se străduiau să miște obstacolul reprezentat de ea. S-a grăbit să pună mâna pe volan, a accelerat. „Tocmai la timp”, și-a zis, observând într-o oglindă laterală o vestă fosforescentă sub o geacă de piele închisă la culoare: asta-i mai trebuia, un polițist care s-o ia la întrebări.

Era deja în Moncloa, dar traficul intens din noaptea agitată de Crăciun și propria dorință de a ajunge păreau să se fi aliat ca s-o facă să întârzie. La un moment dat, a oprit în mijlocul unei străzi cu sens dublu, în urletele frenetice ale claxoanelor și ale

sirenelor de departe. Burnița, ceea ce înrăutățea situația. A întors volanul mașinii Peugeot spre trotuar. Nu era niciun loc liber, dar a oprit pe banda a doua, și-a lăsat mașina și a început să fugă pe trotuar, ținându-și geanta de curele, ca pe un cățeluș.

Era atât de îngrozită, că propria groază o înspăimânta și mai abitir, ceea ce-o făcea tot mai mare, ca într-un joc al mizelor, unde sumele minuscule deveneau enorme, din cauza contribuției unui număr infinit de jucători. Stătea cu gura uscată deschisă: doar burnița i-o uda pe dinăuntru.

„Nu i s-a întâmplat nimic. A fost una dintre crizele tale. Ei nu i s-a întâmplat nimic...”

A oprit de două ori, a citit plăcile de faianță cu numele străzilor. Se înșelase. L-a întrebat, aproape țipând, pe un bătrân cu fața gălbuie care o privea, curios, dintr-o intrare de bloc. Bătrânul nu știa despre ce stradă vorbea. S-a certat cu o doamnă care ieșea chiar atunci.

Și a auzit sirena.

L-a lăsat pe bătrân să se certe cu doamna și a luat-o la fugă.

Nu știa de ce fugea. Nu știa unde se ducea, nici de ce trebuia să ajungă atât de grabnic. A alergat, ocolind umbre ascunse în paltoane și scuturile unor umbrele negre. A fugit atât de repede, că răsuflarea, devenită abur, rămânea în urma ei, după ce îi pălmuia fața.

Vehiculul era de teren, cu lumini giratorii. Intrând pe străzi, făcea un zgomot infernal. Dar, datorită aglomerării mașinilor, ea reușea să nu-l piardă din ochi.

Brusc, toată lumea a început să fugă, toate mașinile păreau să aibă lumini pe capotă, toate sirenele și alarmele începuseră să sune deodată. A găsit strada pe care o căuta, dar era blocată de furgonete negre. În fața intrării unde locuia Nadia, erau alte furgonete, ambulante și mașini de poliție. Oamenii cu căști păreau să aparțină unităților antitero și cereau oamenilor să se retragă.

Embrionul frigului creștea și îi tropăia în stomac. A înaintat până în primul rând și a trecut, dar o mânășă i s-a răsucit pe braț. Bărbatul care i-a vorbit nu părea om: purta cască și mască; doar ochii îi păreau vii acolo, ascunși sub multe straturi de lege și ordine.

- Doamnă, nu puteți trece.
- Acolo e prietena mea, a gemut, gâfâind.
- Înapoi, vă rog.

- Dar ce se întâmplă? a întrebat o femeie lângă ea.

- Teroriști, a spus polițistul.

Elisa încerca să-și tragă sufletul.

- O prietenă... Vreau s-o văd.

- Elisa Robledo? a auzit deodată. Dumneavoastră sunteți?

Era alt bărbat, mult mai real. Bine îmbrăcat, cu costum și cravată, cu părul negru dat cu spumă și pieptănat pe spate. Un necunoscut, dar Elisa Robledo s-a agățat de zâmbetul și de gesturile lui amabile ca de o creangă care ar fi atârnat într-o prăpastie.

- V-am recunoscut, a zis bărbatul, apropiindu-se și continuând să zâmbească. Doamna poate să treacă, s-a adresat apoi mascatului. Veniți cu mine, doamnă profesoară, vă rog.

- Ce s-a întâmplat? l-a întrebat, aproape fără să-și recapete respirația, mergând pe urma pașilor grăbiți ai ghidului ei, prin haosul asurzitor de lumini și radiouri stridente.

- În realitate, nimic. Bărbatul a traversat în fața portalului, dar n-a intrat. A mers grăbit pe trotuar înainte. Suntem aici doar...

- Cum ați spus?

Nu înțelesese ultimul cuvânt.

- ... Ca protecție, a repetat bărbatul ridicând glasul. Am venit ca protecție.

- Atunci, Nadia...?

- Se simte perfect, deși e foarte speriată. După cele întâmplate cu profesorul Craig, am hotărât că ar fi cel mai bine s-o ducem într-un loc sigur.

Auzindu-l, s-a simțit ușurată. Ajunseseră în celălalt capăt al străzii, bărbatul tot în față. O furgonetă era parcată pe trotuar, cu cele două canaturi ale uși din spate întredeschise. Pentru câteva clipe, Elisa l-a văzut pe bărbat dispărând în spatele lor. l-a auzit vocea:

- Domnișoară Petrova, v-a sosit prietena.

Bărbatul a ieșit iar, s-a dat la o parte, lăsând-o să treacă pe Elisa. Ea s-a apropiat, zâmbind neliniștită.

În furgonetă era alt bărbat, în costum alb, lângă o targă. Aceasta era goală.

O mână i-a acoperit nasul și buzele, care încă mai zâmbeau.

- Și atunci?
- Am parcat mașina unde am putut, am luat-o la goană.
- Scuză-mă. Înainte nu s-a întâmplat ceva? E adevărat că în mașină ai suferit o „deconectare”?
- Da, cred că da.
- Ce ai văzut? Hai, liniștește-te. Azi începusem bine... De ce, când ai ajuns la acest punct...?

Era o zi minunată pentru plimbare. Din nefericire, era un patio foarte mic, deși preferabil odăii. Prin romburile gardului de sârmă, vedea alte garduri de sârmă, iar, în depărtare, plaja și marea fără sfârșit. O briză oceanică i-a săltat marginea de jos a halatului. Purta un halat de hârtie (pentru Dumnezeu, de *hârtie*, ce cărpănoși!), dar cel puțin se putea acoperi, iar vântul nu era atât de rece cum crezuse la început. Te obișnuiești.

Îi spusese că pe costa de vest, care nu se putea vedea de aici, erau măslini și smochini. Oricum, peisajul era deja destul pentru ea: reținele o duruseră în fața abundenței de imagini, dar durerea fusese momentană. Izbutise să facă niște pași fără să amețească, deși până la urmă trebuise să se sprijine de firele metalice. În spatele celui de-al doilea gard, s-a mișcat o păpușă. Era un soldat, dar, de la distanță și cu felul lui de a merge, putea trece drept versiunea acceptabilă a unui android dintr-un film cu efecte speciale. Purta o armă considerabilă pe umăr și se mișca de parcă voia să arate tuturor că putea duce greutatea aceea fără probleme.

Deodată, totul s-a întunecat. Schimbarea a fost de așa natură, încât a crezut că peisajul la care se uita dispăruse și el. Dar nu era decât un nor care acoperise soarele.

- *Să revenim la momentul în care ai avut viziunea cu trupul Nadiei care se prăbușea. Îți amintești?*

- Da.

- *Ai mai văzut și altceva? Pe individul căruia îi spui „el”? Unul și același cu cel din fanteziile tale erotice?*

- ...

- *De ce plângi?*

- ...

- *Elisa, aici nu ți se poate întâmpla nimic rău. Liniștește-te.*

S-a gândit că ieșise dintr-o infralume, dintr-o peșteră. Își

amintea de ultimele zile ca de o succesiune de umbre fără legătură între ele.

O dureau articulațiile, iar pe antebrate avea urme de înțepături: era plină de acele urme foarte mici, ca de *piercings*. Dar îi explicaseră deja motivul injecțiilor. În starea în care o aduseseră la bază, era obligatoriu s-o sedeze. Îi administraseră mari doze de tranchilizante.

Era 7 ianuarie 2012; îl întrebase data pe tânărul care venise s-o caute în odaie. Purta un costum în dungi și era foarte simpatic. O informase că era acolo de mai bine de două săptămâni. Apoi o însoțise în salon.

- Nu știu dacă ați aflat că „Dodecanez” înseamnă, în teorie, că trebuie să fie doar douăsprezece insule, spunea tânărul cu voce ciceroniană, în vreme ce parcurgeau culoare ce se blocau inevitabil în câte un punct, cerând carduri de identificare. În realitate, sunt mai mult de cincizeci. Aceasta e Imnia, cred că ați mai fost aici. E un centru foarte complex: avem laborator și heliport. Structura e asemănătoare cu cea a bazelor de care dispune în Pacific DARPA¹² nord-americană. De fapt, colaborăm cu Departamentul comun al Apărării din Uniunea Europeană. Se oprea s-o privească la tot pasul, mereu atent. Vă simțiți bine? Aveți amețeli? Aveți poftă de mâncare? Vă vom servi ceva imediat, veți putea cina împreună cu ceilalți. Aveți grijă, aici e o treaptă. Colegii dumneavoastră se simt perfect, nu vă faceți griji. Vă e frig?

Elisa a zâmbit. Nu-i putea fi frig cu vesta de lână peste bluza neagră cu bretele. Și blugii erau tot negri.

- Nu, mulțumesc, dar... Tocmai am observat că-s hainele mele.

- Da, vi le-am adus de acasă.

Dintr-o încăpere cu ușile deschise, răzbătea labirintul unei muzici baroce, interpretate la pian. Elisa Robledo s-a înfiorat.

- Pe profesorul nostru l-am premiat cu hobby-ul lui favorit. Vă cunoașteți cu toții, așa că nu mai pierdem timpul cu prezentările.

S-a gândit că afirmația era adevărată până la un punct: în privirile încercănate și trupurile obosite ascunse în halat și în pijama ori haine de stradă, îi venea greu să-i recunoască pe Blanes, Marini, Silberg și Clissot, așa că a presupus că și ei o să i

¹² Defence Advanced Research Projects Agency (Agenția de Cercetare Profundă pentru Proiecte de Apărare).

se întâmpla la fel. De fapt, abia dacă s-au salutat. Numai Blanes (care, evident, își lăsase barbă) i-a adresat un zâmbet slab, după ce și-a întrerupt recitalul.

Au mai intrat doi indivizi, iar ea s-a așezat la o masă lungă din centru. Pe primul nu l-a recunoscut imediat, fiindcă își răsese mustața, iar părul îi albise de tot. În schimb, pe celălalt l-a recunoscut într-o clipă: părul tuns perie, bărbuța cenușie, trupul robust, pe care hainele cădeau foarte prost, privirea intensă și concentrată, de parcă îl interesau foarte puține lucruri, dar pentru fiecare avea o pasiune specială.

- Îi cunoașteți deja pe domnii Harrison și Carter, coordonatorii noștri pentru securitate, a spus tânărul. Nou-veniții au salutat, dând din cap, iar Elisa le-a surâs. Când toți au luat loc, tânărul a făcut un soi de reverență. În ceea ce mă privește, n-am nimic în plus de zis, cu excepția faptului că sunt încântat să vă primesc aici. Nu ezitați, vă rog, să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva înainte de plecare.

După ce tânărul a ieșit, precum și după câteva secunde de priviri și de zâmbete, bărbatul cu păr alb s-a întors către ea.

- Doamnă profesoară Robledo, mă bucur să vă revăd. Vă aduceți aminte de mine, nu-i așa?

Atunci și-a amintit. Omul nu-i fusese niciodată simpatic, deși presupunea că era o nepotrivire de caracter. I-a surâs și ea, dar și-a strâns vesta din lână peste rochia ușoară și s-a așezat picior peste picior.

- Ei bine, să trecem la ceea ce vă interesează. Paul, ai cuvântul.

Carter părea să-și țină discursul în gură ca pe apa clocotită.

- Azi vă veți întoarce acasă. Asta se numește „reintegrare”. Va fi ca și cum nici n-ați lipsit: facturile v-au fost plătite; întârziările, amânate; treburile urgente, anulate fără niciun prejudiciu, iar rudele și prietenii, liniștiți. Datele atât de speciale între care s-a desfășurat operațiunea ne-au obligat să recurgem la scuze diferite după caz. A împărțit foi dintr-un mic dosar. Cu acestea puteți fi la zi.

Ea știa că maică-sa primise deja, în urmă cu două săptămâni, un mesaj pe robot, în care ea însăși ori cel puțin „propria voce” se scuza că nu putea petrece Crăciunul la Valencia. La serviciu nu trebuise să ceară nicio învoire: erau în vacanța legală.

- În numele Eagle Group, dorim să ne cerem scuze pentru că a trebuit să petreceți sărbătorile astfel. Harrison a zâmbit ca un

vânzător care-și cere scuze pentru o eroare de calcul. Sper să ne înțelegeți motivele. Deși știu că ați primit informații în ultimele zile, domnul Carter va fi încântat să vă rezume concluziile. Paul?

- N-am găsit dovezi în sprijinul ipotezei că moartea profesorului Craig ar avea legătură cu cele întâmplate la New Nelson, nici cu dumneavoastră, a spus Carter și a scos alte hârtii din servietă. Cât privește sinuciderea Nadiei Petrova, din nefericire, da, credem că are legătură directă cu vestea morții domnului Craig.

Elisa a închis ochii. Își asumase acea groaznică tragedie, dar nu putea să nu se simtă afectată ori de câte ori îi venea în minte. „De ce a făcut-o? De ce m-a chemat și apoi a făcut asta?” Nu izbutea să-și amintească bine detaliile legate de telefonul Nadiei, dar își amintea, într-adevăr, spaima ei și ce mare nevoie avea de compania ei.

- De aceea, vă avertizăm să nu luați legătura între dumneavoastră, a intervenit Harrison pe un ton muștrător, uitându-se la Jacqueline. Doamnă profesoară Clissot, nu vă acuz de nimic. Ați făcut ce-ați crezut corect: ați sunat-o pe domnișoara Petrova fiindcă ați fost sunată și voiați să faceți confidențe cuiva. Din păcate, ați ales greșit persoana.

Jacqueline Clissot stătea pe un scaun de la un capăt al mesei. Purta o pijama albastră, de culoarea cerului, un halat, dar, în pofida lor și a vârstei, era tot strălucitoare. Elisa a observat un detaliu: își vopsise părul negru.

- Îmi pare rău, a spus Jacqueline aproape fără glas, lăsând ochii în jos. Îmi pare foarte...

- O, nu vă învinovățiți, repet, a zis Harrison. Nu știți că domnișoara Petrova avea să reacționeze așa. Se putea întâmpla oricui. Dar amintiți-vă de acest lucru, ca să nu se mai repete și altă dată.

Jacqueline a rămas cu capul plecat, buzele frumoase îi tremurau, ca și cum nimic din ce-i putea spune Harrison nu-i anula convingerea că merita pedeapsa maximă. Elisei îi era teamă: și ea făcuse rău, vorbind cu Nadia.

- Am reconstituit cele petrecute. Carter împărțea alte hârtii: fotocopii ale știrilor din jurnalele internaționale. Nadia Petrova a vorbit cu doamna profesoară Clissot la șapte seara. Apoi a sunat-o pe doamna profesoară Robledo în jur de zece noaptea. La zece și jumătate, și-a tăiat venele de la ambele brațe. A murit pentru că a pierdut mult sânge.

- După ce dumneavoastră i-ați propus să cinați împreună în oraș, a arătat-o Harrison pe Elisa. Iar ea a trebuit să facă eforturi ca să nu plângă...

- Aici sunt informații din presă despre ambele cazuri, a arătat Carter, dându-i iar cuvântul lui Harrison, ca doi actori care repetau împreună.

- Firește, nu se spune chiar tot. E adevărat că noi am intervenit, dar să vă spun de ce. Când a fost asasinat profesorul Craig, am fost intrigați. Am trimis unități speciale acasă la el, am început să vă urmărim pe toți: așa am ajuns să ascultăm telefoanele pe care le-ați dat. Domnișoara Petrova era foarte nervoasă, de aceea am ordonat unui agent de-al nostru să se asigure că era bine. Dar, când s-a prezentat la ea acasă, a descoperit că-și luase viața. Am înconjurat zona și am hotărât să vă aducem pe toți aici, ca să evităm altă tragedie.

- Metoda n-a fost foarte ortodoxă, dar era o urgență.

Harrison a reluat fraza lui Carter:

- Metoda n-a fost foarte ortodoxă, dar o să procedăm astfel, să fie limpede, cu oricare dintre dumneavoastră ori cu toți, dacă va fi nevoie. I-a privit pe rând. S-a oprit la Elisa, care a lăsat ochii în jos. Apoi la Jacqueline, care nu-l privea. Am fost clar, doamnă profesoară?

Jacqueline s-a grăbit să răspundă:

- Foarte.

- Ați petrecut o vreme izolați, pentru siguranța dumneavoastră și a celor care vă înconjoară. Am spus-o de mai multe ori: ați suferit Impactul. Până nu vom înțelege mai bine ce i se întâmplă unei ființe omenești când privește trecutul, va trebui să luăm măsuri *categorice* ori de câte ori o va cere situația. Presupun că e clar. A privit-o iar pe Elisa, care a încuviințat din nou. Privirea lui Harrison o înfiora, cu ochii albaștri, care păreau aproape ascuțiți. Sunteți oameni culți, elita elitelor. Sunt sigur că mă înțelegeți.

Toți au încuviințat.

- Dar... ați luat în considerație și ipoteza că pe Craig îl omorâse o grupare organizată! a sărit deodată Marini.

Tonul lui i-a atras atenția Elisei: ca și cum o asemenea posibilitate i se părea de dorit. Avea ochii roșii, iar pleoapa stângă i se zbătea.

- Nu există indicii cu privire la nicio organizație, a spus Carter.

- Profesorul Craig a murit de mână a doi criminali primejdioși

din est, căutați de Scotland Yard, a adăugat Harrison. Obişnuiau să intre în case, să-i tortureze şi să-i omoare pe cei pe care îi găseau, şi să ia toate obiectele de valoare. Au fost deja prinşi. A fost o tragedie, dar s-ar fi putut termina aici, dacă n-aţi fi început să vă povestiţi ştirea unul celuilalt, înspăimântaţi, căci domnişoara Petrova n-a putut suporta această tulburare.

- Oricum, nu vă veţi întoarce acasă neprotejaţi, a spus Carter. Vom continua să vă ţinem sub observaţie, cel puţin câteva luni, pentru siguranţa personală. Şi vom continua interviurile cu echipele specializate.

- Şi dacă nu vrem să ne întoarcem? a sărit Marini. Avem dreptul să trăim protejaţi!

- E alegerea dumneavoastră, domnule profesor. Harrison a ridicat din umeri. Vă putem reţine cât doriţi, ca într-un glob, dacă vreţi. Dar nu există niciun motiv obiectiv pentru aşa ceva. Sfatul nostru e să duceţi o viaţă normală.

Expresia a făcut-o pe Elisa Robledo să strângă din dinţi. Nu ştia sensul vorbelor „viaţă normală”, bănuia că nimeni - cu excepţia lui Carter şi a neruşinatului de Harrison - nu le-o putea explica.

Toţi erau foarte osteniţi; s-au întors în odăile lor după prânz. După-amiază, înainte de-a o duce la avion, i-au înapoiat obiectele personale. A aruncat o privire calendarului de pe ceas: 7 ianuarie 2012.

Peste opt luni, în dimineaţa zilei de 11 septembrie, a primit un mesaj publicitar pe ceasul-calculator. Era planul străzilor din centrul Madridului, cu un ceas în colţul superior. Ceasul era produsul anunţat: un prototip de ceas-calculator de mână, dotat cu un sistem Galileu incorporat, metoda europeană, nouă şi avansată, de localizare prin satelit. Pentru a o demonstra, puteai să deplasezi cursorul pe hartă şi, în locurile semnalate cu un cerc roşu, se ofereau date de localizare şi se auzea o muzică specifică. Sloganul spunea: „Dedicat ție”. Elisa era gata să-l şteargă, când a zărit un detaliu.

În toate punctele, cu excepţia unuia, se auzea aceeaşi muzică. A recunoscut-o imediat: partita pe care o cânta el întotdeauna. N-avea s-o uite niciodată.

A fost intrigată. A pus cursorul pe singurul punct unde nu se auzea melodia. A auzit alta, tot la pian, dar de astă dată foarte cunoscută. Chiar şi ea o ştia.

Brusc s-a cutremurat. *Dedicat ție.*

A observat atunci că, punând cursorul în acel punct, ceasul anunțului își schimba ora: de la 17.30 la 22.30. Speriată, a hotărât să șteargă mesajul.

În ultimul timp, se speria de orice. La drept vorbind, își petrecuse acea vară oribilă transformată într-o cremă de zahăr ars care tremura la orice stimul, capabilă doar să-și cultive un aspect tot mai spectaculos, să cumpere haine pe care altădată nu i s-ar fi năzărit să le îmbrace, să spună nu tuturor bărbaților care voiau să iasă cu ea (foarte numeroși și foarte insistenți), să se închidă în casă, în dosul obloanelor și al alarmelor, încercând să trăiască liniștită. Deși nu fusese cea mai bună dintre vacanțele ei de vară, începuse să-și revină după oribila experiență de la Crăciun, și nu voia să dea înapoi.

După-amiază a primit iar mesajul. L-a șters. L-a primit din nou.

Când a ajuns acasă, a intrat în panică. Mesajul acela, atât de minuțios, de bine pregătit (dacă era vorba despre ce credea ea, și era sigură că nu greșea), îi trezea amintiri oribile.

Dacă ar fi sunat cineva, oricine, ar fi refuzat. Dar mesajul o atrăgea și-i repugna totodată: i se părea că-i închidea cercul vieții. Totul începuse pentru ea cu un mesaj cifrat, poate că totul se putea termina la fel.

A luat o hotărâre.

Ora semnalată era 22:30. Dispunea de aproape două ceasuri, chiar prea mult timp ca să ajungă. S-a îmbrăcat mașinal: nu și-a pus sutien, a ales o rochie de culoarea fildeșului, lipită pe ea ca o plasă, care îi lăsa gâtul și brațele goale, cizmulițe albe, o brățară argintată (purta multe brățări). A luat o geantă mică, a pus în ea flaconașul cu un parfum cumpărat recent, un ruj și alte cosmetice. Își aranjase părul în bucle; era tot negru, culoarea ei naturală, care îi plăcea atât de mult. Înainte de a ieși, a deschis mesajul și a dat click pe cercul unde se auzea melodia diferită, foarte cunoscută. A verificat adresa și a ieșit din casă.

Pe drum, s-a gândit la melodia aceea și la legenda mesajului: „Dedicat ție”. Astea erau toate indiciile.

Era *Für Elise*¹³, de Beethoven.

Fără să știe prea bine de ce, a hotărât să ia metroul. Era atât

¹³ „Pentru Elisa” (în germ. în orig.).

de nerăbdătoare, că nici n-a observat privirile pe care i le aruncau pasagerii din jur. A coborât la Atocha, în noaptea caldă încă, preludiu al sosirii toamnei. Mergând spre locul indicat pe hartă, și-a amintit de-o altă noapte, din urmă cu șase ani, când Valente îi dăduse întâlnire, printr-un șiretlic similar, ca să-i explice că exista o scenă cu pereți falși și că ea era unul dintre protagoniștii farsei.

Acum se schimbaseră multe. Mai ales ea.

Nu-i mai păsa de frazele obscene pe care i le aruncau unii bărbați pe stradă, dar, în acel moment, vorbele grosolane pe care i le-au strigat, în treacăt, un grup de băieți au pus-o pe gânduri. S-a uitat cu coada ochiului în geamul unei vitrine: era înaltă, suplă, cu o siluetă de culoarea fildeșului și cizme cu toc. S-a oprit, uimită, în fața unui magazin. Plasa o dezbrăca aproape mai mult decât dacă n-ar fi avut nimic pe ea, iar brățara prinsă de biceps, precum și cizmulițele cu toc îi dădeau un aer foarte diferit de cel pe care, în realitate, voia să-l aibă.

Cum era posibilă acea schimbare de o sută optzeci de grade? Amintirea nopții când îl cunoscuse pe Valente o făcuse să se gândească la schimbările profunde pe care le suferise personalitatea ei de atunci încoace: studenta Elisa, cu un aer și niște haine atât de neîngrijite, devenise doamna profesoară Robledo, aspirantă ridicolă la calitatea de top-model ori la cea de actriță de cabaret. Chiar și mama ei, eleganta Marta Morandé, obișnuia să-i spună că nu părea ea însăși. Ca și cum era alta.

Inima îi bătea cu putere în vreme ce se privea în geam. Pentru *cine* se aranja așa? Prin influența *cui* se schimbase atât de mult? I s-a năzărit ceva ciudat. „Lui Valente i-ar fi plăcut.”

Și-a reluat drumul, simțindu-se ciudat. Ciudată și misterioasă, ca și cum parte din voința ei scăpase de sub control. Dar a sfârșit prin a accepta că și fantezia de a se simți *dorită* era tot a ei. Putea fi enigmatică, și chiar antipatică, dar era ea, fără îndoială, iar Elisa de dinainte n-avea niciun drept să protesteze.

Când s-a apropiat de locul întâlnirii, bătea darabana pe trotuar cu tocurile cizmulițelor albe. Îi era frică, dar dorea din tot sufletul ca întâlnirea să fie reală. În ultimele luni, teama și dorința unelteau frecvent înlăuntrul ei.

Adresa era un simplu colț de stradă. Nu era nimeni. A privit de jur împrejur, ferindu-se de farurile unei mașini staționate pe o străduță perpendiculară. Simțind că inima îi bătea tot mai tare, s-a apropiat. Din spatele volanului, cineva i-a deschis portiera din

dreapta. Mașina a demarat imediat, căutând ieșirea spre Paseo del Prado. Șoferul a spus:

- Dumnezeule, nu te-aș fi recunoscut niciodată. Ești atât de diferită!

Ea a întors privirea, îmbujorându-se.

- Te rog, lasă-mă să plec, i-a cerut. Oprește și lasă-mă să plec.

- Elisa, de două săptămâni nu mai ești supravegheată. Știu sigur.

- Nu-mi pasă. Lasă-mă să cobor. Nu trebuie să vorbim între noi.

- Dă-mi o șansă. Trebuie să ne întâlnim fără știrea lor. Doar o șansă.

Elisa s-a uitat la el. Blanes arăta mult mai bine ca la baza Eagle. Purta o cămașă largă și blugi; mai avea barbă, poate exact aceeași cantitate de fire pe care le pierduse din cap. Dar, evident, părea diferit. S-a simțit absurdă îmbrăcată așa. Toată existența ei fragilă i s-a prăbușit. S-a gândit că poate el avea dreptate: trebuia să stea amândoi de vorbă.

- Adevărul e că mă bucur să te văd, a adăugat el, zâmbind. Nu eram sută la sută sigur de eficacitatea mesajului muzical. Ți-am spus că nu ne mai urmăresc, dar am vrut să fiu precaut. În plus, bănuiam că altfel n-ai să vii. Și lui Jacqueline a trebuit să-i întindem o cursă.

A observat pluralul „întindem”. La cine se mai referea? Dar prezența și apropierea lui Blanes erau concrete și reconfortante. Privind defilarea luminoasă a Madridului nocturn, l-a întrebat despre ceilalți.

- Sunt bine: Reinhard a mers cu trenul, folosind un bilet cumpărat de un student de-al lui, Jacqueline a venit cu avionul. Sergio Marini nu poate veni. În fața privirii întrebătoare a Elisei, a adăugat: Nu-ți face griji, n-are nimic, dar nu vine.

Restul călătoriei, pe autostrăzi cu lumini galbene și carosabile negre, l-au făcut în tăcere. Casa, situată în plin câmp, lângă Soto del Real, părea mare și întunecată. Blanes i-a explicat că era o veche proprietate a familiei lui, acum în posesia surorii și a cumnatului său, care se gândiseră s-o transforme în han rustic. A adăugat că Eagle n-are cunoștință de existența ei.

Salonul în care au intrat avea doar atâta mobilă cât să nu se stea pe jos. Silberg s-a ridicat s-o salute, Jacqueline nu. Aerul pe care aceasta îl avea a făcut-o să clipească, dar și-a întors

privirea, căci a observat că efectul pe care îl provoca asupra fostei profesoare era identic cu cel pe care ea i-l provocase lui Blanes când o privise. Jacqueline părea să vadă în ea o oglindă care o reflecta. Ce însemnau toate acelea? Ce li se întâmpla oare?

- Mă bucur mult că ați venit, a zis Blanes, trăgând pentru ea un scaun din fier forjat; apoi s-a așezat pe altul. Să trecem la subiect, înainte de toate, trebuie să vă spun că vă înțeleg perfect surprinderea, inclusiv neîncrederea, când veți auzi ce avem de povestit. Nu pot să vă reproșez nimic: vă cer doar puțină răbdare. S-a făcut tăcere. Blanes, cu degetele încrucișate și coatele sprijinite de coapse, a declarat abrupt: Eagle Group ne înșală. Ne înșală de ani de zile. Reinhard și cu mine am găsit dovezi. A dus mâna la sertarul unei mobile din apropiere și a scos niște hârtii. Dați-ne un vot de încredere. Amintirile vă vor reveni, vă asigur. Așa ni s-a întâmplat și nouă.

- Amintirile? s-a mirat Jacqueline.

- Am uitat multe lucruri, Jacqueline. Ne-au drogat.

- Când am fost la baza din Marea Egee, a intervenit Silberg. Și ori de câte ori participăm la un interviu, „specialiștii” ne droghează.

Elisa s-a aplecat înainte, nevenindu-i să creadă.

- De ce ar face așa ceva?

- Bună întrebare, a spus Blanes. În principiu, încearcă să ascundă că moartea lui Craig și cea a Nadiei au legătură cu cele ale lui Cheryl, Rosalyn și Ric. Sunt surprinzătoare *eforturile* pe care le face Eagle ca să ascundă unele lucruri. Cheltuiesc milioane pentru a menține cortina de fum, deși situația le scapă de sub control: sunt tot mai mulți martori, persoane pe care trebuie să le interneze, jurnaliști pe care trebuie să-i inducă în eroare. La Madrid, când cu sinuciderea Nadiei, autoritățile au evacuat tot blocul, sub pretextul unei bombe periculoase, apoi au filtrat știrea conform căreia o tânără rusoaică înnebunise și se sinucisese după ce amenințase că aruncă edificiul în aer.

- Trebuiau să vină cu ceva credibil, David, a zis Elisa.

- Sigur, dar fiți atenți. A pasat o hârtie spre ea: De cum a auzit, proprietara apartamentului, prietena Nadiei, care își petrecea concediul în Egipt, a vrut să se întoarcă. Dar n-a ajuns la vreme: două zile mai târziu, niște băieți din același bloc s-au jucat cu petarde de Crăciun, provocând un incendiu. Locatarii au fost evacuați, n-au fost victime, dar clădirea a fost carbonizată.

- Da, s-a speculat mult în legătură cu incidentul ăsta. Elisa a citit titlurile din jurnale. Dar a fost o nenorocire nefericită că...

„Asta-i dincolo de orice discuție. Am să-ți spun și altă coincidență.” S-a uitat, neliniștită, la Blanes.

- Nu există martori și nici teorii în legătură cu Colin Craig, a continuat Blanes: soția lui s-a sinucis două zile mai târziu la spital, iar copilul a murit la câteva ceasuri după ce l-au găsit, cu simptome de hipotermie. Nici familia lui Colin, nici cea a soției lui n-au vrut să păstreze casa, au pus-o în vânzare printr-o agenție imobiliară. A cumpărat-o un tânăr director de la o firmă de informatică, Techtem.

- Firma în spatele căreia se ascunde Eagle Group, a lămurit Silberg.

- Imediat au dărâmat-o din temelii, a completat Blanes. La fel, în ambele cazuri: fără martori, fără decoruri.

- Cum ați obținut toate informațiile astea? a întrebat Elisa, frunzărind hârțiile.

- Eu și Reinhard am făcut unele cercetări.

- În orice caz, ele nu dovedesc că moartea lui Colin și a Nadiei au legătură cu cele întâmplate la New Nelson, David.

- Știu, dar ia totul așa. Dacă cele petrecute cu Nadia și Colin n-au *nicio* legătură cu New Nelson, de ce să se facă tot montajul pentru a ascunde decorurile crimelor? Și de ce să fim *cu toții* răpiți și drogați?

Jacqueline Clissot a pus picior peste picior, descoperindu-și picioarele lungi până la coapse, acoperită cu incredibila rochie fără mâneci, cu guler înalt, cu decolteu și decupată în dreptul taliei. Elisa o găsea foarte senzuală și chiar exagerat de machiată, cu părul negru strâns într-un coc.

- Ce dovezi ai că ne-au drogat? a întrebat, nerăbdătoare.

Blanes a vorbit, liniștit.

- Jacqueline, ai examinat cadavrul lui Rosslyn Reiter. După explozie, ai coborât în cămară, fiindcă Paul Carter a vrut să-ți arate ceva. Îți amintești?

Pentru o clipă, Jacqueline a părut altă persoană: chipul ei și-a pierdut orice expresie, trupul i-a rămas împietrit pe scaun. Aerul ei senzual contrasta cu reacția de marionetă stricată, de care Elisei i s-a făcut frică. A *văzut* răspunsul în buimăceala fostei profesoare, încă înainte de a auzi-o vorbind.

- Eu... Cred că... Un pic...

- Droguri, a spus Silberg. Ne-au șters amintirile cu droguri.

Așa ceva se poate face, știți asta. Unele derivate ale acidului lisergic creează chiar false amintiri.

Elisa a intuit că Silberg avea dreptate. În ceața propriei memorii, întrezărea câteva injecții pe care i le făcuseră la baza din Marea Egee.

- Dar de ce? a insistat. Să presupunem că moartea lui Colin și cea a Nadiei au legătură cu moartea lui Rosalyn, a lui Ric, a lui Cheryl. Ce vor de la noi? De ce ne aduc aici, ne droghează și apoi ne duc înapoi? Ce informații putem să le oferim? Sau ce amintiri vor să ne șteargă?

- Asta e cheia, a subliniat Silberg. Ne-au drogat pe toți, nu numai pe Jacqueline; nici n-am examinat vreun cadavru, nici n-am fost martori la vreo crimă.

- Și nu știm nimic, a spus Elisa.

Blanes a ridicat mâna.

- Asta vrea să spună că știm *totuși* ceva. Avem ceva de care ei au nevoie, iar primul lucru pe care trebuie să-l facem e să aflăm ce. I-a privit pe rând pe fiecare. Trebuie să aflăm ce știm *cu toții*, ce avem în comun, chiar dacă nu ne dăm seama.

- Am fost la New Nelson, am văzut trecutul, a spus Jacqueline.

- Dar ce informații puteau scoate de aici? Ce amintiri vor să ne șteargă? Toți ne amintim Proiectul Zigzag, imaginile cu Lacul Soarelui și Femeia din Ierusalim.

- N-am să le uit niciodată, a șoptit Silberg, și o clipă a părut că îmbătrânea.

- Atunci ce avem în comun? Ce am avut în comun în toți acești ani, de la New Nelson, ceva ce vor să afle, apoi să ne șteargă din minte?

Elisa, care o privise pe Jacqueline, a simțit brusc că tremura.

- *Ei*, a șoptit. O clipă s-a gândit că n-aveau s-o înțeleagă, dar schimbarea subită a expresiei fiecăruia a determinat-o să continue: *Ceea ce visăm*. Eu îi spun „Domnul Ochi Albi”.

Blanes și Silberg au deschis gura în același timp. Jacqueline, care se întorsese spre ea, a încuviințat.

- Da, a spus. Așa are ochii.

Senzația de boală. De *plagă*, spusese Jacqueline. Și tu o simți, nu-i așa, Elisa? Ea dăduse din cap, în semn că da. „Plagă” era cuvântul. Senzația că era „pătată”, de parcă își frecase trupul cu cocleala care acoperea o mlaștină întinsă. Dar era mai mult decât pura senzație fizică: era *ideea*. Jacqueline a tradus-o

aproximativ, iar Elisa a bănuț până unde suferise paleontologa, poate chiar mai mult decât ea:

- E ca și cum ai tot *aștepta* ceva teribil. Fac parte din asta, nu pot fugi. Sunt singură. Și asta *mă atrage*. Nadia simțea la fel, acum îmi amintesc.

Elisa își pierduse răsuflarea. „Mă atrage, iar eu vreau să mă supun.” Voia să spună, dar i se părea atât de repugnant, că nici măcar nu îndrăznea să-i ofere avantajul vocii.

„O prezență. Ceva care mă vrea pe mine.

Și pe Jacqueline.

Poate pe toți, dar mai ales pe noi două.”

După o pauză lungă, Blanes a ridicat privirea. Elisa nu-l mai văzuse niciodată atât de palid și de nedumerit.

- Nu-i nevoie să-mi spuneți nimic, dacă nu vreți... a murmurat. Am să vă împărtășesc experiența mea și nu trebuie să-mi spuneți decât dacă a voastră e similară sau nu. I se adresa mai ales ei, iar Elisa Robledo s-a întrebat dacă vorbise deja cu Silberg despre ea. Pe *e/* îl văd în coșmaruri și „deconectări”. Când apare, mă văd făcând lucruri înspăimântătoare. A coborât tonul, iar pe pomeți i-a apărut o pată de culoare. Trebuie să le fac, de parcă *e/* m-ar obliga. Lucruri cu... sora ori cu mama mea. Nu-i plăcere, deși uneori simt și plăcere. Tăcerea era uriașă, iar Elisa a înțeles ce efort făcea Blanes ca să vorbească. Dar întotdeauna există un... prejudiciu.

- Soția mea, a spus Silberg. Ea mi-e victimă în vis. Deși e puțin spus „victimă”. Deodată, bărbatul corpulent s-a încruntat și s-a ridicat, întorcându-le spatele. A plâns multă vreme, și nimeni nu l-a putut consola. Altă amintire subită a făcut-o pe Elisa Robledo să se înfioare: de data aceea, în fața trapei din cămară, unde îl mai văzuse plângând, când s-a uitat iar la ei, Silberg își scosese ochelarii și fața îi strălucea: M-am despărțit de ea. N-am divorțat: tot ne mai iubim. De fapt, o iubesc mai mult ca oricând, dar nu mai pot trăi alături de ea. Mi-e *foarte* frică să nu-i fac rău. Să nu mă oblig *e/* să-i fac rău.

Jacqueline Clissot se ridicase în picioare, ducându-se la fereastră. În salon domneau întunericul și tăcerea.

- Vă puteți considera norocoși, a spus fără să se întoarcă, privind în noapte prin geamurile murdare.

Ceea ce a înspăimântat-o cel mai mult pe Elisa din confesiunea ei a fost că vocea nu i s-a schimbat: nici n-a plâns, nici n-a gemut. Dacă Silberg vorbise ca un condamnat la moarte,

Jacqueline Clissot a făcut-o ca unul deja executat.

- Nu vorbesc despre asta niciodată cu nimeni, cu excepția medicilor de la Eagle, dar presupun că n-am de ce s-o mai ascund. De mulți ani mă cred bolnavă. Așa am crezut când m-am despărțit de soțul și de fiul meu, la un an după ce mă întorsesem de la New Nelson și hotărâsem să renunț la cursuri și la profesie. Acum sunt singură, locuiesc într-o garsonieră pe care mi-o plătesc *ei*, la Paris. Nu-mi cer în schimb decât să le povestesc despre visele și purtările mele. Vorbea absolut nemișcată, trupul i se modela sub rochia scurtă și extravagantă. Elisa era sigură că n-avea pe ea decât rochia. Dar nu-i sigur că stau *singură*. *Locuiesc cu ei*, înțelegeți ce vreau să spun. El îmi spune ce trebuie să fac. Mă amenință. Mă face să doresc lucruri, mă pedepsește prin mine însămi, cu propriile mâini. Am ajuns să mă cred nebună, dar ei m-au convins că acesta e rezultatul Impactului. Cum îi spun? „Delir traumatic”. Eu nu-i spun așa. Când îndrăznesc să-i dau un nume, îi spun „Diavolul”, a șoptit. Și spaima mă înnebunește.

A urmat o tăcere. Privirile s-au îndreptat spre Elisa. Îi venea greu să vorbească, în ciuda mărturisirii pe care tocmai le-o făcuse Jacqueline.

- Întotdeauna am crezut că erau fantezii, a spus cu gura uscată. Mi-l închipui vizitându-mă aproape în fiecare noapte, la o oră precisă. Trebuie să-l aștept... îmbrăcată sumar. *Ei* vine și îmi spune ceva. Lucruri oribile. Pe care mi le va face mie ori persoanelor pe care le iubesc, dacă nu-i dau ascultare. Pe mine mă îngrozește. Dar credeam că era o fantezie intimă.

- E tot ce poate fi mai oribil, a încuviințat Jacqueline: să *vrem să credem* că suntem noi, dar *să știm* că nu-i adevărat.

- Trebuie să existe o explicație. Blanes își freca tâmpilele. Nu una *rațională*. Majoritatea suntem fizicieni, știm că realitatea nu-i în mod necesar rațională. Dar *trebuie* să existe o explicație, ceva ce poate fi dovedit. O teorie. Trebuie să căutăm o teorie, ca să înțelegem ce ni se întâmplă.

- Există diferite posibilități. Vocea lui Silberg nu părea să vină din el. Avea o calitate care o făcea să semene cu liniștea întregii case și a câmpiilor din noapte. Să le luăm prin eliminare. În primul rând: Eagle e unicul responsabil. Ne-au drogat, au făcut din noi ceea ce suntem.

- Nu, a negat Blanes. E adevărat că ne ascund informații, dar și ei par la fel de dezorientați ca noi.

„Și *însălmântați*”, s-a gândit Elisa.

- Impactul e a doua posibilitate. Știu că Lacul Soarelui și Femeia din Ierusalim ne-au produs unele stări. La acest punct, Eagle are dreptate, efectele lui sunt complet necunoscute. Poate că Impactul ne induce obsesia acelei figuri. Poate-i rodul inconstientului nostru perturbat. Să presupunem că Valente a înnebunit, s-a aranjat să le omoare pe Rosalyn și pe Cheryl. Nu vreau să comentez *cum* a făcut-o, ci să ridic problema în sine. Presupuneți că acum i se întâmplă *același lucru altuia* dintre noi. Ar putea fi unul dintre cei din această încăpere ori Sergio. Presupuneți, oricât de incredibil ar părea, că unul dintre noi e responsabil de moartea lui Colin și a Nadiei.

Ideea lui Silberg le stârnise neîncrederea.

- Oricum, a observat Blanes, Impactul ar putea explica asemănarea dintre viziuni și schimbările produse în viețile noastre. Există vreo altă posibilitate?

- Ultima, a consimțit Silberg: un mister, precum credința. Incomprehensibilul. Necunoscuta ecuației.

- În matematică, necunoscutele sunt îndeobște rezolvate, a spus Blanes. Va trebui s-o aflăm și pe aceasta, dacă vrem să supraviețuim.

Vocea lui Jacquelin a atras iar atenția tuturor.

- Vă asigur de ceva: orice ar fi, sunt sigură că-i un rău conștient și *real*. Ceva pervers. Și ne pândeste.

VII FUGA

Uneori, e nevoie de mult curaj ca să fugi.
MARY EDGEWORTH

25

*Madrid,
12 martie 2015,
ora 1.30*

- Asta-i tot, a spus Elisa. Când întrunirea a luat sfârșit, am hotărât că, dacă se întâmplă ceva, David sau Reinhard să-i sune pe ceilalți și să ne confirme cu certitudine, printr-o parolă, că trebuia să ne întrunim iar și că locul era sigur. Am ales parola „Zigzag”, la fel ca numele proiectului. Întrunirea urma să aibă loc la douăsprezece și jumătate chiar în seara când ne sunau. Între timp, David și Reinhard urmau să încerce să afle mai multe lucruri, iar eu și Jacqueline aveam să așteptăm. Așa am și făcut sau cel puțin asta am făcut eu: am așteptat.

Și-a trecut o mână peste părul negru și ondulat, și a respirat adânc. Povestise deja ce era mai rău, se simțea mai liniștită.

- Desigur, viața n-a fost ușoară. Știam că nu ne puteam încrede în interviurile medicale realizate de Eagle, dar din fericire au început să fie tot mai sporadice. Ne lăsau în pace, parcă nu-i mai interesam. Din când în când, eu primeam mesaje de la David în cotoarele unor cărți. El le numea „concluzii”. Erau știri disperate despre investigație, din care aflam dacă avansa ori nu. Dar niciodată n-am știut ce fel de investigații făcea. Cred că o să ne explice acum. S-a uitat la Blanes, care a încuviințat. Timpul a trecut, eu am încercat să supraviețuiesc. Visele, coșmarurile erau lângă noi, dar David insista că trebuia să ne purtăm ca și cum n-am fi știut nimic. Cred că ultimii ani i-am suportat fiindcă speram uneori că totul se va sfârși curând. Am cumpărat un cuțit, nu ca să atac, nici ca să mă apăr, acum știu, ci ca să nu sufăr când avea să-mi vină rândul. Dar, după atâția ani, am ajuns să cred că

nu eram în primejdie, iar tot ce era mai rău trecuse. Și-a înăbușit un suspin. Azi-dimineață, în timp ce-mi țineam cursul, am citit în ziar despre Marini. Am așteptat toată ziua să fiu sunată. Până la urmă, telefonul a târâit, l-am auzit pe David spunând: „Zigzag”. Am știut că o luasem de la capăt. Asta-i tot, Víctor. Cel puțin tot ce știu eu.

A făcut o pauză, dar era ca și cum ar fi continuat să vorbească. Nimeni nu s-a mișcat, nici n-a intervenit. Cei patru se aflau tot la masă, în jurul luminii care venea de la lampa cu braț flexibil. Elisa a întors capul spre Blanes, apoi spre Jacqueline Clissot.

- Acum aș vrea să știu care dintre voi ne-a trădat, a spus pe alt ton.

Blanes și Jacqueline au schimbat o privire.

- Nimeni n-a trădat pe nimeni, Elisa, a spus Blanes. Eagle a aflat de întrunire, și punct.

- Harrison spune altceva.

- Minte.

„Ori minți tu?” Neluându-și ochii de la vechiul ei profesor, Elisa și-a dat părul după ureche, ștergându-și lacrimile care îi curseseră retrăindu-și amintirile. Era sigură că Blanes nu putea fi atât de prost. „În orice caz, nu se mai poate.”

Destul de grăbit, Blanes a luat cuvântul.

- Cel mai important e să vă pun la curent cu ceea ce știm. Eu și Reinhard am aflat mai multe: din rapoarte confidentiale filtrate, din date secrete, dar verificabile.

- Suntem ascultați, David, l-a avertizat Elisa.

- Știu, dar n-are importanță: nu ei sunt cea mai mare grijă a mea. Vă voi povesti ce nu știți. N-am vrut să vă spunem nimic până n-am avut dovezi, și nici măcar n-avem încă prea multe, dar moartea lui Sergio a precipitat totul. Despre moartea lui avem doar știri disparate, deși cred că e aidoma celorlalte. Începem cu tine, Jacqueline. A arătat spre paleontologă. Prima oară când lui Jacqueline i-au spălat creierul a fost când a plecat din New Nelson. A stat o lună la baza Eagle din Marea Egee, unde i-au șters amintirile prin droguri și hipnoză. Dar după a doua - cum îi spun ei? - „reintegrare”, în 2012, a început să-și amintească.

- Spre nefericirea mea, a replicat Clissot.

- Nu, nu spre nefericirea ta, a corectat-o Blanes. Minciuna ți-ar fi făcut și mai rău. S-a întors spre ceilalți. La început, ea vedea

imagini disperate, fragmentare. Dar, când i-am trimis primele rapoarte despre autopsii, și-a amintit lucruri concrete. De pildă, descoperirile făcute pe cadavrul lui Rosalyn Reiter. De ce nu ne vorbești despre asta, Jacqueline?

Clissot ținea coatele pe masă, cu buricele degetelor apropiate, și-și contempla mâinile sub lumina lămpii cu braț flexibil, ca pe o operă de artă fragilă. Atunci a făcut ceva care, într-un fel, i-a dat fiori Elisei: a zâmbit. A zâmbit cât a vorbit, într-o strâmbătură încordată și dezgustătoare.

- Păi, nu dispuneam pe insulă de mijloacele necesare pentru realizarea unei autopsii, dar, într-adevăr, am găsit... *câte ceva*. La început, ceea ce era de așteptat: eriteme extinse, escare datorate legii lui Joule, știți voi, căldura intensă produsă de trecerea unui curent electric. În mâna dreaptă, se vedea urma cablurilor, existau metalizări și precipitate pe piele... Toate erau normale la o descărcare de cinci sute de volți. Dar, sub arsuri, am găsit leziuni ce nu se puteau atribui electricității: mutilări, zone tăiate ori smulse de pe trup. Erau detalii și mai ciudate în starea de conservare a cadavrului. Am vrut să le comentez cu Carter, dar atunci s-a produs explozia. M-a prins când veneam spre barăci, așa că n-am pățit nimic. Chiar am participat la evacuarea restului echipei.

- Continuă, a invitat-o Blanes.

- Înaintea plecării, Carter m-a rugat să arunc o privire la ce mai era în cămară. Sunt antropolog legist, dar când am văzut ce era acolo m-am pierdut cu firea. Ca și cum mi-ar fi căzut un vâl de pe față. Așa am rămas până când rapoartele lui Blanes mi-au amintit de aceste lucruri. Jacqueline desena cercuri pe masă, zâmbea. De exemplu: am văzut o jumătate de față pe jos, cred că era a lui Cheryl, și o secționaseră în bucăți, strat cu strat, ca pe paginile unei cărți. Niciodată nu mai văzusem așa ceva și nici nu-mi puteam imagina ce fel de *lucru* putuse să facă una ca asta. De fapt, niciun cuțit, niciun topor. Ric Valente? Nu... Nu știu cine a putut face așa ceva, nici cine i-a smuls viscerele și a stropit cu sânge cei patru pereți, podeaua și tavanul *în întregime*, ca într-o ornamentație. Nu știu cine a făcut-o, nici cum, dar, firește, nu un oarecine.

A tăcut.

- Atunci ți-am trimis rapoarte despre Craig și despre Nadia, a încurajat-o Blanes să continue.

- Da, dar mai erau și altele. Creierul lui Colin, de pildă, a fost

extirpat și tăiat straturi-straturi. Viscerele îi fuseseră smulse și înlocuite cu părți amputate din extremități, ca și cum... ca și cum era un joc, și tot sângele lui era împrăștiat prin salonul casei, considerabil distrusă. Cât despre Nadia, capul îi fusese sculptat. Marginile craniului erau ca pilită, de nerecunoscut. Nicio mașină nu poate face așa ceva atât de repede. E ca efectul apei asupra rocii: e nevoie de ani. Lucruri atât de ciudate...

- Au fost surprize și la analize, nu-i așa? a spus Blanes când tăcerea s-a lăsat pe buzele lui Jacqueline.

Paleontologa a consimțit.

- Lipsa totală a glicogenului pe probele de ficat, un pancreas fără autoliză și absența lipidelor în capsulele suprarenale indicau o agonie foarte lentă. Nivelul catecolaminelor din sânge indica același lucru. Nu știu dacă nu-i prea tehnic pentru tine, Víctor. Când un individ e supus torturilor, se produce un stres violent în organism, și niște glande pe care le avem deasupra rinichilor, capsulele suprarenale, secretă substanțe numite catecolamine, care provoacă tahicardie, creșterea tensiunii arteriale, și alte schimbări fizice, cu scopul de a ne proteja. Procentajul acestor hormoni în sânge poate măsura oarecum gradul de suferință suportată și durata ei. Dar analizele făcute rămășițelor lui Colin și ale Nadiei aveau rezultate inimaginabile: se puteau compara numai cu cele ale unor prizonieri de război supuși la torturi foarte îndelungate. Țesutul glandular suprarenal era hipertrofiat, părea să fi lucrat cronic la limită, ceea ce indică o suferință poate de săptămâni, de luni.

Víctor și-a înghițit saliva.

- Asta chiar înțeleg.

S-a uitat la ceilalți, deconcertat.

- Nu-i în consonanță cu iuțea cu care s-au petrecut decesurile, într-adevăr, a consimțit Blanes, parcă luând parte la uimirea lui. De exemplu, Cheryl Ross era în cămară de abia două ore. Stevenson, soldatul care i-a găsit resturile alături de cele ale lui Craig, nu se mișcase de lângă trapă, și nici nu văzuse, nici nu auzise nimic ciudat în acele două ore. Dar Elisa a povestit că se puteau auzi pașii cuiva care mergea prin cămară în plină noapte. Cum a aranjat Valente ca să intre fără să fie văzut și să-i facă lui Ross tot ce se presupune că i-a făcut atât de repede și într-o liniște mormântală? În plus, nu s-au găsit nici urmele presupușilor agresori, nici arme de orice tip. Nu există martori ai asasinatelor, nici măcar *unul* singur, și nu mă refer doar la cei

oculari: nimeni n-a auzit țipete ori zgomote, nici măcar în cazul Nadiei, care a avut o moarte îngrozitoare în doar câteva minute, într-un apartament cu pereți subțiri.

Elisa asculta cu foarte mare atenție. Unele dintre lucrurile pe care le povestea Blanes erau noi și pentru ea.

- Totuși... Blanes s-a aplecat asupra mesei, neluându-și ochii de la Víctor. Lumina lămpii cu braț flexibil îi sublinia trăsăturile. *Toate* persoanele care au privit cel puțin una dintre scenele crimei, toate fără excepție, inclusiv autoritățile și specialiștii, au suferit un soi de șoc. I se spune astfel, deși nu se știe despre ce-i vorba exact: simptomele variază între o stare de înstrăinare tranzitorie, ca ale lui Stevenson și Craig în cămară, de pildă, ori de angoasă bruscă, ca a lui Reinhard în trapă, și o psihoză care nu răspunde la tratamentele obișnuite.

- Dar crimele au fost atroce, a obiectat Víctor. Mi se pare normal că...

- Nu. Privirile s-au întors spre Jacqueline Clissot. Eu sunt legist, Víctor, dar, când am coborât în cămară, vederea rămășițelor lui Cheryl m-a dat total peste cap.

- Vrem să fie limpede că reacțiile *nu depind* sută la sută de oroarea pe care au privit-o, a subliniat Blanes. Sunt complet neobișnuite, chiar după asemenea viziuni atât de traumatice. Gândește-te, de pildă, la soldați. Aveau experiență.

- Înțeleg, a spus Víctor. E ciudat, dar nu imposibil.

- Știu că nu-i imposibil, a acceptat Blanes, privind la Víctor cu pleoapele mijite. Încă nu ți-am povestit *imposibilul*. Dar ți-l povestesc acum.

Harrison știa că perfecțiunea însemna protecție.

Se putea afirma că, în cazul lui, era o deformare profesională, dar cei care îl cunoșteau mai bine (până unde se lăsa Harrison cunoscut) ar fi șovăit între ou și găină. Profesia marca firea omului? Ori caracterul își pusese amprenta pe profesie?

Însuși Harrison ignora răspunsul. În el, sferile muncii și ale afectivității se suprapuneau. Se căsătorise și divorțase, de douăzeci de ani coordona siguranța proiectelor științifice, avusese o fiică, care locuia acum departe, pe care n-o vedea niciodată, și toate îl făceau mai conștient de „sacrificiul” lui. Conștiința „sacrificiului” îl transforma în omul ideal pentru funcția pe care o îndeplinea. Harrison știa că alesese să facă „bine”: trebuia să protejeze. Dacă nu dormea, dacă nu se

hrănea, dacă îmbătrânea dintr-odată cu cincisprezece ani ori dacă n-avea timp liber, credea că acesta era prețul pe care îl plătea pentru a-i proteja pe ceilalți. Un rol pe care majoritatea oamenilor îl refuzau în marele teatru al lumii, și totuși Harrison se hotărâse să-l joace.

„Fără fisuri”. Așa îl defineau superiorii: un bărbat fără fisuri. Indiferent ce însemna expresia pentru fiecare, în Harrison totul era sinonim cu blindajul. Toți câinii ajung până la urmă să semene cu stăpânii lor și toți oamenii cu munca lor. Ca director pentru siguranța proiectelor de la Eagle Group, Harrison știa că singurul lui țel era să creeze o apărare sigură, blindată. Nimic să nu poată pătrunde ori ieși.

Totul mersese bine, până când, cu zece ani în urmă, Zigzag se strecurase printr-o breșă.

Se gândea la toate acestea pe când părăsea casa din Soto del Real în zorii acelei zile, însoțit de trei bărbați. Noaptea de martie era mai rece în munții din împrejurimi, decât în Madrid, dar și mai plăcută decât era Harrison obișnuit să suporte, iar interiorul vehiculului în care s-a urcat a făcut-o și mai confortabilă. Era un Mercedes Benz S-Class W Special, cu caroseria neagră și strălucitoare ca pantoful cu toc cui al unui travestit, împodobită cu cristale din dublu polycarbonat, prinse precum cărămizile, și cu dublu scut Kevlar. Un glonț de pușcă, de nouă grame și jumătate, tras cu nouă sute de metri pe secundă în capul oricăruia dintre ocupanții lui, n-ar fi izbutit mai mult decât o viespe kamikaze ce s-ar fi izbit de geam. O grenadă, o mină sau un mortier l-ar fi scos din uz, dar nimeni din interiorul lui n-ar fi suferit leziuni grave. În acel buncăr pe roți, Harrison se simțea destul de bine. Nu complet protejat („siguranța constă în a te gândi că niciodată nu ești protejat de tot”, le repeta el discipolilor), dar destul de bine, adică starea la care poate aspira orice om rezonabil.

Șoferul a demarat imediat, a evitat cu îndemânare celelalte mașini și furgonete parcate în fața casei și a lunecat prin noapte într-o tăcere de navă spațială. Era două fără un sfert, stelele licăreau pe cer, șoseaua era pustie, iar calculele cele mai pesimiste preziceau că în vreo jumătate de oră ajungeau la aeroport, destul de devreme pentru a-i ura bun venit noul-sositului.

Harrison se gândea.

După câteva minute de mers într-o neclintire aproape

statuară, și-a scos o mână din buzunarul confortabil al paltonului.

- Dă-mi monitorul.

Bărbatul din stânga i-a dat ceva cât o tabletă de ciocolată belgiană. Era un receptor cu ecran plan TFT de cinci țoii, cu o rezoluție în stare să-l facă să creadă pe beneficiar că ținea în palmă un adevărat cinematograf. Meniul oferea patru opțiuni: calculator, televizor, GPS sau video-conferință. Harrison a ales-o pe ultima și apoi a apăsă cu arătătorul pe opțiunea „Sisteme Integrate”. S-a auzit un fluierat, imediat a apărut odăița în formă de „L” unde cei patru savanți stăteau de vorbă în jurul mesei. În ciuda luminii palide, imaginea era de o claritate extraordinară. Se puteau observa diferitele culori ale hainelor și nuanțele de păr ale fiecăruia. Și sunetul era uimitor. Harrison putea alege între două tipuri de unghiuri, datorită celor două camere video ascunse care filmau. Dar în niciunul din ele nu putea privi chipul Elisei Robledo din față, așa că s-a mulțumit cu cel din care o vedea din profil, pe dreapta.

Vorbea doamna profesor Clissot:

- *Eu sunt legist, Víctor, dar, când am coborât în cămară, vederea rămășițelor lui Cheryl m-a dat total peste cap.*

Vorbeau în spaniolă. Harrison putea conecta traducătorul automat incorporat în programul de urmărire, dar nu voia. Era evident că-și povesteau necazurile, spunându-i lui Lopera ce li se întâmplase.

Și-a mângâiat bărbia. Faptul că savanții ajunseseră să știe atâtea continua să-l intrige, deși Carter obținuse din plin dovezi că, înainte de a muri, Marini îi ajutase. Trebuia oare să atribuie copia rapoartelor de autopsie, de exemplu, intervenției lui Marini? Ținând seama că însuși Marini ignora aproape totul în acest sens, care putuse fi sursa lor? De unde începuse filtrarea? Pe Harrison începuseră să-l preocupe toate acestea.

Filtrare. Fisură. Ceea ce permite lucrurilor să iasă și să intre. Defectul din blindaj.

Vorbea Blanes. Cât îi mai ura aerele de superioritate și de înțelepciune!

I-a aruncat o lungă privire Elisei Robledo. În ultimul timp, privea unele lucruri la fel, fără să clipească sau să respire, cu multă atenție. Cunoștea anatomia fundamentală a ochiului, știa că pupila nu-i o pată, ci o gaură minusculă. O fisură, în realitate.

Filtrări.

Prin gaura aceea puteau pătrunde imagini nedorite, precum cele pe care le văzuse în urmă cu patru ani în casa lui Colin Craig și în apartamentul Nadiei Petrova ori cu o zi mai înainte, pe o masă de disecții din Milano. „Imagini scârboase și impure ca gura unui muribund.” Le visa în fiecare noapte (în care lua decizia să doarmă).

Hotărâse ce avea să facă, primise binecuvântarea celor de mai sus: să decontamineze, să curețe cangrena. O să se apropie de savanți bine protejat, o să elimine toată carnea bolnavă, răspunzătoare de fisuri și de crăpături.

O să se ocupe în mod foarte special de Elisa Robledo. Nu spusese nimănui așa ceva, nici chiar lui însuși. Dar știa ce să facă.

Deodată, ecranul s-a umplut cu niște dinți de fierăstrău. O clipă, Harrison și-a închipuit că Atotputernicul îl pedepsea pentru gândurile urâte.

- Interferențe în transmisie, a spus bărbatul din stânga, manipulând tableta de ciocolată. Poate că n-avem acoperire.

Harrison abia de-a dat importanță faptului că nici nu vedea, nici nu auzea. Savanții, inclusiv Elisa, formau de-acum doar o mică pată de lumină pe firmamentul lui privat. Avea planuri, iar la momentul oportun o să le pună în practică. Acum voia să se concentreze asupra ultimei sarcini pe care i-o rezerva acea noapte.

Blanes se pregătea să continue, dar cineva i-a tăiat vorba.

- Avionul profesorului Silberg va ateriza peste zece minute, a spus Carter, intrând în încăpere și închizând ușa în urma lui.

Amestecul lui a indignat-o pe Elisa, care a sărit de pe scaun.

- Vrei să te cari? a strigat. Nu ți-e de ajuns că ne ascuți prin microfoane? Vrem să vorbim! Cară-te odată!

În spate, a auzit zgomot de scaune trase și invitații la calm din partea lui Víctor și a lui Blanes. Dar drumul ei era de-acum fără întoarcere.

Privirea fixă a lui Carter, trupul lui ca de granit plantat în fața ei i se păreau simbolice: metafora perfectă a neputinței sale în fața evenimentelor. S-a așezat doar la câțiva centimetri depărtare de el. Era mai înaltă, dar, când l-a împins, a simțit că parcă încerca să mute din loc un zid de cărămizi.

- Nu mă auzi? Nu înțelegi englezește? Cărați-vă, fir-ați ai dracului, și tu, și șeful tău!

Fără să-i dea atenție Elisei, Carter s-a uitat la Blanes și a consimțit.

- Am pus în funcțiune inhibitoarele de frecvență. Harrison s-a dus la aeroport, acum nu ne poate nici vedea, nici auzi.

- Perfect, a răspuns Blanes.

Privirea Elisei se plimba deconcertată de la unul la celălalt, fără să înțeleagă ce-și spuneau. Atunci Blanes a spus:

- Elisa, Carter ne ajută de mulți ani în secret. El a fost sursa noastră de informații de la Eagle, ne-a dat copii ale rapoartelor de autopsie și toate dovezile de care dispunem. Amândoi am pregătit această întâlnire.

26

- Mi-a omorât toți oamenii. Cei care au fost la New Nelson. Erau cinci, vă amintiți? Decesuri care îți îngheață sângele, asemănătoare cu ale prietenilor dumneavoastră, dar nu atât de populare, e adevărat, doamnă profesoară? Ei nu erau... „savanți străluciți”.

Carter a făcut o pauză. Pentru o clipă, în ochii lui limpezi a părut să se ridice un soi de cortină, dar imediat piesele din oțel ale chipului său s-au îmbinat iar și totul a încetat. A continuat, pe un ton neutru:

- Lui Mendez și lui Lee le-a pus în cârcă explozia depozitului, dar autopsia a demonstrat că, înainte, se ocupase un pic de Mendez. York a fost asasinat acum trei ani, în aceeași zi cu profesorul Craig, într-o bază militară din Croația. Pe Bergetti și pe Stevenson i-a făcut tocană luni, cu câteva ceasuri înainte de a-l lichida pe Marini. Bergetti, care se afla în concediu pentru o tulburare mentală, a fost asasinat la el acasă; soția lui s-a aruncat pe fereastră când i-a văzut cadavrul. Pe Stevenson l-a făcut bucățele pe un șlep în largul Mării Roșii, zece minute mai târziu, într-o misiune de rutină. Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat. Nici n-au clipit bine, că au și dat colțul. Am început să am bănuieli, când am aflat de moartea lui York. La Eagle nu mi-au zis, am aflat prin mijloace proprii. Atunci am decis să colaborez cu domnul profesor Blanes.

- Acum înțelegi, Elisa, că n-a existat nicio trădare, a subliniat Blanes. Așa pregătisem totul. Dacă Eagle ar fi aflat de întrunirea noastră de la Carter, acum am fi cu toții drogați și înapoi la

Imnia. Dar el i-a convins că era preferabil să asculte mai întâi ce aveam de spus. De fapt, ne ajută de ani de zile. A organizat nu numai această întâlnire, dar și pe cea anterioară. Ți amintești de mesajul muzical?

Elisa a făcut semn că da: acum înțelegea de unde venise mesajul atât de nepotrivit cu talentele lui Blanes.

- Trebuie să vă lămuresc ceva, a spus Carter: știu că mă simpatizați tot atât de mult cât vă simpatizez și eu, adică deloc. Dar, dacă trebuie să aleg între Eagle și voi, vă prefer pe voi. Iar, dacă trebuie să aleg între *e/* și voi, tot pe voi vă prefer, a adăugat. Nu știu cine ori *ce* naiba e, dar mi-a eliminat toți oamenii, iar acum, presupun, vine după mine.

- Ne elimină pe toți cei care am fost pe insulă acum zece ani... a șoptit Jacqueline. Pe toți...

- Și dumneata *îl vezi?* I-a întrebat Elisa pe Carter, tremurând.

- Sigur că-*l văd*. În vise, ca și dumneavoastră. După o pauză s-a corectat, iar vocea i-a tremurat ușor: Nu, nu-*l văd*; închid ochii când apare.

S-a depărtat de Elisa, slăbindu-și nodul de la cravată, și a zis:

- Eagle vă minte: n-au de gând să vă ajute. În realitate, așteaptă altă moarte. Cred că vor să ne studieze, să vadă ce se întâmplă când *ă/ă* va alege pe următorul de pe listă. Și pe mine m-au consultat la Imnia, dar încă mai au încredere în mine, ceea ce-i un avantaj, firește. Așadar, vă place sau nu, nu mai sunteți patru, sunteți cinci cu Silberg. Va trebui să mă includeți în planurile voastre.

- Șase.

Privirile s-au îndreptat spre Víctor, care părea tot atât ori chiar mai uimit decât ceilalți de propria intervenție.

- Eu... A șovăit, și-a înghițit saliva, a respirat adânc, izbutind să dea vorbelor lui o forță neașteptată. Ar trebui să mă includeți și pe mine.

- V-au spus tot? a întrebat Carter, parcă nu întru totul sigur de valoarea noii achiziții.

- Aproape tot, a spus Blanes.

Carter și-a permis să-și descleșteze buzele.

- Păi, nu vă grăbiți, domnule profesor. Trebuie să-l așteptăm și pe Silberg.

- Abia aștept să sosească, a mărturisit Blanes. Documentele pe care le aduce sunt cheia întregii chestiuni.

- La ce te referi? I-a iscodit Elisa.

- Ele lămuresc ce ni se întâmplă.

Jacqueline a făcut un pas înainte. În glasul ei se simțea iar neliniștea.

- David, spune-mi doar asta: e/ există? E real ori e o viziune colectivă, o halucinație?

- Încă nu știm, Jacqueline, dar e real. Cei de la Eagle știu. E o ființă întru totul reală. I-a privit ca și cum îi trecea în revistă pe ultimii supraviețuitori ai unei catastrofe. Elisa a observat în ochii lui licărul fricii. La Eagle îi spun „Zigzag”, ca și proiectului.

Pentru întâia oară în viață, Reinhard Silberg se gândea la el.

Toți cei care-l cunoșteau știau că era mai curând altruist și plin de abnegație. Când fratele său, Otto, cu cinci ani mai mare ca el, director al unei firme de instrumente optice din Berlin, îl sunase într-o zi să-i explice că i se diagnosticase un cancer al cărui nume nu era în stare să-l pronunțe, Silberg vorbise cu Bertha, se învoise de la universitate și se dusese acasă la Otto. Îl îngrijise și îl sprijinise până când, peste un an, fratele murise. Două luni mai târziu, își făcuse valiza, plecând la New Nelson. Erau timpuri grele, cu emoții puternice: pe atunci, credea că Proiectul Zigzag era compensația fericită pe care o primise de la Dumnezeu în infinita-l bunătate, pentru a-i atenua tragedia.

Acum gândea complet diferit.

În orice caz, până când lucrurile se schimbaseră definitiv, Silberg nu se temuse nicicând de ce i se putea întâmpla. Nu pentru că avea un curaj special, ci datorită unor chestiuni pe care Bertha le numea „glandulare”. Suferința ființelor care îl înconjurau îl *durea* mai mult decât cea proprie; așa era el, pur și simplu. „Dacă cineva trebuie să se îmbolnăvească în casă, cel mai bine e să fie Reinhard, spunea soția lui. Dacă-s eu, ne îmbolnăvim amândoi, iar el mai mult ca mine.”

„Te iubesc atât de mult, Bertha.” Gândindu-se la ea, o revedea în minte: ochii străini puteau spune că nu mai era tinerica plinuță, deși grațioasă, pe care o cunoscuse la universitate cu aproape o jumătate de veac în urmă, dar ea continua să fie pentru Silberg femeia pe care o iubea cel mai mult pe lume. Deși nu avuseseră copii, treizeci de ani de căsătorie reușită îl convinseseră că singurul rai de pe pământ, singurul care își merită cu adevărat numele, era posibilitatea de a trăi alături de cea pe care o iubești.

O vreme, armonia fusese pe punctul de a se fisura. Cu ani în

urmă, îngrozit de visurile lui, Silberg luase o hotărâre aproape la fel cu cea care îl împinsese să se ducă la fratele său: să sară în ajutorul altuia. Și-a făcut valizele, s-a mutat în garsoniera lor de lângă universitate și pe care o închiriau îndeobște studenților. Nu putea locui cu soția, căci se temea în fiecare noapte că avea să se trezească și să descopere că-i făcuse tot ce-i făcea în viziunile lui grotești. Berthei îi invocase multe pretexte: de la nevoia de a analiza lucrurile „de la distanță” până la faptul că stătea prost cu nervii. Dar chiar ea începuse să stea prost cu nervii și făcuse tot posibilul ca Silberg să se întoarcă la ea. Până la urmă fusese de acord, deși avea temeri tot mai mari.

În acea după-amiază, își luase rămas-bun de la Bertha. Nu voia ca nimic din ceea ce avea să i se întâmple începând din acel moment, orice ar fi fost, să-l surprindă lângă ea. Nu o îmbrățișase prea tare, dar îi cuprinsese trupul și îi mângâiasse spatele care o dureau foarte rău în ultima vreme, spunându-i că apăruse un nou proiect, unde era nevoie de colaborarea lui. Trebuia să plece pentru câteva zile. Nu i-a ascuns că la Madrid avea să-l întâlnească pe David Blanes; era convins că Eagle aflase deja, și să-și mintă soția însemna să riște ca ea să fie interogată.

Firește, nu-i spusese tot adevărul, fiindcă la Madrid, el, Blanes și restul echipei trebuiau să ia decizii drastice. Știa că n-avea să-și revadă soția prea curând (dacă avea *s-o revadă*), de aceea dăduse atâta importanță scurtei lor despărțiri.

Dar atunci nici măcar nu se gândea la Bertha. Era îngrozit de *el*, de propria viață, de viitorul lui. Îi era tot atâta teamă ca unui copil mic căzut într-un puț.

În servieta așezată în plasa pentru bagaje, se afla sursa spaimei lui.

Luase un avion privat Northwind, cu o viteză de zbor de cinci sute douăzeci de kilometri pe oră, și se afla acum într-o cabină lungă de doisprezece metri, cu șapte scaune care miroseau a piele și a metal nou. Ceilalți doi și singurii pasageri din fața lui erau oamenii pe care Eagle îi trimisese să-l însoțească din micul lui birou de la Facultatea de Fizică din Technische von Berlin, de la Charlottenburg. Silberg era de ani de zile șeful unui departament al cărui nume îi obliga pe editorii de cărți de vizită să facă piruete cu spațiul liber: *Philosophie, Wissenschaftstheorie, Wissenschafts-und Technikgeschichte*. Departamentul aparținea Facultății de Științe Umaniste, fiindcă

el studia filosofia științei, dar, în calitate de fizician teoretician, pe lângă istoric și filosof, avea și o bază de operațiuni la Facultatea de Fizică. Acolo terminase de citit și adnotat concluziile elaborate în decursul zilei, pe care le ținea închise în servietă.

Deși așteptase sosirea oamenilor de la Eagle, Silberg s-a prefăcut totuși uimit. I-au explicat că fuseseră desemnați să-l escorteze până la Madrid. Nu era obligatoriu să folosească biletul de avion cumpărat: avea să zboare într-un avion cu reacție privat. Cunoștea foarte bine scopul „coliviei de aur”. Carter îl avertizase deja că Harrison o să-l aresteze pe aeroport și o să-i ia servieta. Era convins că Paul Carter avea să-l salveze, dar, chiar și în caz contrar, luase măsuri, așa încât concluziile lui să ajungă unde trebuia.

- Începem coborârea, a anunțat pilotul prin difuzoare.

Și-a verificat centura de siguranță și a rămas pe gânduri. Se întreba, nu pentru prima oară, care era cauza pedepsei atât de înspăimântătoare ce se abătuse asupra lor. Poate încălcaseră interdicția categorică aplicată de Dumnezeu oamenilor? După ce-l gonise pe Adam din Rai, Dumnezeu trimisese un înger cu o spadă de foc să păzească intrarea acestuia. *Nu te poți întoarce; pentru tine, trecutul e un paradis oprit.* Ei încercaseră totuși *să se întoarcă* într-un fel în trecut, chiar dacă doar privindu-l. Oare nu aceasta era principala perversiune? Imaginile cu Lacul Soarelui și Femeia din Ierusalim (pe care le visa aproape în fiecare noapte de zece ani încoace) nu erau oare dovada palpabilă a acelui păcat întunecat? Ei, „condamnații”, chibiții istoriei, nu erau creditorii unei pedepse exemplare?

Poate, dar Zigzag i se părea o pedeapsă excesivă: o considera oribil de nedreaptă.

„Zigzag. Îngerul cu spada de foc.”

Nu știa cum puteau deveni compatibile lumea creată de Bunătatea Supremă și bănuielile lui. Dacă avea dreptate, dacă Zigzag era ceea ce credea el că era, atunci totul avea să fie mult mai rău decât își închipuiau. Dacă toate concluziile lui, extrase în grabă din documentele luate cu el, erau corecte, nimic din ce aveau să facă nu-i putea ajuta: el și restul „condamnaților” se îndreptau fără scăpare spre pierzanie.

În vreme ce avionul cu care călătorea plana deasupra nopții madrilene ca o pasăre enormă și albă, Reinhard Silberg se ruga Domnului, în care încă mai credea, să n-aibă dreptate.

Lui Víctor Lopera viața îi surâdea.

Trecutul lui era cel mai bun dintre câte își putea dori. Avea doi frați care îl iubeau și părinți sănătoși care îl iubeau. Moderația era numitorul comun al existenței lui: în biografia sa nu existau nici necazuri, nici bucurii mari, sentimentele lui nu erau nici prea multe, nici prea puține; nu obișnuia să vorbească mult, dar nici n-avea nevoie; deși nu era un răzvrătit, nu se supunea nimănui cu plăcere. De-ar fi trăit sub cizma unui tiran, ar fi semănat foarte mult cu cel care era deja. Avea o mare capacitate de adaptare, ca și plantele lui hidroponice.

Singura extravaganță din viața lui fusese Ric Valente. Și totuși, fusese o experiență necesară pentru propria formare ori cel puțin așa voia să-l considere.

Înțelesese, în cele din urmă, cum îi spusese Elisa într-o anumită ocazie, că Ric nu era chiar atât de „diabolic” cum credea, ci un puști părăsit de părinți, disprețuit de unchi, foarte inteligent și ambițios, dar care avea și foarte mare nevoie de prietenie și de iubire. Când se gândea la Ric, se gândea la contradicții: un suflet egocentric, dar capabil de sentimente, cum fusese limpede după faimoasa bătaie de pe malul râului, pentru Kelly Graham; un căutător de plăceri, care, văzut de la distanță, nu părea un ingenuu amator de satisfacții solitare cu reviste, poze și filme. Un individ, în orice caz, neinteresant pentru adulți, dar atrăgător, și chiar plin de învățăminte, pentru orice copil. Trăgea concluzia că prietenia cu Valente îl învățase mai mult despre viață decât multe cărți de fizică și mulți profesori, fiindcă faptul de a fi fost prietenul diavolului era util pentru cel care, la fel ca el, încerca să învețe cum să evite tentațiile.

O bună dovadă că lucrurile fuseseră așa în cazul lui era și faptul că, atunci când se maturizase suficient pentru a ieși de pe orbita puștiului solitar, ranchiunos și genial, nu șovăise. Amintirile aventurilor trăite împreună nu i se păreau decât treptele evoluției lui interioare. La ceasul adevărului, el își urmase propriul drum, în vreme ce Valente își continua perversiunile nu atât de secrete.

În orice caz, aritmetica existenței lui dăduse întotdeauna rezultate pozitive, inclusiv cu variabila Valente la mijloc.

Până în noaptea aceea.

Dacă începea să rememoreze în ordine tot ce trăise în acea noapte unică, aproape că-i venea să râdă: femeia care îl admira

(și îl iubea) cel mai mult îi povestise ceva incredibil; apoi niște necunoscuți îl scosese din propria mașină cu forța, îl duseseră la o casă din împrejurimile orașului, îl interogaseră în vreme ce-i aruncau priviri intimidante; iar acum, un David Blanes încercănat, bărbos, probabil nebun, îi pretindea să creadă în imposibil. Erau numere prea mari pentru aritmetica lui mentală.

Nu știa sigur decât că era acolo ca să-i ajute, mai ales pe Elisa, și că avea să-i ajute cât putea mai bine.

În ciuda fricii tot mai mari pe care o simțea.

- Ziceai că erau lucruri și mai stranii, a spus.

Blanes a încuviințat.

- Mumificările. Poți să explici, Jacqueline?

- Un cadavru se poate mumifica prin procese naturale ori artificiale, a spus Jacqueline. Cele artificiale se foloseau în Egipt, le cunoaștem cu toții. Dar și natura poate mumifica. De pildă, locuri extrem de uscate, în care aerul circulă, bunăoară deșerturile, produc evaporarea rapidă a apei din organism, împiedicând acțiunea bacteriilor. Dar rămășițele lui Cheryl, ale lui Colin și ale Nadiei erau mumificate datorită unui proces care nu semăna cu niciunul cunoscut. Nu erau urme de disecție, nici de alterări tipice ale mediului, nu trecuse timp suficient pentru ca ele să se fi putut manifesta. Mai existau și alte contradicții: păreau să se fi produs fenomene de autoliză chimică, bunăoară, cauzate de moartea propriilor celule, dar nu și acțiunea posterioară a bacteriilor. Absența totală a putrefacției bacteriene era ciudată. Ca și cum... Ca și cum ar fi stat multă vreme închise într-un loc fără contact cu aerul. E inexplicabil, dacă ținem seama de datarea post-mortem. Au numit-o „mumificare aseptică idiopatică”.

- Știi cum au numit-o, a intervenit Carter într-o spaniolă stângace, dar care se putea înțelege (Elisa nu știa că el vorbea spaniolă). Se rezemase de perete, cu brațele încrucișate, părând să aștepte să-l provoace cineva la luptă. Au numit-o: „Dacă are cineva idee ce-i asta, să spună”.

- Asta și înseamnă „idiopatică”, a zis Jacqueline.

- Adică? a întrebat Víctor.

Blanes a luat cuvântul.

- Înainte de toate, că timpul scurs de când se presupune că se comiseseră crimele nu-i egal cu cel scurs de când au murit victimele. Craig și Nadia au fost asasinați în mai puțin de o oră, dar, conform analizelor, trupurile lor muriseră de luni de zile.

Insist: *trupurile* lor. Nici fragmentele de haine găsite, nici obiectele care îi înconjurau nu prezentau aceleași urme de deteriorare ori de trecere a timpului, inclusiv bacteriile de pe pielea lor: de aici rezultă absența putrefacției la care făcea aluzie Jacqueline.

A urmat o tăcere. Toate capetele s-au întors spre Víctor, care a ridicat din sprâncene.

- Asta e imposibil, a zis.

- Știm, dar mai e ceva, a replicat Blanes. Altă perturbație comună tuturor cazurilor sunt opririle de curent. Adică, nu numai de lumină, ci și de *energie*. Bateriile lămpilor se termină, motoarele se opresc... Generatorul auxiliar al stației, de exemplu, n-a pornit din acest motiv. La fel s-a întâmplat și cu elicopterul care s-a prăbușit în plin zbor deasupra depozitului și a produs explozia: motorul i s-a oprit brusc, în vreme ce luminile cazematei se stingeau. Totul a coincis cu moartea lui Mendez. La fel s-a întâmplat și în cămară, când a murit Ross, și acasă la Craig, și la Nadia... Uneori, oprirea energiei se extinde într-o zonă amplă, dar epicentrul e întotdeauna locul crimei.

- Pot fi hipersuperdescărcări. Fizicianului Víctor Lopera începuse să-i meargă mintea. Cadavrele nu-l interesau, dar cu circuitele electronice era în ceea ce se putea numi „elementul său”. Hipersuperdescărcările sug uneori toată energia unui sistem.

- Și cea a bateriilor unei lanterne, care nu e conectată la curentul general?

- Trebuie să recunosc că asta-i foarte ciudat...

- Este, a consimțit Blanes, dar ne folosește întru câtva la stabilirea unui punct de plecare. Zigzag și penele de energie au într-un fel legătură. E ca și cum Zigzag ar avea nevoie de ele ca să poată funcționa.

- Întunericul... a spus Jacqueline. *E*/intră odată cu întunericul.

Fraza a părut să-i îngrozească pe toți. Elisa a observat că majoritatea se uitau la lampa cu braț flexibil de pe masă. A hotărât să spargă tăcerea adâncă ce se lăsase.

- De acord, Zigzag produce pene de energie, dar asta nu explică deloc ce fel de... Și-a netezit părul cu un gest furios. Ne torturează și ne asasinează de mulți ani.

- Am mai spus că explicația finală o va oferi Reinhard, dar vă pot anticipa ceva: Zigzag nu-i nicio entitate supranaturală, niciun „diavol”. L-a creat fizica. E un fapt verificabil, științific, pe care,

Într-un fel, Ric Valente l-a *produs* la New Nelson. În toiul stuporii cu care a fost primită declarația, Blanes a adăugat ceva și mai straniu: E inclusiv posibil ca însuși Valente *să fie Zigzag*.

- Ce? Víctor s-a uitat la toți, făcându-se alb ca varul. Dar... Dar dacă Ric a murit...

Carter s-a pus în fața lor cu brațele încrucișate.

- A fost altă minciună dintre cele spuse de Eagle, cea mai simplă. Nu s-au găsit niciodată dovezile vinovăției lui Valente, cu atât mai puțin ale morții lui, dar au decis să-i pună în cârcă asasinările de pe insulă, pentru ca nimeni să nu facă valuri. Părinții lui au îngropat un coșciug gol.

Elisa se uită buimacă la Carter. Acesta a adăugat:

- Pentru lume, Valente continuă să fie într-un loc necunoscut.

Auzea zumzete și simțea furnicături urcându-i prin burtă, ușoara amețelă produsă de înclinație. Diferența de presiune îi astupase canalele auditive, curbându-i timpanele. Luminile din cabină, puse pe minim pentru aterizare, creau o atmosferă aurie și caldută. Erau percepții familiare pasagerilor oricărui avion care coboară.

Difuzoarele s-au însuflețit deodată.

- Vom ateriza peste zece minute.

Bărbatul din fața lui și-a întrerupt discuția cu vecinul și a privit prin hublou. Silberg a făcut la fel. Jos a văzut întunericul împestrițat cu lumini. Vizitase Madridul de mai multe ori și îi plăcea acel oraș mic. Și-a ridicat mânăca sacoului, ca să se uite la ceas: era ora 2.30 din zorii zilei de joi, 12 martie. Și-a închipuit tot ce avea să se întâmple după trecerea acelor minute: avionul o să aterizeze, bărbații de la Eagle o să-l ducă la casă, de acolo o să fie transferat împreună cu ceilalți la centrul din Marea Egee ori la cine știe ce alt centru de departe. Trebuia să studieze un plan de fugă împreună cu Carter. Numai dacă scăpau din mâinile centrului Eagle puteau concepe o metodă pentru a înfrunta *adevărata* amenințare.

Dar care urma să fie metoda? Silberg nu știa. Și-a șters sudoarea cu mânăca jachetei, simțind sub podea zgomotul trenului de aterizare. Unul dintre bărbați s-a aplecat spre el.

- Domnule profesor, știți care este...? A fost ultimul lucru pe care l-a auzit.

În mijlocul întrebării, luminile s-au stins.

- Ascultă! a spus Silberg.

Și-a auzit propria voce când a vorbit.

N-a primit niciun răspuns.

Nu mai auzea nici zumzetul motoarelor puternice ale Northwind-ului. Și nu mai simțea nici vertijul coborârii.

O clipă, s-a gândit că poate murise. Ori suferise o hemoragie cerebrală, și-i mai rămânea doar un rest de conștiință, care o să se stingă lent în beznă. Dar tocmai își folosisese vocea, și o auzise. În plus, acum își dădea seama, putea palpa brațele fotoliului, centura de siguranță continua să-l strângă, aproape că întrezărea conturul cabinei în negură. Dar în jurul lui totul era liniștit și mut. Cum era posibil?

Bărbații de la Eagle trebuiau să fie la trei pași distanță. Își amintea amănunte despre amândoi: cel din dreapta era mai înalt, cu trăsături aspre, cu perciuni până la jumătatea pomeților; cel din stânga, blond, vânos, cu ochi albaștri, avea o cicatrice bine pronunțată pe buza superioară. Silberg ar fi dat orice să-i vadă iar ori cel puțin să-i audă. Dar întunericul din fața lui era prea compact.

Sau nu.

S-a uitat în jur. La câțiva metri la dreapta lui, acolo unde trebuia să fie peretele cabinei, era o lumină ușoară. N-o observase până atunci. A privit-o pe îndelete. Se întreba ce putea fi. „O gaură în fuzelaj?” O lumină liniștită și difuză. „Spiritul Domnului plutind pe ape.” Neantul. Filosofi și teologi se străduiseră de-a lungul veacurilor să înțeleagă ceea ce ochii lui cuprindeau în clipa aceea dintr-o singură privire.

Când era copil, pasiunea lecturilor biblice îl făcuse pe Silberg să se întrebe ce-ar simți dacă ar trăi un miracol: marea se deschide, soarele stă în loc, zidurile se prăbușesc când sună trompetele, hoitul învie și lacul se liniștește în timpul furtunii, ca un cearșaf sub mâini pricepute. Ce vor fi simțit protagoniștii acelor minuni?

Știi tu ce simți. Dar acest miracol nu-i de la Dumnezeu.

Brusc și-a dat seama ce însemna lumina, ca și tot ce îl înconjură.

„Zigzag. Îngerul cu spada de foc.”

Știuse de la început, dar refuzase să accepte. Era prea înspăimântător.

„Așadar, asta e. Chiar și în avion.”

A dus mâna stânga la șold, pipăind încuietoarea centurii de siguranță, dar n-a putut s-o deschidă: părea dintr-o singură

bucată. Disperat, a tras în față, iar cureaua i s-a înfipt în carne (nu părea să aibă vreo haină pe el), făcându-l să geamă de durere, dar tot nu s-a deschis.

Nu se putea ridica. Și nu ăsta era lucrul cel mai rău.

Lucrul cel mai rău era senzația că nu era singur.

În liniștea nopții eterne, senzația era copleșitoare. *Certitudinea* că era *ceva* ori *cineva* în fundul cabinei, în spatele lui, în ultimele rânduri de scaune și lângă toalete era chiar mai mult decât o adevărată percepție. A privit peste umăr, dar neputința de a întoarce capul de tot, obstacolul propriului fotoliu, lipsa luminilor nu i-au îngăduit să vadă nimic.

Avea totuși certitudinea că *prezența* era foarte reală. Și se apropia. Se apropia pe culoarul central. „Zigzag. Îngerul cu...”

Dintr-odată, și-a pierdut tot calmul pe care și-l păstrase până atunci. L-a invadat o panică teribilă. Nimic, nici amintirea Berthei, nici lecturile bogate, nici cultura imensă, nici curajul lui, mult sau puțin, nu l-au ajutat să suporte clipa terorii absolute. Tremura și gemea. A izbucnit în plâns. S-a luptat ca un posedat cu centura de siguranță. S-a gândit că o să înnebunească, dar nici vorbă. A înțeles că nebunia n-ajunge atât de repede la creierul ce o dorește. A dedus că era mai ușor să tai o extremitate, să mutilezi viscere, să smulgi o bucată de carne încă palpitând decât să lipsești de rațiune o minte sănătoasă. A intuit că era condamnat să rămână cu mintea întreagă până la sfârșit.

Dar greșea.

A înțeles totul o clipă mai târziu.

Existau lucruri care puteau răpi rațiunea unei minți sănătoase.

Noaptea părea fragilă – un vâl negru și fin, închegat din lumini minuscule. Vârful ascuțit al Northwind-ului l-a sfâșiat ca un cuțit de gheață. Cea mai mare parte a tonajului său a apăsat pe amortizoarele hidraulice, iar frânele au oprit impulsul incredibil într-un tunet fără egal.

Harrison n-a așteptat să se oprească. S-a depărtat de funcționarul aeroportului și a arătat cu capul spre furgoneta staționată în pasajul terminalului trei. Oamenii lui au urcat în ea, practici și tăcuți; ultimul a închis portiera, iar vehiculul a alunecat fără grabă spre avion. La acele ore ale dimineții, nu se mai aștepta aproape niciun zbor comercial, așa că nu se putea teme de vreun deranj. Harrison tocmai primise raportul piloților: călătoria se desfășurase fără incidente. S-a gândit că prima parte

a misiunii lui, întrunirea tuturor savanților, se încheiase. S-a întors spre omul lui de încredere, așezat lângă el.

- Nu vreau nici arme, nici violență. Dacă nu vrea să ne dea servieta, nu i-o luăm. Avem vreme s-o facem în casă. Cel mai important e să aibă încredere.

Furgoneta s-a oprit, bărbații au coborât. Vântul care netezea gazonul în jurul pistelor a ciufulit părul alb ca zăpada al lui Harrison. Scara era deja montată, dar ușa de ieșire din avion nu se deschidea. „Ce-or fi așteptând?”

- Hublourile, a arătat omul lui de încredere.

O clipă, Harrison n-a înțeles ce voia să spună. S-a uitat iar la avion și a înțeles.

Cu excepția geamului de la cabina piloților, cele cinci hublouri de pe laturile luxosului Northwind păreau vopsite cu negru. Nu știa ca modelul acela să fi avut geamuri negre. Ce făceau pasagerii pe întuneric?

Deodată, ferestrele s-au aprins cu lentoarea cu care, la căderea serii, se deșteaptă felinarele pe o stradă pustie. Lumina plutea de la o gaură la alta: fără îndoială, cineva folosea o lanternă în cabină. Dar cea mai ciudată era *culoarea* luminii.

Roșie. Un roșu murdar, nu prea uniform.

Ori poate că efectul îl provocau petele care acopereau geamurile pe dinăuntru.

O furnicătură în stomac l-a înțepenit pe Harrison la sol. Pentru o clipă timpul a părut să stea în loc.

- Intrați... în avion, a spus, dar nimeni n-a părut să-l audă. A respirat, și-a adunat puterile, ca un general care se adresează oștii lui distruse, în fața înfrângerii iminente. Intrați în blestematul ăsta de avion!

I s-a părut că urla în mijlocul unei lumi de ființe înmărmurite.

27

- Sergio Marini a plănuit totul. Cunoștea riscurile la fel de bine ca mine, dar era... Blanes a căzut o clipă pe gânduri, căutând parcă vorba exactă. Poate mai mult decât curios. Cred că ți-am mai povestit, Elisa, că Eagle voia să facem experimente cu trecutul recent, iar eu refuzam. Sergio n-a fost niciodată de acord cu mine asupra acestui lucru; când a văzut că nu izbutea să mă convingă, s-a prefăcut învins. Cred că eram indispensabil pentru

proiect, și trebuia să se prefacă în fața mea, dar pe la spatele meu a vorbit cu Colin. El era un fizician tânăr și genial, concepusse SUSAN, voia să se afirme. „E șansa noastră, Colin, i-o fi spus. S-au tot gândit cum să procedeze pentru ca eu să nu aflu și le-a venit marea idee: de ce să nu se folosească de un student? L-au ales pe Ric Valente. Era ideal pentru așa ceva, un student strălucit, ambițios; Colin îl cunoștea de la Oxford. La început, n-aveau să-i ceară, fără îndoială, prea mult: să se perfecționeze în utilizarea acceleratorului și a calculatoarelor. Apoi i-au dat instrucțiuni mai precise. Făcea practică aproape în fiecare noapte. Carter și oamenii lui știau și îl protejau.

- Zgomotele pe care le auzeam pe culoar... a șoptit Elisa. Umbra...

- ... era Ric. A mai făcut și altceva, care i-a uimit pe Marini și pe Colin: a avut relații cu Rosalyn Reiter, pentru ca toți, dacă descopereau că umbla noapte prin barăci, să creadă că se ducea și venea de la ea.

Memoria Elisei se mutase în odaia din New Nelson: auzea pași, vedea prin vizor cum luneca umbra. Ric Valente era iar acolo, privind-o disprețuitor. Ceea ce știa acum se potrivea foarte bine cu acel Ric pe care ea îl cunoscuse: ambiția, dorința de a străluci chiar mai mult decât Blanes... Toate erau definitorii pentru el, ca și meschinăria sentimentelor pentru Rosalyn. Dar ce făcuse în timpul exercițiilor nocturne?

Cum apăruseră visele și viziunile? Cum stricase Ric atât de tare viața tuturor?

Jacqueline părea să-i fi citit gândurile. Ridicând capul, a întrebat:

- Dar ce-a făcut Ric ca să se întâmple toate acestea?

- Toate la vremea lor, Jacqueline, a replicat Blanes. Încă nu știm ce-a făcut exact, dar vă spun ce credem eu și cu Reinhard că s-a întâmplat în noaptea de sâmbătă, 1 octombrie 2005. Noaptea în care Rosalyn a murit și Ric a dispărut.

Stăteau din nou la masă, iar lampa cu braț flexibil forma o insulă de lumină în centru. Erau osteniți și flămânzi (în ultimele ore băuseră doar apă), dar Elisa nu se gândea decât la ce povestea Blanes. Presupunea că volumul ei de adrenalină era tot mai mare, și la fel trebuia să li se întâmple și celorlalți, inclusiv bietului Víctor. Între timp, Carter intra și ieșea, primea telefoane, trimitea mesaje... Îi ceruse lui Víctor cartea de identitate, explicându-i că urma să aibă nevoie de un pașaport fals dacă

dorea să-i însoțească. Acum vorbea cu cineva afară. Elisa nu-l putea auzi.

- După cum vă amintiți, a continuat Blanes, în acea noapte ni s-a interzis să folosim aparatele electronice, din cauza furtunii. Îmi închipui că Ric s-a gândit că era cea mai bună ocazie pentru experiențe independente, căci nimeni n-avea să-l deranjeze. Nici măcar nu le-a spus lui Marini și lui Craig. S-a ridicat, a creat forma unui om cu ajutorul plapumei și al rucsacului, cum avea obiceiul, simulând că era acolo și dormea. Dar s-a produs un fapt neașteptat. Adică, două. Primul (așa credem, nu există dovezi concrete), că Rosalyn s-a dus în toiul nopții în camera lui, ca să-i vorbească: de mult se săturase să se mai prefacă în fața ei și era disperată. Când a încercat să-l trezească, ea a descoperit înșelăciunea, a fost intrigată și l-a căutat prin toată stația. Poate s-au întâlnit în sala de control ori poate că ea a ajuns acolo tocmai când el a dispărut. Oricum ar fi s-a întâmplat al *doilea* fapt, cel pe care trebuie să-l aflăm, faptul special pe care l-a comis Ric (sau poate Rosalyn, dar mă îndoiesc: numai ea a suferit consecințele), cel greșit. Restul nu-s decât ipoteze: Zigzag a apărut și a ucis-o pe Rosalyn, iar Ric a dispărut. După o pauză, Blanes a continuat: Mai târziu, Marini și Craig au șters urmele folosirii acceleratorului, ca noi să nu bănuim nimic, ori poate că ele s-au șters în timpul penei de curent, nu-s sigur. E cert că Marini a păstrat o copie secretă a experimentelor lui Ric, ca și a celor făcute de el însuși. Nici măcar Eagle nu știa de ele. Specialiștii ne interogau folosind droguri, dar Carter afirmă că niciun drog nu te poate obliga să mărturisește ceea ce încerci să ascunzi, cel puțin dacă nu ți se pun întrebări precise. Au trecut cu vederea existența acestor arhive. Sergio le păstra, fără îndoială pentru că începuse să creadă că tot ceea ce se întâmplase putea avea legătură cu experimentele lui Ric, deși poate că nu fusese absolut sigur până la moartea lui Colin. El a aflat primul (ceea ce demonstrează că urmărirea cazul îndeaproape). Vă amintiți ce nervos era la baza Eagle, cerând protecție?

- Ticălosul, a spus Jacqueline. Pântecelul ei gol și sânii i se mișcau în ritmul găfâitului furios. Ticălo...

- Nu încerc să-l scuz, a murmurat Blanes după o tăcere adâncă, dar presupun că ceea ce a suportat Sergio a fost mai rău decât în cazul multora dintre noi, pentru că el credea într-adevăr că știa cum începuse totul.

- Nu îndrăzni să-i plângi de milă. Jacqueline vorbea sec și rece. Nici prin cap să nu-ți treacă, David!

Fizicianul și-a întors către Jacqueline ochii mijiți.

- Dacă Zigzag e rodul greșelilor umane, Jacqueline, a spus încet, *toți* suntem demni de milă. În orice caz, Sergio a păstrat arhivele într-o unitate USB ascunsă în casa lui din Milano. În ultimii trei ani, Carter l-a tot bănuț. A trimis diverși specialiști să-i percheziționeze apartamentul, dar n-au găsit nimic. N-a îndrăznit să mai încerce: risca să afle Eagle că făcea joc dublu. Dar ieri, când s-a aflat că Marini fusese asasinat, a profitat de ocazie și a început să caute împreună cu o echipă formată din oameni de-ai lui. A găsit unitatea în fundul dublu al unei cutii de obiecte pentru prestidigitatie, de care Marini era pasionat, și i-a trimis arhivele lui Reinhard. Eu trebuia să vin la Madrid, să pregătesc întrunirea noastră, după cum ne înțeleseserăm. Silberg e singurul care a studiat arhivele, toată noaptea și azi toată ziua. Concluziile călătoresc cu el. De aceea e atât de important să dăm de ele.

- Dar Harrison a aflat, a amintit Elisa.

- Era nevoie să i se spună, tocmai ca să nu bănuiască nimic. I-a spus însuși Carter, dar a dat vina pe Marini, zicând că ne trimisese documentele de frică. Știe că Harrison o să le confişte, dar o să încerce să le recupereze.

- Și pe urmă?

- Vom fugi.

- Carter a plănuț fuga: mergem întâi la Zürich, și de acolo oriunde hotărăște el. Stăm ascunși, căutând să găsim o soluție pentru problema Zigzag.

Expresia a făcut-o pe Elisa Robledo să strângă din buze. „Da, e o «problemă». Uită-te la noi. Uită-te cum arătăm, uite ce am ajuns eu și Jacqueline: niște șobolani lași, care încearcă să se înfrumusețeze, tremură, cu convingerea că «problema» are să le mai lase o zi în viață.” Nu putea să nu creadă că Blanes, Silberg și Carter se simt poate înspăimântați, dar ei nu înghițiseră nici măcar a treia parte din rahatul pe care ele îl înghițeau zilnic cu ghiotura.

Și-a îndreptat spatele pe scaun și a vorbit cu energia de care obișnuia să dea dovadă când lua o hotărâre.

- Nu, David. Nu putem fugi, și tu știi asta. Trebuie să *ne întoarcem*. A fost ca și cum s-ar fi așezat la masă cu niște marionete abandonate, pe care doar în acel moment cineva le-ar

fi pus în mișcare: capete, gesturi, trupuri care se foiau. A adăugat: La New Nelson. E singura noastră șansă. Dacă Ric a dezlănțuit totul *acolo*, numai acolo vom putea... Cum ai spus? „Să găsim o soluție” pentru această problemă.

- Să ne întoarcem pe insulă?

Blanes s-a încruntat.

- Nu! Jacqueline Clissot șoptise vorba tot mai tare, până ajunsese să strige. Apoi s-a ridicat în picioare. Era foarte înaltă, iar tocurile negre o înălțau și mai mult. Ochii machiați fulgerau de durere în întunericul din încăpere. Nu mă mai întorc niciodată pe insulă! Niciodată! Nici să nu-ți treacă prin minte!

- Și ce propui atunci? a întrebat Elisa pe un ton aproape de implorare.

- Să ne ascundem! Să fugim și să ne ascundem undeva!

- Și între timp să-l lăsăm pe Zigzag să aleagă un altul?

- Nimeni și nimic n-o să mă facă să mă întorc pe insulă, Elisa! Sub tufa ciufulită de păr roșu pieptănat pe spate și stratul alburii de machiaj, expresia și tonul lui Jacqueline deveniseră amenințătoare. Acolo am ajuns ceea ce sunt! Acolo! a mârâit. Acolo *au intrat* toate astea în viața mea! Nu mă întorc! Nu mă întorc... *chiar dacă vrea EL!*

S-a oprit brusc, dându-și parcă seama de ceea ce spusese.

- Jacqueline... a șoptit Blanes.

- Nu-s ființă! Strâmbându-se oribil, paleontologa și-a dus mâna la păr, de parcă voia să și-l smulgă. Nu-s vie! Sunt un obiect bolnav! Contaminat! Acolo m-am contaminat! Nimic n-are să mă facă să mă întorc! Nimic!

Își ridicase mâinile ca pe niște gheare, ca și cum voia să se apere de un atac fizic. Pantalonii i se lipiseră de șolduri, lăsați provocator în jos. Imaginea era senzuală și deprimantă totodată.

Auzind-o cum striga, ceva copleșitor i s-a urcat la cap Elisei ca o spumă. S-a ridicat și a înfruntat-o pe Jacqueline.

- Știi ceva, Jacqueline? M-am săturat să aud cum tot îți adjudeci greața întreagă. Anii tăi au fost dificili? Fii bine-venită în club! Aveai o profesie, un soț și un fiu? Dă-mi voie să-ți spun ce aveam eu: tinerețe, iluzii de studentă, viitor, toată viața. Tu ți-ai pierdut respectul de sine? Eu mi-am pierdut stabilitatea, mințile. Retrăiesc fiecare noapte de pe insula aia. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Chiar și acum, chiar și în noaptea asta, cu tot ceea ce știi, ceva dinlăuntru meu îmi reproșează că nu-s la mine în dormitor, îmbrăcată ca o curvă, visând că dau ascultare

dorințelor lui scârboase, bolnavă de teroare când îl simt apropiindu-se, scârbită de mine, fiindcă nu-s în stare să mă răzvrătesc. Îți jur că vreau să plec de pe insulă pentru totdeauna, Jacqueline. Dar dacă nu ne întoarcem acolo, nu vom putea niciodată să plecăm. Înțelegi? a întrebat delicat. Și a urlat pe neașteptate, brutal: Înțelegi o dată pentru totdeauna, fir-ar să fie, Jacqueline?

- Jacqueline, Elisa... a șoptit Blanes. Nu trebuie...

Încercarea de a face pace i-a fost întreruptă brusc de ușa care s-a deschis.

- L-a vânat pe Silberg.

Câteva clipe mai târziu, când și-a amintit coerent acele clipe, Elisa Robledo s-a gândit că Paul Carter n-ar fi putut folosi un termen mai potrivit. „Zigzag ne vânează, într-adevăr. Suntem prada lui.”

- S-a întâmplat în plin zbor, tocmai m-a sunat unul dintre oamenii lui. Trebuie să se fi întâmplat în câteva secunde, cu puțin timp înainte de aterizare, fiindcă piloții vorbisera cu gârziile de corp și totul mergea bine. Când au aterizat, au văzut că luminile din cabina pasagerilor nu se aprindeau și au aruncat o privire cu lanternele. Bodigarzii erau pe podea, într-o mare de sânge, complet arși, și pe toate fotoliile erau fărâme din Silberg. Omul meu n-a văzut, dar i-a auzit spunând că parcă transportau un abator cu avionul.

- Dumnezeuule, Reinhard.

Blanes s-a trântit anevoie pe scaun.

Bocetul lui Jacqueline a spart tăcerea. Vocea ei subțire gemea aproape ca a unui copil. Elisa a îmbrățișat-o cu putere, șoptindu-i puținele vorbe de consolare ce i-au trecut prin minte. A simțit, la rândul ei, mâna reconfortantă a lui Víctor pe umăr. I s-a părut că asemenea contacte fizice nu o făcuseră niciodată să se simtă mai aproape de cineva ca atunci. Cei cărora nu le-a fost atât de frică nu știu ce înseamnă să îmbrățișezi pe cineva, deși au iubit.

- Vestea bună e că Silberg a trimis documentele pe adresa sigură de e-mail pe care i-am dat-o pentru cazuri de urgență. Carter vorbea și mergea de la unul la altul, adunând diferite aparate mici de pe rafturile din bibliotecă. Nu se oprise de când intrase în încăpere. Înainte de plecare, o să le transfer pe USB și o să putem dispune de ele. S-a oprit și i-a privit. Nu știu ce credeți, dar eu vreau să mă car. Apoi o să am timp să plâng cu lacrimi de crocodil.

- Care-i planul? a întrebat Blanes încet.

- E aproape trei noaptea. Trebuie să așteptăm ca Harrison să plece la aeroport. Omul meu are să mă informeze. Dar mai stă două sau trei ceasuri. Va închide avionul, îl va da în grija armatei, în hangar, și va pleca: n-are interes să atragă atenția pe un aeroport public.

- De ce trebuie să așteptăm să plece?

- Fiindcă ne ducem la aeroport, domnule profesor, a replicat Carter, ironic. Vom zbura cu un avion comercial, nu cred că vreți să ne vadă bătrânul la poarta de îmbarcare, nu-i așa? În plus, vreau să reconectez un pic camerele video ascunse, cu dumneavoastră la masă, ca să nu se enerveze. Când pleacă, ieșim. Afară sunt doi oameni care nu-s de-ai noștri, dar n-o să fie greu să-i închidem într-o odaie și să le luăm telefoanele mobile. În felul ăsta mai câștigăm timp. Vom merge cu Lufthansa la Zürich, la șapte dimineța. Acolo am prieteni care ne pot ascunde la loc sigur. Și, de acolo, vedem noi...

Elisa tot o mai ținea în brațe pe Jacqueline. Deodată i-a șoptit ferm...

- Terminăm noi cu *el*, Jacqueline. O să-i venim de hac ticălosului, orice-ar fi. Numai acolo o putem face. De acord?

Clissot s-a uitat la ea, a încuviințat. Și Elisa a încuviințat în direcția lui Blanes. Acesta a părut să se clatine, dar a zis:

- Carter, în ce stare e New Nelson?

- Stația? Mult mai bine decât vrea Eagle să vă facă să credeți. Explozia magaziei n-a stricat prea mult instrumentele, câțiva tehnicieni au reparat acceleratorul și au păstrat în bună stare aparatele în ultimii ani.

- Crezi că ne putem ascunde acolo?

Carter s-a uitat la el.

- M-am gândit că vreți să fiți cât mai departe posibil de conacul ororilor, domnule profesor. V-ați gândit cum să înlăturăm distrugerile?

- Poate, a zis Blanes.

- Nu văd nicio problemă. Putem merge întâi la Zürich și, de acolo, pe insulă.

- E păzită?

- Bineînțeles: cu patru patrule de coastă înarmate până-n dinți și un submarin nuclear, toți la ordinele unui coordonator.

- Cine-i coordonatorul?

O singură dată, Carter și-a permis să râdă.

„Se întâmplă ceva.” E singura înțelepciune infailibilă la care se poate ajunge în viață. N-avem nevoie să fim mari savanți ca să ajungem la ea. Te simți bine până când sănătatea ți se prăbușește ca un castel din cărți de joc; plănuiești ceva conștiincios, dar nu poți ține seama de tot; prevezi ce are să se întâmple în viitoarele patru ore, și doar peste cinci minute profetia ți se destramă. „Se întâmplă ceva.”

Harrison avea treizeci de ani de experiență, și încă se mai mira de lucruri. De data aceasta însă era chiar îngrozit. În ciuda celor văzute până acum, știa că avea de-a face cu un fel de frontieră: cu un „înainte” și un „după” de fiecare parte. „E ca și cum ar ninge în sus”, obișnuia să spună taică-său. Era ciudată expresia. „Să vezi cum ninge în sus”: să vezi ceva care te schimbă definitiv.

„Bunăoară, interiorul avionului Northwind.”

Se gândea la toate acestea învelit în haina de protecție, protejată, la rândul ei, de Mercedes-ul blindat, călătorind cu toată viteza înapoi spre casa lui Blanes. „Există o frontieră după ce vezi anumite lucruri.”

– Nu răspunde, domnule.

Omul de încredere era lângă el. Harrison l-a privit cu coada ochiului: tipul era tânăr, cu o mustață neagră îngrijită și ochi albaștri, tată de familie, devotat slujbei sale, cu sânge de anglo-saxon pur. Genul de bărbat în fața căruia putea să spună ori să ordone orice-i cășuna, și care nicicând nu i-ar fi pus nici deciziile la îndoială, nici întrebări nelalocul lor. Tocmai de aceea avea nevoie să-l păstreze lângă el. Expresia era „pur”? Da, poate. Pur și simplu departe de lucrurile cele mai primejdioase. Harrison era destul de inteligent ca să știe: îți poți îngădui să-ți înnebunească mintea, dar nu lăsa nicicând să-ți înnebunească mâinile.

– Mai încerc o dată, domnule?

– De câte ori ai sunat?

– De trei ori. E foarte ciudat, domnule. Iar pe monitor continuă interferențele.

De aceea nu-i permisesese să urce în avion. Și bine făcuse. „O perdeă roșie să-ți acopere toate aceste lucruri definitiv, băiete. Să nu vezi niciodată cum ninge în sus.”

Dintre cei trei agenți care urcaseră în Northwind împreună cu el, doi fuseseră duși la spital odată cu piloții și gardienii. Al treilea era mai bine, deși sedat. El suportase totul cu stoicism ca în

cazul vederii rămășițelor lui Marini la Milano. Avea experiență: era un locuitor obișnuit al cocioabelor ororii.

- Cheamă-l pe Max.

- L-am sunat, domnule, nici el nu răspunde.

Zorii aureau copacii. Urma o zi frumoasă de martie în munții din jurul Madridului, deși lui Harrison nici că-i păsa de acea posibilitate. Se simțea extenuat după lungile ore de încordare de la aeroport, dar nu-și putea permite să se odihnească. Nici vorbă, până nu decidea ce să facă cu savanții care rămâneau: cu monștrii (inclusiv cu profesoara Robledo) răspunzători de cele văzute în Northwind.

Prin fața ferestruicii a trecut, în direcție opusă, o furgonetă neagră și grăbită precum gândurile lui.

- Avem acoperire, domnule, și încerc toate canalele, dar...

Harrison a clipit. Nu mai avea multe idei, dar cu puținele care îi mai rămăseseră a construit ceva asemănător unei concluzii. „Nici Carter, nici Max nu răspund. Se întâmplă ceva.”

Savanții știau ce nu erau datori. Aflaseră, de exemplu, cum colaboraseră Marini, Craig și Valente la experimentele pe care Eagle era interesată să le realizeze. Carter îi explicase că Marini, îngrozit de ceea ce se petrecea, îi mărturisise totul lui Blanes într-o convorbire privată, la Zürich. Harrison avea dovezi.

Le obținuse Carter.

Paul Carter. Un tip fără pată, un războinic înnăscut, un zid din mușchi și creier, un fost militar reciclat în mercenar: cea mai bună dintre mașinile posibile. Harrison îl cunoștea de peste zece ani și credea că știa tot ceea ce are nevoie un bărbat să știe despre altul pentru a se încrede nouăzeci și nouă la sută în el. Carter luptase (ori îi antrenase pe cei care luptau) în Sudan, Afganistan și Haiti, mereu în slujba celui care îl plătea mai bine. La recomandarea lui, Eagle îl cumpărase în aur, ca să le coordoneze aspectele militare ale Proiectului Zigzag. După știința lui Harrison, avea o singură regulă, un cod etic unic: siguranța lui și a oamenilor lui. Ceea ce îi dădea o oarecare...

„Siguranța lui și a oamenilor lui.”

Harrison s-a răsucit pe fotoliul confortabil din piele.

- Nu înțeleg, domnule. Max a zis că stă în casă, alături de Carter, și... Deodată în beznă din mintea lui s-a făcut lumină. „Furgoneta.”

- Dave, a zis, fără să-și schimbe vocea, vorbind prin interfon cu șoferul. Dave, fă stânga împrejur.

- Ce-ați spus, domnule?
- Stânga împrejur. Ne întoarcem la aeroport.

„Exodul creierelor.” Nu era asta expresia care se folosea pentru a explica situația tristă a științei în țări ca a lui? Víctor încerca să se distreze cu acele simple jocuri de cuvinte. „Savanții sunt evazionisti, ca impozitele. Trei savanți spanioli fug din țară și se îndreaptă spre Elveția, la fel ca banii murdari, ca să se ascundă de autorități și să scape cu viață.” Și iată-l acum la terminalul unu de la Barajas, așteptându-l alături de ceilalți pe Carter să ia de la ghișeul companiei Lufthansa tichete de îmbarcare pentru pașapoartele lor false. Nici măcar nu-și putuse lua rămas-bun de la familie, deși, într-adevăr, izbutise să-i telefoneze Teresei, secretara departamentului, ca s-o informeze că și el, și Elisa Robledo se molipsiseră de același virus și-și luaseră câteva zile libere. Minciuna îl amuza.

Era aproape șase și jumătate, dar în acea zonă a clădirii nu se observa că se crăpa de ziuă. Doar cei mai matinali (boșii de ambe sexe) se duceau și veneau cu servietele lor din piele ori stăteau la coadă la ghișee. Singurul lucru pe care Víctor îl avea în comun cu ei era oboseala: petrecuse o noapte albă, ascultând istorii înspăimântătoare despre un asasin invizibil și sadic, de care toți voiau să fugă. Era pe cât de îngrozit, pe atât de ostent. Fără îndoială că în avion oboseala ar depăși teama, și el ar închide puțin ochii, dar acum se simțea ca și cum în vene i s-ar fi injectat un ser cu cofeină.

- Până acum, Harrison a descoperit probabil cele întâmplare, a spus Elisa.

Privind-o, Víctor s-a gândit iar că nici măcar noaptea obositoare pe care o trăiseră nu izbutise s-o urâțească. „Ce femeie superbă!” Părul negru tuci, care pe el îl ținea la distanță, ieșea în relief, încadrându-i chipul minunat. Lângă ea era fericit. Zâmbetele pe care ea i le adresa, simplul fapt de a-i sta alături îl răsplăteau din plin. La aeroport era frig ori poate că acesta era pretextul ca s-o îmbrățișeze. „Uniți în nefericire” era altă expresie potrivită, asemenea „exodului creierelor”. Dar potrivită sau nu, pe Elisa părea s-o reconforteze brațul lui pe umerii ei.

- Poate, a admis Blanes, dar avionul de Zürich decolează peste mai puțin de o oră, iar Carter ne asigură că Harrison nu știe unde ne ducem.

- Putem avea încredere în el? a întrebat ea, privind spatele lat

al lui Carter, aflat în picioare în fața ghișeului.

- Are tot atâta interes ca noi să fugă, Elisa.

Carter s-a întors, arătându-le tichetele de îmbarcare, ca un trișor în fața unor cărți de joc. Víctor i-a apreciat calitățile de conducător: n-avea nevoie să vorbească pentru a-i pune în mișcare și a-i face să-l urmeze ca mieluşei, inclusiv pe Jacqueline, care răpăia pe tocurile ei înalte.

- Crezi că Harrison știe deja? a întrebat Blanes, privind de jur împrejur.

- E posibil. Carter a dat din umeri. Dar îl cunosc bine, am încercat să-i devansez reacțiile. La ora asta mai e probabil în casă, dând ordine și întrebându-se ce s-a întâmplat. I-am pasat câteva piste false. Când va putea reacționa, avionul nostru va fi decolat de mult.

Harrison a pășit în terminalul unu de la Barajas vorbind la telefonul mobil. Acționase foarte rapid, mult mai rapid, își închipuia, decât putea bănui Carter. Nu întâmplător ajunsese șeful securității proiectelor științifice de la Eagle.

- Aveați dreptate, domnule, spunea vocea din receptor: tocmai a facturat, cu acte false, cinci bilete pentru zborul Lufthansa de la șapte, spre Zürich. La ghișeu l-au recunoscut. A fost o idee bună să-i trimitem urgent fotografia. Probabil că se îndreaptă spre îmbarcare.

Harrison a încuviințat în tăcere, apoi a întrerupt comunicarea. Îl cunoștea bine pe Carter: oricât de trădător devenise, era același mercenar și dispunea de ajutoarele și de metodele dintotdeauna. „Dar o să ai o surpriză, Paul.” A aruncat o privire spre ceas, traversând în grabă vestibulul terminalului, alături de omul său de încredere: șapte fără un sfert.

- Ai vorbit cu Blázquez? a întrebat fără să încetinească pasul.

- Vor întârzia zborul, domnule. A fost alertată și poliția spaniolă. Îi vom aresta la controlul pasagerilor.

Harrison s-a felicitat a nu știu câta oară pentru panica internațională în care trăia de mai bine de un deceniu. De teama terorismului, ordine precum întârzierea decolării unui avion ori arestarea a cinci suspecți într-o țară străină erau respectate fără nicio reticență. Teamă în Europa era bună.

O femeie de culoare i s-a pus în drum, împingând un cărucior cu valize. Harrison aproape că s-a lovit de ea și a înjurat printre dinți. Omul lui de încredere a dat-o la o parte cu un brânci, fără

să se oprească. Simultan, Harrison a ascultat, întâi în spaniolă, apoi în engleză, anunțul din difuzoare: „Lufthansa anunță că decolarea avionului său... spre Zürich a fost amânată din motive tehnice”.

Ai lui erau.

„Repetăm: Compania Lufthansa anunță că decolarea avionului său...”

În vreme ce înaintau, grăbiți, spre coada de la scaner, Blanes s-a făcut alb ca varul.

- Au amânat plecarea avionului, Carter, ai auzit?

La coadă, șase pasageri își puneau bagajele pe banda rulantă. Ceva mai încolo, un grup mărișor de bărbați în uniformă păreau să țină o ședință. Niciun călător nu scăpa de controlul riguros.

- Zborurile obișnuiesc să fie amânate, domnule profesor, nu vă faceți griji, a replicat Carter.

A trecut pe lângă o coadă, îndreptându-se spre următoarea. Își mișca dintr-o parte într-alta capul sprijinit pe pivotul gros al gâtului, ca și cum ar fi căutat ceva.

Blanes și Elisa Robledo schimbau priviri îngrijorate.

- I-ai văzut pe polițiștii aceia, Carter? a insistat Blanes.

În loc să răspundă, Carter a mers mai departe. A trecut prin fața ultimului pasager de la coadă, dar nici acolo nu s-a oprit. A cotit spre ieșirea din aeroport. Savanții l-au urmat, buimăciți.

- Unde mergem? a întrebat Blanes.

Un microbuz închis la culoare aștepta la ieșire. Șoferul s-a dat jos, Carter a intrat, s-a așezat la volan și a pornit motorul.

- Intrați, haideți! le-a spus savanților.

Doar când s-au așezat cu toții și mașina a demarat, Carter a spus:

- Doar n-ați luat în serios ideea că o să zburăm la Zürich cu un avion public și bilete cumpărate în aeroport, nu? A mers în marșarier, apoi a accelerat. V-am mai spus că-l știu pe Harrison, am încercat s-o iau înaintea deciziilor lui. Mi-am închipuit că avea să-mi trimită fotografia autorităților. Deși e adevărat că s-a mișcat mai iute decât mă așteptam. Sper să fi înghițit momeala cu biletele pentru Zürich pentru cât mai multă vreme.

Pe scaunul din spate, Elisa Robledo i-a privit pe Víctor și pe Jacqueline, care păreau la fel de nedumeriți ca ea. S-a gândit că, dacă Paul Carter nu-i trăda, era cel mai bun aliat al lor.

- Dar, atunci, nu mergem la Zürich? a întrebat Blanes.

- Firește că nu. Nici nu m-am gândit vreodată să mergem.

- Și de ce nu ne-ai spus nimic?

Carter s-a făcut că nu-l auzea. Alunecând îndemânatic printre două vehicule și intrând pe autostradă, a șoptit:

- Dacă veți depinde de mine de-aici încolo, domnule profesor, e mai bine să știți: adevărul nu se spune, se face. Nu trebuie spusă decât minciuna.

Elisa s-a întrebat dacă în clipa aceea Carter spunea adevărul.

- Au plecat.

A fost singura concluzie, singurul lui gând. Colaboratorul lui plănuise totul foarte bine. Poate că nici nu se gândise vreodată să se ducă în Elveția. Poate că dispunea inclusiv de un mijloc de transport privat spre alt aeroport.

O clipă, n-a putut respira. S-a sufocat atât de tare, că a trebuit să se ridice și să părăsească în tăcere sala unde directorul aeroportului Barajas îi oferea ultima știre. A ieșit pe culoar. Omul lui de încredere l-a urmat.

- Au plecat, a repetat când și-a putut trage sufletul. Carter îi ajută.

A înțeles de ce. S-a dus să-și scape pielea. Știe că înfruntă tot ce-i mai periculos în viața lui, vrea ca savanții să-l ajute să supraviețuiască.

A respirat adânc. Brusc, așteptările erau prea puțin încurajatoare.

Zigzag putea fi marele dușman, Dușmanul cu majusculă, cel mai temut. Dar acum știa că Paul Carter era și el un dușman. Deși nu se puteau compara, vechiul colaborator nu putea fi considerat un adversar oarecare.

Începând din clipa aceea, trebuia să se ferească serios și de Carter.

VIII ÎNTOARCEREA

Știu bine de ce fug, dar nu știu ce caut.
MICHEL DE MONTAIGNE

28

Insula s-a profilat ca o zdreanță pe țesătura albastră și ondulată, sub razele soarelui care se ascundea cu repeziciune. Elicopterul a survolat-o de două ori înainte de a coborî.

Până atunci, ideea unei bucăți de junglă plutind pe oceanul tropical i se păruse lui Víctor proprie mai degrabă reclamei turistice decât realității: acel soi de locuri unde n-ai s-ajungi nicicând, fiindcă nu-s decât artificii, atracții publicitare. Dar, zărind New Nelson în largul Oceanului Indian, înconjurată de inele în diferite tonuri de verde, acoperită cu frunze de palmier, care păreau flori văzute de sus, nisipuri de culoarea vaniliei, corali ca niște coliere enorme aruncate în mare, a acceptat că greșise. Asemenea lucruri puteau fi reale.

Dacă insula era reală, se gândea îngrozit, tot ce auzise până atunci atingea un grad în plus de verosimilitudine.

- E raiul... a murmurat.

Elisa, care împărțea cu el spațiul redus de lângă hublou, privea absorbită.

- E iadul... a spus.

Víctor se îndoia. În ciuda a tot ceea ce știa, nu credea că era mai rău decât aeroportul din Sanaa, în Yemen, unde își petrecuseră cele optsprezece ore dinainte, așteptând ca Paul Carter să încheie pregătirile pentru transportul lor cu elicopterul pe insulă. Nu putuse nici să facă duș, nici să se schimbe; îl dureau toate oasele după ce dormise pe băncile incomode din aeroport și abia de mâncase și altceva decât cartofi prăjiți și ciocolatele cu apă minerală. Toate astea după zborul neplăcut cu avioneta, început la Torrejón¹⁴, condimentat cu avertismentele

¹⁴ Torrejón de Ardoz este o binecunoscută bază militară americană în Spania.

acre ale lui Carter:

- Dumneavoastră sunteți savanți, cunoașteți expresia „în teorie”, nu-i așa? Ei bine, „în teorie” reveniți chiar în locul pe care l-ați părăsit acum zece ani, dar să nu dați vina pe mine dacă nu-i tocmai așa.

- Nu l-am părăsit niciodată... a replicat, taciturnă, Jacqueline Clissot.

Spre deosebire de Elisa, Jacqueline își adusese totuși câteva haine. La Sanaa se schimbase și purta o șapcă peste pletele drepte vopsite în roșu, o bluză subțire de culoare albă, o fustă mini din denim. Privea pe celălalt hublou, de lângă Blanes, dar, zărind insula, s-a îndepărtat de lângă geam.

Lui Víctor îi era indiferent ce spuneau: deși se puteau aștepta la orice, aceea era totuși etapa finală a voiajului înnebunitor. Avea timp să se spele și chiar să se bărbierească, poate. Dar se îndoia că ar putea găsi haine curate.

Elicopterul a executat altă manevră violentă. După încă o deviere bruscă (pilotul, care era arab, susținea că din cauza vântului, dar, după Víctor, din pricina neîndemânării lui), s-a echilibrat și a început să coboare pe un perimetru de nisip. În colțul stâng, erau ruine negre și metale îndoite.

- Asta e tot ce a mai rămas din cazemată și din depozit, i-a arătat Elisa.

Víctor a văzut-o cum tremura, așa că a luat-o în brațe.

Din văzduh, stația îi amintea vag de o furculiță cu mânerul rupt. Vârfurile erau trei barăci cenușii, cu acoperișul în pantă, conectate în capătul nordic, în vreme ce partea care servea de mâner era rotundă și scurtă: bănuia că acolo trebuia să fie SUSAN, acceleratorul pentru electroni. Deasupra, înfipite ca săgețile, antene lungi și circulare își înălțau scheletul metalic. Un gard de sârmă închidea totul într-un dreptunghi amplu.

Víctor a coborât printre ultimii. A urmat-o pe Elisa până la scară, aplecându-se amândoi ca să nu se lovească de acoperișul scund al elicopterului (mai avea puțin și o atingea pe fund), iar el a sărit pe pământ năucit de zbor, de norul de nisip și de vuietul elicelor. S-a depărtat tușind și, când și-a tras sufletul, i-au intrat în plămâni câțiva centimetri cubi de aer insular. Nu era chiar atât de umed pe cât se așteptase.

- Sunt furtuni în sud, în insulele Chagos! a exclamat Carter, care încă se mai afla în elicopter, făcându-se auzit fără efort pe deasupra rotoarelor.

- Și asta-i rău? a întrebat Víctor, ridicând glasul.

Carter l-a privit de parcă Víctor era un cocon.

- Asta-i bine. Pe mine mă îngrijorează seceta, mai frecventă în acest sezon. Cât continuă furtunile, nimeni nu se apropie de insulă. Ia asta.

Îi întindea o cutie, ținând-o cu o singură mână. Víctor a avut nevoie de amândouă, și chiar și așa a fost cât pe-aci să-i cadă. S-a simțit ca un soldat care duce merinde. Și chiar erau parte din proviziile pe care le adunase Carter la Sanaa: cutii de conserve, pachete cu paste italienești, baterii de diferite dimensiuni pentru lanterne și radiouri, muniții și sticle cu apă. Ultimele erau deosebit de importante, fiindcă magazia fusese distrusă, iar Carter nu știa dacă între timp se amenajase alta. Elisa, Blanes și Jacqueline s-au apropiat și au împărțit restul bagajelor.

Víctor înainta spre baracă, clătinându-se ca bețivii. Cutia era al naibii de grea. A văzut că Elisa și Jacqueline i-o luau înainte, prima ducând chiar două cutii, poate mai puțin grele ca a lui, dar două. S-a simțit descurajat și incapabil. Și-a amintit ce greu îi venea să facă gimnastică în liceu, ce umilit se simțea când o fată avea mușchi mai dezvoltati ca ai lui. Într-un fel, mintea lui continua să fie convinsă că o femeie, mai ales atrăgătoare ca Elisa ori ca Jacqueline, trebuia să fie mai slabă ca el. O idee ridicolă, era de acord, dar nu și-o putea scoate din cap.

Pe când se strâmba, încercând să le ajungă din urmă, a auzit din spate vocea lui Carter care, ținând, își lua rămas-bun de la pilot. În calitate de coordonator al securității pe New Nelson, Carter îi făcuse fără nicio greutate pe cei de la paza de coastă să privească în altă parte. Pentru moment, nici nu era de temut - după cum explicase - ca Eagle să afle că ei se aflau acolo, fiindcă oamenii de pază erau de încredere. Dar îi avertizase că elicopterul avea să plece imediat: nu voia să riște ca un avion militar să le observe prezența în timpul unui zbor de rutină. Urmau să rămână singuri. Și, dacă mai avea nevoie de vreo dovadă, Víctor a putut auzi ritmul tot mai accelerat al elicelor, a înălțat capul exact cât să vadă cum se rotea elicopterul în văzduh, în scânteierile soarelui crepuscular, înainte de a se depărta. „Singuri în paradis”, s-a gândit.

Poate că tocmai acest gând l-a năucit, astfel că i-a alunecat cutia din mâini. A prins-o înainte să-i cadă, dar un colț al ei tot l-a lovit în piciorul drept. Durerea ascuțită i-a făcut țândări orice idee despre paradis.

Spre norocul lui, nimeni nu i-a observat neîndemânarea. Stăteau în fața ușii de la a treia baracă, așteptând, fără îndoială, s-o descuie Carter.

- Aveți nevoie de ajutor? a întrebat Carter, depășindu-l.

- Nu, mulțumesc. Am...

Roșu ca focul, gâfâind, Víctor și-a reluat, șchiopătând, mersul prin nisip, cu picioarele crăcănate. Carter se alăturase celorlalți, ținând în mână niște clești lungi cât brațele lui. A tăiat lanțul ușii, iar zgomotul a părut o detunătură.

- Casa era goală, n-a venit nimeni să măture, a zis, parcă recitând refrenul unui cântec și oprindu-se să dea la o parte cu cizma urme de moloz.

Era vineri, 13 martie 2015, 18.50, ora insulei.

„Vineri treisprezece.” Víctor s-a întrebat dacă data le va purta ghinion.

- Acum mi se pare foarte mică, a zis Elisa.

Stătea în picioare în prag, mișcând fasciculul lanternei în interiorul a ceea ce fusese camera ei pe New Nelson.

El începea să creadă că, într-adevăr, acela era infernul.

Nu văzuse loc mai deprimant în toată viața lui. Pereții și podeaua acumulasera tot atâta căldură cât piesele unui cuptor deconectat de câteva secunde, după ce stătuse câteva ore la două sute de grade. Totul părea posomorât, nu exista ventilație, duhnea îngrozitor. Și, firește, barăcile erau mult mai mici decât își închipuise din povestirea Elisei: o biată sufragerie, o bucătărie amărâtă, dormitoare pustii... Din pat nu mai rămăsese decât scheletul, în baie abia dacă mai găseai strictul necesar, și totul era acoperit de praf. Nu mai semăna în niciun caz cu locul de vis unde Cheryl Cross o primise în urmă cu zece ani. Elisei i-au dat lacrimile; a zâmbit, surprinsă: a spus că nu suferea de nicio nostalgie. Poate o ostenise călătoria.

Sala de proiecții l-a impresionat în mod deosebit pe Víctor, deși era mică și înspăimântător de caldă. Privind ecranul întunecat, s-a cutremurat. Era posibil să se fi contemplat acolo orașul Ierusalim din vremea lui Hristos?

Dar în sala de control a rămas cu gura căscată.

Cu treizeci de metri lățime și patruzeci lungime și pereți mari din ciment, era încăperea cea mai mare și mai răcoroasă dintre toate. Încă nu era funcțională (Carter se dusese să examineze generatoarele), dar, în lumina slabă ce intra prin ferestre, Víctor

a privit, năuc, spatele lucios al lui SUSAN. El era fizician, nimic din ce văzuse ori auzise până atunci nu putea să se compare cu acel aparat. A reacționat ca vânătorul care, după ce a auzit povești despre trofee incredibile, vede în sfârșit fantastica armă cu care au fost capturate și nu se mai îndoiește de veridicitatea lor.

L-a speriat un zgomot. Lămpile fluorescente din tavan s-au aprins, făcându-i pe toți să clipească. Víctor și-a privit tovarășii ca și cum atunci îi vedea prima oară și brusc a fost conștient că o să locuiască aici împreună cu ei. Nu-i părea rău, cel puțin în ceea ce le privea pe Elisa și pe Jacqueline. Nici Blanes nu i se părea un tovarăș neplăcut. Numai Carter, care a apărut tocmai atunci, intrând pe o ușă mică din dreapta acceleratorului, nu izbutea să fie în consonanță cu universul lui amplu.

- Veți avea lumină ca să vă jucați la calculatoare și să vă încălziți mâncarea. Își scosese jacheta; părul cărunt de pe piept îi ieșea prin tricou, iar bicepșii îi umflau mânecile. Mai rău e că n-avem apă. Nu trebuie să folosim aerul condiționat, dacă vrem să mergă celelalte aparate, a adăugat zâmbind.

Dar pe chip n-avea nicio picătură de sudoare, iar Víctor și-a dat seama că ei erau uzi din cap până în picioare. Auzindu-l vorbind, niciodată nu știa sigur dacă Paul Carter făcea bășcălie ori voia să-i ajute cu adevărat. „Poate că și una, și alta”, a conchis.

- Din alt motiv trebuie să economisim lumina, a spus Blanes. Până acum am raționat invers: să evităm pe cât posibil întunericul. Dar e clar că Zigzag *folosește energia* pe care o are la dispoziție. Luminile și aparatele conectate sunt hrana lui.

- Și dumneavoastră propuneți să-l punem să postească, a spus Carter.

- Nu știi dacă ne va servi prea mult, în orice caz. Consumul lui de energie e variabil. De exemplu, în avionul lui Silberg i-a fost de ajuns să ardă luminile din cabină. Dar e mai bine să nu-i dăm nicio mână de ajutor.

- Se poate face. Deconectăm lumina generală, conectăm doar calculatoarele și cuptorul cu microunde, ca să încălzim alimentele. Avem lanterne mai multe decât ne trebuie.

- Atunci, să nu pierdem vremea. Blanes s-a întors spre ceilalți. Mi-ar plăcea să lucrăm împreună. Putem folosi această sală: are mai multe mese și e suficient de mare. Vom împărți sarcinile. Elisa și Víctor, există un ritm al atacurilor, pe care trebuie să-l

descoperim. De ce acționează Zigzag câteva zile la rând, apoi se „odihnește” cu anii? Are asta vreo legătură cu energia consumată? Are vreun model concret? Carter vă va informa amănunțit cu privire la asasinate. Eu am să studiez cu concluziile lui Reinhard și arhivele lui Marini. Jacqueline, tu m-ai putea ajuta să clasific arhivele.

În timp ce toți încuviințau, s-a petrecut ceva.

Erau atât de obosiți ori poate s-a întâmplat atât de repede, că nimeni n-a reacționat pe loc. Cu o secundă mai înainte, Carter era la dreapta lui Blanes, frecându-și mâinile, o secundă mai târziu sărise spre scaunul de la computerul central, lovind cu piciorul sub masă. Și-a umflat pieptul și i-a privit pe toți ca un bătrân fochist de tren care întrerupe convorbirea dusă de pasagerii de la clasa întâi.

- Ați uitat de studenții leneși, domnule profesor, cei care tragem chiulul. Încă mai putem fi de folos, făcând curat în aule. Cu un gest teatral, s-a lăsat pe vine, luând micul șarpe turtit. Îmi închipui că familia lui e pe-aproape. Deși nu pare, suntem în pădure, iar micile animale obișnuiesc să intre în casele pustii, căutând de mâncare.

- Nu-i veninos, a zis Jacqueline fără să se clikească și a luat șarpele. Pare o viperă verde de mangrove.

- Da, dar vă face scârbă, nu? Carter i-a smuls reptila și s-a apropiat de un coș metalic de gunoi, lăsând mica ghirlandă să cadă cu mațele afară. După cum se vede, nu vom lucra doar cu capul: va fi nevoie să facem ceva și cu picioarele. Asta îmi amintește că și eu am nevoie de ajutor. Cineva cu care să colaborez, care să deschidă și să pună în ordine proviziile, să gătească, să stea de pază, să țină sub observație cu rândul, să facă și puțină curățenie... Știți cum e, toate neplăcerile vieții.

- Am să fac eu toate acestea, a spus Víctor imediat, uitându-se la Elisa. Te poți ocupa singură de toate calculele.

Ea a observat că Paul Carter zâmbea, ca și cum oferta lui Víctor i se părea amuzantă.

- Bine, a tranșat Blanes. Să începem. Cât timp crezi că avem, Carter?

- Vreți să spuneți până trimite Eagle cavaleria? Două zile, trei cel mult, dacă a înghițit momeala pe care i-am lăsat-o în Yemen.

- E puțin.

- Păi va fi și mai puțin, domnule profesor, a zis Carter. Fiindcă Harrison e vulpe vicleană, știu că n-are s-o înghiță.

Partea bună a persoanelor care au o înclinație spre tristețe în viața de zi cu zi e că, la sosirea momentelor cu adevărat triste, întotdeauna își recâștigă o parte din curaj. E ca și cum ar gândi: „Nu știi de ce mă plâng. Uite ce se petrece acum”. Tocmai așa ceva se întâmpla și cu Víctor. Nu putea afirma că era absolut fericit, dar simțea o exaltare, o forță vitală nebănuită. Rămăseseră în urmă zilele cu plante hidroponice și lecturi filosofice: acum trăia într-o lume sălbatică, iar acest lucru solicita alte abilități aproape în fiecare minut. În plus, îi plăcea să se simtă util. Crezuse întotdeauna că nimic din ceea ce știi să faci nu-i prea folositor dacă nu le folosește celorlalți, și era momentul să pună această maximă în practică. În cursul serii, deschisese cutii, măturase și făcuse curat la îndemnul lui Carter. Era extenuat, dar aflase că oboseala era ca un drog.

Carter îl întrebase dacă știa să gătească la cuptorul cu microunde.

- Pot să fac tocăniță, răspunsese.

Carter se uitase la el.

- Ce mai așteptați, atunci?

I se părea evident că fostul militar abuza, dar el îi dădea ascultare fără să crâcnească. La urma urmei, ce satisfacție avea muncind pentru sine și singur în casă? Acum putea să-i ajute pe ceilalți cu niște lucruri simple.

A deschis cutii de conserve, sticle de ulei și oțet, a gătit tot felul de lucruri, profitând de puțină lumină care mai intra pe fereastră ca să pregătească totuși ceva un pic mai bun ca mâncarea la cazan. Își scosese jerseyul și cămașa, rămânând cu pieptul gol. Uneori i se părea că se sufoca în atmosfera aceea de sudoare și de aer gros, dar totul dădea muncii lui un nivel și mai înalt de realism. Era un miner care pregătea cina pentru ortacii istoviți, un mus care mătura coverta.

Scenele insolite se repetau în jurul lui. Elisa a intrat în bucătărie cu blugii *în mâini*. Era îmbrăcată doar în tricoul cu bretele și în niște chiloței, dar tot asuda, și-și prinsese părul bogat și foarte frumos cu un elastic.

- Víctor, aș putea tăia asta cu ceva? Niște foarfeci mari poate. Mi-e cald de mor.

- Cred că am ceea ce cauți.

Carter adusese o cutie enormă cu unelte, care stătea deschisă în camera de alături. Víctor a ales un cutter. A fost o

clipă neașteptată și minunată. Cum și-ar fi putut închipui vreodată o asemenea situație, și tocmai cu Elisa? Chiar și ea a surâs, au glumit împreună.

- Mai sus... mai... taie aici, îi arăta ea.

- O să rămâi cu un petic. Chiar și ca șort o să fie mici.

- Taie fără milă. Jacqueline n-are nimic să-mi împrumute.

S-a gândit la viața dinainte, când se considera norocos ori de câte ori putea bea o cafea cu ea în ambianța aseptică de la Alighieri. Acum erau aproape dezbrăcați (el de la talie în sus, ea în chiloți), hotărând cât trebuiau să scurteze niște pantaloni. Tot îi mai era frică (și ei, evident), dar ceva din frica lor îi sugera că se putea întâmpla orice, plăcut ori neplăcut. Frica îl elibera.

Când a fost gata cina, deja se lăsase noaptea, iar căldura se alinase. Pe ferestruica sufrageriei intra briza, aproape un vânticel, iar Víctor distingea mase de umbre care se agitau dincolo de gardurile din sârmă. A pus o față de masă din hârtie, a împărțit farfurii, a așezat niște lămpi cu baterii în centru, pe post de sfeșnice. A încercat chiar să servească artistic, dar nu i-a folosit la nimic. S-a cinat în graba mare, în tăcere, nimeni n-a vorbit cu nimeni, iar Elisa, Jacqueline și Blanes au revenit iute în sala de control, reluându-și munca.

Víctor a rămas să strângă masa și a deschis transmițătorul din buzunarul blugilor. I s-a părut că identifica răsuflarea Elisei printre diversele sunete pe care le asculta. Și-a închipuit să răsuflarea era un soi de amprentă, că acolo era a ei, găfăitul inconfundabil al vocii ei de contraltă, zgârieturile pe care le lăsa creionul ei, lunecând pe hârtie...

Chestia cu transmițătoarele fusese ideea lui Blanes, iar Carter își scâlămbăiasse chipul de piatră, parcă gândind: „Domnule profesor, lăsați-mă pe mine cu ideile practice”; până la urmă, se folosise de aparatele radio portabile, nu însă fără să obiecteze:

- N-au să fie de prea mare folos, domnule învățat. Pe Silberg l-au făcut praf și pulbere sub nasul gărzilor de corp, în avion, vă amintiți? Și pe Stevenson într-un șlep mai mic decât încăperea asta, în fața a cinci colegi, care nici n-au văzut, nici n-au putut să facă nimic.

- Știu, a admis Blanes, dar cred că trebuie să comunicăm în orice clipă între noi. E mai bine așa.

De aceea, în buzunarul lui Víctor cineva își dregea glasul și tusea cu vocile lui Jacqueline, a Elisei și a lui Blanes, și presupunea că la fel se întâmpla și cu zgomotele făcute de el,

fapt pentru care a încercat să nu fie gălăgios când a strâns farfuriile (trebuia să le spele cu apa de mare din bidoane, adusă de Carter de pe plajă). În clipa aceea, l-a chemat Carter.

- Luați o lanternă, coborâți în cămară, controlați rafturile superioare, poate a mai rămas ceva folositor. Sunteți mai înalt, și n-avem scară.

Víctor l-a rugat să repete ordinul: de când sosise pe insulă, Carter nu era deloc interesat să vorbească în spaniolă și, cu toate că Víctor se descurca bine în engleză, ce spunea Carter era de neînțeles. Când, în sfârșit, a priceput, s-a supus imediat: a luat o lanternă și s-a îndreptat spre întunecata cameră alăturată, unde trapa din podea era deschisă.

Deschisă și neagră.

A luminat gaura, a văzut treptele care coborau și și-a amintit ceva. „Aici a omorât-o pe femeia aceea mai în vârstă. Cum o chema? Cheryl Cross.”

A înălțat privirea. Carter era tot în bucătărie, ocupat cu ceva. S-a uitat iar la trapă. „Ce-i? Ești bun doar de tocănițe?” A respirat adânc, începând să coboare treptele. Din buzunarul pantalonilor, transmițătorul i-a trimis tusea Elisei printre interferențe. Auzise și ea ordinul lui Carter? Știa ce făcea el în acel moment?

Când l-a acoperit tavanul cămării, a ridicat lanterna. A văzut rafturi metalice burdușite cu obiecte. Podeaua era din pământ, deși, oricât a căutat, n-a dat de urmele pe care le căuta (și de care se temea). Acolo jos era răcoare, chiar frigut, în comparație cu atmosfera lipicioasă din bucătărie.

Deodată, a distins undeva în spate o ușă metalică cenușie, pe al cărui cadru fuseseră bătute în cuie șipci de lemn.

Și-a amintit: Elisa Robledo spusese că totul se petrecuse în încăperea din spate.

După ușa aceea.

S-a cutremurat. A coborât și ultimele trepte, hotărât să se concentreze asupra muncii lui.

A început cu rafturile din dreapta. S-a ridicat pe vârfuri, a trecut fasciculul de lumină peste partea de sus. A zărit două cutii care păreau de biscuiți și alte cutii mari cu ceva care, orice ar fi fost, nu era comestibil.

De la transmițător ajungea până la el o conversație în șoaptă, cenzurată de statică: Blanes și Elisa vorbeau despre calcularea TU (Timpul Universal) și perioadele de energie. *Vibrațiile* vocii Elisei îi mângâiau regiunea inghinală.

- Bah, stinge rahatul ăsta, a auzit deodată cizmele lui Carter, coborând scara. Nu-i bun de nimic, orice-ar spune învățatul.

Víctor nu i-a dat atenție. Nici măcar nu s-a deranjat să-i răspundă: a continuat să verifice raftul de sus cu lanterna, până a dat de noi cutii.

Brusc, a simțit o mână pe organele genitale. O mână enormă. S-a tras deoparte dintr-un salt, dar nu înainte ca degetele groase ale lui Carter să-i intre în buzunarul îngust al blugilor și să-i închidă transmițătorul.

- Ce faci? a strigat Víctor.

- Stai cuminte, dom' părinte, nu ești genul meu. În beznă, Carter și-a arătat dantura. Ți-am mai spus că transmițătoarele sunt un rahat fără rost; nu-mi place să nu mi se dea atenție.

Víctor s-a mai calmat, reluându-și treaba.

- Nu-mi spune „dom' părinte”, te rog, a zis. Sunt profesor de fizică.

- Am crezut că studiezi religia sau teologia, sau cam așa ceva.

- De unde știi? s-a mirat Víctor.

- Aseară, pe aeroportul din Yemen, te-am auzit când îi spuneai profesoarei franceze. Și te-am văzut și când te rugai.

Pe Víctor l-a mirat simțul de observație al lui Carter. Era adevărat că stătuse la taclale cu Jacqueline despre lecturile lui, că în cursul călătoriei se rugase de câteva ori (nicicând nu se simțise atât de îndreptățit s-o facă), dar o făcuse întotdeauna discret - abia șoptea Tatăl Nostru. Nu credea să fi observat cineva.

- Sunt catolic, a spus.

A întins mâna și a înclinat o cutie, să vadă ce conținea. Alte cutii. A scos una. Fasole.

- Mie mi-e egal dacă ești savant ori popă. Carter începuse să scoată cutii de pe rafturile din stânga. Sunt cele mai rele categorii sociale pe care le cunosc. Unii fac armele, ceilalți le binecuvântează.

- Iar soldații trag cu ele, a replicat Víctor fără chef de ceartă, dar oarecum intenționat.

A căutat data de pe cutia cu fasole și a descoperit că expirase de patru ani. A pus-o la loc, trecând lumina lanternei peste următoarea. Ambalaje din carton. A băgat mâna înăuntru, încercând să scoată unul.

- Spune-mi ceva, i-a zis Carter, stând cu spatele. Ce e Dumnezeu pentru dumneata?

- Dumnezeu?
- Da, ce-i pentru dumneata?
- Speranță, a zis Víctor după o pauză. Și pentru dumneata?
- Depinde de zi.

Ambalajul era deformat. Víctor l-a scuturat violent. Brusc, o umbră ageră și neagră a răsărit la cinci centimetri de degetele lui, apoi s-a urcat pe perete.

- Dumnezeule!... a gemut Víctor în spaniolă, retrăgându-se îngrețșat.

- Nu, nici vorbă de Dumnezeu. Carter a repetat vorba în spaniolă, ocupându-se de tavan. E un gândac. E mare, dar să nu exagerăm.

- E enorm...

Lui Víctor îi era greață. Tocănița i s-a răsucit în stomac.

- E un gândac tropical, fără conservanți și coloranți. Am fost în locuri unde îți lăsa gura apă când dădeai de unul ca el. Locuri unde când îi vedeai trecând ți se părea că trece un cerb.

- Nu-s sigur că mi-ar plăcea să merg acolo.

Fostul militar a râs scurt și răgușit.

- Ești deja într-un *asemenea* loc, dom' părinte. Dacă dorești, scot canatul ușii și-ți arăt.

Víctor s-a întors spre ușă, apoi spre Carter. Ochii acestuia și ușa aveau aceeași culoare la lumina lanternei.

- Nu pot spune că-i tot ce-am văzut mai rău în viață, fiindcă apoi i-am văzut pe Craig, Petrova și Marini. Dar ce-am văzut în spatele acestei uși a fost tot ce văzusem mai rău în viață până atunci. Și vă jur că văzusem câte ceva. În răcoarea cămării, suflarea lui Carter forma un abur ușor. Lanterna îi făcea ochii să strălucească. Parcă ardea pe dinăuntru. Pe soldați buni, ca Stevenson ori Bergetti, oameni obișnuiți să trăiască pe picioarele lor, cum obișnuiesc eu să spun, i-a atins aripa morții când au coborât aici în cămară. Chiar și tipul care ne caută, Harrison, omul de la Eagle, a ajuns nebun de legat: a văzut mai multe victime decât oricine, iar acum e într-o ureche. Și n-aș zice că-i tocmai bărbat sensibil.

Víctor și-a mișcat mărul lui Adam, încercând inutil să înghită. Vorbind, Carter s-a dat nițel într-o parte, ca și cum nu i se mai adresa lui, ci umbrelor care îl înconjurau.

- O să-ți povestesc ceva. La mii de kilometri de aici, într-o casă din Capetown, locuiesc soția și fiica mea. Sunt negrese. Am o fetiță tare frumoasă, de zece ani, cu bucle frumoase și ochii

enormi. Zâmbetul îi e atât de dulce, încât aş privi-o ore în şir. Pe soţia mea o cheamă Kamaria, ceea ce în swahili înseamnă „asemenea lunii”. E înaltă şi frumoasă, ce-are mai bun rasa ei, un trup drept din abanos. O iubesc la nebunie. De doi ani nu trece o noapte să nu visez că le închid aici în cămară şi le ciopârţesc. Le fac aceleaşi lucruri pe care *ă/a* i le-a făcut lui Cheryl Cross. Nu pot altfel: el apare, îmi porunceşte, iar eu mă supun. Fiicei mele îi scot ochii şi îi mănânc.

A tăcut o vreme, auzindu-i-se doar respiraţia. Apoi s-a întors spre Víctor, privindu-l liniştit şi indiferent.

- Mi-e teamă, dom' părinte. Mai teamă decât unui copil în bezna odăii. De când au început toate astea, pot să urlu, dacă mă sperie un prieten, ori să mă uşurez în pantaloni, dacă rămân singur peste noapte. Niciodată nu mi-a mai fost atât de frică. Ştiu că, dacă există Dumnezeu, aşa cum crezi dumneata, *el* ori *ă/a* e un Antidumnezeu. Antisperanţă. Antihrist, nu se spune aşa?

- Da, a şoptit Víctor.

Carter a rămas cu ochii la el.

- Dar nu-ţi face griji: asta n-are nicio legătură cu dumneata. Ci cu noi. Dacă tovarăşii dumitale nu găsesc repede o soluţie, ne omoară pe toţi, dar nu şi pe dumneata. Doar că ai să înnebuneşti. Vorbea deodată dispreţuitor. Aşa că nu-ţi mai face griji din cauza blestemaţilor de gândaci şi uită-te în continuare în cutiile astea.

A făcut stânga împrejur şi a ieşit din cămară.

A tresărit. Era acasă. Ric Valente şi el ciopârţeau pantalonii fetelor. Tot restul (insula, groaznicele asasinate) fuseseră un vis urât, din fericire. „Drumurile subconştientului sunt necunoscute”, s-a gândit.

- Uită-te aici, îi spunea Ric, care inventase un aparat ultrarapid pentru tăierea pantalonilor.

Dar nu era aşa. În realitate, se afla pe podea, cu spatele gol, lipit de un perete rece din metal. A recunoscut bucătăria îngustă a staţiei ştiinţifice. Prin fereastră, intra lumina zorilor, dar nu lumina îl trezise.

- Víctor? murmură radioul pe consolă. Víctor, eşti aici? Anunţă-l tu pe Carter şi veniţi amândoi în sala de proiecţie.

- S-a întâmplat ceva? a întrebat, ridicându-se cu mare greutate.

- Veniţi cât mai repede, a spus Blanes în loc de orice alt

răspuns. Judecând după tonul lui, Víctor s-a gândit că părea îngrozit.

29

- Imaginea din stânga provine dintr-o înregistrare video; cea din dreapta, de la coarda de timp din trecutul recent, de-acum vreo douăzeci de minute. A fost deschisă cu ajutorul acestei înregistrări. Observați umbra care înconjoară spinarea...

Blanes s-a apropiat de ecran, și-a trecut arătătorul peste silueta imaginii din dreapta. Fotografiile erau similare: prezentau un șobolan de laborator cu blană castanie, mustăți fine, piciorușe rozacee. Dar ceea ce ocupa marginea dreaptă a ecranului era ușor în sepia și într-un halou de culoare mai închisă, ca și cum figura fusese supraimprimată de mai multe ori.

Mai erau și alte diferențe.

- Ochii din a doua, a murmurat Elisa.

- O să comentăm asta mai târziu, i-a tăiat vorba Blanes. Acum priviți. A traversat iar sala și a proiectat altă imagine. Aceasta e o copie a Paharului Intact. Observați ceva?

Gâturile s-au aplecat înainte. Chiar și Carter, în picioare în ușă, s-a apropiat.

- O... umbră care înconjoară paharul, ca la șobolan? a zis Jacqueline.

- Într-adevăr. O atribuiam pe nedrept lipsei de claritate, dar e dedublarea.

- Ce-i dedublarea? a întrebat Elisa.

- Sergio Marini povestește totul în fișierele lui. El a descoperit-o, iar eu n-am știut niciodată. Blanes era nervos, aproape angoasat. Elisa nu-l mai văzuse niciodată așa. Vorbea, făcea imaginile să defileze pe ecran, tastând rapid pe consola computerului. Se pare că, atunci când am obținut Paharul Intact, s-a întâmplat ceva ciudat. A văzut *același* pahar după douăzeci de minute, la trei ore și douăsprezece minute după experiment. Apărea în orice loc în fața lui: în autobuz, în pat, pe stradă. Numai el îl vedea. Când încerca să-l prindă, dispărea. A crezut că era o halucinație, de asta nu mi-a spus nimic. A început să experimenteze singur, a observat imediat că imaginile din corzile de timp recente produceau acest efect asupra obiectelor. A încercat atunci cu ființe vii; șobolani, la început. Îi filma și

deschidea corzi din trecutul recent. Din acel moment, *același* șobolan îi apărea din când în când, la fel ca paharul: în casă, în mașină, n-avea importanță unde. Erau ai lui. Nu făceau nimic special: doar se lăsau văzuți. Dar, pe un diametru de vreo patruzeci de centimetri în jurul apariției, luminile se stingeau. Lui Marini i-a fost evident că utilizau energia ca să apară. Aparițiile le-a numit „dedublări”. A presupus că erau consecința directă a împletirii dintre trecutul recent și prezent.

Pe ecran, șobolanii au devenit câini și pisici. Blanes a continuat:

- A încercat cu animale mai mari. A observat alte proprietăți. Deși imaginea conținea diferite animale, numai *unul* se dedubla, și nu era întotdeauna același. A considerat-o o coincidență. Putea să prevadă care avea să se dedubleze după umbrele care înconjurau imaginea pe coarda deschisă: ca și cum dedublarea apărea atunci. A mai descoperit că, dacă animalul murea, dedublarea nu se mai producea. Adică, animalul mort și *același* animal viu nu puteau coexista, nici măcar în corzi de timp diferite. În ciuda acestor date, l-a recrutat pe Craig. Au făcut mai multe încercări, au conchis că dedublările erau reale, deși apăreau doar în spațiul-timp al celor care făceau încercarea.

- Cum e posibil? a întrebat Víctor. Vreau să spun, cum poate un obiect ori o ființă vie să apară *totodată* în două locuri diferite?

- Nu uita că fiecare coardă de timp e unică, Víctor, și tot ce-i în ea, inclusiv obiecte și ființe vii, la fel. Reinhard explică foarte ciudat acest fapt. Spune că în fiecare fracțiune de secundă suntem cineva *distinct*. Iluzia noastră de a fi aceiași e produsă de creier, ca să nu înnebunim. Poate că schizofrenicii captează diferențele dintre multiplele ființe care le alcătuiesc eul în curentul dimensiunii timpului. Dar, când izolăm o coardă de timp din trecutul recent, obiectele și ființele unice din ea rămân și ele izolate de curentul timpului, trăind singure în cursul unor perioade proporționale.

Carter a răsuflat zgomotos și și-a schimbat poziția, punând o mână pe tocul ușii.

- Dacă nu înțelegi ceva, întreabă-mă, Carter, a zis Blanes.

- Mai întâi trebuie să aflu cum mă cheamă, a bombănit Carter. De când ați început să vorbiți, mă simt ca o gravidă cu trei gemeni.

- Așteaptă puțin, l-a întrerupt Elisa. Pe picioarele ei goale se reflectau culorile fotografiilor. Le ținea depărtate, în jurul

spătarului de la scaun. Pune imaginea anterioară. Nu, nu asta. Cea dinainte, imaginea mărită a șobolanului rănit. Asta.

Fotografia, în sepia, ocupa tot ecranul. Arăta un șobolan cu o rană adâncă pe bot și o breșă pe spate. Dar rănilor erau curate, nu sângerau.

- Nu-ți sunt familiare aceste mutilări, Jacqueline?

Elisa a înțeles că paleontologa își dăduse deja seama.

- Femeia de la Ierusalim.

- Și etichete de dinozauri. Nadia mi-a atras atenția.

- Observați, în plus, că unora dintre câini și șobolani nu li se văd pupilele, a subliniat Blanes. Era s-o spui tu mai înainte, Elisa.

„Ochii albi.” Elisa și-a ținut răsuflarea.

- Ce înseamnă toate astea? a întrebat Víctor.

- Marini și Craig au aflat răspunsul. În realitate, nu se întâmplă așa doar cu extremitățile și cu fața. Așteptați. A derulat până la imaginea Paharului Intact și a mărit-o. Uitați-vă la partea dreaptă. Lipsesc bucăți de sticlă. Chiar... Uitați-vă la găurile din centru. Nu-s bule de aer, ci porțiuni de materie absentă. Creierul nostru nu percepe decât defectele, să zicem, cele mai antropomorfe: fața ori degetele. Dar *toate* obiectele din trecut, inclusiv pământul și norii, toate au găuri, mutilări... Explicația e uimitoare și foarte simplă.

- Timpul Planck, a murmurat Elisa, înțelegând imediat.

- Exact. Ne gândeam că imaginile erau fotografii ori filme. Știam că nu era așa, dar așa *gândeam* inconștient. E vorba totuși despre corzi de timp deschise. Fiecare coardă e un Timp Planck, cel mai scurt interval al realității, o durată atât de mică, încât lumina abia de poate să străbată un spațiu în decursul ei. Materia e făcută din atomi: nuclee de protoni și neutroni, cu electroni care se rotesc în jurul lor, dar într-un interval atât de scurt electronii *n-au avut vreme* să umple tot obiectul, oricât de solid ar fi: rămân găuri, goluri... Chipul nostru, trupul nostru, o masă ori un munte ar părea neterminate, mutilate. Nu ne-am dat seama până n-am văzut chipul Femeii din Ierusalim.

- Vreți să spuneți că în acest timp n-avem față? a întrebat Carter.

- Putem avea sau nu, dar cel mai probabil e că n-o avem *de tot*. Imaginează-ți o tigaie cu picături de ulei: dacă o miști, până la urmă uleiul îi acoperă tot fundul, dar pentru asta are nevoie de ceva timp. Într-un Timp Planck, cel mai probabil e că rămân goluri neacoperite de electroni: ochii noștri, o parte a feței ori a

capului, o visceră, o extremitate. La niveluri atât de mici ale timpului și spațiului, ne schimbăm încontinuu, și nu doar aspectul. Nici măcar un gând nu poate călători de la un neuron la altul într-un Timp Planck. Pur și simplu, e un interval prea trecător. Repet: în fiecare coardă de timp suntem *alte ființe*. Există tot atâtea ființe distincte în noi câte corzi de timp s-au scurs de când ne-am născut.

- E incredibil, a murmurat Jacqueline.

- Domnule profesor, știți ceva? Carter s-a scărpinat în cap, zâmbind. Eu am fost unul dintre elevii care săreau peste umplutură când învățau. Documentarul dumneavoastră mi se pare minunat, dar mi-ar plăcea să înțeleg cine ne manipulează de zece ani, cine ne provoacă aceste coșmaruri, cum putem scăpa de ele.

- Ajungem imediat și la acest punct, a replicat Blanes și a deschis alt fișier. Marini și Craig studiaseră animale și obiecte, dar lipseau ființele omenesti. Era o experiență riscantă: cine avea să se ofere voluntar ca să fie dedublat? Atunci s-au gândit la Ric Valente.

Următoarea imagine, neașteptată, a făcut-o pe Elisa Robledo să simtă furnicături în stomac. Într-un dreptunghi înconjurat de numere, apărea Ric Valente în fața unui computer. Elisa a recunoscut imediat locul.

- Ric a început prin *a se înregistra pe sine* noaptea, în sala de control, și a folosit aceste imagini pentru a-și studia propriile dedublări. A aflat că ființa omenească apărea în perioade de timp diferite; aria avea un diametru de vreo patru sau cinci metri. Ric i-a mărturisit lui Marini că acele apariții îl impresionau mult.

Elisa a început să-și amintească seara în care îl surprinsese gânditor pe plajă. Contempla oare una dintre acele dedublări? Și, fiindcă o văzuse, provocase discuția lor, făcând-o să creadă că zăpăceala lui se datora faptului că nu-și predase încă rezultatele?

- Într-o noapte de septembrie s-a mai petrecut ceva. Ric era extenuat, și *a adormit* în timp ce camera video îl filma. Când s-a deșteptat, a continuat experimentul, a deschis o coardă de timp anterioară cu zece minute, din perioada când *dormea*. Atunci a apărut o altfel de dedublare. Vocea lui Blanes vădea acum tulburare. A pus felurite diapozitive pline de ecuații. Prima diferență față de cele anterioare a apărut nu mult după experiment, într-un moment neașteptat pentru Ric. În plus, suprafața ei era vizibil mai mare și a provocat o scurtă pană de

curent în sala de control. Nu numai asta: *I-a introdus* pe Ric în coarda ei de timp. În acest interval, sala a devenit pentru el o lume întunecată, cu găuri stranii în pereți și în podea.

- Găuri? a întrebat Jacqueline.

- Cele provocate de mișcarea electronilor, a intervenit Elisa, ca și presupusele răni de pe fețe.

Angoasa îi apăsa pieptul: acum înțelegea înțelesul găurii din peretele odăii ei din timpul „visului” straniu.

- Marini le-a zis „găuri de materie”. Din punctul de vedere al unui observator situat într-o coardă de timp, lumea din jurul lui e *incompletă*: rămân „defecte” care, până la urmă, se vor umple, când scurgerea timpului va repune particulele la locurile ce le corespund, deși se vor deschide altele.

- Atunci Ric a văzut și el găurile din propriul trup, a spus Víctor.

- Nu, el nu se vedea pe sine astfel. Dedublarea lui, da, dar pe sine, nu. Din punctul lui de vedere, era gol pușcă într-o lume imobilă.

„Ca mine în vis”, s-a gândit Elisa.

- Gol pușcă? a întrebat Jacqueline.

- Nu percepea hainele și niciunul dintre obiectele pe care le purta. Doar trupul. Obiectele pe care le ducea cu sine rămăseseră în afara corzii de timp. Dedublarea îl introdusese doar pe el.

Elisa s-a întors spre Blanes.

- Nu numai Ric a avut această experiență.

A simțit toate privirile îndreptându-se spre ea. A adăugat, ușor tulburată, cu obraji arzându-i în întunericul din sală:

- Și Nadia, și eu. Și Rosalyn.

- Despre Rosalyn știam, a zis Blanes. Ea îi povestise lui Valente. Dedublarea i-a apărut în aceeași noapte cu el, a fost „introdusă” și ea în coarda de timp. Firește, Rosalyn a crezut că era un vis foarte viu, dar Ric a văzut că becurile din baia ei se arsaseră, a știut ce se petrecuse în realitate.

Elisa se uita la ecuațiile de pe ecran fără să le vadă. Misterioasa enigmă cu care conviețuise în toți acei ani începea să ia formă în fața ei. Asta era bărbatul fără chip și cu ochi albi. Și-a adus aminte că și Nadia, și ea crezuseră că era Ric. Și restul celor întâmplare? Până unde fusese reală agresiunea căreia crezuse că-i căzuse victimă? S-a hotărât să nu vorbească despre asta; pur și simplu, se simțea incapabilă să mărturisească. Dar

atunci Blanes a zis:

- Rosalyn i-a mărturisit lui Ric că visase cum *o ataca* dublul lui... El nu era sigur dacă nu cumva exagerase pedepsindu-l pentru lipsa de interes față de ea, dar sigur era îngrijorat. Căruia fapt se datora diferența? Dedublările anterioare abia dacă făceau mai mult decât să se miște ca fantomele. I-a povestit lui Marini. Au meditat mult. Obișnuiau să facă plimbări lungi spre lac, discutând în taină.

- Uneori stăteau de vorbă în cazemată, l-a întrerupt Carter. Acolo știau că n-avea să-i asculte niciunul dintre voi.

- La sfârșit, lui Marini i s-a părut că, în sfârșit, găsisese explicația: dedublarea provenea, în acest caz, de la una dintre multiplele „persoane” care era Ric când *dormea*. Adică, era o dedublare a *subconștientului* lui Ric. Visul e o activitate mai violentă decât bănuim. Reinhard Silberg credea că ideea de „a ne odihni în timp ce dormim” poate fi și ea o iluzie a trecerii timpului. Izolate în fiecare interval, trupurile noastre adormite sunt mult mai active decât în timpul treziei: mișcăm ochii rapid, avem halucinații, ne excităm sexual. Sergio a dedus că visul ori inconștiența produce în ființa omenească o dedublare a părții celei mai intime și mai sălbatice.

- Atunci, *asta* e Zigzag, a murmurat Jacqueline. Dedublarea inconștientului lui Ric...

Blanes a clătinat din cap.

- Nu. Zigzag a apărut după aceea, în noaptea de întâi octombrie. A fost o altfel de dedublare, mai puternică. N-a putut fi tot ceea ce au văzut Rosalyn, Elisa și Nadia, fiindcă acea dedublare folosea doar o cantitate discretă de energie, în vreme ce, când a apărut, Zigzag a ars generatoarele. În plus, perioada lui de legătură cu prezentul s-a extins pe durata a zece ani, în intervale variabile, ceea ce nu s-a întâmplat în niciun alt caz. Nici măcar nu știm dacă l-a produs Ric, deși totul indică asta. Valente ținea un jurnal riguros, pe care l-a salvat Marini. Ric afirma acolo că, deși Marini îi ceruse să întrerupă experimentele cu persoane adormite, din cauza posibilelor riscuri, avea să le continue singur. Era entuziasmat. Voia să verifice cât mai multe în legătură cu dedublările agresive. Erau descoperirea *lui*. Spunea că, pentru întâia oară în istorie, obținuseră dovezi ale strânsei legături existente între fizica particulelor și psihologia freudiană. Nu-l pot judeca rău, oricât de mult mă străduiesc. Ultima lui notă e datată pe 29 septembrie, și în ea declară că se pregătea să

profite de noaptea de sâmbătă, 1 octombrie, când furtuna avea să atingă apogeul, ca să producă altă dedublare cu o nouă imagine.

Jacqueline a pus întrebarea din mintea tuturor.

- Ce imagine?

Blanes a închis fișierele și a deschis altele.

- În ultima notă, a scris că se gândea să folosească aceste...

Pe ecran au defilat imagini mărite, dar șterse. Elisa și Jacqueline s-au ridicat de pe scaune aproape în același timp.

- Fir-aș să fiu...! a exclamat Carter.

Fotografiile erau similare: în fiecare apărea o odaie cu un pat și cineva întins pe el. Elisa Robledo se recunoscuse imediat pe ea, apoi pe Nadia. Fotografiile fuseseră făcute dintr-un loc de pe tavan și le arătau dormind în odăile lor de pe New Nelson, în urmă cu zece ani.

- Luminile odăilor noastre aveau camere video cu infraroșii, ascunse, a explicat Blanes. Ric dispunea în fiecare noapte de imaginile tuturor în timp real. Inclusiv a ta, Carter.

- Eagle voia să ne spioneze, a consimțit Carter. Erau paranoici din cauza Impactului.

Acum totul se potrivea pentru Elisa: înțelegea că referirea făcută de Ric în discuția lor cu privire la plăcerile ei solitare nu fusese o fanfaronadă. El *o văzuse* realmente. Putea să-i vadă pe toți, de fapt.

- Dar care din blestematele astea de imagini a folosit-o? aproape că a urlat Jacqueline.

Mai mult decât să-l întrebe pe Blanes, părea să-i vorbească ecranului.

- Nu știm, Jacqueline. Ric a făcut experimentul singur, fără să-i spună lui Marini.

- Dar trebuie să existe vreo mențiune, vreo înregistrare. Subit, Carter părea foarte nervos. Și în sala de control erau ascunse camere video, a adăugat, dar Blanes a negat, clătinând din cap.

- Toate mențiunile și înregistrările din acea noapte s-au șters după ce Zigzag a oprit curentul: a absorbit energia din jurul său, a șters datele de pe circuite. E posibil chiar ca Ric să fi folosit iar o imagine de-a sa, deși mă îndoiesc. Cred că a încercat cu alta. Oricare dintre ele, dar care?

Le-a trecut iar în revistă, una câte una, dar invers.

- Nu, nu una oarecare. Elisa a observat că-i venea greu să

vorbească. Nu pot fi ale Nadiei, ale lui Marini, Craig, Ross, Silberg, și nici ale soldaților.

- Ai dreptate. Ei sunt *morți*, și dedublarea nu poate coexista cu ființa moartă. Nu rămânem decât... Blanes i-a privit pe rând, în vreme ce-i menționa, în camera întunecoasă: Elisa, Jacqueline, Carter și cu mine. Și Ric, care a dispărut.

- Dar asta înseamnă... Jacqueline era albă ca varul.

Blanes a consimțit grav.

- Zigzag e unul dintre noi.

Soldatul era femeie și se numea Previn ori cel puțin așa menționa plăcuța care-i atârna de gât. Era blondă, cu ochi albaștri, cam corpolentă, dar atrăgătoare, deși cel mai bun lucru la ea era că nu vorbea. În schimb, locotenentul Borsello, șeful Secției Tactice a bazei de la Imnia din Marea Egee, ascuns în spatele mesei de scris din încăpere, vorbea până și cu coatele. Semănau totuși la ceva: privirile lor se prefăceau că *nu-l vedeau* pe Jurgens. Femeia-soldat ținea privirea foarte departe de el, iar locotenentul și mai și: îi făcea iute cu ochiul lui Jurgens, apoi își întorcea rapid privirea spre Harrison, de parcă voia să dea de înțeles că era obișnuit să vadă de toate.

Harrison își dădea seama că el se prefăcea că prezența lui Jurgens nu era importantă.

- Sunt încântat să vă am drept oaspete, domnule, a spus Borsello, și sunt la dispoziția dumneavoastră, dar nu știu dacă am înțeles bine ce doriți.

- Doresc... Harrison părea să dea târcoale termenului. Doresc ceva foarte simplu, domnule locotenent: patru „arhangheli”, șaisprezece oameni, costume antipoluare, tot tacâmul.

- Ca să plecați când?

- Chiar astă-seară. În opt ore.

Borsello a ridicat din sprâncene. Nu-și pierdea expresia „la-Privește-Ce-Amabil-Sunt-Cu-Civilii”, dar Harrison citea în sprâncenele lui crește un refuz perfect.

- Tare mă tem că va fi imposibil. E un taifun la nord de Chagos, care se îndreaptă spre New Nelson. „Arhanghelii” sunt elicoptere mici. Există probabilitatea mai mare de cincizeci la sută că...

- Hidroavioane, atunci. Borsello a zâmbit cu indulgență.

- N-ar putea ameriza, domnule. Peste două ore, valurile din jurul insulei vor fi de zece metri. E absolut imposibil. Suntem o

echipă modestă, aici pe Imnia. Secția mea n-are mai mult de treizeci de oameni. Va trebui să așteptăm până mâine.

Într-un fel, Harrison o privea insistent pe Previn. Răspundea la zâmbetele și la politețea lui Borsello, dar se uita la subordonata lui. Ceea ce suporta cel mai puțin, ceea ce nimeni n-avea dreptul să-i ceară să suporte era obstacolul cu fața ca o lună semănată cu craterile acneei: locotenentul Borsello.

- La prima oră veți avea gata bagajele. Poate că în zori, dacă...

- Putem vorbi între patru ochi, domnule locotenent? i-a tăiat-o Harrison.

Sprâncene arcuite, strădanii să nu pară uimit, să fie în continuare politicos. Și să nu se uite la Jurgens. Până la urmă, Borsello a făcut un gest și femeia-soldat a dispărut, închizând ușa în urma ei.

- Ce doriți mai exact, domnule Harrison?

Acum, că plecase walkiria, Harrison se simțea mai în largul lui. A închis ochii, închipuindu-și posibile răspunsuri. „Vreau să-mi scot o viespe din cap. Aș putea să-i răspund așa.” Când i-a deschis iar, Borsello era tot acolo, dar, din fericire, și Jurgens. A schițat un surâs de bătrân politicos.

- Vreau să plec spre insulă la noapte. Și să-i iau cu mine și pe unii dintre oameni. Vă jur că, de-aș putea face toată munca singur, nu v-aș deranja.

- Înțeleg. Dar știu că trebuie să urmez instrucțiunile. Astea sunt ordinele: să urmez instrucțiunile. Mă tem că asta presupune să evit pericolele. Nu pot trimite „arhangheli” într-o zonă cu taifun. Pe de altă parte, dacă îmi permiteți să vă vorbesc sincer... Harrison a făcut un gest, parcă încurajându-l. După informațiile noastre, indivizii pe care îi căutați se duc în Brazilia. Autoritățile de acolo au fost deja alertate. Nu înțeleg foarte bine de ce vă grăbiți să plecați spre New Nelson.

Harrison a încuviințat în tăcere, de parcă Borsello i-ar fi dezvăluit un adevăr neîndoielnic. Cu siguranță, totul sugera că Paul Carter și savanții se îndreptaseră spre Egipt, după ce făcuseră escală la Sanaa. Agenții lui îl interogaseră pe un falsificator de pașapoarte din Cairo, care dăduse asigurări că Paul Carter îi ceruse vize pentru Brazilia. Era singura pistă solidă de care dispunea.

De aceea, Harrison nu voia s-o urmeze. Îl cunoștea bine pe Carter, știa că era o eroare să opteze pentru drumul marcat de

urmele lui.

În schimb, exista o altă informație, mult mai subtilă: sateliții militari detectaseră un elicopter neidentificat, survolând Oceanul Indian cu o seară în urmă. O asemenea descoperire nu era foarte semnificativă, fiindcă elicopterul nu se apropiase de New Nelson, dar Harrison își dăduse seama că persoanele însărcinate să informeze despre cine se apropia ori nu de New Nelson erau oamenii lui Carter.

Pentru el, acesta era drumul corect. I-o spusese lui Jurgens de dimineață, când zburau spre Imnia: „Sunt pe insulă. S-au întors”. Credea chiar și că știa de ce. „Au descoperit o cale să-i vină de hac lui Zigzag.”

Dar trebuia să acționeze cu aceeași diabolică viclenie ca și vechiul său coleg. Dacă hotăra să apară pe New Nelson la lumina zilei, paznicii aveau să-l alerteze pe Carter și la fel avea să se întâmple dacă dădea ordinul de retragerea a pazei de coastă sau dacă îi interoga. Trebuia să ia brusc insula cu asalt, profitând de faptul că urmărirea avea să se întrerupă la noapte din pricina furtunii: doar așa putea să-i prindă pe toți. Ideea îl atrăgea. Dar ce-avea să câștige dacă-i povestea totul idiotului din fața lui?

La urma urmei, dispunea deja de un ajutor fără pereche: îl chemase pe Jurgens.

- Brazilia e o pistă, a admis. O pistă bună, domnule locotenent. Dar, înainte de a o urma, trebuie să exclud New Nelson.

- Și eu vreau să vă fac pe plac, domnule, dar...

- Ați primit ordine directe de la Secția Tacticală.

- Mi s-a ordonat să urmez instrucțiunile lor, vă repet, dar eu sunt cel care decide cum și când să pun în primejdie viața oamenilor din subordine. Aceasta este o instituție, nu o armată.

- Oamenii dumneavoastră vor asculta ordinele mele, domnule locotenent. Au primit și ordine directe.

- Atâta vreme cât sunt aici, oamenii *mei*, domnule, mă vor asculta pe mine.

Harrison a întors privirea, de parcă și-ar fi pierdut orice interes pentru convorbire. A privit amiaza dulce, galbenă și albastră deasupra mării, dincolo de fereastra ermetică a biroului. Aproape că a plâns la gândul că înainte, mult înainte de a se ocupa de Proiectul Zigzag, înainte ca ochii și mintea lui să intre în contact cu oroarea, peisaje ca acesta îl emoționau.

- Domnule locotenent, a spus după o lungă pauză, continuând

să privească spre fereastră, cunoașteți ierarhiile îngerilor? Și a enumerat, fără să-i mai aștepte răspunsul: „Serafimi, heruvimi, tronuri, puteri...” Eu am să preiau comanda. Sunt un nivel infinit superior dumneavoastră în ierarhie. Am văzut *mai multă oroare* decât dumneavoastră, și merit respect.

- La ce vă referiți când spuneți „am să preiau comanda”?
Borsello se încrunta.

Harrison n-a mai privit peisajul, s-a uitat la Jurgens. Borsello a făcut ceva surprinzător: s-a ridicat de pe scaun și a rămas drept, de parcă în încăpere intrase un grad superior. Din gaura dintre sprâncene a scăpat o picătură roșu-închis, care s-a prelins fără obstacole pe puntea nasului. Pistolul cu amortizor a dispărut în jacheta lui Jurgens cu aceeași iuțeală sclipitoare cu care apăruse.

- La asta mă refer, domnule locotenent... a spus Harrison.

30

Se mutaseră în sufragerie. Lumina cenușie a dimineții sublinia contururile obiectelor și ale corpurilor, amestecându-le. Carter a luat o înghițitură de cafea.

- N-ar putea exista o explicație mai simplă? a iscodit. Un nebun, un sadic, un asasin profesionist, o organizație teroristă... O explicație ceva mai... nu știu, mai *reală*, fir-aș al naibii! Probabil că a observat privirea pe care i-o aruncaseră ceilalți, fiindcă a ridicat mâna. E doar o întrebare...

- Asta-i explicația cea mai reală, Carter, a replicat Blanes. Realitatea este fizică. Dumneata știi la fel de bine ca mine că nu există altă explicație. Ridica degetele de la o mână în timp ce vorbea. În primul rând, iuțeala și tăcerea: uciderea lui Ross i-a luat mai puțin de două ore, pe Nadia a terminat-o în câteva minute, pentru Reinhard i-au ajuns câteva secunde. Apoi e incredibila varietate a locurilor: interiorul unei cămări, un șlep, un apartament, un avion în zbor... E evident că nu-i pasă dacă schimbă spațiul, fiindcă *nu se mișcă în spațiu*. În al treilea rând, starea de mumificare a rămășițelor, care arată că timpul scurs a fost diferit pentru victime față de restul lucrurilor care le înconjurau. În al patrulea rând, șocul resimțit în fața scenariului crimei, pe care îl suferă până și cei familiarizați cu astfel de orori. Știți de ce? Din cauza Impactului. În crimele lui Zigzag, există Impact, ca și în imaginile din trecut. Marini și Ric sufereau când

vedeau dedublări. Blanes i-a arătat cele patru degete, de parcă încerca să-i arate suma la o licitație. Pentru dumneata e la fel de limpede ca pentru toți: asasinul e o dedublare. Totul arată că vine de la unul dintre noi. Asta a fost concluzia la care a ajuns bietul Reinhard.

- Adică, unul dintre cei care suntem aici poate fi *asta*. Și nici măcar nu știe.

- Eu, Elisa, Jacqueline și dumneata, a afirmat Blanes, ori poate Ric. Unul dintre cei care erau pe insulă acum zece ani. Unul dintre cei care au *supraviețuit*. Cu condiția să nu fi fost Reinhard, caz în care a și murit deja. Dar mă îndoiesc...

Jacqueline continua să stea aplecată în față pe fotoliu, cu coatele sprijinite de coapse și cu privirea pierdută, ca și cum n-ar fi auzit nimic, dar brusc a clipit și a intervenit.

- Dedublarea lui Ric *nu era atât de violentă*, e-adevărat? De ce e Zigzag *așa*?

Blanes o privea grav.

- Aceasta e întrebarea-cheie. Singurul răspuns care îmi vine în minte e cel pe care l-a dat Reinhard: unul dintre noi nu-i *ceea ce pare a fi*.

- Ce?

- Toate visele noastre... Blanes își sublinia vorbele cu gesturi. Aceste dorințe străine nouă, impulsurile care ne domină... Zigzag ne influențează în timp, chiar dacă nu-l vedem. Ne intră în subconștient, ne obligă să gândim, să visăm ori să facem ceva. Asta nu se întâmplase cu nicio dedublare anterioară. Reinhard credea (și i se părea înspăimântător) că trebuia să vină de la o minte bolnavă, anormală. Dedublându-se când dormea, a câștigat o forță enormă. Tu, Jacqueline, ai folosit cuvântul „contaminat”, îți amintești? E nimerit. Inconștientul lui ne-a contaminat.

- Vrei să spui, a întrebat Jacqueline, neîncrezătoare, că unul dintre noi îi înșală pe ceilalți?

- Vreau să spun că-i vorba, probabil, despre un om cu tulburări.

O tăcere adâncă. Privirile s-au întors către Carter, deși Elisa nu înțelegea prea bine de ce.

- Dacă-i vorba despre un om cu tulburări, sigur e profesor de fizică, a spus Carter.

- Ori poate un fost soldat, a replicat Blanes, uitându-se la el. Un tip cu destule traume, pentru ca inconștientul lui să trăiască

într-un coșmar peren.

Carter a ridicat din umeri, parcă râzând, dar buzele nu i s-au mișcat. A făcut stânga împrejur, a intrat în bucătărie și și-a mai turnat cafea încălzită.

- Și de ce nu mai dă semne de viață ani la rând, apoi revine? S-a interesat Jacqueline.

- Expresia „ani la rând” n-are sens din punctul de vedere al lui Zigzag, a precizat Blanes. Pentru Zigzag, totul se petrece cât ai clipi din ochi, și aceste perioade echivalează cu intervalele de care se folosește când se mișcă prin timp, ca oricare altă dedublare. Pentru *el*, în noaptea asta noi ne aflăm încă în drum spre sala de control, în timp ce sună sirena de alarmă. Pe coarda lui de timp, în lumea lui, continuăm să fim *în clipa aceea vagă*. De aceea îi suferim influența, deși nu-l vedem. De fapt, sunt sigur că ne alege într-o ordine anume. Vă amintiți cine a ajuns mai întâi în sala de control, în afară de Ric? Rosalyn. A fost prima care a murit. Și apoi? Cine a ajuns după aceea?

- Cheryl Ross, a murmurat Elisa. Chiar ea mi-a spus.

- A fost a doua victimă.

- Mendez a fost primul meu om care a sosit, a spus Carter: era de gardă și... Stați. El a fost a treia victimă. Pe toți...

S-au uitat unul la altul. Jacqueline părea foarte nervoasă.

- Eu am ajuns după Reinhard, a gemut. S-a întors spre Elisa. Și tu?

- E o eroare, a spus Elisa: eu am ajuns împreună cu Nadia, dar Reinhard era deja acolo, iar Nadia a murit înainte de... Brusc s-a oprit: „Nu, Nadia mi-a spus că se trezise înainte. Tocmai descoperise că Ric nu era în pat”. S-a corectat: Nu-i adevărat. Ne omoară în ordinea în care ne-am trezit și am ieșit pe culoar.

O clipă, nimeni nu s-a uitat la nimeni, părând cu toții cufundați în propriile gânduri. Elisei i s-a părut înspăimântător că se simțea oarecum ușurată, amintindu-și că Jacqueline și Blanes erau deja treji când ajunsese ea.

- Ascultați cu toții. Carter a ridicat o mână. Chipul lui își pierduse culoarea, dar vocea îi era autoritară. Dacă teoria dumneavoastră e corectă, domnule profesor, atunci ce-o să se întâmple când *ăla* o să se elimine pe sine?

- Are un *alter ego*, și, când și-l va elimina, vor muri amândoi, a răspuns Blanes.

- Și dacă acest *alter ego* ar muri din orice cauză...

Atunci va muri și Zigzag. Carter a făcut un gest cu capul, de

parcă era în posesia tuturor cheilor.

- Așa că n-avem nevoie decât să-i cunoaștem identitatea și, oricine-ar fi, *să-l eliminăm* înainte ca ticălosul de Zigzag să mai facă bucăți pe cineva. E evident că n-o să se elimine pe sine: dacă n-a făcut-o până acum înseamnă că are de gând să se păstreze pentru sfârșit, dinadins ori din întâmplare. O să trebuiască s-o facem noi. A urmat o pauză. Carter se uita la ei, parcă sfidându-i. A repetat: Oricine-ar fi. Greșesc?

Aceasta era soluția? Elisei i se părea oribilă, dar simplă și potrivită. O nouă neliniște părea să fi pus stăpânire pe situație. Până și Víctor, care stătuse pe margine, participa acum din plin la discuție.

- E un bărbat. Vocea lui Jacqueline a răsunat ca o piatră aruncată pe podea. Știu: e un bărbat.

A ridicat ochii negri spre Carter și Blanes.

- Vreți să spuneți că nu există femei pervertite, doamnă profesoară? a întrebat Carter.

- Vreau să spun că eu *știu că-i un bărbat!* Și Elisa la fel. Jacqueline s-a întors spre ea. Tu simți la fel ca și mine! Hai, zi odată!

Înainte ca Elisa Robledo să poată răspunde, Carter a zis:

- Să presupunem că aveți dreptate: e un bărbat. Ce vreți să facem? Mai există încă două posibilități. Ce facem eu și domnul profesor? Ne tăiem reciproc gâturile, ca să puteți să trăiți liniștită?

- Trei, a spus Víctor și, cu toate că a vorbit foarte delicat, a provocat o nouă pauză. Trei posibilități: mai e și Ric.

Elisa s-a gândit că el avea dreptate. Nu-l puteau exclude pe Valente până nu se convingeau că murise. De fapt, judecând după „contaminările” de care sufereau Jacqueline și ea, era candidatul *cel mai probabil*.

- Dacă am afla ce imagine a folosit în noaptea aceea... a spus Blanes.

O clipă, amintirea lui Ric Valente a târât-o pe Elisa dincolo de realitate. Ca și cum n-ar fi trecut un deceniu: i-a revăzut chipul, zâmbetul neclintit; i-a auzit vorbele batjocoritoare, umilitoare. Oare nu-și râdea și acum de ei toți? Brusc, a înțeles ce trebuiau să facă.

- Există o posibilitate. Firește. O singură posibilitate.

- Nu!

Strigătul i-a dat de înțeles că Blanes o înțelesese.

- E singura, David! Carter are dreptate! Trebuie să aflăm care dintre noi e Zigzag, înainte să ucidă iar!

- Elisa, nu-mi cere așa ceva!

- Nu-ți *cer*! Era conștientă că și ea era în stare să strige ca niciodată. E o *propunere*! Nu hotărăști singur, David!

Privirea lui Blanes era teribilă în clipa aceea. În pauză, au auzit vocea dogită și cinică a lui Carter:

- Dacă vrei să cunoști violența adevărată, închide doi savanți în aceeași cușcă. A făcut câțiva pași și s-a oprit între ei. Își aprinsese o țigară (Víctor nu știa că Paul Carter fuma) și trăgea adânc din ea, ca și cum dorința de a fuma i-o depășea pe aceea de a vorbi. V-ar deranja mult dacă dumneavoastră, două creiere strălucite ale fizicii, ne-ați explica despre ce vorbiți?

- Riscuri: crearea un nou Zigzag! a exclamat Blanes, uitându-se la Elisa, fără să-i dea atenție lui Carter. Beneficii: niciunul!

- Chiar și așa, nu știu ce altceva am putea face! Elisa Robledo s-a întors spre Carter și a vorbit mai calm. Știm că, în acea noapte, Ric a folosit acceleratorul și computerele din sala de control. Propun să filmăm cu camera video câteva secunde din sala de control, *să deschidem* corzile de timp, să vedem ce a făcut, ce s-a petrecut după aceea, inclusiv uciderea lui Rosalyn. Știm ora *exactă* la care s-a petrecut totul: ora când s-a oprit lumina. Putem deschide două sau trei corzi de timp anterioare momentului. Poate că asta ne va permite să aflăm ce făcea Ric ori ce imagine a folosit ca să-l creeze pe Zigzag.

- Astfel aflăm *cine-i*. Carter și-a scărpinat barba și s-a uitat la Blanes. Bine gândit.

- Uitați un mic detaliu! Blanes l-a înfruntat pe Carter. Zigzag a apărut pentru că Ric a deschis o coardă de timp din trecutul *recent*! Vreți să se întâmple același lucru și acum? Doi Zigzag?

- Chiar tu ai zis, a obiectat Elisa: dedublarea e periculoasă doar când persoana e inconștientă. Nu cred că în noaptea aceea Ric dormea și folosea acceleratorul în același timp, nu-i așa? L-a ținut cu privirea pe Blanes și s-a mai temperat. Privește chestiunea astfel: ce altă opțiune avem? Nu ne putem apăra. Zigzag va continua să ne omoare, până se va ucide pe sine, dacă o va face.

- Putem studia cum să evităm ca el să folosească energia.

- Pentru cât timp, David? Dacă izbutim să-l oprim acum, cât va trece până se va întoarce iar? S-a adresat celorlalți: Am calculat intervalul între două atacuri, ca și energia utilizată și

consumată: perioada de atac s-a redus la jumătate. Primul a avut loc la o sută nouăzeci de milioane de secunde după moartea lui Mendez, al doilea, la nouăzeci și patru de milioane cinci sute de mii de secunde după moartea Nadiei, aproape jumătate. În acest ritm, lui Zigzag îi rămân patruzeci și opt de ore de activitate înainte de a „hiberna” iar vreme de probabil *mai puțin de un an*. A ucis patru persoane în nici patruzeci și opt de ore. Încă mai poate să omoare două sau trei în același timp, azi sau mâine, și să termine cu restul în mai puțin de șase luni. S-a uitat la Blanes. Suntem *condamnați*, David, orice am face. Iar eu nu vreau decât să-mi aleg moartea.

- Sunt de acord cu ea, a spus Carter.

Elisa a căutat-o cu privirea pe Jacqueline: stătea în picioare lângă ea, dar părea ușor departe; ceva din poziția ori din expresia ei o micșora.

- Nu mai pot, a șoptit. Vreau să termin cu ăsta, cu monstrul ăsta! Sunt de acord cu Elisa...!

- N-am să-mi dau cu părerea, s-a grăbit să spună Víctor, când Elisa Robledo s-a întors spre el. Voi trebuie să decideți. Nu vreau decât să vă pun o întrebare. Sunteți *complet* siguri că îl veți putea ucide cu *sânge rece* pe cel care a produs dedublarea, când veți afla cine-i?

- Cu mâinile mele, l-a înfruntat Jacqueline. Și, dacă-s eu, și mai ușor...

- Liniștește-te, dom' părinte. Carter l-a bătut pe umeri pe Víctor. Mă ocup eu de asta. Am omorât oameni și pentru că au tușit în direcția greșită.

- Dar cel care a produs dedublarea nu-i răspunzător de nimic, a spus Víctor fără să cedeze și s-a uitat la Carter. Ric n-a procedat bine, făcând un experiment neaprobat, dar nici el n-ar merita să moară. Și, dacă nu-i Ric, atunci nici măcar n-a *tușit*.

„Toată vina lui a fost că a dormit.” Elisa îi dădea dreptate lui Víctor, dar nu voia să abordeze chestiunea în acel moment.

- În orice caz, trebuie să știm *cine este*. S-a întors către Blanes. David, nu mai rămâi decât tu. Ești de acord?

- Nu! A ieșit din odaie, repetând și strigând îngrozit: Nu-s de acord!

Nimeni n-a reacționat. Apoi s-a auzit vocea lui Carter, potolită, grea:

- E prea interesat să nu se facă experimentul, nu vi se pare?

A hotărât să se ducă după el. A ieșit pe coridor tocmai bine ca să-l vadă cotind spre culoarul de acces la prima baracă. A crezut că știa unde se ducea. A cotit la stânga, a trecut prin fața ușilor de la laborator și a deschis-o pe cea dinspre vechiul lui birou. Era una dintre zonele cele mai distruse de explozie, aproape un mormânt întunecos și pustiu. Prin fisurile din pereții întăriți cu contraforți, gemea vântul. Nu mai rămăsese decât o măsuță.

Blanes își sprijinea pumnii pe ea.

Brusc, i s-a părut că îi întrerupea din nou recitalul din Bach, ca să-i arate rezultatele calculelor ei. Când găsea vreo greșală, el îi spunea: „Du-te și corectează odată greșeala asta nenorocită”.

- David... a murmurat.

Blanes n-a răspuns. Stătea în întuneric, tot cu capul aplecat.

Elisa era mai liniștită. Nu-i fusese ușor: căldura și încordarea erau insuportabile. Deși purta doar un tricou cu bretele și pantaloni scurți, își simțea spatele, axilele și fruntea lipicioase de sudoare. În plus, trebuia să doarmă. Câteva minute, dar *să doarmă*. Știa totuși (primul sfat pe care și-l dăduse) că trebuia să rămână trează dacă voia să supraviețuiască, și (al doilea sfat) să-și păstreze, în orice caz, calmul.

A hotărât să-i vorbească, așadar, cu absolută seninătate.

- Ne-ai mințit, David.

A întors capul și a privit-o.

- Ai spus că dedublările le văd doar cei care fac încercarea. Imaginile cu șobolani și câini au fost obținute de Marini, dar prima, Paharul Intact, ați obținut-o *amândoi*. Și tu ai văzut dedublarea paharului, e adevărat? De aceea nu vrei să facem încercarea?

Din întuneric, Blanes o privea tăcut.

Ea și-a închipuit ce vedea: silueta ei de femeie în picioare, în prag, cu lumina bătându-i în față, părul negru strâns într-o coadă mare, tricoul care îi dezvelea pânțele, blugii cu margini rupte, apăsând zona inghinală...

- Elisa Robledo... a șoptit el. Studenta cea mai isteță și mai frumoasă, cea mai îngâmfată ignorantă.

- Și ție nu ți-a păsat nici cât o ceapă degerată de cele trei calități.

S-au măsurat iar din priviri. Și au zâmbit. Totuși, el i-a spus imediat în modul cel mai înfricoșător:

- Mai există o victimă a lui Zigzag pe care n-o știi, dar *am omorât-o eu*. Tot mai ținea pumnii pe masă. Foarte concentrat,

privea ceva invizibil, aflat între mâinile lui. Vorbea, dar nu se uita la Elisa. Știai că la vârsta de opt ani mi-am văzut fratele mai mic murind electrocutat? Eram în sufragerie, eu, mama și fratele meu. Atunci... îmi amintesc foarte bine... Mama a lipsit o clipă, iar fratele meu, care avea o minge, s-a dus să se joace cu ghemul de cabluri de la televizor, fără să observ. Eu citeam o carte. Îmi amintesc titlul: *Minunile științei*. La un moment dat, m-am întors mi-am văzut frățiorul țeapăn, cu părul ca al porcului spinos. Scotea un sunet răgușit. Mi s-a părut că, de la talie în jos, trupul îi exploda ca un balon plin cu apă, dar în realitate făcea în același timp și pipi, și caca. M-am aruncat asupra lui, aproape înnebunit. Citisem că era periculos să atingi un electrocutat, dar nu-mi păsa. Am fugit la el și l-am împins ca și cum ne băteam. M-a salvat simplul fapt că au sărit siguranțele. Dar în amintire am impresia că am atins *în treacăt* electricitatea. E o amintire foarte ciudată, știu că-i falsă, dar nu mi-o pot scoate din minte: am atins și electricitatea, și moartea. Am simțit că moartea nu era liniște; moartea nici nu trecea, nici nu lua sfârșit: era țeapănă, zumzăia ca o mașină puternică. Era un monstru din metal fierbinte. Când am deschis ochii, mama mă îmbrățișa. Pe fratele meu nu mi-l mai amintesc. Mi s-a șters imaginea hoitului său. Atunci, chiar în acea clipă oribilă, m-am hotărât să fiu fizician: presupun că voiam să-mi cunosc bine dușmanul.

S-a oprit și a privit-o. A continuat, cu voce spartă:

- În urmă cu câteva zile, am trăit alt moment oribil, cel mai oribil de după moartea fratelui meu. Dar acum *m-am căit* că eram fizician. Marți. Reinhard m-a sunat la amiază, după ce aruncase o privire peste documentele lui Sergio, și mi-a povestit despre ele și despre ce se întâmpla. Trebuia să mă duc la Madrid, să pregătesc întrunirea, dar înainte... înainte, am vrut să-l vizitez pe maestrul Albert Grossmann. *Aveam nevoie* să-l văd. Cred că ți-am povestit odată că el era împotriva Proiectului Zigzag. M-a ajutat să găsesc ecuațiile din „teoria sequoiei”, dar, bănuind care erau posibilele consecințe ale implicațiilor, s-a dat la o parte și ne-a lăsat singuri pe Sergio și pe mine. Spunea că nu voia să păcătuiască. Poate fiindcă era bolnav. Eram tânăr, mi-a făcut plăcere ce mi-a spus. Asta-i diferența, marea diferență între vârste: pe bătrâni îi îngrozește păcatul, pe tineri îi atrage. Dar marți, după ce Reinhard mi-a dezvăluit tot ce făcuse Marini, am îmbătrânit dintr-odată. M-am dus să-i povestesc lui Grossmann, căutând, poate, iertarea. A făcut o pauză. Elisa îl asculta cu capul

sprijinit de cadrul ușii. Era la o clinică particulară din Zürich. Se știa pe ducă, își asumase moartea. Cancerul lui era într-o fază foarte avansată, cu metastaze pulmonare și osoase. Își pierdeau vremea tot spitalizându-l și dându-i drumul. L-am convins să mă lase să merg la el în afara orelor de vizită. El m-a ascultat din pat, în agonie. Vedeam cum i se strecura moartea în priviri, așa cum vezi că noaptea se înfiripă la orizont. Spaima îi era tot mai mare, pe măsură ce-i povesteam legătura dintre asasinate (pe care el le ignora) și existența lui Zigzag. Nu m-a lăsat să sfârșesc. Și-a smuls masca cu oxigen și a început să urle. „Nenorocitele! mi-a spus. Ai vrut să vezi ce nu poate vedea nimeni, ceea ce Dumnezeu ne-a interzis să vedem! E vina ta! Pedeapsa ta e Zigzag!” Repeta toate astea urlând în gura mare, tușind, dându-și sufletul: „Pedeapsa ta e Zigzag!” În realitate, era deja mort, dar încă nu știam.

Blanes gâfâia, ca și cum, în loc să vorbească, făcea un exercițiu violent. A început să bată cu degetele în masa prăfuită ca într-o tastatură.

- A intrat o infirmieră și a trebuit să plec. A doua zi, când am ajuns la Madrid, am aflat că murise de cancer chiar în noaptea aceea: Zigzag îl omorâse cu ajutorul meu.

- Nu, tu nu...

- Ai dreptate, a întrerupt-o cu dificultate. Și eu am văzut dedublările paharului. Eu și Sergio le-am studiat și am înțeles riscurile pe care le implica o astfel de conexiune. Am refuzat să urmez acest drum, am crezut că-l convinsesem pe Sergio. Am jurat să nu dezvălui nimic niciodată. Dar el a continuat experimentele în secret. După mulți ani, am simțit ce se întâmpla, dar n-am spus nimănui, nici lui Grossmann, nici altcuiva. Toți mureau în jurul meu, iar eu tăceam!

Deodată, Blanes a început să plângă.

Un plâns chinuit și stângaci: ca și cum pentru asta ți-ar trebui o îndemânare care lui îi lipsea cu desăvârșire. Elisa Robledo s-a apropiat și l-a îmbrățișat. S-a gândit la mama lui Blanes, îmbrățișându-și cu putere fiul mai mare, atingându-l ca să se asigure că el, cel puțin el, era încă viu; că el, cel puțin el, nu fusese lovit de mașina puternică.

- Nu știai ce avea să se întâmple, i-a spus dulce, mângâindu-i ceafa asudată. Nu puteai ști, David. Nu ești vinovat de nimic.

- Elisa... Dumnezeule, ce am făcut? Ce am făcut cu toții? *Ce am făcut toți oamenii de știință?*

- Am nimerit ori am greșit: numai asta puteam face. Vorbea, în timp ce-l îmbrățișa. Vom încerca din nou, David. De astă dată vom afla. Te rog... Lasă-mă să încerc...

Blanes părea mai liniștit. Dar, când s-a depărtat și a privit-o în ochi, ea și-a dat seama că îl copleșea teroarea.

- Mi-e la fel de frică și că vom izbuti, și că vom greși, a zis.

- Gata, a anunțat Jacqueline Clissot, călare pe scaun.

- Cum dorește doamna profesoară, a zis Carter, privind ecranul calculatorului unde stătea Elisa: drept în fund.

Elisa Robledo s-a întors spre minicamera video lipită de computerul de control. Stătea pe un trepied în spatele ei, cu ochii ținți pe tastatura principală. A aprobat poziția. Bănuia că, dacă Ric folosisese acceleratorul în acea noapte, făcuse totul de aici. În plus, imaginea înregistra și ușa generatorului lângă care murise Rosalyn.

Se pregătise toată după-amiaza. Îl convinsese pe Blanes că voia s-o facă singură (trebuise să-l convingă și pe Víctor): era mai puțin riscant pentru grup, spusese, pentru că, dacă apăreau dedublări, cel mai probabil era să le vadă numai ea. N-avea nevoie de ajutor, nici măcar la calcule; susținea că era o pierdere de vreme. În schimb, trebuise să învețe cum să folosească instrumentele. Deși Blanes nu știa totul despre SUSAN, putea s-o învețe manevrele pentru controlul intrării și ieșirii fasciculelor de particule. Víctor a verificat computerele. Cele mai multe funcții ale programelor i se păreau stranii, dar avea avantajul că softul era relativ depășit. Profilatoarele de grafic erau mai complexe, dar n-avea să le folosească decât la nevoie: voia să vadă imaginile așa cum erau ele.

După șapte seara, vântul a început să bată tare, iar vuietul se auzea din sala de control.

- S-ar putea să ai probleme cu furtuna, a spus Blanes, nesigur.

- Asta mă preocupă cel mai puțin. „O furtună la început, alta la sfârșit.” Elisa Robledo s-a gândit că acea coincidență era, poate, un semn de noroc.

Jacqueline s-a apropiat de ea. Își strânsese părul bogat cu un elastic, iar vârfurile îi cădeau ca o plantă care avea nevoie de apă.

- Ce faci după ce obții imaginile? Toți trebuie să le vedem.

A observat acel „toți”. Jacqueline avea dreptate, desigur.

„Dacă eu îl văd pe Zigzag, ar trebui să-l vadă și ei. Altfel, n-au să mă creadă.”

- Am să le înregistrez și am să fac dubluri. O să am nevoie de un suport.

- Din păcate, s-a plâns Carter, batjocoritor, am uitat CD-urile la un supermarket din Yemen.

- Trebuie să existe un CD pe undeva, a spus Elisa.

Carter și-a aprins o țigară și a spus cu voce de prezentator radio:

- Am planificat totul, cu excepția CD-urilor.

A râs înfundat.

- Poate să fi rămas vreunul în laboratorul lui Silberg, a zis Blanes.

- Mă duc să văd, s-a oferit Víctor.

A ieșit din sală, ocolind cablurile coaxiale răsucite pe podea ca niște șerpi morți.

- Totul o să iasă bine, le-a zis Elisa.

Era o minciună, iar ceilalți știau; tocmai de aceea s-a gândit că au s-o considere un adevăr trunchiat.

Ușa metalică, trasă de mâna lui Carter, s-a închis. „Ca o dală văzută din locul cadavrului.”

Era singură. N-auzea nimic, doar geamătul vântului. Parcă era sub un clopot ermetic, la câțiva metri adâncime. O spaimă fără sfârșit, totală, a copleșit-o. A privit manetele de control, calculatoarele care clipeau. A încercat să se concentreze asupra operațiilor.

Știa ora precisă pe care voia s-o exploreze. Ceasul computerelor se oprise la 1 octombrie 2005, la orele patru, zece minute și douăsprezece secunde noaptea. Adică, în cifre rotunde, cu trei sute de milioane de secunde în urmă. S-a oprit o clipă, gândindu-se cât i se schimbase viața în ultimele trei sute de milioane de secunde.

Credea că obținuse energia exactă pentru deschiderea a două, trei corzi de timp în limita fracțiunilor prealabile acestei ore. Avea să folosească filmarea camerei video din spatele ei și să o trimită acceleratorului, făcând-o să intre în coliziune cu energia calculată. Apoi urma să recupereze noul fascicul cu corzi deschise și să-l încarce în computer, ca să-l vadă. „După toate astea, mai vedem noi.

Mai vedem noi.”

A verificat iar ecuațiile. Și-a trecut privirea peste nesfârșitele coloane de numere și litere grecești, încercând să se convingă că nu greșise. „Du-te și corectează greșeala aia nenorocită.” Ce spusese Blanes în ziua aceea în aulă? „Ecuatiile fizicii sunt cheia fericirii noastre, teroarea noastră, viața și moartea noastră.” Era convinsă că găsisese soluția corectă.

Liniile galbene care indicau stadiul configurării acceleratorului ajunseseră la țintă. În întunericul tot mai adânc din sală, ele păreau să-i segmenteze Elisei chipul strălucitor de sudoare, trupul aproape gol, cu tricoul înnodat sub sâni. Căldura era din ce în ce mai intensă. Carter spunea că din cauza furtunii și a presiunii scăzute. Vântul vuia ca un nor de languste când se scutură palmierii. Încă nu ploua, dar din sală se auzea deja mugetul mării.

Numerele ajunseseră la sută la sută. A auzit zumzetul familiar. Procesul inițial luase sfârșit. Aparatul era pregătit să primească imaginea, s-o facă să se rotească în interiorul lui cu o viteză apropiată de cea a luminii.

A început să introducă emoționată datele energiei calculate. „Poate reușesc. Poate îl identific pe Zigzag.”

Dar ce face dacă reușește? Ce face dacă descoperă că era o dedublare a lui David, Carter, Jacqueline... ori chiar a ei? N-avusese oare dreptate Blanes afirmând că a afla putea fi la fel de rău? Ce vor face cu toții?

Și-a alungat întrebările din minte și s-a concentrat asupra ecranului.

31

Blanes scotea bateriile din transmițător.

- Scoateți bateriile de la tot ce aveți asupra voastră: telefoane, agende electronice, orice. Carter, ai controlat conexiunile din bucătărie, lanternele?

- Am scos din priză toate aparatele electrocasnice. Nicio lanternă n-are baterii, cu excepția ăsteia.

Carter mergea dintr-un loc într-altul ținând lanterna în mână dreaptă, cu stânga întinsă, cerând parcă de pomană. Avea în palmă monede mici și netede. S-a apropiat de Víctor, care a ridicat încheietura mâinii și a zâmbit.

- Al meu are arc.

- Nu pot să cred. Carter s-a uitat la Víctor de sus până jos, la lumina lanternei. În plin 2015, n-aveți ceas-computer!

- Am unul, dar nu-l folosesc. Țsta merge foarte bine. E un Omega clasic. De la bunicul. Îmi plac ceasurile cu arc.

- Sunteți o cutie cu surprize, dom' părinte.

- Víctor, te-ai uitat prin laboratoare? a întrebat Blanes.

- În al lui Silberg erau două laptopuri. Le-am scos bateriile.

- Foarte bine. I-am spus Elisei să deconecteze acceleratorul și computerele pe care nu le folosește, a comentat Blanes, făcându-și mâinile căuș, ca să primească bateriile întinse de Jacqueline. Trebuie să punem toate astea undeva.

- Pe consolă.

Carter traversase încăperea până în spate. Când s-a depărtat de ei, au rămas învăluți în întuneric.

- David... Era vocea tremurătoare a lui Jacqueline, care se așezase pe jos. Crezi că va ataca repede?

- Noaptea sunt momentele cele mai riscante, fiindcă dispune de luminile aprinse. Dar nu știm exact când o va face, Jacqueline.

Carter s-a întors și a căutat un loc pe podea. Toți patru nu ocupau nici jumătate din sala de proiecție: se îngrămădiseră lângă ecran, obligați parcă să-și împartă un cort mic: Blanes așezat pe un scaun de lângă perete, Carter și Jacqueline pe jos, iar Víctor pe alt scaun, din partea opusă. Bezna era totală, cu excepția fasciculului galben al lanternei lui Carter, și era o căldură ca de saună.

Carter a lăsat deoparte lanterna și a scos două obiecte din buzunarele pantalonilor. Lui Víctor i-au părut piesele unui robinet negru.

- Presupun că-l pot folosi, a zis, potrivit piesele între ele.

- N-o să-ți servească la nimic, l-a avertizat Blanes, dar, ori de câte ori n-ai baterii, îl poți folosi.

Carter și-a pus pistolul în poală. Víctor a observat că-l privea cu o emoție pe care n-o mai văzuse pe chipul nimănui până atunci. Brusc, fostul militar a apucat lanterna și i-a aruncat-o. Gestul a fost atât de neașteptat, că, în loc să încerce s-o prindă, Víctor s-a tras, iar lanterna i-a lovit brațul. A auzit râsul lui Carter, care s-a aplecat s-o ia. „Idiotule!” s-a gândit Víctor.

- Te-am atins, dom' părinte. Grație ceasului cu arc, ți-ai câștigat prima gardă. Sună-mă la trei, dacă adorm. Eu fac restul nopții.

- Elisa are să ne anunțe înainte, a spus Blanes.

O vreme au tăcut. Lanternele proiectau pe pereți umbre, niște guri de tunel. Víctor era sigur că auzea ploaia. În sala de proiecții nu existau ferestre (cu toate dezavantajele, era unicul loc din stație unde își puteau întinde picioarele ceva mai comod), dar se auzea ceva ca o interferență enormă, hârâitul unui televizor cu purici. Mai aproape, în beznă, suspina o respirație întretăiată. Un oftat. Víctor a observat că Jacqueline își ascunsese fața în mâini.

- Nu va putea ataca de astă dată, Jacqueline, a zis Blanes pe un ton dătător de încredere. Suntem pe o insulă: pe o rază de kilometri în jur nu dispune decât de bateriile acestei lanterne și de computerul Elisei. Nu va ataca în noaptea asta.

Paleontologa a înălțat capul. Lui Víctor nu i s-a mai părut frumoasă: era rănită și tremura.

- Sunt următoarea, a spus femeia în șoaptă, dar Víctor a auzit-o. Sunt sigură.

Nimeni n-a încercat s-o consoleze. Blanes a tras adânc aer în piept și s-a aplecat spre ecran.

- Cum face? a întrebat Carter. Se întinsese cât era de lung, cu ceafa sprijinită în mâini, și acestea de perete, iar tufele de păr de pe piept îi ieșeau din tricou. Cum ne omoară?

- Când îi intrăm în coarda de timp, ai lui suntem, l-a lămurit Blanes. Ți-am mai explicat că într-un răstimp atât de scurt precum coarda de timp n-avem timp suficient ca să fim „solizi”, iar trupul nostru și toate obiectele care ne înconjoară sunt instabile. În interiorul ei, suntem ca un puzzle de atomi: Zigzag trebuie doar să ne ia piesele una câte una, să le mute din loc ori să le distrugă. Poate face cum vrea, la fel cum manevrează energia luminilor. Hainele - tot ce rămâne în afara corzii și, ca atare, are propria curgere - devin străine. Nu ne apără nimic, nu putem folosi nicio armă. În coarda de timp suntem goi pușcă, lipsiți de apărare ca bebelușii.

Carter rămăsese nemișcat. Părea că nici măcar nu respira.

- Cât durează? A scos o țigară din buzunarul pantalonilor. Durerea. Cât credeți că durează?

- Nimeni n-a apucat să ne povestească. Blanes a ridicat din umeri. Sigura versiune e cea a lui Ric: lui i s-a părut că a petrecut ore la rând în coardă, dar dedublarea lui n-avea puterea lui Zigzag.

- La Craig și la Nadia a durat luni în șir, a murmurat Jacqueline, strângându-și genunchii la piept, parcă vlăguită. Așa arată autopsiile. Luni sau ani în care au simțit dureri.

- Dar nu știm ce se petrece în conștiințele lor, Jacqueline, s-a grăbit să adauge Blanes. Poate că percepția timpului să fi fost, în cazul lor, diferită. Între timpul subiectiv și cel obiectiv există diferențe, adu-ți aminte. Poate că, din punctul de vedere al conștiințelor lor, totul se întâmplă foarte iute.

- Nu, a spus Jacqueline. Nu cred...

Carter căuta ceva în buzunare, poate o brichetă ori o cutie cu chibrituri, fiindcă mai avea încă țigara turtită între buze. Dar a renunțat și și-a scos țigara din gură, privind-o în timp ce vorbea.

- Am văzut de multe ori acte de tortură, am și simțit-o pe pielea mea. În 1993, lucram în Rwanda, antrenând grupări paramilitare hutu din zona Murehe... A izbucnit o revoltă și m-au acuzat de trădare, hotărând să mă tortureze. Unul dintre șefi m-a anunțat că au s-o ia încetișor: începeau cu picioarele și terminau cu capul. Întâi mi-au smuls unghiile de la picioare cu bețișoare ascuțite. A zâmbit. N-am simțit durere mai mare în toată blestemata mea de viață. Plângeam și făceam pe mine de durere, dar cel mai rău era că se aflau abia la început: erau doar unghiile de la picioare, rahaturile uscate care ne cresc la capătul trupului. Am crezut că n-o să suport, că mintea o să-mi explodeze înainte să ajungă ei la talie. Dar, după două zile, o grupare antrenată de mine a intrat în sat, i-a alungat pe tipii care mă arestaseră și m-a eliberat. M-am gândit că suferința are limitele ei. La academia militară unde am studiat era o vorbă: „Dacă durerea ține mult, atunci poți rezista. Dacă e irezistibilă, te omoară și n-are să dureze mult”. A râs iar, cu râsul lui dogit, dintotdeauna. Se presupunea că să știi asta te ajută la ananghie. Dar așa ceva...

- Vrei să taci, te rog?

Cu un gest deznădăjduit, Jacqueline și-a lăsat iar capul în jos și și-a astupat urechile.

Carter s-a uitat la ea o clipă, apoi a continuat să vorbească în șoptă, îndreptând spre ei țigara stinsă, ca o cretă strâmbă.

- Știi perfect ce-am să fac atunci când colega voastră o să iasă cu o imagine. O să-l elimin pe ticălos, oricare dintre noi ar fi. Aici și acum. O să-l omor ca pe un câine bolnav. Dacă-s eu... S-a oprit, de parcă lua în considerație acea posibilitate nebănuită. Dacă-s eu, o să aveți plăcerea să vedeți cum îmi împrăștii creierii pe pereți.

Cabina micului UH1Z începea să se legene ca un autobuz

vechi pe o stradă neasfaltată. Prizonier al fotoliului ergonomic modern, cu centură de siguranță în X, capul lui Harrison era singura parte din tot trupul care i se mișca, dar o făcea în orice direcție îngăduită de vertebre. Așezată în fața lui și atingându-i genunchii, femeia-soldat Previn țintuia tavanul cu privirea. Harrison a observat că, sub linia căștii, avea niște ochi albaștri foarte frumoși. Tovarășii lui n-arătau mai bine. Stând în fund, doar Jurgens era teafăr.

Dar Jurgens era cealaltă față a morții și nu era un bun exemplu.

Dincolo părea să se fi dezlănțuit iadul. Ori poate că era vorba despre adevăratul cer, cine mai putea ști. Cei patru „arhangheli” înaintau frenetic prin ploaia aproape orizontală, care mitralia geamurile din față. La vreo cincizeci de metri sub ei, se înălța un monstru cu puterea de o mie de tone de apă curbă. Spre norocul lui, noaptea nu-l lăsa să vadă vârtoarea mării. Dar, privind prin hubloul de alături, Harrison izbutea să distingă milioane de torțe de spumă în vârful kilometrilor de catifea agitată, ca podoabele unui bătrân palat roman în timpul orgiei carnavalului.

S-a întrebat dacă femeia-soldat Previn îl învinovăța de ceva. Nu credea, firește, să-i reproșeze moartea idiotului de Borsello. La Eagle chiar îl aplaudaseră.

Ordinul sosise la amiază, cinci minute după ce Borsello primise un glonț între ochi. Venea de undeva din nord. Mereu la fel; se ordona de undeva din nord, iar cineva din sud executa. Precum capul cu trupul: mereu de sus în jos, se gândea Harrison. Creierul ordona, mâna executa.

„Capul” considerase admisibilă eliminarea locotenentului Borsello. Harrison făcuse ceea ce era corect, Borsello fusese un prost, îl înlocuise sergentul Frank Mercier. Mercier era foarte tânăr; stătea lângă Previn, în fața lui Harrison. Și lui îi era frică. Frica lui luase forma unui măr care îi urca și îi cobora pe beregată. Dar erau soldați buni, antrenați pentru SERF: Supraviețuire, Evadare, Rezistență, Fugă. Își cunoșteau perfect armele și echipamentul, primiseră instrucțiuni suplimentare pentru apărarea și izolarea zonelor. Puteau să facă și altceva în afară de a se apăra: purtau arme de asalt XM39 cu gloanțe dum-dum și arme automate Ruger MP15. Toți erau puternici, aveau priviri sticloase și piele strălucitoare. Păreau mai degrabă mașini decât oameni. Singura femeie era Previn, dar nu distona în grup. Era mulțumit să-i aibă alături, nu voia ca ei să creadă ceva rău

despre el. Cu ei și cu Jurgens nu se temea de nimic.

Cu excepția furtunii.

După noua smucitură, a decis să reacționeze.

S-a uitat la piloți. Semănau cu furnicile gigantice, căci aveau căști ovoidale și negre, în ale căror margini se reflecta strălucirea panoului cu instrumente. Nici nu se gândea, firește, să-și deschidă centura de siguranță ca să se apropie de ei. A răsucit brațul microfonului incorporat în cască și a apăsă pe o tastă.

- Asta-i furtuna? a întrebat.

- *Începutul*, domnule, a răspuns unul din piloți. Vânturile încă nu depășesc sută de kilometri pe oră.

- Nu-i un uragan, a zis celălalt pilot, dinspre urechea lui dreaptă.

- Și, dacă e, n-are nume.

- Dar elicopterul are să reziste?

- Cred că da, a răspuns cel dinspre urechea stângă, cu surprinzătoare indiferență.

Harrison știa că „arhanghelul” era un aparat militar sofisticat și rezistent, pregătit pentru orice fel de condiții atmosferice. Chiar și elicele se puteau regla după forța vântului: în clipa aceea, nu desenau clasicul X, ci două romburi. Dar simpla posibilitate de a avea un accident îl copleșea, nu pentru că înfrunța moartea, ci pentru că nu și-ar mai atinge obiectivul.

- Când credeți că ajungem?

A simțit sudoarea curgându-i pe spate și pe ceafă, sub cască și vesta de salvare.

- Într-o oră ar trebui să vedem insula, dacă totul merge bine.

A lăsat deschis canalul de radio. Vocile îi gâdilau auzul ca halucinațiile unui nebun. „Arhanghel Unu către Arhanghel Doi, recepție...”

Adormiseră, ori asta credea.

Nu îndrăznea să pună lanterna pe ei, de teamă să nu-i trezească, deși eventualitatea i se părea puțin probabilă: evident, erau epuizați. Privindu-i pe rând, unul câte unul, n-a mai avut nicio îndoială că dormeau. Somnul lui Jacqueline era agitat și sonor: emitea un soi de geamăt gutural, iar sânii i se ondulau sub tricou. Carter părea treaz, dar buzele lui formau un punct negru mic într-un colț, ca țeava pistolului său. Blanes sforăia.

Mai erau zece minute până la miezul nopții, și Elisa nu apăruse încă.

Sosea momentul.

Inima îi plesnea. S-a gândit chiar că toți ceilalți o s-o audă bătând, o să se trezească, dar n-o putea opri.

Acționând cu încetinitorul, a pus lanterna mare jos și a aprins-o pe cea mică. Urma proba de foc, expresia nu fusese nicicând mai potrivită.

A stins-o pe cea mare. A așteptat. Nu s-a întâmplat nimic. Continuau să doarmă.

Lumina lanternei mici era slabă, asemenea celei date de jarul dintr-un rug, dar era mai mult ca suficientă ca să nu-i sperie, dacă se trezeau.

A lăsat lanterna aprinsă pe jos, lângă cealaltă, și s-a descălțat. Nu-l pierdea din ochi mai ales pe Carter. I se părea groaznic. Era una dintre acele ființe violente care trăiseră într-o lume paralelă cu a lui, foarte departe de plantele hidroponice, de matematică și de teologie, cum putea fi un bou de la Princeton. Știa că, dacă trebuie să-i facă rău ca să se apere, fostul militar nu avea să stea pe gânduri.

Chiar și așa, nici Carter, nici diavolul nu-l puteau împiedica să facă tot ce voia.

S-a ridicat și s-a dus în vârful picioarelor spre ușă. Își luase precauția de a o lăsa deschisă. A ieșit în coridorul tenebros și a scos chibriturile din buzunar. Cu câteva ore mai devreme, când Carter le căutase ca să-și aprindă țigara, se temuse că avea să descopere cine i le furase. Din fericire, nu fusese așa.

Sub lumina flăcării tremurătoare, s-a întors spre dreapta, ajungând pe culoarul primei barăci. Acolo se auzea mai intens răpăitul ploii, ba chiar intra vântul. Víctor a ferit chibritul cu mâna, temându-se să nu se stingă.

Întunericul îl copleșea. Era îngrozit. În principiu, Zigzag (dacă monstrul exista cu adevărat, fapt de care încă se îndoia) nu era pentru el o amenințare directă, dar ceilalți îi băgaseră spaima în sânge. Iar hărmălaia furtunii, lipsa luminilor și pereții aceia de metal înghețat nu-l prea ajutau să se liniștească.

Chibritul îi ardea degetele. A suflat și l-a aruncat pe jos.

Până a luat altul, a orbit.

Teama e, în mare parte, fantezie: Víctor citise asta de nenumărate ori. Dacă nu-i dai drumul, întunericul și zgomotele n-au nicio putere asupra ta.

Chibritul i-a lunecat printre degete. Nici vorbă să se aplece și să-l caute. A luat altul.

Oricum, era lângă țintă. Când flacăra a reapărut, a zărit ușa la vreo doi metri în dreapta.

- Unde s-a dus Víctor?

- Nu știu, a răspuns Jacqueline. Nici nu-mi pasă.

S-a întors și și-a continuat somnul: numai prin inconștiență își mai atenua frica.

- Nu putem purta toată greutatea, Jacqueline, a comentat Blanes. Víctor ne e de mare ajutor. Dacă pleacă e ca și cum dispar vântul și marea, și rămâne doar corabia veche.

Jacqueline, care închisese ochii, s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la Blanes. El stătea tot pe scaun, sprijinindu-și capul de ecran, cu tricoul verde pătat de sudoare, blugii largi, picioarele întinse și puse unul peste celălalt. Chipul lui amabil și bun, cu barba cenușie crescută, obraji ciobiți de o veche acnee și nasul mare, era întors spre ea într-o expresie afectuoasă.

- Ce-ai zis?

- Că nu trebuie să-l lăsăm pe Víctor să plece. E singurul nostru ajutor.

- Nu, nu. Mă refer... Ai zis ceva despre vânt, mare și o corabie veche...

Blanes s-a încruntat, curios.

- O expresie. De ce întrebi?

- Mi-a amintit de un poem scris de Michel la doisprezece ani. Mi l-a citit la telefon, mi-a plăcut grozav. L-am încurajat să scrie. Îmi e tare dor de el. Jacqueline și-a reprimat dorința subită de a plânge. „Nu mai e nici vântul, nici marea. N-a rămas decât bătrâna corabie.” Acum are cincisprezece ani, tot mai scrie poeme. Și-a frecat brațele și s-a uitat neliniștită în jur. N-ai auzit nimic?

- Nu, a șoptit Blanes.

În sală era beznă. Lui Jacqueline i s-a părut mai mare ca încăperea.

- Sunt următoarea. Vorbea gemând și strâmbându-se, ca o fetiță pedepsită. Știu tot ce-o să-mi facă. Mi-o spune în fiecare noapte. De multe ori am vrut să mă sinucid, și aș face-o, dacă m-ar lăsa. Dar nu vrea. Îi place să-l aștept mereu, zi de zi. În schimb, îmi oferă plăcere și groază. Îmi aruncă plăcerea și groaza în gură ca pe niște oase la câini, iar eu le mestec... Știi ce i-am spus soțului meu când m-am hotărât să-l părăsesc? „Sunt încă tânără, vreau să-mi trăiesc viața, să-mi urmez dorințele.” A

scuturat din cap, dezorientată, după care a zâmbit. Vorbele nu erau ale mele. *E/* le spusese pentru mine.

Blanes a consimțit, dând din cap.

- Mi-am părăsit soțul și fiul. L-am părăsit pe Michel. Trebuia s-o fac, *e/* voia să fiu singură. Mă vizitează noaptea, mă obligă să merg în patru labe, să mă arunc la picioarele lui... Trebuie să mă machiez, să-mi vopsesc părul negru, să mă îmbrac precum... Știi de ce port părul de culoarea asta? Și-a dus mâna la părul roșcat și a zâmbit. Uneori izbutesc *să mă revolt*. Îmi vine greu, dar o fac. Am făcut de-acum prea multe pentru el, nu crezi? A trebuit să-mi abandonez toată viața: profesia, soțul... Chiar și pe Michel. N-ai idee câtă ură înspăimântătoare e în el, ce lucruri oribile spune despre fiul meu. Dacă trăiesc singură, pot, cel puțin, să-i primesc toată ura în trup.

- Înțeleg... a răspuns Blanes. În parte, situația îți place, Jacqueline... A ridicat mâna, oprindu-i replica. Numai în parte, vreau să zic. E ceva inconștient. Îți contaminează inconștientul. E ca o fântână: arunci găleata și, când o scoți, obții multe. Apă, dar și gânganii moarte. Toate lucrurile din tine, care au existat mereu, descoperite de *e/* și scoase tot de *e/* la suprafață. În fond, există și plăcere...

Ea și-a dat seama că fața lui Blanes se schimba pe măsură ce vorbea. Ochii lui n-aveau pupile: semănau cu niște abcese purulente sub sprâncene.

Atunci s-a trezit.

Probabil că adormise ori poate suferise o „deconectare”. Și-o amintea perfect, fusese oribilă: să vezi chipul lui Blanes schimbându-se ca... Din fericire, fusese doar un vis.

A privit în jur, știind că era ceva în neregulă.

Imaginea s-a sfârșit. Víctor a oprit-o, a încărcat alta.

Nu știa dacă voia să-l vadă. Brusc, s-a gândit că nu, chiar dacă era sau nu *E/* cu adevărat (pe câți nenorociți îi crucificaseră în acea epocă până ajunseseră la acel biet Dumnezeu?). Cel puțin, nu sub frisoanele Timpurilor Planck, supus dictaturii atomilor evanescenti... Nu voia să-l vadă pe Fiul ros de cari, devorat pentru o clipă în care nici măcar Tatăl nu încăpea. Eternitatea, Durata Nesfârșită, Roza Preafericită și Mistică erau Timpul Dumnezeu. Dar Nesfârșita Durată Scurtă? Cum să-i spună? Instantaneitatea?

Durata foarte scurtă cât Roza era doar tulpină îi aparținea

Diavolului, fără dubii. Fulgerul, licărul cât o clipire, inclusiv simpla *dorință* de a clipi, durau infinit mai mult. Víctor se gândea la ceva oribil: în cosmosul de milionimi de secundă, Binele nu exista, căci avea nevoie de *mai mult timp* ca Răul.

Le găsisese din întâmplare în această seară, într-unul dintre fișetele din laboratorul lui Silberg, căutând CD-uri nefolosite. Erau câteva discuri compacte, cu o etichetă pe a căror copertă scria: „Dispers”.

Și-a amintit imediat de povestea Elisei. Trebuiau să fie „dispersiunile” despre care Nadia povestise că le păstra Silberg, experimentele ratate cu corzi de timp deschise cu ajutorul unor energii greșite și, ca atare, voalate. Cum de mai erau aici? Poate că Eagle credea că acela era locul cel mai adecvat pentru a le păstra. Ori poate erau imagini nefolositoare. Era sigur, în orice caz, că n-avea să poată vedea mult, dar numele fișierelor pe care le-a descoperit băgând unul dintre CD-uri în calculator – „crucif”, urmat de un număr – era prea tentant, prea suspect, ca să piardă acea șansă unică.

În laboratorul lui Silberg, erau două laptopuri cu bateriile încărcate. Víctor bănuia că tehnicienii care vizitau insula le foloseau la examinarea compact-discurilor. Deși Blanes dăduse dispoziție să se scoată bateriile din toate aparatele, Víctor avusese grijă să fie lăsat cel puțin un laptop în funcțiune. Ca să nu strice planurile colegilor, făcuse un calcul rapid: lanterna pusă în locul celeilalte consuma mai puțin. În total, energia pe care o foloseau acum echivala aproape cu lanterna mare. Și dacă făcea totuși ceva rău, nu-i păsa: hotărâse să-și asume răspunderea. Nu voia decât să vadă unele imagini. Numai *unele*, vă rog. Nimic nu-l va putea opri.

Deschisese, tremurând, primul fișier. Era un univers roz-deschis, un delir suprarealist. Următoarele nouă păreau animațiile unui pictor din anii șaizeci, sub influența acidului. Dar la al unsprezecelea i s-a tăiat respirația.

Un peisaj, un munte, o cruce.

Deodată, crucea s-a transformat într-un stâlp fără braț orizontal. Și-a înghițit saliva: schimbările de morfologie trebuiau să se datoreze Timpurilor Planck. Crucea nu era cruce în segmentele acelea de timp atât de mici. N-a observat nicio figură omenească.

Imaginea nu dura decât cinci secunde. Víctor a păstrat-o și a deschis-o pe următoarea.

Era foarte voalată: un munte parcă în flăcări. A închis-o și a pus-o pe următoarea. Era un racursi al scenei cu crucea. Ori poate alta, diferită, fiindcă observa o a doua cruce în vârf și extremitatea alteia la dreapta. Trei.

Și oameni în jur. Forme, umbre decapitate.

O sudoare înghețată îi invada spatele. Imaginea era foarte înțețoșată, dar, chiar și așa, putea distinge forme cu spatele lipit de cruci.

Și-a scos ochelarii, s-a apropiat de ecran, până când ochii lui de miop au captat toate detaliile. Imaginea a sărit, una dintre cruci a dispărut aproape complet. În locul ei, a rămas o pată care plutea în văzduh, ceva prelung, care atârna de stâlp ca un cuib de viespi de o bârnă.

„Ești Tu, Doamne? Ești Tu?” I s-au umezit ochii... A întins degetele spre ecran, parcă vrând să atingă silueta difuză.

Era foarte concentrat, n-a simțit ușa laboratorului care se deschidea în spatele lui. Bătăile furtunii au înăbușit zgomotul foarte slab al balamalelor.

O clipă, a crezut că încă mai dormea.

Ecranul din sală, de care se rezema Blanes, fusese *perforat*. Gaura avea aproximativ dimensiunea unui balon regulamentar, era de formă ovală, cu margini curate. Lumina care intra prin ea venea, fără urmă de îndoială, de la luminile strălucitoare din sala de control, *din cealaltă parte*.

Dar cel mai oribil era ce i se întâmpla lui Blanes.

Avea pe chip o gaură eliptică, adâncă. Îi ocupa partea dreaptă a feței, inclusiv sprânceana, globul ochiului și tot obrazul. În interiorul ei, se puteau vedea (perfect sub luminiscenta ce intra prin cavitatea ecranului) mase dense și roșietice. Jacqueline credea că le identifica: sinusurile frontale, subțirimea peretelui nazal, corzile nervilor facial și trigemen, pereții zbârciți ai encefalului... Ca într-o holografie anatomică.

„Nu mai sunt nici vântul, nici marea.”

În jurul ei, se dezlănțuise tăcerea imensă. Și bezna era diferită, parcă mai solidă. Nu existau lanterne, nicio altă lumină, cu excepția celei filtrate prin gaură.

„Nu mai sunt: n-a rămas decât bătrâna corabie.”

S-a ridicat în picioare, spunându-și că nu visa. Totul era prea real. Ea era ea, picioarele ei desculțe atingeau podeaua, deși nu percepea răceala...

O senzație ciudată a făcut-o să plece privirea: și-a zărit vârfurile sânilor, încoronați de sfârcuri. Și-a pipăit trupul. N-avea nimic pe ea, nici haine, nici obiecte. N-o acoperea nimic.

„Nu mai sunt nici vântul, nici marea. Nu mai sunt... Nu mai sunt...”

S-a întors spre Carter, dar nu l-a văzut. Și Víctor dispăruse. Nu mai rămâneau decât acel Blanes, paralizat și harcea-parcea, și ea.

Numai ei doi și întunericul...

Docil ca o păpușă, Víctor s-a izbit de locul unde îl trimisese Mâna. A lovit cutia deschisă a dispersiunilor și a simțit durerea foarte ascuțită din scobiturile genunchilor. S-a prăbușit, ridicând un val de praf, care l-a făcut să tușească. Mâna l-a luat de păr și s-a simțit ridicat în gol, printre nori de stele străvezii, foarte pure, ca zăpada din văzduh. A primit o lovitură care a părut să-i transforme urechea stângă într-un motor zdrobit, zumzăitor. A încercat să se sprijine de ceva, zgâriind peretele metalic din spate. Ochelarii îi dispăruseră. La înălțimea pupilelor lui era un ochi fără iris, atât de negru că părea opac. Atât de negru că se detașa cu ușurință în întunericul mediocru din jurul lui. A auzit scârțâitul unui mecanism.

- Ascultă, popă idiot... Vocea lui Carter, care susura ca a unui suflător, părea să vină din acel ochi. Tocmai te țintesc cu o 98S. E din fibră de carbon, are un încărcător cu treizeci de gloanțe de cinci milimetri și jumătate. Un singur foc de la distanța asta și nu mai rămâne din tine nici amintirea primei bășini, e limpede? Víctor a gemut, orb, plângăcios. Te avertizez: mi se întâmplă ceva. Știu, observ. *Nu-s eu însumi*. Îți jur. De când m-am întors pe insula asta de tot rahatul, sunt *mai rău* decât eram. Sunt în stare să-ți trag chiar acum un glonț în cap, să mă șterg de creierii tăi cu batista și pe urmă să-mi iau micul dejun. „Fă-o”, s-a gândit Víctor, dar n-a putut articula nicio vorbă, iar Carter nici nu-l lăsa să încerce. Dacă te mai cari fără să anunți, dacă te mai pui de pază ori conectezi alt blestemat de aparat fără să ceri voie, jur că te omor. Nu-i o amenințare: e exact ce auzi. E posibil să te omor, chiar dacă te porți cum trebuie, dar lasă-mă să încerc. Nu-mi mai da șansa, părintele. De acord?

Víctor a acceptat. Carter i-a dat ochelarii, împingându-l spre ieșire.

Atunci s-a întâmplat totul.

Mai mult a presimțit decât a simțit.

N-a fost nici imagine, nici zgomot, nici miros. Nimic material, nimic perceptibil. Dar a știut că Zigzag era acolo, în fundul sălii, la fel cum ar fi știut că un anonim din mijlocul mulțimii o dorea numai pe ea.

„Nu mai sunt nici vântul, nici marea. A rămas abisul.”

- Dumnezeu!... Dumnezeu!... Vă rog! Vă rog, să mă ajute cineva! Carter, David! Ajutor, ajutați-mă!

Teroarea are un punct fără întoarcere. Jacqueline a trecut de el în acea clipă.

S-a lăsat pe vine, lipită de ecran, lângă trupul pietrificat al lui Blanes, acoperindu-și sânii cu mâinile, a țipat de nenumărate ori, ca niciodată în viață, fără rezerve, gândindu-se doar că o înnebuneau propriile urlete. A lătrat, a behăit ca o jiganie în agonie, până și-a făcut gâtul praf, până a crezut că îi exploda inima și i se umpleau plămânii de sânge, până a știut că de-acum era nebună ori moartă, ori cel puțin anesteziată.

Ceva a venit din fundul sălii. Când se mișca, umbra aceea părea să tragă după ea o parte din beznă. Jacqueline a întors capul, s-a uitat la ea.

Când i-a văzut ochii, s-a oprit din urlat.

A izbutit să dea un ordin unic și definitiv trupului său. S-a ridicat și a fugit spre ușă, ca pe trambulina de pe coverta unei nave ce se scufunda.

„Nu mai sunt... Nu mai sunt... Nu mai sunt... Nu mai sunt...”

N-o să reușească, și-a spus. N-o să reușească să fugă. O s-o prindă înainte (se mișca foarte iute, prea iute). Dar, cu ultimul rest de înțelepciune, a înțeles că făcea bine.

Ce-ar fi făcut în locul ei orice ființă vie, după ce ar fi văzut acei ochi.

Imaginea fusese procesată. Calculatorul o întreba dacă voia s-o încarce. Stăpânindu-și nerăbdarea, Elisa a apăsă pe tasta ENTER.

După o clipă de șovăială, ecranul a clipit în roz palid și pe el a apărut ceea ce părea o fotografie voalată din sala de control: a distins perfect strălucirea acceleratorului, în fund, și cele două computere în prim-plan. Dar ceva se schimbase, deși, din lipsă de claritate, i-a luat ceva până să-și dea seama: mai era o sursă de lumină, o lanternă aprinsă lângă computerul din dreapta. Sub

strălucirea ei, a văzut pata care ocupa chiar locul ei.

A simțit că nu mai avea aer. Ceva din memorie i s-a fisurat, și pe acolo a răbufnit torentul amintirilor. Îl revedea după zece ani. Starea proastă a imaginii lăsa o marjă mare de reconstituire: spatele osos, capul mare, ascuțit... Totul fisurat de Timpul Planck, dar nu-i trebuia mai mult ca să știe cine era.

Ric Valente se uita la ecranul computerului, neștiind că zece ani mai târziu ea avea să-l privească pe același ecran. Era singur, și așa credea că avea să rămână în vecii vecilor, dar teoria lui Blanes îl smulsese din piatra timpului ca pe un filon extras de mineri pricepuți.

După prima impresie, Elisa s-a aplecat într-o poziție aproape similară celei adoptate de Valente: amândoi se uitau la ceea ce se petrecea ori se petrecuse, ițindu-se în ușa trecutului, spionând ca lacheii indiscreți.

„La ce se uită? Ce face?”

Strălucirea luminilor de control aprinse în fața lui Ric i-a indicat că și el tocmai deschisese felurite corzi de timp și cerceta rezultatele. Poziția camerei video cu care înregistrase proba de lumină îi permitea să vadă același ecran ca și Ric, dar silueta lui se interpunea între el și imaginea pe care o privea. „Oricum n-aș fi văzut nimic, chiar dacă s-ar fi depărtat. Trebuie să folosesc contraste.”

Ceva o intriga în imagine. Ce era? De ce era brusc neliniștită?

Cu cât privea mai mult, cu atât era mai sigură că un detaliu nu se potrivea. Ceva ascuns ori poate prea la vedere, ca în jocurile unde doar ochiul atent poate distinge diferențele subtile dintre desene foarte asemănătoare. A încercat să se concentreze.

Saltul brusc la altă coardă de timp aproape că a înspăimântat-o. Acum Ric se deplasase spre stânga, dar contururile continuau să fie voalate și, așa cum bănuise, nici măcar nu-și putea închipui care putea fi scena pe care el o zărise, care acum apărea în fața ei, fără niciun obstacol, pe ecranul lui Ric, ca o mare pată sepia. „Aici trebuie să fie Zigzag, dar trebuie să măresc rezoluția imaginii și să fac un *zoom*.” Lângă Valente mai era cineva. Cu toate că-i lipseau jumătate din față și parte din tors, a recunoscut-o pe Rosalyn Reiter. Fără îndoială, era clipa când biata Rosalyn îl surprinsese. Probabil că el încerca să-i explice ce făcea acolo. Coarda aceea aparținea unei fracțiuni de timp minuscule, în marja orei 4.10, cu două secunde înainte de

pana de curent și de Zigzag. Rosalyn era foarte departe de generator. Cum de intrase după două secunde în încăperea generatorului și murise electrocutată? I-a fost clar că totul se întâmplase în cursul atacului; chiar începea să-și închipuie o posibilă explicație.

Continua să existe *detaliul* pe care nu izbutea să-l concretizeze, dar care o neliniștea foarte tare. Ce era?

Nu deschisese și alte corzi. Ca să nu uite, a tastat ceva și a început procesul de creștere a rezoluției, programându-l să continue cu calculatorul stins.

Și-a dat seama de altceva: nici silueta lui Ric, nici cea a lui Rosalyn nu aveau umbre. Știa că Rosalyn era moartă și nu putea sta la originea niciunei dedublări, dar Ric? Asta însemna că *murise* și el?

În vreme ce gândea, a cuprins-o altă neliniște, mai intensă.

A întors capul și a privit încăperea vastă.

Sala de control era în întuneric. Fosforescența roz a ecranului, singura lumină, se oprea doar la doi metri în jur. Urmând instrucțiunile lui Blanes, deconectase acceleratorul cu o oră în urmă, scosese din priză cablurile celorlalte computere și aparate. Bateria ceasului era pe masă (deși vedea ora la ceasul de pe ecran: aproape douăsprezece). Afară continua potopul. Furia furtunii se simțea și prin pereți. În ferestre lovea un val continuu.

N-a văzut nimic ciudat, doar umbre. Dar neliniștea ei creștea.

De zece ani era obișnuită cu acea senzație, marcată de ea, de parcă în fiecare noapte ar fi fost un fier roșu mic, care își lăsa pecetea pe pielea ei.

Era sigură. *El* era acolo.

Îl simțea foarte aproape, atât de aproape de trupul ei, că pentru o clipă și-a reproșat ceva absurd: nu era pregătită să-l primească. În piept, teama i s-a transformat într-o piatră. S-a ridicat, clătinându-se, simțind cum i se ridica părul în cap.

Brusc, totul a trecut. Auzea niște țipete (vocea lui Carter), pași grăbiți în barăci, dar în sala de control nu era nimeni.

A întors capul și a văzut-o.

Stătea în picioare în fața ei, în spatele calculatorului, luminată de ecran. Goliciunea ei părea de gumă, ca o figură nesfârșită, o argilă oarbă și anonimă. Pe față avea doar gura, neagră și imensă, care părea dezarticulată: mâna ei deschisă i-ar fi încăput întreagă în beregată. Nici măcar n-a priceput cum de o recunoscuse.

32

Când s-a deșteptat, a gemut de durere: stătuse cu gura în jos pe un soi de pătură plină de praf, întinsă pe o somieră fără saltea, iar arcurile tari îi intraseră în obraji. Nu-și amintea unde era, nici ce făcea acolo, nu i-a fost de mare folos vederea fețelor goale, cu ochi strălucitori. Brutal, mâinile au făcut-o să se ridice. A cerut să meargă la toaletă, dar smuciturile s-au oprit numai când a vorbit englezește și s-au reluat în direcție opusă. După o scurtă și ingrată vizită la latrină (nu exista nici apă, nici prosoape), s-a simțit cel puțin în stare să meargă singură. Dar mâinile (erau soldați mascați, acum îi vedea) i-au legat iar brațele.

Lui Harrison nu-i plăceau insulele.

Pe peticele de pământ, excepții maritime ale geologiei în beneficiul hominizilor, se comiseseră multe greșeli. Grădinile lor solitare, ascunse de ochii zeilor, erau prielnice încălcării normelor, jignirii creației. „Eva a fost prima răspunzătoare de asta.” Dar acum plătea pentru crima din vechime. Eva sau Jacqueline Clissot era totuna. Șarpele devenise dragon.

Duminică, 15 martie, la aproape nouă dimineața, pe insula aceea blestemată continua să cadă o cortină densă de apă. În marginea plajei, palmierii se agitau ca pământurile de praf manevrate de un servitor nervos. Căldura și umezeala îi astupau nasul lui Harrison, și unul dintre primele ordine fuse să se dea drumul aerului condiționat. O să răcească, fără îndoială, fiindcă hainele încă îi mai erau ude din pricina furtunii care îi întâmpinase la aterizare, acum opt ore, dar asta o fie răul cel mai mic.

Privind peisajul cu mâinile în buzunare, gândindu-se la insule, la păcate și la Eve moarte, Harrison a spus:

– Pe cei doi bărbați care au intrat în sală a trebuit să-i sedăm. Sunt soldați unși cu toate alifiile, obișnuiți să vadă de toate. Ce-i special în toate astea, domnule profesor? S-a întors către Blanes, care se așezase la masa plină de praf. Ținea capul plecat, nu se atinsese de paharul cu apă pe care i-l oferise Harrison. Sunt ceva mai mult decât trupuri mutilate, așa-i? Ceva mai mult decât

sânge uscat pe pereți și pe tavan.

- E Impactul, a spus Blanes, pe tonul neutru, gol, cu care răspunsese întrebărilor prealabile. Crimele lui Zigzag sunt ca imaginile din trecut. Produc un Impact.

O clipă, Harrison n-a făcut decât să încuviințeze, dând din cap.

- Înțeleg. S-a depărtat de fereastră și a început să se plimbe iar prin sufragerie. Și asta ne poate face să ne transformăm?

- Nu înțeleg.

- Să... Harrison abia își mișca mușchii pentru a vorbi. Chipul îi era o mască prăfuită. Să facem ori să gândim... lucruri ciudate...

- Presupun. Conștiința lui Zigzag ne contaminează, într-un fel, pe toți, fiindcă e legată de prezentul nostru.

„Ne contaminează.” Harrison nu voia s-o privească pe Elisa, așezată acolo, respirând ca un animal sălbatic, cu tricoul lipit de trup, cu blugii tăiați în dreptul zonei inghinale, cu pielea brună lucind uleios, cu părul negru precum cărbunele, ciufulit.

Nu voia s-o privească, fiindcă nu voia să piardă controlul. Era ceva foarte subtil: dacă o privea multă vreme ori suficient de mult, ar fi făcut orice. Și încă nu voia să facă nimic. Trebuia să fie prudent. Cât mai avea profesorul ceva de spus ori de făcut, el o să-și păstreze calmul.

- Să revedem punctele fundamentale, domnule profesor. S-a frecat la ochi. De la început. Erați singur în sala de proiecție.

- Adormisem, dar m-au trezit scânteierile. Veneau de la toate prizele electrice: consola, întrerupătoarele. La fel s-a întâmplat și în laboratoare.

- Și la bucătărie ați văzut? Harrison s-a uitat pe ușă, strâmbându-se la mirosul de ars. Izolația prizelor e pârlită, cablurile - complet cojite. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

- Totul l-a făcut Zigzag. E ceva nou. A învățat să sugă energie din aparate deconectate.

Harrison își masa bărbia, privindu-l pe savant. Trebuia să se radă. Avea nevoie de o baie bună, care să-i redea viața, de o odihnă zdravănă într-un pat bun. Dar n-avea să facă încă nimic din toate astea.

- Continuați, domnule profesor.

„Viespea. Înainte de toate, să omoare viespea neagră, care îți înțepă gândurile.”

- La lumina scânteilor, am văzut... Nu știu nici cum am știut că *aia* era Jacqueline. Am vomitat. Am început să țip.

Ușa sufrageriei s-a deschis, întrerupându-i. A intrat Víctor, însoțit de un soldat. Era la fel de murdar ca toți ceilalți: cu pieptul gol, cămașa legată în talie, chipul umflat de nesomn și de cele două sau trei lovituri primite din partea lui Carter. Lui Harrison îi repugna să-l vadă: paloarea bolnăvicioasă, lipsa părului pe piept, ochelarii demodați... La acest tip, totul îl ducea cu gândul la un vierme nematurizat, un mormoloc lunguiet. Ca și cum nu era destul, făcuse pipi în pantaloni când intrase în sala de proiecții, și încă i se mai vedea pata. Harrison i-a zâmbit, decis să-l înghită și pe Domnul Mormoloc.

– V-ați odihnit, domnule profesor?

Lopera a încuviințat, dând din cap, și s-a așezat pe un scaun. Harrison a observat că femeia îl privea îngrijorată. Cum era cu puțință ca ea să fie prietenă cu pocitania asta? „Poate că n-ar fi rău să-l omoare în fața ei. Poate n-ar fi rău ca boarfa să-l vadă murind.” Și-a păstrat gândul pentru sine, ca să-l discute mai târziu cu Jurgens. S-a întors la Blanes.

– Unde rămăsesem? Ați văzut cadavrul doamnei profesoare Clissot și... după aceea?

– Totul se cufundase din nou în întuneric. Dar știam deja că atacase iarăși. S-a oprit și a accentuat asupra vorbelor. Atunci l-am văzut.

– Pe cine?

– Pe Ric Valente.

A urmat o tăcere abia acoperită de monotonia ploii.

– Cum l-ați recunoscut pe întuneric?

– L-am văzut, a repetat Blanes. Părea luminos. Stătea în picioare în fața mea, în sala de proiecții, acoperit cu sânge. A fugit pe ușă înainte ca Paul Carter și profesorul Lopera să vină.

– Și dumneavoastră l-ați văzut? l-a iscodit Harrison pe Víctor.

– Nu. Víctor părea matol. Dar cu greu m-aș fi putut uita atunci la ceva.

– Și dumneavoastră, doamnă profesoară? a întrebat Harrison, fără s-o privească. Erați tot în sala de control, nu? Leșinată. L-ați văzut pe Valente?

Elisa nici măcar n-a ridicat privirea.

Lui Harrison i-a fost frică: nu pentru că ea i-ar fi făcut ceva, ci, din contră, pentru tot ce-avea el poftă să-i facă. Pentru tot ce *avea să-i facă* atunci când îi venea vremea. Intra în panică privind trupul cu care s-ar fi jucat atâtea jocuri necunoscute. După o vreme, a tras aer în piept și l-a scos în cuvinte.

- Nu știți, nu răspundeți. Păi, oricum ar fi, oamenii mei au să dea de el. Nu va putea fugi de pe insulă, oriunde ar fi. S-a întors spre marele său prieten, Blanes. Credeți că Valente e Zigzag?

- N-am nicio îndoială.

- Și unde-a stat în toți acești ani?

- Nu știu. Ar trebuie să studiem chestiunea.

- Mi-ar plăcea să știu, domnule profesor. Să știu cum a făcut, el sau „dublura” lui, „dedublarea” ori cum se numește, cum a eliminat atâția oameni. Vreau să știu care e șmecheria, înțelegeți? Un profesor de la liceul meu obișnuia să răspundă tuturor îndoielilor mele, zicând: „Nu întreba care-i cauza, mulțumește-te cu efectul”. Dar acum „efectul” e alături, și faptul e greu de înțeles. Zâmbind, Harrison s-a prefăcut că simțea o durere. „Efectul” îți face pielea de găină. Te întrebi ce gânduri au trecut prin capul domnului Valente, ca să facă toate acestea cu un trup de om. Am nevoie de un fel de raport. La urma urmei, proiectul e în egală măsură și al nostru, și al dumneavoastră.

- Iar mie îmi trebuie timp și calm ca să studiez cele întâmplate, a răspuns Blanes.

- Le veți avea pe amândouă.

Elisa l-a privit, descumpănită, pe Blanes. A vorbit aproape întâia oară de când începuse lungul interogatoriu.

- Ești nebun? l-a întrebat în spaniolă. Ai să colaborezi cu ei?

Înainte ca Blanes să-i poată răspunde, Harrison i-a luat-o înainte.

- „Ești nebun”, a făcut haz, stâlcind spaniola. Toți suntem „nebuni”, doamnă profesoară. Cine nu-i?

S-a înclinat în fața ei. Acum, într-adevăr, o *putea privi*, avea de gând să-și ofere această plăcere: i s-a părut atât de frumoasă și de excitantă, în ciuda mirosului de sudoare și de murdărie sau a aerului ei dezordonat, că s-a înfiorat. A improvisat un discurs, ca să profite la maximum de clipele în care o privea, adoptând vocea moralizatoare a unui tată cu fiica preferată, deși zvăpăiată:

- Dar nebunia unora constă în a se asigura că alții dorm liniștiți. Trăim într-o lume unde teroriștii atacă prin trădare, prin surprindere, fără să se arate, cum face Zigzag. Nu putem să permitem ca fapte precum cele din această noapte să fie folosite de oameni nepotriviti.

- Nu ești dumneata omul potrivit, a spus Elisa cu glas răgușit, înfruntându-l cu privirea.

Harrison a rămas nemișcat, cu gura căscată, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. A adăugat, aproape suav:

- Poate că nu-s, dar există oameni mai răi, nu uitați...
- Poate, dar sunt în subordinea dumitale.
- Elisa... a intervenit Blanes.

- O, nicio problemă. Harrison se purta ca adultul care vrea să arate că nicicând nu l-ar ofensa vorbele unui copil. Doamna profesoară și cu mine avem o relație specială, veche de ani de zile. Ne cunoaștem. S-a îndepărtat de ea și a închis ochii. O clipă, răpăitul ploii în fereastră l-a dus cu gândul la sângele vărsat. A deschis brațele. Cred că sunteți flămânzi și obosiți. Puteți să mâncați și să vă odihniți, dacă doriți. Oamenii mei au să răscolească insula pas cu pas. Îl vom găsi pe Valente, dacă e pe undeva... „găsibil”. A râs scurt. Apoi s-a uitat la Blanes ca vânzătorul la un client distins. Dacă ne faceți un raport despre cele întâmplate, domnule profesor, vom uita de toate greșelile. Știu de ce v-ați întors aici, de ce ați fugit și vă înțeleg. Eagle Group nu vă va aduce învinuiri. De fapt, nu sunteți arestați. Încercați să vă relaxați, plimbați-vă, dacă aveți chef pe vremea asta. Măine vine o delegație științifică și, după ce le veți transmite concluziile la care ați ajuns, vom putea merge acasă.

- Și Paul Carter? a întrebat Blanes înainte ca Harrison să iasă.

- Mă tem că vom fi mai puțin amabili cu el. Pe haina de piele udă, de culoare natur, a lui Harrison, cartea de vizită cu sigla Eagle Group scotea scânteii. Soarta lui nu-i în mâinile mele. Domnul Carter va fi acuzat, printre altele, că a primit plata unei munci nefăcute.

- Încerca să se protejeze, ca și noi.

- Voi încerca să pun ceva în celălalt taler când au să-l judece, domnule profesor, dar nu vă pot promite mai mult.

La un gest al lui Harrison, cei doi soldați l-au urmat. Când ușa s-a închis, Elisa și-a dat părul după urechi, privindu-l pe Blanes.

- Ce raport să redactezi? a izbucnit. Nu înțelegi ce vrea? O să facă din Zigzag arma secolului douăzeci și unu! Soldați care să-l omoare pe dușman prin timp, chestii de-astea! S-a ridicat și a bătut cu pumnii în masă. La asta o să-ți servească moartea lui Jacqueline? Ca să scrii un blestemat de raport?

- Elisa, liniștește-te!

Blanes părea impresionat de furia ei.

- Ticălosului ăstuia bătrân îi jucau ochii gândindu-se la bucatele pe care o să le ofere mâine delegației științifice! Jegosul

ăsta grețos, căruia îi curg balele...! Mișelul ăsta mizerabil, ghiujul ăsta scârbos! Pe el ai să-l ajuți?

Plânsul a aruncat-o iar pe scaun, cu fața ascunsă în mâini.

- Cred că exagerezi, Elisa. Blanes s-a ridicat și a intrat în bucătărie. Evident, vor să afle cheia, dar e dreptul lor.

Elisa Robledo s-a oprit din plâns. Brusc, se simțea prea ostenită, chiar și pentru așa ceva.

- Vorbești ca și cum Eagle ar fi o grupare de asasini plătiți, a continuat Blanes din bucătărie. Să nu sărim calul. După o pauză, a adăugat, schimbând tonul: Harrison are dreptate, prizele sunt carbonizate, cablurile - decojite. Incredibil! În fine, nu putem încălzi cafeaua. Vrea cineva apă minerală și biscuiți?

S-a întors cu o sticlă de plastic, un pachet cu biscuiți și un șervețel de hârtie. Mâncă, privind pe fereastră.

- N-am de gând să colaborez cu nenorociții ăștia, David... a afirmat ea sec. Tu fă ce vrei, dar eu n-o să le zic nimic. Fără voia ei, a luat un biscuit și l-a hăpăit din două înghițituri. Dumnezeule, ce foame îmi era!

A luat altul și altul. Îi înghițea hulpav, aproape fără să-i mestece.

A plecat ochii și a văzut șervețelul pe care Blanes tocmai îl pusese pe masă. Pe el scria ceva de mână, cu litere mari, grăbite: „POATE MICRO. SĂ IEȘIM UNUL CÂTE UNUL. ÎNTRUNIRE LA RUINELE CAZEMATEI”.

Ploaia continua, dar mai potolită. Se simțea atât de sufocată și de lipicioasă de sudoare, că era recunoscătoare pentru dușul cu apă curată. Și-a scos pantofii și ciorapii și a pășit pe nisip ca o persoană hotărâtă să se plimbe singură. S-a uitat de jur împrejur, însă n-a văzut nici urmă de Harrison și de soldații lui. Și nu s-a mai mișcat. La vreo doi metri pe nisip, era scaunul.

L-a recunoscut imediat: tapițeria din piele neagră; picioarele metalice cu roți; în dreapta spătarului, o creștătură eliptică, alungită, cu marginile netede, ajungea aproape în centru. Două dintre cele patru picioare nu mai existau, unul din brațe era găurit minuțios, dezvăluind o mulțime de pietre argintii. În mod normal și obișnuit, scaunul ar fi căzut la pământ.

Dar nu era nici normal, nici obișnuit. Ploaia nu-l umezea, nici măcar nu-l îmbroșca. Picăturile nu ricoșau pe suprafața lui, deși nici nu dădea impresia că pătrundeau în ea ca o holografie. Erau ca niște ace din argint pe care cineva le arunca din cer: se

înfingeau în scaun, dispărând ca să reapară dedesubt, lovind în nisip.

Elisa l-a privit, fascinată. Îl văzuse întâia oară la interogatoriu, ghemuit între picioarele lui Harrison ca un motan tăcut și neclintit. Mergând, Harrison trecuse prin el, cum făcea acum ploaia. Observase că, în cursul apariției, un soldat își privea ceasul-computer și tot apăsa pe butoane, fără îndoială fiindcă rămăsese fără energie.

A numărat cinci secunde până ce scaunul a dispărut. I-ar fi plăcut să fi avut vreme (și chef) să studieze dedublările. Era una dintre descoperirile cele mai incredibile din istoria științei. Aproape că se simțea înclinată să-i înțeleagă pe Marini, pe Craig și pe Ric, deși era prea târziu ca să-i ierte.

Când scaunul a dispărut, s-a întors pe jumătate și a trecut prin poarta gardului de sârmă.

S-a cutremurat, gândindu-se că Zigzag nu se deosebea prea mult de acel scaun; era și el o apariție periodică, rezultatul sumei algebrice a două timpuri distincte. Dar Zigzag avea voință. Iar voința lui era să-i tortureze și să-i omoare. Îi rămăseseră trei victime, ca să-și împlinească toată voința (poate patru, dacă îl includea pe Ric), dacă nu făceau ei ceva. Trebuiau să facă. Și cât mai repede.

Din cazemata militară și din depozit nu mai stăteau în picioare decât doi pereți negricioși, proptiți cu moloz. Mai erau și alții, ce păreau prăbușiți de curând, fără îndoială din cauza vânturilor musonice. Cea mai mare parte a molozului și a pieselor din metal fuseseră împinse spre extremitatea nordică, lăsând în centru o suprafață curată, de pământ mai tare, poate că din pricina căldurii produse de explozie, deși ici și colo creșteau deja tufe de buruieni.

S-a decis să aștepte lângă pereți. Și-a lăsat pantofii pe jos, și-a desfăcut nodul de la tricou și și-a pieptănat părul cu degetele. Ploaia mai mult i-l încălcase decât i-l limpezise. A dat capul pe spate, ca picăturile să-i spele fața. Ploaia torențială se alina, iar soarele începea să foreze norii mai puțin groși.

O clipă mai târziu, a sosit Blanes. Au schimbat doar câteva vorbe, ca și cum se întâlнисeră întâmplător. După cinci minute, a venit Víctor. Elisei i-a fost milă de el văzându-l în ce hal era: palid și neîngrijit, cu o barbă de două zile și părul creț ciufulit în tufe abrupte. Chiar și așa, Víctor i-a zâmbit slab.

Blanes a aruncat o privire în jur, iar ea l-a imitat: la nord,

dincolo de stația științifică, erau palmierii, marea cenușie, nisipul solitar; la sud, patru elicoptere așezate pe pista de pământ și fâșia de pădure. Nu părea să fie nimeni pe-aproape, deși în depărtare se auzeau păsări și soldați.

- Aici suntem în siguranță, a spus Blanes.

Privirile li s-au încrucișat, și Elisa nu s-a mai putut abține. S-a aruncat în brațele lui. I-a îmbrățișat trupul robust, simțind cum mâinile lui deschise îi cuprindeau spatele.

Au plâns împreună, chiar dacă foarte diferit de cum făcuseră până atunci, fără sunete și lacrimi. Dar, amintindu-și de colega ei, Elisa se agăța de un gând obsesiv. „Jacqueline, biata de ea, s-a stins repede, nu-i așa? Da, sigur că da, n-avea energie ca să...” Dar știa că plângeau și pentru ei înșiși: se simțeau pierduți, copleșiți de angoasa condamnării inexorabile. L-a văzut pe Víctor apropiindu-se cu fața descompusă, l-a îmbrățișat, îngropându-și bărbia în umărul lui osos, ud de ploaie.

- Îmi pare rău, gema Víctor. Iartă-mă... Din cauza mea...

- Nu, Víctor. Blanes l-a mângâiat pe obraz. N-ai făcut nimic rău. Laptopul tău aprins n-a avut nicio legătură. A folosit energia *potențială* a aparatelor. E prima oară când o face. Nu ne puteam apăra de așa ceva.

Când a simțit că Víctor se liniștea, Elisa s-a depărtat și l-a sărutat pe frunte. Voia să-l sărute, să-l îmbrățișeze, să-l iubească. Voia să fie iubită și consolată. Dar a amânat totul imediat, încercând să se concentreze asupra îndatoririlor care o așteptau. După cele întâmplate cu Jacqueline, își jurase să-l lichideze pe Zigzag chiar cu prețul vieții. Să-l stingă. Să-l deconecteze. Să-l ucidă. Să-l anihileze. Să-l șteargă de pe fața pământului. Să-i vină de hac. Nu era foarte sigură care era expresia corectă în acel haos: poate că toate.

- Elisa, ce s-a întâmplat în sala de control? a întrebat Blanes, nerăbdător.

I-a povestit tot ce nu voise să spună de față cu Harrison, inclusiv despre „deconectarea” în cursul căreia văzuse cum se prăbușea Jacqueline.

- Am lăsat să crească rezoluția imaginii, a adăugat. Dacă n-au atins nimic, ar trebui să fie gata.

- S-au produs dedublări?

- Scaunul de la computer. L-am văzut de două ori. N-au apărut nici Rosalyn, nici Ric.

- Ciudat.

Blanes s-a scărpinat în barbă. A început să vorbească pe un ton foarte diferit de cel din timpul interogatoriului: întretăiat, iute, gâfâit.

- Bine, să vă spun ce cred. În primul rând, Elisa are dreptate, firește. După ce vom elabora raportul, n-o să mai aibă nicio nevoie de noi. De fapt, acum, că știm de unde a apărut Zigzag, suntem martori periculoși. Vor voi, fără îndoială, să ne elimine. Dar, chiar de n-ar fi așa, n-am să li-l dau pe Zigzag pe tavă, ca să facă din el Hiroshima secolului douăzeci și unu... Cred că suntem cu toții de acord... Elisa și Víctor au încuviințat. Dar trebuie să jucăm cu grijă: să nu le arătăm toate cărțile, să păstrăm câțiva ași în mânecă. Dar e vital să înțelegem bine ce s-a petrecut și să știm *cine* e Zigzag...

- Știm deja: Ric Valente... a început Víctor, dar Blanes a dat din mână.

- V-am mințit. Voiam să vă dau deoparte, să organizați căutarea lui prin insulă, ca să vă distrag atenția. În realitate, nu l-am văzut nici pe Valente, nici pe altcineva în sala de proiecție.

Elisa bănuia deja, dar tot s-a descurajat.

- Atunci știm doar tot ce știam și înainte, a zis.

- Cred că știu ceva mai mult. Blanes a privit-o. Cred că acum știu de ce *ne ucide Zigzag*.

- Cum?

- Am greșit de la bun început.

Ochii lui Blanes aruncau scânteii. Ea îi cunoștea bine această expresie: a savantului care atinge adevărul, într-o clipă trecătoare.

- De cum am văzut rămășițele lui Jacqueline mi-a venit o idee. Când soldații m-au dus în sufragerie și m-am calmat suficient cât să pot gândi, mi-am amintit ce văzusem în sală. Ceea ce-i făcuse Zigzag lui Jacqueline... Care-i cauza nemăsuratei lui cruzimi? Nu se mărginește doar să ne ucidă, are o *îndârjire furioasă*, depășind orice limită, orice înțelegere... De ce? Până acum vorbeam despre o ființă tulburată, spuneam că Zigzag era un soi de psihopat ascuns printre noi, un „diavol”, după spusele lui Jacqueline. M-am întrebat însă dacă există o explicație științifică a acestei sălbăticii nemăsurate, a acestei brutalități supraomenești. Am tot dat târcoale ideii, iată ce am găsit. Poate o să vă sune ciudat, dar e cel mai probabil.

A îngenuncheat, folosind nisipul umed drept tablă. Elisa și

Víctor s-au ghemuit lângă el.

- Imaginați-vă că, atunci când s-a produs dedublarea, persoana dedublăta era în toiul unui acces de furie. Închipuiți-vă că lovea pe cineva. Dar nici măcar nu-i nevoie de așa ceva: ci doar de o emoție intensă, agresivă, poate că îndreptată împotriva unei femei. Dacă a fost așa, atunci când s-a produs dedublarea, nu a putut să-și schimbe emoția, nici măcar *s-o atenuze*. N-a avut *timp*. Într-un Timp Planck, niciun neuron nu poate trimite informație următorului. Totul rămâne *la fel*, fără modificări. Dacă ființa dedublăta era sub imperiul unui impuls violent, al dorinței de a abuza ori de a umili, dedublarea a rămas paralizată la *acesta*.

- Chiar și așa, a obiectat Víctor, ar trebui să fie un dezaxat.

- Nu neapărat, Víctor. Aici greșeam. Întreabă-te așa: pe ce se bazează ideea noastră de bunătate? Când spunem că o persoană e „bună”? Orice individ poate să dorească la un moment dat lucruri teribile, deși se căiește imediat. Dar pentru așa ceva are nevoie de timp, chiar dacă numai de fracțiuni de secundă. Zigzag n-a avut această șansă. Trăiește într-o coardă unică, o foarte mică fracțiune izolată de cursul lucrurilor. Dacă dedublarea s-ar fi produs în secunda următoare, poate că Zigzag ar fi un înger, nu un demon.

- Zigzag e un monstru, David... a murmurat Víctor.

- Da, un monstru, cel mai rău dintre toți: o persoană normală și obișnuită, într-o clipă oarecare.

- E absurd! Víctor râdea nervos. Iartă-mă, dar greșești... Total!

- Și mie îmi vine greu să cred. Elisa era impresionată de ideea lui Blanes. Înțeleg ce spui, dar nu cred. Tortura și durerea pe care le-o produce victimelor... „Contaminarea” obscenă a prezenței lui... Coșmarurile scârboase...

Blanes se uita fix la ea.

- Dorințele *oricărei* persoane într-un interval de timp izolat, Elisa.

Ea s-a oprit să mediteze. Nu se putea gândi astfel la Zigzag. Tot trupul i se răzvrătea la ideea că torționarul, călăul ei nemilos, ființa care de ani în șir îi apărea în vise, pe care abia de îndrăznea s-o privească, era altceva decât Răul Absolut. Dar nu întrezărea nicio fisură în raționamentul lui Blanes.

- Nu, nu, nu... nega Víctor. Ploaia fină, tot mai rară, îi păta ochelarii cu puncte cristaline. Dacă ar fi adevărat ce spui, oare ce

sunt deciziile etice, binele și răul? Pure chestiuni din evoluția conștiinței? Fără legătură cu intimitatea ființei? Víctor vorbea tot mai tare. Elisa s-a ridicat în picioare, temându-se să nu-i audă soldații, dar acolo nu părea să fie nimeni. După ideea ta absurdă, orice persoană, cea mai bună care a existat vreodată până la... *până la Isus Hristos*, poate fi un monstru într-un interval de timp izolat! Îți dai seama ce spui? Oricine ar fi putut face *ceea ce am văzut* în sala de proiecție! Ceea ce *am văzut*, David... Ceea ce tu și cu mine am văzut că *i-a făcut* bieteii femeii... Și-a contractat fața într-o strâmbătură de frică și greață. Și-a scos ochelarii trecându-și mâna peste față. Recunosc că ești un geniu, a adăugat mai calm, dar domeniul tău e fizica. Bunătatea și răutatea nu depind de trecerea timpului, David. Ne sunt gravate în inimă. Toți avem impulsuri, dorințe, tentații... Unii și le controlează, alții se lasă înfrânți: asta-i cheia credinței religioase.

- Víctor, l-a întrerupt Blanes: vreau să spun că poate fi *oricine*. Pot fi și *eu*. Înainte nu gândeam așa. În forul meu interior, am crezut mereu că mă puteam exclude din tragerea la sorți pentru Zigzag, fiindcă știu bine cum sunt în sinea mea ori cred că știu. Acum cred că *nimeni* nu poate fi exclus. Toată omenirea ia parte la tragerea la sorți.

- Chiar și așa, a intervenit Elisa, trebuie să descoperim cine e. Dacă nu era Jacqueline, încă mai are douăzeci și patru de ore ca să atace din nou.

- Cu siguranță, prioritatea e să punem mâna pe Zigzag, a încuviințat Blanes. Trebuie să vedem imaginea cu rezoluția mărită.

- Am putea să încercăm acum, a sugerat ea.

- Nu știu dacă e momentul adecvat.

- Da, a zis Víctor. Când mă duceau prin baracă, am aflat: în stație n-au rămas decât soldații care dorm în laboratorul lui Silberg, și unul care păzește încăperea unde-i închis Carter. S-a întors spre Elisa. Dacă intri prin prima baracă, poți ajunge în sala de control fără să fii văzută.

- Am să încerc, a răspuns Elisa. Imaginea e probabil clară.

- Merg cu tine, s-a oferit Víctor.

S-au uitat la Blanes, care a încuviințat.

- Bine, eu am să stau de pază în bucătărie, pentru eventualitatea în care Harrison și oamenii lui se întorc. Trebuie să acționăm cât mai repede. Când aflăm cine-i Zigzag, distrugem toate datele, pentru ca Eagle să nu afle niciodată ce s-a

întâmplat.

Ea s-a arătat de acord, știind ce voia el să zică. „O să distrugem totul, inclusiv pe acela dintre noi care e Zigzag.”

S-au despărțit chiar acolo, iar Blanes a îmbrățișat-o instinctiv. S-a depărtat nițel, ca s-o poată privi în ochi în timp ce vorbea.

- Zigzag e o simplă eroare, Elisa, sunt sigur. O eroare pe hârtie, nu o ființă necurată. Brusc i-a surâs, iar vocea lui i-a amintit Elisei de profesorul pe care îl admirase atât: Du-te și corectează odată blestemata asta de eroare.

„Prioritatea e să punem mâna pe Zigzag”: Harrison era perfect de acord cu Blanes, în schimb, savantul greșea grav când afirma că acesta nu era o ființă necurată.

Sigur că era. El știa. Cel mai mare rău care existase vreodată pe fața pământului. Adevăratul și unicul diavol.

S-a ridicat cu oarecare greutate (începea să simtă greutatea anilor), a pus casca în sacou, i-a spus lui Jurgens că putea strânge micuța antenă a microfonului direcțional cu care ascultaseră convorbirea de la o sută de metri, de lângă palmieri. Ideea de a-i trimite pe soldați să scotocească insula și de a aștepta lângă stație cu microfonul pregătit dăduse roade.

- Dezavantajul nostru e că savanții sunt ei, a comentat, observând pata armonioasă care, în depărtare, era pentru el Elisa: avea haine atât de puține, că din depărtare îi părea dezbrăcată. Dar avem *același* dezavantaj. Sunt savanți și, ca atare, ignoranți. Eram sigur că Blanes ne mințea, ca să poată rămâne singur cu colegii. Dar minciuna lui ne-a fost de folos. E mai bine ca armata să privească în altă parte: nu vrem martori, nu-i așa? La urma urmei, nu ne-au ordonat să-i eliminăm acum. Dar o vom face. Va fi secretul nostru, Jurgens. Tăiem și purificăm. De acord?

Jurgens s-a arătat de acord. Harrison s-a întors și s-a uitat la el. Când aterizaseră la New Nelson, îi ordonase să aștepte ascuns pe plajă până la momentul potrivit, când avea să-și folosească toate calitățile extraordinare.

Și iată, momentul sosise.

- Intrî în barăci. Dai o raită, ca să nu te vadă Blanes, și-i omori pe Blanes și pe Carter chiar acum. Așteptăm ca și ceilalți să dea peste ceea ce caută, apoi îl omori pe Lopera în fața profesoarei. Vreau să-l vadă. Pe ea o închizi într-o încăpere, ca s-o interogăm. Ne trebuie raportul. Avem toată ziua, până la sosirea delegației,

eu și cu tine, ca s-o facem să vorbească. Va fi interesant. Măine, la prima oră, nu trebuie să mai fie niciun savant în viață.

Jurgens s-a depărtat pe îndelete ca să îndeplinească ordinul, iar Harrison a respirat adânc, privind marea, norii care se risipeau, soarele care își croia drum cu raze slabe. Întâia oară după multă vreme, se simțea fericit.

Lângă Jurgens nici măcar nu-i era teamă de Zigzag.

IX ZIGZAG

Dumnezeule, ce-am făcut?
ROBERT A. LEWIS
copilot pe *Enola Gay*,
avionul care a lansat bomba
asupra Hiroshimei

33

160 de secunde.

Stătea întins pe spate. Din când în când, deschidea ochii, vedea cum creștea lumina pe hubloul murdar, învăluită în rumoarea tot mai slabă a ploii. După calculele sale, trebuia să fie aproape zece dimineața, dar nu putea ști cu precizie, fiindcă ceasul-computer nu mai avea baterie: și-o scosese în noaptea aceea, încrezându-se în savant, care îl asigurase că astfel aveau să evite un nou atac.

Bietul imbecil!

Îl închiseseră într-o încăpere din a treia baracă, păzit de un soldat: putea să-i vadă marginea căștii prin vizorul ușii. Se simțea pe cât de bine îi îngăduiau împrejurările, după „saluturile” primite în detenție (îi sângerau nasul și gura). Îl arestaseră doi militari tineri, mai năuciți decât el în sala de proiecție, în vreme ce savanții urlau sfâșietor. Desigur, se predase imediat.

Acum, Paul Carter se întreba ce-i rezerva viitorul.

Nu-și făcea mari iluzii: știa că Harrison avea să-l omoare, ori înainte, ori după. Asta dacă avea noroc. Dacă nu, avea să-l omoare Zigzag. Chestiunea nu era *dacă*, ci *cum* și *când*.

S-a gândit să facă un plan, căci, deși se simțea în stare să suporte moartea rezervată de Harrison, aceasta nu era la fel cu cea oferită de Zigzag.

Credea că văzuse în decursul vieții toată cruzimea umană, și știa că posibilitățile erau mai numeroase decât gândurile rele. Dar Zigzag depășea orice limită, orice experiență.

Nu-l mințise pe Harrison când acesta îl întrebase: ignora cea

mai mare parte a întâmplărilor legate de Zigzag. Oricât de atent ascultase explicația lui Blanes despre dedublări și energii, aceasta i se păruse elaborată în esperanto; numai savanții puteau înțelege ceea ce creaseră. Nici nu mințise când afirmase că trădase societatea Eagle de frică: cine credea că tipii ca el erau scutiți de teamă, chiar multă teamă, greșea.

De cum intrase în sala de proiecție, *abia cu cinci minute înainte de a ieși din ea* (în căutarea idiotului de popă) și văzuse ce era acolo, teama i se materializase într-o panică incontrolabilă.

„Pune-i un nume: spune-i panică, Impact ori groază.”

Văzuse totul la lumina chibriturilor pe care le ascunsese popa: scaunele și ecranul distrus; sângele de pe pereți și de pe dușumea, ca după o explozie; *chipul* femeii ori jumătate din craniu, ori ce-o fi fost, aruncat ca o mască la picioarele lui; fragmente din trupul ei jur-împrejurul lui. Știa că aceea nu era opera unui nebun, nicio crimă produsă în urmă cu cinci minute, ci munca îndeplinită pe îndelete, metodic, de o creatură care depășea rațiunea. Era tentat să creadă în demoni.

Ca și cum nu era destul, savanții susțineau, prin teoriile lor complicate, că demonul putea proveni din el însuși. Asta îl făcea să se teamă, nu numai pentru viața lui, ci și pentru cea a Kamariei și a Saidei, soția și fiica lui. Cine știe ce li se putea întâmpla dacă el supraviețuia...

Cel mai bine era să moară cât mai repede. Ori să încerce să fugă. Să fugă de Zigzag și de Harrison, dacă era cu puțință să fugă de amândoi, dacă – gândul îi îngheța sângele – erau amenințări *diferite*.

Fiindcă era tot mai sigur că Harrison înnebunise.

Și Zigzag fusese cel care îl înnebunise.

104 secunde.

Era neliniștit, dar nu știa prea bine de ce.

Ploaia stătuse, lumina soarelui colora ziua printre straturile de nori, începând, ca de obicei, dinspre mare. Luminii îi plăcea marea. Lui Blanes îi plăceau amândouă. Spectacolul minunat, lumea de unde și particule care formau sunete și culori, ființe și obiecte, i se oferea brusc în fața ochilor obosiți, spunând parcă: „Uite-mă, Blanes. Uite ce simplu mi-e secretul”.

Nu, nu era simplu, iar el știa. Era o enigmă profundă și complexă, poate că prea complicată pentru capacitatea de

înțelegere a creierului omenesc. Secretul cuprindea totul, de la ce era mai mare până la ce era mai mic ori mai subtil: Orion, găurile negre și quasarii, dar și intimitatea atomilor, corzile subatomice și (de ce nu?) rațiunea pentru care fratele lui mai mic, maestrul Albert Grossmann și prietenii Silberg, Craig, Jacqueline, Sergio și atâția alții muriseră. Nimic nu putea fi exclus din răspuns: dacă fizica era menită să cunoască întreaga realitate (așa credea el), fenomene ca Zigzag, moartea fratelui său, ultimele clipe ale lui Grossmann, Reinhard ori Jacqueline trebuiau să încapă și ele în întrebare, în Marea Ghicitoare pe care, de la Democrit la Einstein încoace, omul râvnea s-o dezlege.

Bătrânul savant meditează în fața ferestrei: imaginea iluzorie îl făcea să zâmbească amar. Și-a amintit că, în singurătatea casei din Zürich, obișnuia să mediteze privind pe fereastră închisă. Odată, Marini îi spusese că deprinderea se datora faptului că trăia prea mult în mintea lui. Poate avusese dreptate, dar acum lucrurile erau altfel. Acum n-are decât sarcina de a scruta poarta prin geam, ca să se asigure că Elisa și Víctor nu-s deranjați în timp ce descifrează imaginea din computer.

Totul mergea bine pentru moment, dar el era la fel de neliniștit.

Angoasa lui nu semăna cu nicio alta anterioară. Poate din cauză că Elisa putea să se întoarcă și să-i spună că el era Zigzag? Nu, hotărâse că în acest caz o să se dea la o parte. Era sigur că starea proastă în care se afla se datora unui lucru mai puțin complicat, dar neglijat, o variabilă minimă de care nu ținuse seama.

Minimă, dar, într-un fel, vitală.

Memoria lui se străduia să afle. Grossmann numea țelul unei căutări „bucata de brânză”. Memoria – spunea el – era ca un șobolan de laborator închis într-un labirint, iar uneori datele uitate nu puteau decât să întâlnească o facultate diferită a inteligenței ori a cunoașterii. „Cu mirosul, ca șobolanul care dă de brânză în labirint.”

Mirosul.

Bucătăria era mică, iar mirosul de cablu ars încă nu dispăruse din ea. Atacând-o pe Jacqueline, Zigzag carbonizase conexiunile aparatelor electrocasnice, chiar el văzuse când le scria Elisei și lui Víctor un mesaj pe șervețel.

A întors privirea de la fereastră și s-a uitat la cabluri. Da, asta

era.

Zigzag supsesse energie din aparatele care nu numai că nu funcționau, dar nici *nu primeau electricitate*. Carter și el deconectaseră curentul în zonă, dar Zigzag „supsesse” energia la fel cum vidul din retortă trage gazul din recipientul alăturat. După câte știa, era prima oară când făcea așa ceva. Era ca și cum absorbise energia dintr-o lanternă *fără baterii*.

Mintea i-a alunecat, frenetică, precum un schior expert, pe o latură a calculelor. Dacă învățase să folosească energia potențială a aparatelor deconectate, atunci...

„Patru elicoptere... Două generatoare... Puști, pistoale... Radiouri, transmițătoare, telefoane, calculatoare... Echipament militar...”

Dumnezeule...!”

O sudoare de gheață l-a acoperit tot. Dacă nu greșea, intrase într-o cursă mortală. Toată insula era o *cursă*. Zigzag putea să extragă energie din aproape orice, și oare ce-l mai putea opri? Va apărea tot mai frecvent, raza de acțiune îi va fi tot mai mare, va acționa, poate, de la kilometri depărtare, ceea ce va necesita un aport tot mai mare de energie. Și de unde o va lua?

„Trupurile... Ființele vii... Fiecare ființă vie e o baterie. Producem energie. Zigzag o va folosi, când aria lui de acțiune va crește, iar el va slăbi. Asta înseamnă...”

Însemna că următorul atac putea avea loc în câteva minute. Va fi rândul Elisei, al lui Carter ori al lui, iar restul ființelor vii de pe insulă vor pieri. Deodată, acea posibilitate matematică i s-a părut foarte reală. Dacă avea dreptate, nu numai ei, ci *toți* cei care se aflau atunci pe New Nelson erau în pericol. Trebuia s-o anunțe pe Elisa, dar trebuia să vorbească și cu Harrison. Trebuia...

- Domnule profesor.

O voce necunoscută, cavernoasă.

S-a întors și a văzut moartea pe chipul individului care îl țintuia cu pistolul cu amortizor. „Nu, acum nu. Înainte de a ști...”

- Ascultă! a exclamat, ridicând mâinile. Ascultă, trebuie să...!

Pe Blanes l-a bucurat glonțul primit în piept. I-a permis să mai gândească o clipă. A uitat de durere și de teamă, a închis ochii și l-a văzut pe fratele lui, așteptându-l la capătul beznei. S-a îndreptat, grăbit, spre el, știind că buzele lui aveau să-i dea răspunsul la Marea întrebare a Vieții.

100 de secunde.

- Rezoluția e deja acceptabilă, a zis Elisa, încărcând prima imagine. Stând în picioare, în spate, Víctor se aplica peste umărul ei și privea ecranul. Fiecare auzea răsuflarea proprie și a celuilalt, și formau un duo încordat de gâfâieli. Pe ecran a apărut destul de bine conturată silueta lui Ric la computer, mutilat de Timpul Planck.

- Dumnezeuule! a spus Víctor din spatele ei.

Obiectele se detașau și ele cu claritate. Și detaliul. Detaliul pe care nu izbutise să-l identifice - care o irita atât de mult - era mai prezent ca niciodată.

Deodată i s-a părut că știa ce era.

- Imaginile de control... A arătat spre ecran. Uite șirul acesta de lumini. Pe consola noastră sunt stinse, vezi? A arătat o serie de dreptunghiuri mici pe tastatură. Sunt detectoarele de recepție a imaginilor telemetrice. Asta observasem mai înainte. Ric a făcut ceva diferit față de celelalte dați: a folosit o transmisie prin satelit.

- Din New Nelson? De ce?

- Habar n-am.

Era absurd, s-a gândit Elisa. De ce să-și complice existența cu o imagine telemetrică de pe insulă ca să deschidă corzi din trecutul recent, când avea la dispoziție vreo zece imagini video în direct? O singură explicație era posibilă.

„Imaginea care îl interesa nu era de pe New Nelson.”

Dar de unde?

O clipă, panica a paralizat-o. Posibilitățile cu privire la epocă și loc erau aproape infinite în aria trecutului recent, ceea ce însemna că persoana aflată la originea lui Zigzag putea fi în orice loc de pe planetă.

Pe ecran, imaginea sărise la următoarea coardă deschisă: Ric și Rosalyn erau în picioare, la stânga, și ceea ce văzuse el era acum limpede și clar. Elisa a deschis zoom-ul, focalizându-l pe mica arie din calculatorul lui Ric. Nici n-a respirat până nu s-au definit contururile. Noua imagine a apărut încadrată pe ecran.

Cea mai neașteptată dintre toate.

94 de secunde.

Un zgomot l-a făcut să deschidă ochii. Și-a dat seama că din vizor dispăruse casca soldatului care îl păzea. Când s-a ridicat în capul oaselor, ușa odăii s-a deschis, iar țeava fumegândă a unui

pistol cu amortizor i-a țintit capul. A văzut cizmele soldatului căzut în coridor și a ridicat mâinile, privindu-l pe individul cu pistolul.

- Știi cine sunt? Uită-te în ochii mei, Carter.

Vocea deformată și goală l-a impresionat mai mult ca arma îndreptată spre el. Aproape prima oară în viața lui, Paul Carter n-a știut ce să zică.

- Nu mă recunoști? a întrebat vocea. Sunt Jurgens.

Și-a înghițit saliva. Jurgens? A făcut imediat legătura, crezând că înțelegea ce se întâmpla. Faptul că și-a dat seama nu i-a atenuat teama, dar cel puțin i-a permis să reacționeze. A încercat să se calmeze și să vorbească liniștit. „Mai presus de orice, nu-l enerva.”

- Ascultă. Lasă pistolul jos și dă-mi voie să spun ceva.

- Sunt moartea ta, Carter.

- Ascultă. „Jurgens” e o cheie. Carter căuta pe toate căile să tragă de timp, să pronunțe fiecare vorbă cu aleasă claritate și calm. Dumnezeu, nu-ți amintești? „Jurgens” e cheia folosită la Eagle pentru a semnaliza că avem ceva de rezolvat prin orice mijloace. Nu e o *persoană*, Harrison, e o cheie!

Dar strâmbătura oribilă de pe chipul lui Harrison i-a arătat că nu-l asculta. „Nu mai e Harrison: e ceva produs de Zigzag.”

- Nu mă vezi? Harrison a mormăit cu glas forțat. Uită-te în ochii mei, Carter! Uită-te în ochii mei!

Și a tras.

54 de secunde.

Víctor bălmăjea ceva în spatele ei.

- Trebuie să fie o imagine din trecut. Sunt semne ale deschiderii unor corzi de timp, nu-i așa?

Era un peisaj rural, evident nu din New Nelson. În marginea dreaptă, părea să curgă un pârau. În partea superioară, pe niște pietre, la picioarele unui copac (dar neacoperite de el), erau trei siluete mici și albe, iar în cea inferioară, una mare și întunecată. Cu toate neregularitățile produse de Timpul Planck, Elisa a recunoscut în silueta mare un bărbat corpulent, în picioare, aflat pe malul pârauului. Avea în mână ceva ce nu distingea (o pălărie? o șapcă?), iar lângă el, pe iarbă, un băț lung și un soi de coș care au făcut-o să se gândească la unelte de pescuit.

Celelalte trei figuri erau de dimensiuni și constituții diferite. Elisa a pus *zoom*-ul spre ele și a mărit cu încă treizeci la sută.

Judecând după părul uneia, lung și negru, putea fi o fetiță. Fetița și unul din băieți erau de culoare sepia uniformă, ceea ce presupunea că erau dezbrăcați. Celălalt băiat purta haine, dar puține, poate un tricou și pantaloni scurți, Elisa nu era sigură. Dar nu hainele lui îi atrăgeau atenția, ci postura: părea căzut de pe stânci. Avea picioarele mai sus decât capul, ca și cum fotografia fusese făcută în clipa căderii. Gestul făcut de tovarășul lui cu brațele indica... Elisa a înțeles brusc.

- Unul din băieți pare să-l fi împins pe celălalt. Trebuie să fie o amintire a lui Ric.

Gândurile îi erau un vârtej. Deodată, lucrurile începeau să se lege de personalitatea celui Ric Valente pe care îl cunoscuse. „Marini s-a înșelat. A presupus că Ric riscase, dar în realitate n-a făcut-o. Ric era ambițios, dar și laș. Se temea să folosească înregistrările video ale oamenilor adormiți, din cauza consecințelor dedublării, și a optat pentru altă scenă, una din propriul trecut, pe care o considera «inocentă», comună. Dar care? Ținea un jurnal detaliat încă de mic, mi-a spus. Din el a putut extrage date privind ora și locul.”

- O amintire din...? a murmurat Víctor la urechea ei. Schimbarea din voce a făcut-o pe Elisa să lase o clipă ecranul și să se uite la el. Chipul lui Víctor era de o albeață copleșitoare. În sticlele murdare ale ochelarilor, i se reflecta ecranul computerului, iar Elisa nu-i vedea ochii.

Pe neașteptate, a crezut că-și amintea o convorbire de demult. „Nu mi-a spus Víctor ceva asemănător acum câțiva ani? Că s-au bătut pentru o fetiță englezoaică de care se îndrăgostiseră. Ric l-a împins și...”

S-a uitat iar la ecran, s-a oprit la altceva: imaginea băiatului căzut pe pietre era mai puțin limpede decât celelalte. Părea înconjurat de umbre.

Umbre.

Observa gura uscată și pulsul febril de la tâmpile. Ochii i s-au dilatat.

S-a întors pe îndelete, dar Víctor nu mai era lângă ea: se lipise tremurând de perete, iar expresia feței lui era a celui care descoperă, fără echivoc, că dincolo de mormânt nu există viață.

- Omoară-mă, Elisa, a suspinat. Te implor. Eu nu... nu pot s-o fac. Omoară-mă tu, te rog...

- Nu...

Víctor n-a mai implorat-o, a lansat un urlat care împletea

teroarea cu hotărârea:

- Elisa! Fă-o înainte *de a reveni!*

Ea continua să clatine din cap, fără să spună nimic altceva. Atunci s-a deschis ușa.

La început, Elisa nu l-a recunoscut pe Harrison: avea sânge pe mâini și pe haine, fața îi schimonosită, roșie, cu ochii ieșiți din orbite.

- Uită-te... Arăta spre Víctor cu pistolul, dar se îndrepta spre ea. În colțurile buzelor îi strălucea spuma. Uită-te cum moare, curvă ce ești.

- Nu! a strigat Elisa, iar în interiorul ei altă voce urla, deznădăjduită: „Omoară-l! Omoară-l!”

Urletul i-a fost înăbușit de zumzetul brusc al aparatelor din jur. Dușumeaua părea să vibreze ca înainte de cutremur. Din ecranul computerelor au sărit scânteii, un miros acru a umplut aerul.

După câteva secunde de uimire, Harrison a tras.

Și totul a încetat.

? secunde

Parcă surzise. Cu toate acestea, a scos un țipăt și s-a auzit pe ea însăși. Simțea scaunul sub fund, pipăia masa și tastatura.

Víctor și Harrison erau neclintii, primul aștepta glonțul, al doilea țintea, dar trupurile li se schimbaseră: o spintecătură longitudinală traversa obrajii lui Víctor de la un capăt la celălalt, iar tot pântecul îi era o gaură roșie, prin care i se zărea coloana vertebrală; Harrison își pierduse parte dintr-un braț și fața.

Între ei, la mijloc, aproape în centru, era o gânganie paralizată. Elisa a privit-o îngrozită. „Glonțul. N-a ajuns la vreme, Dumnezeu...!”

A dat înapoi și a împins scaunul, fără să-l poată mișca. Așezându-și degetele pe tastele computerului a observat că nu s-a clintit niciuna, de parcă erau zbârcituri simetric sculptate în piatră. Și ea se schimbase: era goală pușcă.

Sudoarea i-a acoperit fața.

Știa unde era. Știa în mâinile *cui*.

Era tot în sala de control, dar cu unele diferențe. Părea o încăpere decorată de un artist suprarealist. Pe peretele din dreapta ei apăruseră găuri eliptice ciudate, prin care se puteau zări gardurile de sârmă și plaja. De acolo venea lumina. Tot restul era întuneric.

Mai simțea ceva. N-ar fi putut să spună cum, fiindcă nu-l vedea, dar îl percepea cumva.

„Zigzag. Vânătorul.”

Mintea ei, copleșită de panică, s-a dezagregat: parte din gândurile ei raționale au plutit spre suprafață, s-au menținut coerente și atente; restul s-a cufundat în adâncurile ființei sale, zona cea mai lipsită de apărare, în amintirea spaimelor și a fanteziilor din ultimii ani.

S-a apropiat de peretele exterior, privind totul cu sentimentul dual al ororii uimite. „Pot să gândesc, să simt, să mă mișc. Sunt eu, dar sunt în alt loc.” Și-a amintit că, în urmă cu câteva zile ori cu un mileniu (nu izbutea să se lămurească), vorbise în fața studenților ei de la Alighieri despre posibilitățile de contact între diferite dimensiuni („Am pus o monedă pe transparentă”). Acum era în exemplul practic cel mai inimaginabil pe care și l-ar fi putut închipui.

A atins peretele: era solid. Pe acolo nu exista ieșire. Dar una dintre găuri era foarte mare și aproape de podea. A întins mână fără să vadă nimic.

O clipă a șovăit. Ideea de a fugi printr-una dintre găurile acelea îi dădea într-un fel amețeli, ca și cum mergea pe sub pământ.

S-a uitat la deschiderea dinspre încăperea generatorului. Era enormă și eliptică, la jumătatea ușii. A înțeles că Rosalyn intrase în încăpere grație ei, fugind de Zigzag, dar atinsese generatorul, care se descărcase asupra ei, după ce Zigzag o atacase. Dacă Rosalyn trecuse în partea cealaltă printr-una dintre acele găuri, și ea putea să încerce.

Orice s-ar întâmpla, n-o să rămână acolo, așteptând ca *e/* să atace.

A ridicat un picior, apoi celălalt. A încercat să nu se sprijine pe marginile găurii, deși erau complet netede. A ieșit afară.

N-auzea nici marea, nici vântul, nici măcar propriii pași. Nici nu simțea căldura soarelui pe piele, deși era goală pușcă. „Eva în paradis.” Părea că mergea printr-un decor, într-o natură virtuală. Lumina soarelui continua totuși să-i atingă normal retinele. A presupus că explicația venea din teoria relativității, care afirma că viteza luminii era una dintre constantele absolute ale universului fizic. Chiar și în coarda de timp, lumina se deplasa în același fel.

Pe drum, a dat peste o gaură mare de materie în sol, un șanț

cu pereți poliedrici, dar curați, cu pământul perfect aglomerat în straturi. Dându-i ocol, s-a uitat în jos.

Și s-a oprit.

În fund, la zece metri dedesubt, zăcea un trup.

L-a recunoscut imediat. Uitând de toate, chiar și de propria teamă, s-a lăsat în jos pe margine. Îi vedea capul, fața osoasă plină de pământ, fosilizată, devenită materie poroasă, ca rădăcina unui copac. Un tubercul albicios-închis în bezna unei închisori eterne. „A fost pe insulă tot timpul. A căzut printr-o gaură din materie, încercând să scape de Zigzag în noaptea asta.” Dar murise sau cel puțin așa părea. Așa ar fi vrut ea, pentru binele lui.

„N-a fost vinovat.”

Din prăpastie, Ric Valente o privea cu găvanele goale.

Brusc, o senzație brutală de alarmă a făcut-o să întoarcă privirea.

Zigzag era în spatele ei.

Numai faptul de a-l vedea a năucit-o. Anii de teroare, coșmarurile, cuibul de jivine respingătoare care îi crescuse treptat în subconștient, totul s-a spart în ea, iar conținutul a dat pe-afară, până a înecat-o.

Ceva însă a împiedicat-o să înnebunească: durerea ascuțită pe care a simțit-o în pulpa dreaptă. S-a răsucit în țărână, țipând ca o fetiță, a văzut cinci brazde simetrice și paralele pe mijlocul pulpei. Nu sângerau. Sângele ei n-avusese încă vreme să izbucnească, dar tăieturile păreau adânci.

Zigzag nici măcar nu trebuise s-o atingă: acum își dădea seama ce bine domina situația. Nimic din tot ce îl înconjura nu reprezenta un obstacol pentru el. Era în stare s-o distrugă după voie. Durerea pe care o simțea a făcut-o să se gândească la cum o fi să mori în mâinile creaturii.

S-a ridicat în picioare, s-a împiedicat, a căzut iar, s-a sprijinit în mâini, s-a ridicat din nou... A luat-o la fugă fără să privească înapoi, șchiopătând. A intuit că *el* voia exact asta. „Vrea să o iau înainte.” Gândul că Zigzag *nu voia* s-o prindă încă o mai îngrozea.

A trecut de poartă, s-a dus înainte spre plajă, fără ca picioarele desculțe să lase vreo urmă în nisip. A ocolit fără prea mare greutate găurile de materie din pământ. Ideea de a cădea într-una dintre ele și de a rămâne prinsă acolo (Unde? La câți kilometri adâncime, înainte ca atomii să umple iar golul?) o

însăimânta.

Ajungând pe plajă, a deschis gura.

I s-a părut că-L vedea pe Dumnezeu.

Marea era neclintită. Timpul ei se opriese chiar când răsturnase un val pe țărm. Valul forma o tranșee lungă din cărămidă verde, încoronată cu un gard de zăpadă, găurită cu nenumărate grote. Alt val împietrise în retragere.

Unde să se ducă acum? S-a oprit, adunându-și puterile, ca să privească în urmă.

Nu l-a văzut pe Zigzag.

Dar a continuat să înainteze: a călcat pe val, nesimțind vreo diferență specială față de nisip. A mers pe el, a ocolit o gaură de materie, a ajuns la peretele curb al valului ridicat. A atins spuma care-i urca până la piept, dar a trebuit să-și retragă mâna, strâmbându-se de durere. A simțit înțepături în mână. O dureau și tăpile picioarelor. S-a gândit că, aglomerându-se în spații mai reduse decât în materia solidă, atomii dădeau apei o textură de sticlă spartă. În lumea lui Zigzag, marea o putea face să sângereze.

Valul nu era prea înalt, dar să încerce să-l escaladeze ar fi fost ca și cum ar fi intrat goală într-un rug de mure. Unde să se ducă? La orizont zărea găuri cu diametre enorme. I s-a părut că zărea una mare cât insula, iar la suprafața ei, atârând în gol, trupurile unor creaturi negre (delfini, rechini?) disecate în timp ce înotau. În jurul ei, se întindeau zbârciturile oceanului împietrit, cu crestele care i-ar fi tăiat carnea ca bricele.

Gâfâind, s-a întors la țărm și a văzut că nici nisipul nu era sigur. Nu se deforma sub picioare: păsea parcă pe o foaie de oțel mototolit. Dunele o răneau cu tăișul lor fin. Pe cer, norii erau inele de fum alb ori puncte dispersate, linia de culoarea smaraldului a pădurii semăna cu un exercițiu de papiroflexie, prost profilat. A înțeles ce se întâmpla. „Coarda de timp și-a mărit suprafața. De asta are nevoie de multă energie. Poate să slăbească.”

Nu știa încotro s-o ia, nici dacă merita să se ducă undeva. A căzut în genunchi în nisipul de oțel, gemând de durere din pricina rănii de la picior. A așteptat. Să-i aștepte *sosirea*? Exista vreo *cale* să scape de *el* ori să-și scurteze sfârșitul?

Știa ce posibilitate îi mai rămânea, dar faptul că o dorea îi repugna.

Ghemuită în nisip, încerca frenetic să gândească. „Suprafața

se mărise într-atât, că va avea nevoie de și mai multă energie ca să reziste. Poate s-o extragă din ființe vii.” A simțit o ușoară speranță. „Când va consuma întreaga energie din jur, va trebui să se oprească, chiar dacă numai pentru o clipă, și atunci glonțul...”

Dar nu îndrăznea nici să dorească să se salveze pe această cale.

Totuși, gândindu-se la asta, și-o dorea din toată inima.

A ridicat privirea, știind că era deja prea târziu: îi venise rândul.

Zigzag se mișca ușor. Nu părea să meargă, ci să fie împins de o ușoară adiere. Elisa s-a uitat la el cu fascinația cu care privești ceva mortal.

S-a întrebat dacă avea conștiință, dacă simțea ceva, dacă simțea vreo emoție ori dacă era în stare să reacționeze inteligent în fața situațiilor. A conchis brusc că nu. Nici măcar nu se credea în stare să simtă plăcere când își satisfăcea dorințele de distrugere, ori măcar să aibă *dorințe*, ori ceva similar *dorinței*. Văzându-l, Elisa a avut certitudinea că Zigzag era dincolo de granița dintre viu și mort. Nu era un obiect, dar nici nu era, firește, o creatură. Până și simpla lui mișcare îi părea o iluzie. Nu știa sigur dacă „se apropia” sau nu de ea. Asta o făceau ochii să creadă, dar Zigzag nu se deplasa: era acolo, cu ea, în fața ei, singuri și neclintiți amândoi în interiorul corzii. Cât despre voință, se simțea precum un magnet în fața unei suprafețe de fier. Nu era voință, ci un fenomen fizic.

Restul era furie.

O furie pură, fără înainte și după, fără dezvoltare sau evoluție, de o intensitate pe care omul n-o cunoștea, și nici n-o cunoscuse vreodată. N-a crezut că exista nici inteligență, nici voință în spatele acelei furii:

Asta era Zigzag, pur și simplu. În el, aparența și esența erau unul și același lucru.

Elisa nu văzuse și nici nu-și imaginase vreodată ceva asemănător, cu excepția coșmarurilor, unde răutatea și teama puteau să se materializeze și să ia formă. „Domnul Ochi Albi.” N-a mirat-o că Jacqueline îl numise „diavol”. S-a simțit incapabilă să definească, să înțeleagă ori să suporte *aura* de perversiune aproape simbolică, ura și nebunia ce emanau din fiecare centimetru al lui, cruzimea inumană emanată de întreaga-i ființă. „David avea dreptate: e prins într-un sentiment pur. E ceva care

distruge. Doar asta face. Nu poate face decât așa ceva.”

Elisa știa că aspectul lui fizic îngrozitor se datora aceleiași cauze care umplea marea de găuri și acoperea cu lepră. Femeia din Ierusalim. Deplasarea materiei îl mutila, smulgându-i parțial trăsăturile, ștergându-i pupilele în orbitele albe, amputându-i un antebraț și parte din trunchi, de parcă fusese mușcat și scuipat de un animal de pradă. Postura lui, cu brațele și picioarele depărtate și ușor îndoite, era o replică a celei pe care, fără îndoială, o adoptase când căzuse de pe pietre, după ce Ric îl împinsese.

Chiar dacă socotea că va înnebuni dacă nu-și lua ochii de la el, privindu-l, a mai înțeles ceva.

S-a gândit la Víctor, ce înspăimântător suferise când o descoperise pe fetița de care se credea îndrăgostit (iubirea lui copilărească) în brațele celui mai bun prieten; la tot ce trecuse prin sufletul lui de puști în fracțiunile de secundă când creierul i se cufunda în inconștiența loviturii: furia, dorința, răzbunarea, sadismul, neputința la vederea lumii care se prăbușea întâia oară în jurul tău. „Ric a vrut să ajungă la o amintire «inocentă», dar ce-a găsit?”

A știut că, lipsit de acea durere, Zigzag ar fi redus la *ceea ce era cu adevărat*, la ceea ce fusese, la ceea ce ar fi fost dacă timpul nu l-ar fi izolat într-o clipă teribilă. Acum, când îl vedea de aproape, îi putea intui adevărata natură în spatele straturilor groase de furie paralizată.

Zigzag era un puști de unsprezece ani.

0,0005 secunde

Víctor fugea pe malul râului în dimineața de vară de la Ollera. Ric și Kelly dispăruseră, dar bănuia unde-i putea găsi: pe delușorul din bolovani, căruia Ric și el îi spuneau Refugiul. Chiar se gândiseră să construiască o cabană acolo.

S-a oprit brusc. Unde fugea așa? Ce făcuse cu câteva clipe în urmă? Își amintea vag că era cu Elisa și se uitau la ceva. Își mai amintea părul negru al lui Kelly Graham și ce asemănătoare erau Elisa și Kelly în memoria lui. Și clipa când îi descoperise pe Ric și pe Kelly dezbrăcați sub pin, tocmai când plănuiseră să înalțe cabana. Și ce simțise când o văzuse în genunchi în fața lui Ric, *mângâindu-l* (știa deja ce însemna asta: văzuse în revistele pe care le colecționa Ric), și ce-i spusese Ric. „Nu vrei să participi și tu, Víctor L-opera? Nu vrei să-ți faci și ție, așa, Vicky?” Privirea

lui Ric și, mai ales, a lui Kelly... Privirea lui Kelly Graham, uitându-se la el cu ochii ei de pisică.

„Toate fetele, absolut toate, fără excepție, privesc așa.”

Aceleași buze care îi zâmbiseră de atâtea ori sărutau acum aparatul genital pe care Ric îl scosese la vedere: iar el merita insulta pe care i-o aruncase și altele și mai rele. Insulta (descoperise atunci) era ca un viciu: strigai până când rămâneai fără glas, plângeai, simțeai că voiai să faci lumea praf și toate te împingeau să strigi și mai abitir, să tot înjuri. O, dacă lumea ar fi un trup de fată ori organele genitale ale lui Ric! O, dacă furia ar dura veșnic! Ai striga până când țipetele ar goli de conținut zâmbetele și privirile, ai striga pe vecie, până la sfârșitul ultimei tale zile, cu gura larg deschisă, arătându-ți dinții.

Dar nu era la Ollero, nici nu fugea nicăieri. Era într-o sală mare și foarte călduroasă. Ce era acolo? Iadul? Și de ce era el (tocmai el) în acel loc înspăimântător? „Nu-i drept.”

Furia i-a luat mințile. A vrut să explice oricui ar fi făcut așa ceva cât de nedrept era. E adevărat, întrecuse măsura. O fracțiune de secundă sau poate ceva mai mult (dar nu atât încât să-i pese naturii), voise, dorise din răspuțeri *să-i mănânce de vii pe amândoi, să le-arate el, să le taie capetele și să-i fută în gaură, cum spunea Ric, pe ea mai ales, mai mult pe ea decât pe el, pentru înșelăciune, pentru că era atât de demnă de dispreț, atât de frumoasă, atât de asemenea fetelor epilate, cu lenjerie neagră, din revistele lui Ric, care îngenuncheau în fața bărbaților ca niște cățelușe.*

Dar, să fim sinceri, toate se petrecuseră cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, iar consecințele nu fuseseră mai mari decât o încăierare, câteva ore dormite zdravăn la spital, o cicatrice în vârful capului, multe griji pentru familie, un final fericit. Ric nu se mișcase de lângă el în ceasurile acelea și, când el se trezise, *se pusesese pe plâns* și-i ceruse iertare. Cât despre Kelly, o și uitase. Fusese un incident între puști. Câți ani aveau oare? Abia unsprezece ori doisprezece ani.

„Nu-i drept.” Viața era prost croită dacă lucruri precum acela puteau deveni, cu *trecerea timpului* (asta era expresia?), caverne întunecoase. Unde era dreptatea în natura neiertătoare? El le iertase deja pe Kelly și pe toate fetele din lume. Iertase toate femeile. Restul se numea „traumă”, dar de ani de zile învățase să conviețuiască cu ea: trăia singur și, chiar dacă Elisa îi plăcea și o dorea, nu îndrăznea să lase să-i intre în inimă nicio

femeie. Ric și el se îndepărtaseră. Ce mai trebuia să facă pentru a-și ispăși vina? Oare lui Dumnezeu Îi păsa mult de toate și de fiecare dintre vorbele ce se spun și dintre emoțiile ce se simt în câteva secunde sălbătice?

Deodată a înțeles că, într-adevăr, așa era.

Piatra lovește suprafața, iar undele se propagă. Nu aceasta era rădăcina păcatului original, prima greșeală, Singura Greșeală? O eroare comisă în urmă cu multă vreme, pata de început care tulbură apa din paradis și ia cu sine atâția nevinovați. Bănuia că foarte puțini se arătau atât de înțelepți. El era un privilegiat: Dumnezeu îi dovedea că cercurile erorilor transformă fața lumii atunci când se întind.

În realitate, departe de a fi în infern, era în paradis. Înainte trebuia să treacă prin purgatoriu, primind un glonț în frunte, dar asta avea să se întâmple foarte repede: deja vedea glonțul venind spre el. A înțeles că numai moartea lui putea pune capăt la tot. Cheia stătea în a muri *înaintea* lui Blanes, a Elisei și a lui Carter. Să moară.

Brusc, s-a simțit fericit. Visul lui intim devenea realitate, visul lui cel mai profund: să-și dea viața ca s-o salveze pe Elisa.

Tocmai *asta*.

Ce alt paradis mai putea dori?

A zâmbit, în vreme ce prietenul Ric îl împingea. A căzut pe pietre, a simțit lovitura, apoi a urmat pacea.

0 secunde.

Lumina s-a stins pe nepusă masă. Și-a luat ochii din soare, clipind. „Sunt vie.”

A văzut cerul, norii, fumul incendiilor de departe, marea care mugea, pământul de sub ea, tricoul care o acoperea. Durerea ascuțită din picior a crescut, a observat că un lichid cald ȳ curgea din rană. Pierdea sânge. Avea să moară curând. Dar asemenea senzații erau dovezi mai mult ca suficiente că încă mai era vie. „Sunt vie.”

A urat bun venit sângelui.

EPILOG

Nu era nici ceață, nici întuneric. Dar în mintea lui totul era diferit.

Distrugerea din jur era oribilă. Interiorul barăcilor devenise un haos din metal, sticlă, lemn și plastic, inclusiv SUSAN, al cărei spate din metal era atât de lovit, ca și cum mâna unui copil gigantic l-ar fi stors după ce obosise să se mai joace cu el; afară, elicopterele fuseseră rase de pe fața pământului ca după explozia unor bombe. Deși nimic nu părea cu adevărat ars, totul mirosea a fum, nimic nu mai putea fi refolosit, ca după trecerea unei oști devastatoare. Din fericire, parte din proviziile soldaților se mai puteau întrebuința. Majoritatea erau cutii de conserve, ei n-aveau cu ce să le deschidă, dar el reușise să le găurească și să le scoată capacele. O problemă nebănuită a fost băutura: au găsit doar două sticle cu apă potabilă. Dar, în seara aceasta, îngrămădirea de nori s-a eliberat și au adunat câteva găleți cu apă de ploaie. S-au spălat și au hotărât să nu se ducă la culcare. Niciunul din ei doi n-a spus-o, dar nu voiau să se despartă.

La căderea serii, a fost destul de complicat să se miște prin întuneric: n-aveau electricitate, nicio baterie nu mai era intactă, iar în primele ore n-au vrut să facă focul. Așa că s-au așezat afară, lângă peretele celei de-a treia barăci, și au încercat să se odihnească, lucru aproape imposibil.

Odată rezolvate nevoile de bază, ea l-a întrebat de cadavre. Găsiseră mai multe, înăuntrul și în afara stației științifice. Pe soldați și pe Harrison i-au recunoscut doar după haine, căci erau simple siluete de haine plate smulse pământului. Dar ea voia să știe ce aveau să facă cu trupul lui Víctor, al lui Blanes și al soldatului de pe coridor, precum și cu rămășițele lui Jacqueline.

Amândoi erau de acord că trebuiau să-i îngroape pe toți, dar nu și cu privire la cel mai potrivit moment. El voia să aștepte (erau epuizați, a spus, ca o scuză, și a doua zi aveau să le adune), ea nu. Au avut prima ceartă. N-a fost prea gravă, dar i-a cufundat în tăcere.

Ea l-a auzit întrebând, poate ca să se scuze:

- Ți s-a mai vindecăt rana?

S-a uitat la bandajul improvizat, pe care el i-l făcuse la picior. O dureau înspăimântător, dar nu voia să se plângă. Era sigură că

aveau să-i rămână urme pentru totdeauna, dar nu știa cât urma să dureze „totdeauna”. Dar a zis:

- Bine. Și și-a schimbat poziția. Dar a ta?

- Păi, abia de-a fost o zgârietură. Și-a pipăit bandajul de pe tâmpile.

O clipă, niciunul n-a mai vorbit. Privirile li se pierdeau pe mare și în noapte. Ploaia încetase, văzduhul era senin și călduț.

- Încă nu înțeleg cum de *chestia aia* nu ne-a omorât și pe noi, a spus Carter delicat.

S-a uitat la el. Carter era ca și de dimineață, când apăruse în fața ei cu pușca, la fel de înspăimântat sau poate mai înspăimântat ca ea. Acum aproape râdea amintindu-și de fața palidă, luminată de soarele abia răsărit, cu un ochi închis și celălalt la armă, în vreme ce o întreba urlând cât îl țineau puterile ce naiba se întâmplase.

„Bună întrebare.”

Ea nu fusese în stare să-i povestească (sângera, era slăbită), așa că îi spusese doar că, după ea, totul se încheiase.

Carter îi explicase că Harrison nu-l nimerise și nici măcar nu-și dăduse seama. El rămăsese pe jos, nemișcat, și, când Harrison se îndepărtase, încercase să se ridice. „Mi s-a părut că totul se prăbușea. Am început să miros a ars. Am intrat în sala de control, l-am văzut pe prietenul dumitale mort dintr-o împușcătură, și pe bătrân ajuns cenușă pe podea. Afară erau alte cadavre de soldați la fel. Atunci m-am dus pe plajă și te-am văzut.”

Acum, Elisa se simțea în stare să-i ofere propria explicație.

- Ne-ar fi putut omorî, a spus. De fapt, ar fi făcut-o. A extras energie din aparate și m-a atacat. Urmam eu ori David, dar el era deja mort, așa că m-a atacat pe mine. A trebuit totuși să se întrerupă, ca să extragă energie din ființe vii. Pe dumneata nu te-a afectat, fiindcă în coarda dumitale de timp era *următoarea* lui victimă. Ciudat e că nu l-a afectat nici pe Víctor: poate greșeam presupunând că dedublarea se poate omorî singură. Oricum ar fi, când a întrerupt atacul pentru o fracțiune de secundă, pe Víctor l-a ajuns glonțul și a murit.

- Și chestia aia a murit odată cu el, a încuviințat Carter. Acum înțeleg.

Elisa Robledo a privit cerul negru și a simțit o mare greutate pe piept. Știa că n-avea nicio șansă să scape de ea, dar putea încerca.

- Ascultă, a zis. Ai dreptate, sunt extenuată. Dar am să-i îngrop acum, cum pot... Nu trebuie să mă ajuți.

- N-am să te ajut, a replicat Carter.

S-a ridicat totuși odată cu ea. Atunci a descoperit ea că se simțea foarte rău. Rana o durea foarte tare. A acceptat să amâne funeraliile și s-au așezat iar pe nisip.

Trebuiau să aștepte sosirea unei noi zile.

Pe măsură ce noaptea înainta, era tot mai sigură că nu se puteau salva.

- Știi cât e ceasul?

- Nu. Ceasul meu n-are baterie, iar celelalte s-au oprit la 10.31, ți-am mai spus. Să tot fie patru dimineața. Nu poți să dormi? Elisa n-a răspuns. După o pauză, el a adăugat: Am învățat încă de tânăr să știu ora fără ajutorul ceasului, după înălțimea soarelui ori a lunii, dar, pentru așa ceva, cerul trebuie să fie foarte senin. A ridicat brațul spre norii care licăreau slab. Așa e imposibil.

L-a privit cu coada ochiului. Așezat pe nisip, cu spatele sprijinit de peretele barăcii, învăluit în bezna nopții, Carter părea aproape ireal, deși ea știa că devorase conservele într-un mod deloc fictiv.

- La ce te gândești? a întrebat el deodată.

- Cum?

Carter a privit-o fix.

- Te asigur că uneori persoanele sunt mai ușor de cunoscut decât cerul. Pe dumneata te preocupă ceva. Nu numai durerea pentru pierderea prietenilor. Te gândești la ceva. La ce?

Elisa Robledo s-a gândit ce să răspundă.

- La cum vom pleca de aici. Nu funcționează niciun aparat, nici radiourile, nici transmțătoarele. Nu avem prea multe provizii. La asta mă gândeam. De ce râzi?

- Nu suntem naufragiați pe o insulă pierdută. Carter a dat din cap și a scos iarăși chicotitul acela grav. Ți-am mai explicat: Harrison aștepta sosirea delegației științifice mâine la prima oră. Ca să nu mai spun că toți cei de la bază o să se întrebe de ce Harrison și echipa nu răspund la telefon. Ai încredere în ce-ți spun: cel mai târziu în zori vin după noi. Dacă nu înainte.

„Mâine... înainte...” Elisa Robledo și-a îndoit piciorul pe care încă îl putea mișca fără durere. Rafalele de vânt care veneau înspre mare începeau să fie reci, dar pentru nimic în lume n-ar fi

intrat în baracă pentru a-și petrece restul nopții acolo. Poate că va căuta ceva să-și pună peste tricou ori îl va ruga pe Carter să facă un foc. Nu frigul o îngrijora.

- Știi, n-ai încredere în mine, a zis Carter după o tăcere morocănoasă, și te înțeleg. Dacă te încălzești cu ceva, să știi că nici eu n-am încredere în tine. Pentru tine, sunt un mercenar fără creier, dar voi, învățații, nu sunteți pentru mine decât o grămadă de rahat, iartă-mi sinceritatea. O să tac, ținând seama de cele întâmplate. Așa că mai bine să ne povestim secretele, da? Bănuielile fiecăruia. Dumneata suspectezi ceva.

S-a uitat în ochii lui Carter, a văzut licărul teribil din ochii lui. Auzea o respirație, dar era doar a ei, ca și cum Carter și-o ținea pe a lui până avea ea să vorbească.

- Fii sinceră, a insistat el. Crezi că asta, chestia asta, n-a murit, nu-i așa?

- Ba da, a murit. Elisa și-a întors privirea spre nori și spre zidul tenebros al mării. Zigzag era o dedublare a lui Víctor, iar Víctor a murit. N-am nicio îndoială.

- Atunci?

Ea a tras aer în piept, a închis ochii. „La urma urmei, trebuie să spui cuiva.”

- Nu știu ce s-a întâmplat, a gemut.

- Întâmpat? Cu ce?

- Cu tot.

S-a străduit să nu plângă.

- Nu înțeleg.

- Zigzag a extins suprafața corzii lui de timp până la o distanță neînchipuită: insula, marea, cerul. Nu știu dacă această împletire a avut vreun efect asupra timpului prezent. Niciun ceas nu funcționează, suntem izolați. Nu putem ști dacă *s-a schimbat* ceva afară, înțelegi?

- Așteaptă o clipă. Carter s-a mișcat, apropiindu-se de ea. Vrei să spui că trăim în altă lume ori în altă epocă... ceva cam așa? Elisa n-a răspuns. Ținea ochii închiși. Spune-mi, pentru Dumnezeu! Uită-te la mine! Ce, m-am schimbat cumva? Nu-s nici mai bătrân, nici mai tânăr. Nu-ți ajunge?

O clipă, tăcerea dintre ei a fost ca întunericul: umplea totul, fiecă formă, fiecă crăpătură; și se înghesuia pe fețele lor.

- Sunt fizician, a spus Elisa. Nu cunosc decât legile fizicii. Universul e guvernat de ele, nu de intuiție, nici de bunul nostru simț. Intuiția și bunul meu simț îmi spun că-s pe New Nelson, în

anul 2015, lângă dumneata, și că au trecut doar treisprezece ori paisprezece ore de la atacul dat de Zigzag. Dar problema e că... A făcut o pauză, și-a tras sufletul. Dacă lucrurile s-au *schimbat*, legile fizicii s-au schimbat și ele. Așa că nu pot să știu ce spun ele acum. Și am nevoie să știu, fiindcă numai ele spun *adevărul*.

După altă pauză lungă, a auzit vocea lui Carter, aproape de departe:

- Crezi cumva că tot ce ne înconjoară e... fals? Crezi că *nici eu nu-s real*, că am să dispar din clipă în clipă, că-s visul *tău*?

Elisa n-a răspuns. Nu știa ce să spună. Brusc, fostul militar s-a ridicat și a dispărut pe la colțul barăcii. S-a întors imediat, tăcut, și a aruncat pe nisip un obiect. Ea s-a uitat: un ceas cu arc.

- S-a oprit, a zis Carter. Era ceasul prietenului dumitale, mi-am amintit că mi-a spus că avea arc. Dar și el s-a oprit la zece și un minut. Poate s-a lovit când a căzut pe podea... Căcat... S-a apropiat de Elisa și i-a spus la ureche, cu vocea devenită o șoptă violentă: Cum vrei să-ți demonstrez realitatea mea, doamnă *profesoară*? Îmi vin în minte vreo două idei care, poate, ți-ar *demonstra-o* fără îndoială. *Ei? Ei?*

Deodată a auzit ceva care a înlemnit-o.

Un plânset.

A rămas nemișcată, auzindu-l pe Carter plângând. Era oribil. S-a gândit că și lui i se părea, probabil, oribil. Se deda la plâns ca la băutură, o sticlă pe care voia s-o bea până la fund. L-a văzut cum se depărta pe nisip: o formă robustă, subliniată de linii albe, tușe subțiri ale lunii.

- Te urăsc, a șoptit Carter printre lacrimi. Subit, a urlat: „Vă urăsc pe toți, savanți nenorociți!” Vreau să trăiesc! Lăsați-mă să trăiesc în pace!

Privindu-l pe Carter cum se depărta, Elisa a închis ochii în fine, și a căzut într-un somn ca un leșin.

Zgomotul care a trezit-o venea dinspre poartă: l-a văzut pe Carter cărând ceva spre plajă. Se crăpase de ziuă, temperatura era ceva mai scăzută, dar ea se acoperise cu o prelată. Probabil că fostul militar voia să se arate amabil, așa că Elisa a avut remușcări, amintindu-și de plânsul lui din noaptea trecută.

A dat la o parte prelată și s-a ridicat, dar a scăpat un urlet de durere, căci rana era tot acolo și se pregătea să-i țină companie cât o să fie nevoie. Nu știa cum arăta, probabil că nu prea bine. În orice caz, nu voia să știe. O ameteală bruscă a obligat-o să se

sprijine de perete. O încerca o foame violentă, nereținută.

S-a îndreptat spre barăci, ghidându-se după lumina proaspătă. Soarele era un punct concret la orizont, iar norii mai denși se depărtaseră spre sud, dezvăluind cerul tot mai albastru. Dar trebuia să fie încă foarte devreme.

În baracă, unele rucsacuri fuseseră deschise. Din câte vedea, și lui Carter îi fusese foame. A găsit biscuiți și ciocolată, și a mâncat cu poftă. Apoi, a descoperit puțină apă într-o ploscă. După ce și-a mai potolit foamea și setea, s-a îndreptat, șchiopătând, spre plajă.

Marea era liniștită și senină. Lumina dezvăluia o mulțime de fâșii albastre. În fața decorului imens, Carter robotea ca o furnică. Făcuse două focuri, se pregătea să-l aprindă pe al treilea. Toate trei erau paralele cu țărmul. Elisa l-a văzut trebăluind și s-a apropiat.

- Îmi pare rău pentru aseară, a spus el cele din urmă, fără s-o privească și muncind concentrat.

- Nu-ți face griji, a zis Elisa. Mulțumesc pentru prelată. Ce faci?

- Iau măsuri de precauție, pur și simplu. Presupun că ei știu unde ne aflăm, dar un indiciu în plus nu strică, nu crezi? Te deranjează dacă stai în fața mea? Cu vântul ăsta, chibriturile se aprind foarte greu.

- La ora asta trebuiau să fie aici deja, a zis ea, scrutând albastrul până unde putea să vadă.

- Depinde de multe. Dar apar ei sigur.

Crengile au început să ardă. Carter le-a privit o clipă; apoi s-a ridicat și s-a dus lângă ea, pe mal.

Elisa privea marea ca hipnotizată; încerca să deslușească mecanismul infinit al valului care vine și pleacă, lăsând o bijuterie de spumă pe care celălalt val își ia misiunea de-a o acoperi. Și-a amintit marea paralizată în timp, din țepi de cristal, și garduri de zăpadă, și s-a cutremurat de oroare și scârbă. S-a întrebat ce ar fi crezut Carter văzând ceva asemănător.

- Tot mai crezi că ăsta-i un vis de-al tău, doamnă profesoară? a iscodit-o Carter. Desfăcuse o tabletă de ciocolată și mușca zdravăn din ea. Îi căzuseră resturi pe barbă și pe mustăți. Ei, crezi ce vrei! Eu nu-s om de știință, dar știu că suntem în 2015, că azi e luni șaisprezece martie și că o să vină după noi. Tu crezi ce vrei cu mintea ta privilegiată. Eu îți spun ce știu.

Elisa a continuat să privească zarea pustie. Își amintea

vorbele unuia dintre profesorii ei de fizică de la universitate: „Știința e singura care știe, singura care emite un verdict. Fără ea, vom continua să credem că soarele se învâртеște în jurul nostru și că Pământul nu se mișcă”.

- Vrei să facem un pariu? a continuat Carter. Sunt sigur că o să câștig. Ție îți comandă mintea, nu inima. Până acum, am avut încredere în prima și ai văzut în ce încurcătură ne-a băgat. A făcut un gest cu capul spre barăci. Ai văzut deja de ce lucruri minunate e capabil minunatul creier. Nu ți se pare că e timpul să avem încredere în inimă, doamnă profesoară?

Elisa n-a răspuns.

„Știința e singura care știe.”

L-a auzit pe Carter râzând delicat, dar nu s-a uitat la el. A continuat să scruteze cerul neclintit și pustiu, de parcă timpul ar fi stat în loc.

NOTA AUTORULUI

Mai multe persoane m-au invitat să cunosc complexul și enervantul sediu al fizicii moderne. Profesoara Beatriz Gato Rivera, de la Institutul de Matematică și Fizică Fundamentală al CSIC, a răspuns cu amabilitate și răbdare tuturor întrebărilor mele, de la cele despre studiile universitare, până la cele mai încurcate, referitoare la fizica teoretică, drept pentru care îi sunt foarte recunoscător. De asemenea, le mulțumesc profesorului Jaime Julve, de la același institut, pentru seara călduroasă când am tăifăsuit despre divin și uman, și profesorului Miguel Angel Rodriguez, de la Departamentul de Fizică Teoretică al Universității Complutense, care a găsit un moment în ziua atât de agitată a sfârșitului de an, ca să se ocupe de mine. Alți profesori, de la alte universități spaniole, au preferat să rămână în anonim, dar m-au primit tot cu entuziasm și răbdare, mi-au revizuit chiar manuscrisul, făcându-mi corecturi importante; vreau să le mulțumesc tuturor. E firesc să adaug că diferite erori și fantezii, precum și unele opinii neplăcute despre fizică și fizicieni emise de anumite personaje din acest roman nu li se pot atribui sub niciun chip excelențelor mei informatori, deși, ca să mă scuz, am să spun și că n-am avut nicicând intenția să scriu o carte de erudiție despre teoria corzilor, nici să-mi expun propriile opinii, ci doar să scriu o operă de ficțiune.

Pentru cititorii dornici să aprofundeze misterioasa realitate pe care ne-a dezvăluit-o fizica actuală, poate că nu-i complet inutil să menționez cărțile mele de căpătâi: *The Elegant Universe* de Brian Greene (o magnifică introducere în teoria corzilor); extraordinarele texte de popularizare *A Brief History of Time* și *The Univers in a Nutshell* de Stephen Hawking; *About Time* de Paul Davies, și *Elementarteilchen* de Gerard't Hooft. La ele adaug *Teledetección ambiental* de Chuvieco Salinero, care m-a ajutat să-mi fac o idee despre transmiterea imaginilor prin satelit; cele două volume ale lucrării *Physics for Scientists and Engineers* de Tipler, care mi-au reînnoit unele cunoștințe uitate din studenție, de la primele cursuri de medicină (unde ni se vorbea câte ceva și despre fizică), și *Quantum Questions*, volum editat de Ken Wilber, o interesantă selecție de texte nu chiar de fizică (unele chiar „mistice”!), scrise de prestigioși fizicieni. Am lăsat special

la sfârșit o carte delicioasă: *The God Particle*, de Leon Lederman în colaborare cu Dick Teresi. Din ea nu numai că am învățat câte ceva despre munca fizicianului experimentalist și despre monștrii enigmatici numiți acceleratoare, ci m-am și distrat cât se poate de bine (există paragrafe la care râzi cu hohote, ca într-un bun roman umoristic), și am înțeles că orice, oricât de arid ar fi, se poate povesti ori scrie, dacă găsești tonul potrivit. Felicitări și multe mulțumiri, profesore Lederman!

Le mulțumesc și extraordinarilor profesioniști (fără de care această carte n-ar fi apărut nicicând) de la agenția Carmen Balcells, editorilor de la Random House Mondadori din Spania, și vouă, cititorii fideli care mereu, mereu sunteți aici, în fața acestor pagini. În sfârșit, nimic nu s-ar putea face fără speranța și entuziasmul pe care mi le arată zilnic soția și fiii mei, prietenii și lectorul avid de romane bune care este tatăl meu.

J.C.S.

Madrid, august 2005